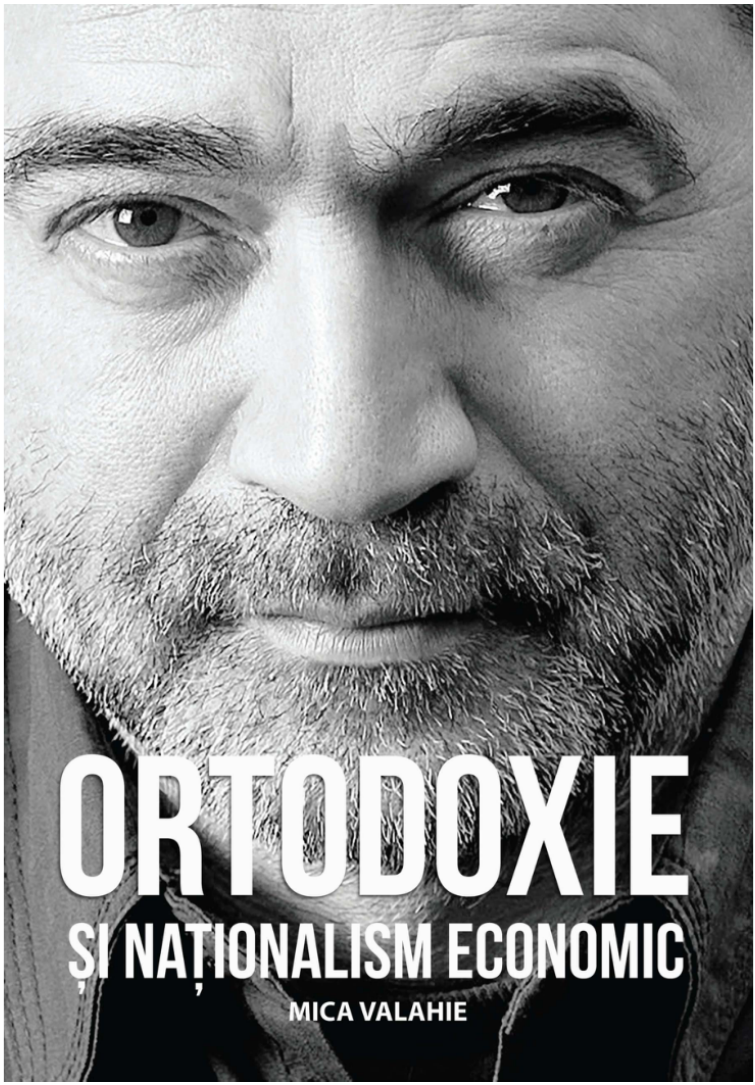
ORTODOXIE
ȘI NAȚIONALISM ECONOMIC
MICA VALAHIE

Iurie Roșca

Ortodoxie și naționalism economic

Articole, recenzii, traduceri

MICA VALAHIE
2017

EDITURA MICA VALAHIE
Tel. (+4) 0771.291.581, (+4) 0722.33.99.84, (+4) 0745.031.859
www.micavalahie.ro
micavalahie@yahoo.com

ISBN ePUB: 978-606-738-040-8
ISBN PDF: 978-606-738-039-2
ISBN Print: 978-606-738-036-1

Copyright © 2017 Mica Valahie

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Cuvânt înainte

Această culegere înmănunchează articole apărute în perioada cuprinsă între vara lui 2014 și sfârșitul anului 2016. Facem acest efort, deoarece omul de azi este atât de grăbit, încât poate nu reușește să urmărească niște articole ce apar pe saituri, care se înscriu în ceea ce se numește la ora actuală media de alternativă, adică una care merge împotriva curentului general, dominat de eurolatrie, occidentomanie, spirit de vasalitate și schingi (neo)liberale.

Selecția pe care am făcut-o a vizat doar acele articole, care depășesc cadrul unor polemici de moment, circumstanțiale, mai puțin relevante pentru viziunea subsemnatului asupra unor procese mai generale.

Printre acestea se regăsește și o serie de recenzii sau prezentări mai ample ale unor cărți apărute în diverse țări, în engleză sau franceză, dar și în română, pe care le-am găsit utile pentru înțelegerea unor fenomene de ordin geopolitic, economic și cultural, care marchează lumea de azi, afectând în mod direct interesele naționale, identitatea colectivă și perspectivele noastre de afirmare și dăinuire în istorie.

Am inclus în acest volum și câteva texte semnificative, traduse din rusă și franceză, aparținând unor gânditori de ieri și de azi, care consună perfect cu viziunea subsemnatului.

Textele ce urmează au fost publicate pe www. flux.md, www. iurierosca.md, www.estica.eu.

Iurie Roșca

ARTICOLE

Vâlvă mare pe meleagurile moldave! ACUM suntem liberi să fugim cu toții din țară!

Marșul triumfal, cu surle și chimvale, zarvă și lăutari continuă. Visul de veacuri al poporului nostru mult pătimit s-a săvârșit. Minunea cea mare s-a produs. Grația birocrației europene a pogorât și peste capetele noastre. Propaganda oficială ne sparge timpanele cu voci solemne, ne orbește ochii cu focuri de artificii, ne perforează creierii cu discursuri mesianice. În sfârșit! Începând cu istorica zi de 28 aprilie, UE ne-a liberalizat regimul de vize.

De acum încolo, moldovenii, care încă nu s-au cărat din propria Patrie să vânture lumea în căutarea unei bucăți de pâine, o pot lua unde i-or duce ochii cu mai mult spor. Guvernanții noștri, neavând minte și nici dorință să facă cât îi negru sub unghie pentru a ridica economia și a crea locuri de muncă acasă, le dau liber propriilor cetățeni să se înscrie de-a valma în procesul de migrare globală a popoarelor sărace spre „paradisul occidental“. Un portal de știri cam deșănțat, comentând evenimentul, unde spune: „Premierul Iurie Leancă este una dintre persoanele căreia cetățenii R. Moldova trebuie să-i fie recunoscători pentru faptul că din 28 aprilie 2014 pot circula fără vize în spațiul european. În calitatea sa de fost șef al diplomației moldovenești, dar și în actuala funcție de premier, Leancă a fost omul care a „tras sforile“ în favoarea Chișinăului, fie că se afla la Bruxelles, fie că la Washington. Indiscutabil, Iurie Leancă este eroul Moldovei în 2014 pentru că a reușit să dărâme barierele dintre o lume veche și una nouă“. Titlul materialului: „*Fotografia zilei. Eroul Moldovei*“.

Am putea trece peste această mostră crasă de tămâiere a mai-marilor pitici politici, ținuți în brațe de centrele de putere din Occident. La urma urmei, proști au fost destui întotdeauna, nici de lingăi n-am dus lipsă vreodată. Însă n-am putut ignora pastila respectivă din simplul motiv că ea sintetizează tonul general al presei afiliate puterii. Propaganda oficială este inspirată și alimentată masiv de întreaga mașinărie propagandistică a UE, care-și trimite pe mică pe ceas solii săi la Chișinău pentru a le cânta osanale conducătorilor noștri vremelnici și inconștienți de cacealmaua în care au fost atrași de centrele de putere occidentale. Diplomatul de meserie Leancă a auzit probabil că politica internațională este ghidată de interese, nu de intenții bune și acte de caritate. Trebuie să fii de-a dreptul neghiob ca să crezi că Uniunea

Europeană ne atrage în circuitul său din prea multă noblețe sufletească și generozitate.

Știu că sunt destui naivi care mai cred în „povestea de succes“ și în „valorile europene“. Euroentuziasmul a devenit la noi o adevărată psihoză colectivă, o religie de stat, așa cum pe vremea vechiului regim era comunismul. Spiritul critic a fost anihilat aproape definitiv de tăvălugul propagandistic al sirenelor de la Bruxelles și Washington. În loc de rațiune, calcul rece, înțelepciune și responsabilitate, suntem învățați să practicăm stări de incantație continuă, de exaltare stupidă, de adorație oarbă. Această boală socială gravă, care s-a extins ca o plagă peste mințile moldovenilor, se numește occidentomanie. Nimic nou, până la urmă. Și înaintașii noștri au suferit de ea de la intrarea în Modernitate a țărilor române încoace. Spiritul imitativ, adoptarea fără discernământ și cu un servilism degradant a tot ce vine din Europa (America), de la modelele (pseudo)culturale până la cele politice și statale, s-a cocoțat în capul mesei. Maimuțele și papagalii la papion și în „haine nemțești“, noii pantalonari, panglicarii de azi sunt cei care ne fac legea în țara asta. Vă mai amintiți?

„Ai noștri tineri la Paris învață
La gât cravatei cum se leagă nodul,
Ș-apoi ne vin de fericesc norodul
Cu chipul lor isteț de oaie creață“

Geniul eminescian îi stigmatizează peste ani și pe „junii corupți“ din vârfurile puterii de stat de la Chișinău. Acest soi de politicaștri cu mintea de găină și cu orgoliul de mamut nu știu altceva decât să cadă pe spate când li se aduce vreun compliment circumstanțial de către orice cinovnic occidental, însă rămân surzi și orbi la suferința propriului popor.

Circa un milion de moldoveni au luat deja calea străinătății. Satele noastre mor, copiii rămân fără părinții plecați la muncă, iar bătrânii își așteaptă odraslele doar în vizită, de Paști și Crăciun. Așadar, ce vrea Europa de la noi? Să ne fericească pe gratis? Cine mai crede astfel să-i întrebe pe români, pe bulgari, pe sârbi, pe unguri și pe alții din fostul lagăr socialist, care au încăput deja în malaxorul european. Ce s-a făcut cu sufletele acestor neamuri? Unde le este economia națională? De ce spațiul public e invadat de nulități, cultură de masă și scamatori de serviciu? Ce s-a întâmplat cu Biserica sub prigoana liberalismului agresiv? Ce a mai rămas din școala națională după introducerea manualelor de alternativă și a educației sexuale? Ce este cu datoria externă a acestor țări și cine câștigă din investițiile străine? Cui le mai aparțin pământurile? (Aici se pare că doar Ungaria a rezistat presiunilor Bruxellesului.)

Birocrația europeană (sau, mai curând, corporațiile transnaționale care o conduc) are în principal două ținte economice: 1. Atragerea populației statelor ca Moldova pe piața forței de muncă „la negru“ în țările europene. Iată și avantajele angajării ilegale ale acestor „sclavi fericiți“ (O. Hurduzeu): ei sunt plătiți neoficial de zeci de ori mai prost decât angajații europeni. În plus, dacă magnații capitalismului speculativ îi au ca argați pe unii ca moldovenii, ei nu mai trebuie să plătească impozite la stat, nici asigurări medicale pentru aceștia. 2. Așa cum țara noastră se depopulează, iar investitorii străini dispun de o capacitate financiară și tehnologică incomparabil mai mare decât cei autohtoni, capacitățile economice ale țării vor fi cu precădere în mâinile străinilor. Iar, întrucât forță de muncă calificată n-a prea rămas în țară, corporatiștii occidentali vor prefera să înlocuiască muncitorii cu tehnologiile. Rezultatul este previzibil: populația va scădea dramatic, economia va deveni una de tip neocolonial, care va prefera la cârma țării ipochimeni cu mentalitate de serv.

Iar până își va da seama bietul moldovean de cursa pe care i-o întinde „integrarea europeană“, tobele bat, fanfarele cântă, lumea jubilează la concerte festive și mitinguri de susținere a cursului puterii spre un „viitor luminos“.

Bucurați-vă, iubiți compatrioți! De acum încolo aveți bilet de voie să vă lăsați țara pe mâna filfizonilor cosmopoliți, unși cu toate alifiile și ajunși la cheremul „piraților capitalismului corporatist“. Sus fruntea, dragi concetățeni! Invitația la abator este repetată continuu. Și zâmbiți, vă rog! Așa, larg, americănește, evropenește. Că, uite, ne trag în poză pentru un ziar occidental.

8 mai 2014

Ideea Națională ca forță unificatoare

Unitatea națională

În ultimul sfert de veac, societatea noastră este devastată de două discursuri conflictuale ireconciliabile. Spațiul public este zguduit în permanență de purtătorii a două concepte diametral opuse. Acestea au, în egală măsură, conotație istorică, culturală, geopolitică și ideologică.

Obsesiile istorice se cramponează de cele două paradigme deopotrivă depășite: perioada interbelică a României Mari și perioada postbelică a Uniunii Sovietice. Ambele se întemeiază pe prejudecata comună, potrivit căreia istoria se repetă. De aici și încrâncenarea de a o reedita în condițiile zilei de azi sau în perspectivă. Preocuparea fervență de a reveni la „perioada de aur" alimentează discursuri politice, improvizații politologice și exerciții gazetărești. Ambele curente de opinie exaltă propria versiune a „adevărului istoric", sacralizând una dintre cele două perioade și demonizând-o pe cealaltă. Tragicul și controversatul nostru trecut, în loc să ne ghideze spre înțelegerea și însușirea sensului istoriei și spre deschiderea de noi perspective, ne blochează energiile într-o nesfârșită discordie extinsă la scară națională.

Ostilitățile pe frontul cultural izvorăsc și ele din trecut. Cărei culturi aparținem, celei române sau celei ruse, ce identitate colectivă să ne asumăm, românească sau moldovenească, cum să numim limba pe care o vorbim, română sau moldovenească? Și în acest caz, învinuirea adversarilor de lipsă de patriotism și atribuirea acestei virtuți propriei tabere fac parte din lexicul politic indispensabil. Războiul identitar face ravagii, provoacă ură și contestări reciproce, dar și hrănește cu subiecte incendiare partidele dornice să adune capital politic pe seama lui.

Speculațiile de ordin geopolitic se pliază perfect pe gândirea fragmentară, împătimită de un trecut prost înțeles și de un fenomen cultural interpretat unilateral. Cele două curente de gândire suferă de un sindrom comun: Republica Moldova este privită ca parte a unui alt stat, fie România, fie Rusia. Iar de aici, și speranțele pe care și le leagă aceștia de cele două țări aflate în competiție pentru supremația asupra Republicii Moldova. Țara noastră văzută ca apendice alimentează speranța că toate problemele existente pot fi rezolvate doar în simbioză cu unul dintre cele două state, cărora le-am aparținut în diferite perioade ale istoriei. Sindromul fratelui mai mic, inferior cultural, economic și identitar,

împiedică fortificarea unei gândiri autonome asupra propriului destin, unic și inconfundabil. Iar dacă o țară nu este în stare să-și definească propria vocație istorică, șansele de afirmare a acesteia sunt efemere.

Peste cele două opțiuni ce se exclud reciproc se suprapun și proiectele geopolitice suprastatale – Uniunea Europeană și Uniunea Economică Eurasiatică, percepute ca soluții de ordin politic, economic, cultural.

Constructele de ordin ideologic conferă un anume eșafodaj argumentativ lanțului logic al confruntărilor de neîmpăcat. Mentalitatea postsovietică rivalizează dur cu trendul integrării europene, sfâșiind în mod dureros societatea. Și aici există un teren propice de manifestare a propagandiștilor de serviciu, care își mențin laolaltă adepții și potențialii votanți.

Pentru a pune capăt acestei grave scindări, Republica Moldova trebuie să-și dezvolte propria concepție asupra identității sale colective. Ea trebuie să țintească atingerea unității naționale ca valoare supremă a colectivității noastre. Având patrii istorice diferite, vorbind în limbi diferite, alimentându-ne cultural din spații diferite, avem datoria să punem în valoare propria noastră unicitate.

Noi, moldovenii de toate originile etnice, suntem legați laolaltă prin nașterea pe același pământ, prin morții pe care îi avem în solul Patriei, prin copiii și nepoții care au văzut lumina zilei anume aici. Avem același cer deasupra capetelor noastre, respirăm același aer, bem aceeași apă și mâncăm aceeași pâine. Conviețuirea de-a lungul vremii în spațiul nostru comun a produs în mod firesc o mentalitate colectivă unică.

La temelia Ideii Naționale ca forță unificatoare trebuie să stea apartenența noastră la Creștinismul Ortodox și experiența istorică comună ca tradiție, ca vocație spirituală și etică socială. Suntem un caz unic în lume când oameni de cele mai diferite origini etnice aparțin aceleiași religii. Această osmoză duhovnicească, privită în adâncurile ei, trebuie să ne îndrepte spre depășirea animozităților cultivate până în prezent. Interpretarea diferită a unor evenimente istorice dramatice sau luminoase, a aceluiași fenomen etnolingvistic ce poartă două denumiri, una academică, cealaltă populară, nu trebuie să mai servească drept motiv pentru scindarea noastră. *Cele două etnonime, respectiv de moldovean și român, ca și cele două glotonime, română și moldovenească, folosite în uzul curent de la noi, trebuie abordate nu prin negarea sau excluderea unuia dintre termeni în favoarea altuia, ci ca noțiuni complementare ce definesc aceleași fenomene.* În loc de conflict, să recurgem la consens și la toleranță față de cei care, în virtutea unor

circumstanțe de ordin cultural sau istoric, împărtășesc opinii diferite.

Independența politică a statului nostru trebuie să se împlinească prin **patriotismul economic**. Avem și competența, și condițiile necesare pentru a deveni o societate prosperă. Însă prosperitatea noastră depinde în mare măsură de capacitatea elitei naționale, a conducătorilor statului de a înțelege cum să apere și să afirme în lume dreptul nostru suveran de a ne gestiona gospodăria națională fără amestecuri din afară și fără a ne dizolva în spații geopolitice și economice mari, care ar putea domina în mod devastator economia noastră.

Principiul neutralității permanente a statului nostru trebuie să fie piatra de temelie și constanta politicii noastre externe. Acest statut presupune următoarea abordare. Republica Moldova nu va mai căuta „dușmani externi", nici în persoana Rusiei, nici a României. Țara noastră nu se va alia cu nicio supraputere regională sau globală împotriva rivalilor geopolitici ai acesteia. Parteneriatele noastre vor fi bazate doar pe respectul reciproc și pe avantajele mutuale. Republica Moldova nu va tinde niciodată să dicteze altor state cum să-și promoveze propriile interese naționale, dar nici nu va admite să fie guvernată din exterior.

În condițiile în care Moldova se prăbușește într-o prăpastie economică și demografică fără precedent, instinctul autoconservării colective trebuie să prevaleze asupra oricăror preferințe de ordin istoric, lingvistic sau cultural. Iar pe acest șantier de edificare a unui destin mai bun e loc pentru orice patriot dornic să-și servească Patria noastră comună.

Forța poporului nostru este în unitate. Noi, cei din capitală sau din sate, de la Bălți sau de la Comrat, de la Taraclia sau de la Nisporeni, avem datoria să ne cultivăm sentimentul solidarității și responsabilității naționale. În actualele condiții geopolitice turbulente, a clătina barca noastră comună pe timp de furtună este un „lux" nepermis. Să ne reechilibrăm cu toții, mintal, volitiv și politic.

Credem în vocația unică a Patriei noastre. Locul nostru sub soare merită să fie îngrijit prin efortul fiecăruia dintre noi.

26 septembrie 2014

Călin Georgescu – o gură de aer curat într-o lume aspirituală

Călin Georgescu, cel pe care l-am descoperit acum ceva timp datorită Internetului, revine în fața noastră pentru a ne trezi din amorțirea sufletească, a ne ajuta să ne scuturăm de înțepenirea intelectuală, să depășim condiția de sclavi înseriați în mediocritate.

El exprimă dureros și limpede destinul unui neam ajuns într-o condiție de umilință, indusă cu o meticulozitate diabolică de-a lungul ultimului sfert de veac. Ținuta lui monumentală emană sobrietate, clarviziune și combustie interioară vulcanică, izvorâte dintr-o inimă profund ancorată în tradiția vârfurilor elitei naționale românești. Autoritatea lui morală țâșnește din străfundurile unui suflet cu rădăcini adânci în solul Patriei. Eminescianismul lui exemplar arată o personalitate complexă, care posedă virtutea unui vârf de lance al gândirii și simțirii patriotice, ce străpunge inerția colectivă cu un jet de lumină celestă, izvorâtă din sentimentul datoriei.

Starea pe care o transmite răbufnește cu o încărcătură religioasă, cu o vigurozitate culturală și o competență economică fără egal. Fără o credință efervescentă, fără o cultură temeinică, fără o viziune clară asupra realităților economice ale propriei țări, fără o înțelegere subtilă și complexă a contextului internațional discursul lui ar fi lipsit de relevanță.

El practică cu bună știință o pedagogie națională. Glasul lui se ridică la culmile unui profetism asumat. El îi amintește omului de azi despre condiția lui de ființă divină și eternă. El are sentimentul profund dureros al unui om care înțelege starea de ocupație în care i-a ajuns țara, împinsă într-o poziție de vasalitate dezonorantă și devastatoare. El vorbește cu o maturitate demnă de toată prețuirea despre esența stării de umilință a propriului neam.

Corporatocrație, plutocrație, cleptocrație, ohlocrație – iată câteva noțiuni ce exprimă trăsăturile de bază ale regimurilor ce s-au succedat dincolo de Prut în ultimul sfert de veac. Diagnosticul formulat de Călin Georgescu este valabil în egală măsură și pentru Republica Moldova. Cel care va face efortul să-i parcurgă cu atenție articolele și cărțile și să-i urmărească discursurile, are toate șansele să scape de chingile gândirii comune, de vraja miturilor induse prin televiziune, de lanțurile paradigmei neoliberale, de strânsoarea febrei consumiste. El simte cu acuitate impostura, nulitatea și nocivitatea clasei guvernante. Cea pe care Eminescu o numea „pătură superpusă“, iar sociologul Dimitrie Gusti o

caracteriza ca pe un „conflict dintre stat și națiune“. El afirmă cu tărie că cei care sunt la cârma țării au putere, dar nu și autoritate. Fiecare frază rostită de el vădește un caracter viguros, o voință nestăvilită și o competență rarisimă. Calmul și înțelepciunea pe care o degajă scot în vileag trăirea cu pasiune a marilor drame, cărora îi este supus propriul popor.

Cine oare dintre intelectualii de la noi, câți dintre cei care viermuiesc în spațiul public, ar avea înțelepciunea și îndrăzneala să se raporteze la eternitate, la sensul istoriei, la vocația unică și inconfundabilă a propriului popor? Câți dintre grangurii politicii locale, ai comentariului politic, ai analizei economice sau ai gesticulației zis culturale ar putea pătrunde, iar apoi și articula ceva cu adevărat consistent, sistemic, integral, dincolo de exercițiile retorice de serviciu, toate de-a valma sectoriale, opace și naive în același timp? Câți ar fi cei care ar avea o viziune de ansamblu asupra esenței societății noastre? Cine e preocupat de depășirea modelelor geopolitice, economice, educaționale și culturale de import? Puțini, foarte puțini, și asta în cel mai bun caz.

Separați în două tabere beligerante, cabotinii din partea locului își drapează vidul intelectual cu modele străine, unii exaltând Uniunea Europeană, iar alții - Uniunea Eurasiatică. Patriotismul economic este o „rara avis“ prin părțile noastre. Cultul micului producător lipsește cu desăvârșire. Economia de proximitate, protecția pieței interne și stimularea propriilor agenți economici sunt sacrificate pe altarul globalizării și al integrării în UE. Învățământul național a ajuns la cheremul unor diletanți, și nu există nici un grup de „disidenți“, care ar înțelege rosturile educației religioase și patriotice. Superficialitatea, amatorismul, lipsa de viziune și obediența funciară față de centrele de comandă din exterior sunt trăsăturile de bază ale unei pseudoelite cocoțate pe treptele de sus ale ierarhiei statale și ale „noului cler“ ce domină canalele media.

Trăim vremuri de criză. Anume acestea reprezintă o oportunitate de aur pentru mințile și sufletele dornice să-și ajute neamul să depășească condiția de viețuitoare umile, aflate la cheremul unor impostori locali sau de pe aiurea. Iar un Călin Georgescu ne poate ajuta să împrăștiem ceața din fața ochilor minții și ai sufletului.

10 august 2015

Călin Georgescu ca model de inspirație pentru cei cu dragoste de neam

Călin Georgescu a mai expus, în textul său, încă o dată strategia de dezvoltare sustenabilă a României. După căderea Guvernului Ponta, numele domniei sale s-a vehiculat din nou ca al unui potențial candidat la funcția de Prim-ministru. Însă și de această dată sforile s-au tras din exterior, în detrimentul României și în avantajul străinilor. Programul împărtășit de Călin Georgescu este poate singurul în stare să salveze România de dezastrul politic, economic, social, cultural și moral, în care se prăbușește de un sfert de secol.

Însă problema-cheie rămâne aceeași: cum să ajungă la cârma țării într-un sistem politic de tip mafiot, corupt, paralizat de schemele financiare oculte și de cercurile dinafară, care fac și desfac politicul românesc, un om de anvergura unui Călin Georgescu? Iată o întrebare la care încă nu a găsit răspuns nici societatea românească, nici Republica Moldova. Într-o „societate de piață“, caruselul electoral își are propriile reguli perverse. „Societatea spectacolului“ scoate în prim-plan cohorte de circari care posedă la perfecție arta perversă de manipulare a mulțimilor. Astfel de inși știu cum să pună în funcțiune banul murdar și rețeaua media pentru a-și perpetua dominația în cadrul unui sistem al plutocrației.

Așadar, România a mai ratat o șansă de a avea în fruntea Guvernului o personalitate care are respirația necesară pentru a face istorie, nu bâlci politicianist.

Iar noi, cei de dincoace de Prut, avem noi oare în acest moment vreo speranță ca următoarea guvernare, pe care o clocește – a câta oară! – gașca sordidă care a uzurpat puterea încă din 2009, să se inspire din concepția de dezvoltare a unui Călin Georgescu? Ar fi cu totul naiv să ne mai facem iluzii în acest sens. Asta pentru că rapacitatea, ignoranța, trufia și servilismul față de centrele de comandă din exterior reprezintă însăși esența clasei politice locale.

Și atunci, ce ar fi de făcut, aș putea fi întrebat. Despre asta vom vorbi cu altă ocazie. Iar pentru moment vă recomand să citiți cu creionul în mână textul de mai jos, elaborat de Călin Georgescu, ca să vedeți cum ar trebui guvernată o țară. Asta și ca să vă convingeți cât de primitiv, contraproductiv și antinațional este actul de guvernare exercitat de către cei cu „parcusul european“ pe buze și cu câlți în loc de creieri în cap.

11 noiembrie 2015

Republica Moldova: Saltul mortal din raiul comunist în paradisul european

În momentul prăbușirii regimului comunist percepția multora dintre noi asupra noii situații în care ne-am pomenit era destul de vagă. Realitățile erau privite în mod firesc prin prisma nedreptăților istorice legate de ocupația sovietică. Prin urmare, depășirea frustrărilor legate de dominația unui sistem totalitar „de import“ viza și revenirea Basarabiei în granițele de până la război. Adevărul istoric, tăinuit preț de jumătate de secol, despre Pactul Ribbentrop-Molotov, notele ultimative ale Guvernului sovietic din iunie 1940, foametea organizată, colectivizare, deportări, deznaționalizare, suprimarea tuturor drepturilor politice și economice au constituit elementul de foc al discursului politic din acea etapă. Acum un sfert de secol puțini erau cei în stare să producă niște analize geopolitice mai profunde și să coreleze aspirațiile noastre cu starea de lucruri „din teren“, adică din fosta RSS Moldovenească, dar și cu cea internațională.

Setea arzătoare de dreptate se manifesta prin dorința nestăvilită de revenire la perioada interbelică. „Istoria se repetă“, iată unul dintre laitmotivele reluate de tribunii de atunci. Fiind cuprinși de stări paseiste, mulți dintre noi și-au consumat destulă energie și timp, râvnind să refacă vremurile paradisiace de altădată. La scară mai largă, întreaga bătălie se purta împotriva unui imperiu sovietic mort definitiv și, implicit (dar inconștient), în favoarea unui alt imperiu, cel american, care a rămas triumfător de unul singur pe scena istoriei după dispariția spectaculoasă a rivalului său ideologic. Societatea moldovenească, alături de celelalte state din „lagărul socialist“, s-a apucat de zor să demonteze piesă cu piesă sistemul comunist, efort necesar și lăudabil, desigur. Iar în calitate de singur model bun de imitat a fost urmat sistemul occidental. La întrebarea „Cum ți-ai dori să fie viața ta de acum încolo?“ practic oricine din zona noastră răspundea (și mai răspunde) prompt și univoc: „Vreau să fie și la noi ca-n Occident“. Occidentomania a devenit o stare de spirit cvasi-generală. Iar paradigma liberală, fiind inoculată metodic în mentalul colectiv, a ajuns să fie privită ca fiind una axiomatică, inevitabilă, norma însăși, felul „natural“ de a vedea lucrurile.

Astfel, lepădându-se ca de ciumă de dogmele comuniste, moldovenii n-au apucat să înțeleagă cum li s-au injectat cu abilitate dogmele liberale, privite ca piloni ai noii religii, menite să mântuiască toți năpăstuiții vechiului regim. Democrația, reformele, drepturile omului,

privatizarea, piața liberă, libertatea de exprimare, corectitudinea politică, integrarea europeană, globalizarea etc. s-au constituit în tot atâtea elemente-cheie ale noilor „hărți mentale“, croite cu grijă în imaginarul colectiv. Iar orice nereușită sau eșec de proporții, legate de efectele economice și sociale dezastruoase, sunt puse în seama a doi factori „obiectivi“: 1) tranziția (dinspre sistemul comunist spre cel (neo)liberal), care pentru țări ca Moldova presupune în mod automat îndepărtarea de Rusia (până la ostilizarea relațiilor cu această țară confundată cu defuncta URSS) în favoarea apropierii de Occident (văzut ca un alt „frate mai mare“, pus pe binefacere și pe susținerea din rațiuni de caritate a foștilor sateliți sovietici); 2) calitatea proastă a guvernărilor (care, odată fiind schimbate în urma unui nou scrutin electoral, vor deveni din ce în ce mai bune, eficiente, democratice, proeuropene, necorupte). Însă, în pofida așteptărilor, după douăzeci și cinci de ani de „exercițiu democratic“ și piață liberă, lucrurile merg din rău în mai rău, iar versiunea liberală a „viitorul luminos“ se tot amână.

În acest context oarecum neașteptat, cei care și-au mai păstrat discernământul și spiritul de analiză încearcă să pătrundă cauzele profunde ale dezastrului economic, social și moral, în care se prăbușește ca într-o prăpastie întreaga societate. Nedreptatea strigătoare la cer, care s-a extins asupra întregului corp social, provocând suferințe grave majorității covârșitoare a populației, acutizează spiritul critic și impune diagnosticarea corectă a maladiilor colective, devenite insuportabile. Dezindustrializarea, privatizarea masivă prin „terapii de șoc“ și trecerea proprietății statului în proprietatea fostei nomenclaturi comuniste, ca și a întregii cohorte de profitori ai tranziției, au generat inegalități sociale uriașe. În locul unui stat social, râvnit de toată lumea, a apărut un stat caricatural, cu milionari de carton și milioane de șomeri, care au împânzit piețele forței de muncă din exterior, în căutarea unei bucăți de pâine, în special în Rusia și în țările Uniunii Europene. Dacă vrem să caracterizăm în doar trei cuvinte modelul de regim politic ce s-a constituit la noi, acestea ar fi: plutocrație, cleptocrație, ohlocrație. „Democrația de masă“ în versiunea moldovenească a generat un soi de „sat al lui Potemkin“, unde instituțiile și legislația, copiate mecanic după modelul occidental, nu reprezintă decât decorul obligatoriu pentru spectacolul public ce pare a fi unul fără sfârșit.

De la deportările staliniste la cele liberale

Cu titlu de paradox, sau curiozitate scandaloasă, ce ține de realitățile din ultimul sfert de veac, am putea remarca în mod special atitudinea față de fenomenul numit „nomadism de masă“ sau „de asfalt“. Așadar, se știe că circa un milion din cele aproximativ trei milioane și jumătate de cetățeni ai Republicii Moldova sunt plecați la muncă peste hotarele țării. Se mai știe că basarabenii au suportat două valuri de deportări sub regimul sovietic, respectiv în iunie 1941 și în iulie 1949. Astfel, este clară cauza ce a determinat condamnarea regimului comunist. Cum se întâmplă, însă, că noile deportări în masă, survenite în perioada post-sovietică, de proporții infinit mai mari și cu consecințe sociale de-a dreptul catastrofale, nu provoacă aceeași indignare? Explicații ar fi cel puțin câteva. Mai întâi, deoarece deportările sovietice erau forțate, lumea era mânată cu pistolul automat în vagoanele marfarelor, cu destinația Siberia. Iar deportările post-sovietice sunt „benevole“, cei de azi deplasându-se în mijloace de locomoție mult mai confortabile decât înaintașii lor. Însă de această dată nu „odiosul Stalin“ este cel care îi dezrădăcinează și îi împinge afară din țara lor, din locurile natale, de lângă mormintele strămoșilor, lacrimile mamelor și dorul copiilor. Fiind spălați temeinic pe creier prin intermediul sofisticatelor inginerii sociale, moldovenii, alături de ceilalți confrați de suferință din „lagărul ex-socialist“, își îndreaptă criticile doar spre propriile guverne, incapabile să creeze destule locuri de muncă, în pofida urmării docile a rețetelor prescrise de SUA, UE, FMI, BM și OMC.

Valurile „căutătorilor de noroc“, ai consumatorilor „visului american“, dornici să găsească un loc de muncă „la negru“, pe șantierele de construcții de la Moscova sau din țările UE cresc din an în an. Depopularea țării are efecte de-a dreptul devastatoare: zeci de mii de familii destrămate, copii rămași în grija rudelor și a vecinilor, indicatori demografici terifianți, mai gravi decât cei de pe timp de război sau de ciumă. Anual sate întregi dispar de pe harta țării, grădinițele și școlile din zona rurală se închid din lipsă de copii. Însă entuziasmul ce însoțește „marșului triumfal“ spre Europa nu mai contenește. Cultura de masă, care s-a extins asupra întregii societăți prin film, televiziune, Internet, producție sonoră (fiindcă muzica e totuși altceva), publicitate, vestimentație, etc., a determinat anestezierea percepției critice, în special în mediul tineretului, care a plonjat cu tot cu rămășițele rațiunii în „societatea spectacolului“. În preajma universităților din Chișinău se înghesuie panouri stradale ademenitoare, care invită studenții să nu rateze șansa vieții lor. „Work and Travel“ te invită să mergi în America, pentru a munci la ei, nu la tine acasă, pentru ei, nu pentru tine și pentru

țara ta. Iar cei mai fericiți chiar se aleg și cu câte un „Green card“ în SUA sau mai curând în Canada, cu condiția să fie tineri familiști și să dorească să-și părăsească definitiv Patria în schimbul „unui trai decent“ – nu-i așa? – dincolo de Atlantic.

De la comisarii bolșevici la cei europeni

În Republica Moldova puțini sunt cei care au înțeles natura relației dintre Occident și spațiul ex-comunist, în special rolul de periferie economică bună de furnizat forță de muncă ieftină pe piețele externe și de consumat produse de origine occidentală acasă. În condițiile care ni se oferă cu generozitate de nacialnicii din Vest, dispuși să-și apere cu strășnicie supremația economică și tehnologică, țări ca Moldova sunt pur și simplu condamnate la o subdezvoltare cronică. Iar „indicațiile prețioase“, emise cu regularitate și în mod implacabil „de sus“ (de la FMI, BM, SUA, UE etc.), în loc să amelioreze situația economică și socială, împing țara spre o ruinare definitivă. Altfel zis, „centrul“ de la Washington a reușit să impună și în Republica Moldova modelul neoliberal al „școlii de la Chicago“, cu tot cu miturile indispensabile acestui nou tip de capitalism, ce s-a constituit în ultimele decenii și care este numit pe drept cuvânt prin mai multe expresii sinonimice: „capitalism financiar“, „capitalism speculativ“„capitalism cămătăresc“, „capitalism corporatist“. Rolul rezervat unor țări ca Moldova este cel de colonie nedeclarată într-un sistem global dominat de colonialismul economic. Iar pentru ca acest model injust și imoral să aibă priză în societăți precum cea moldovenească, ocupația economică a fost precedată de ocupația intelectuală. Vasta operațiune de programare a creierelor în baza parametrilor prestabiliți presupune în mod imperativ penetrarea masivă de către rețelele de influență din Occident a spațiului mediatic, a sistemului de învățământ și a partidelor politice. Omologarea potrivit standardelor respective, omogenizarea și aplatizarea minților nici măcar nu sunt privite ca un rău social, ca o amenințare, ca o agresiune directă contra unei colectivități naționale care se pare că își pierde iremediabil instinctul autoconservării, precum și capacitatea de a defini propriile interese naționale în raport cu alte entități statale sau suprastatale.

Pe vremea de tristă amintire a URSS-ului elevii și studenții erau îndoctrinați cu mitul „Marii Revoluții din Octombrie“ și al „comunismului științific“. Astăzi, generația tânără audiază cursuri interminabile, scrie

compuneri și teze de licență pe cea mai în vogă temă – integrarea europeană. Aflându-se într-o stare de extaz colectiv, politicienii și jurnaliștii, profesorii din universități și educatorii din grădinițe, bibliotecarii și juriștii repetă în neștire formule magice ale „noului șamanism“: „valori europene“, „principii europene“, „criterii europene“, „norme europene“, „parcurs european“, „destin european“, „vocație europeană“ etc., etc. Întregul domeniu al științelor socio-umane, inclusiv știința economică subordonată aceleiași ideologii, este invadat pe de-a-ntregul de miturile liberalismului (globalismului, societății deschise, egalității șanselor etc.).

Odată cu dispariția URSS, am scăpat de comisarii bolșevici, care își exercitau dictatura cu ajutorul terorii. Dar, printr-un trist concurs de împrejurări istorice, aceștia au fost succedați de comisarii europeni, care ne țin lecții de la balcon, tratându-ne ca pe niște semi-barbari, care trebuie ridicați până la nivelul civilizației lor, aceștia impunându-și dictatul prin manipulare subtilă. Printre mijloacele lor predilecte sunt rețelele TV, dominate de „analiștii politici“ și exponenții „societății civile“ hrăniți de Fundația SOROS și alte rețele de intoxicare soft, școlirea până la uniformizarea totală a „liderilor politici“ prin intermediul seminarelor și a trainingurilor, care până la urmă se soldează cu apariția unei clase de subordonați ai centrelor de putere occidentale, inși care confundă interesele naționale cu „integrarea europeană“ sau „aderarea la NATO“.

De la Independență la Vasalitate

Am susținut la sfârșitul lunii august a anului trecut, cu prilejul marcării aniversării a 23-a de la proclamarea Independenței, o conferință de presă, pe care am intitulat-o: „Republica Moldova: de la independență la vasalitate“. Insistam asupra faptului că, pentru a înțelege profund ce s-a întâmplat în momentul proclamării neatârnării naționale și ce a urmat, e nevoie să definim corect contextul istoric și circumstanțele geopolitice în care s-au produs acele evenimente. Altfel zis, să renunțăm la ochelarii de cai, să avem o perspectivă largă asupra realităților. În mod evident, prăbușirea URSS și a regimului comunist au reprezentat o oportunitate istorică pentru afirmarea noastră ca popor liber și ca stat independent. Însă în acel moment nu am sesizat că dezagregarea URSS a însemnat și sfârșitul lumii bipolare, constituite în urma celui de-Al Doilea Război Mondial. Practic, regulile dreptului internațional, instituite după Pacea de la Ialta, au fost spulberate. „Războiul rece“ care s-a încheiat cu victoria

Occidentului (al cărui lider incontestabil este SUA) a însemnat nu doar „sfârșitul comunismului“. Pomenindu-ne scăpați din GULAG-ul sovietic, noi nici nu am băgat de seamă cum învingătorii în „războiul rece“ și-au impus propriile condiții capitulanților. Iar printre învinșii care au acceptat necondiționat „soluțiile salvatoare“ de peste ocean s-au numărat nu doar conducătorii Rusiei (succesoarea de drept a URSS), ci și cei ai Moldovei, alături de ceilalți confrați fericiți de evadarea din trecutul nesuferit spre un viitor atât de promițător.

Deosebirea de bază dintre perdanții unui război clasic și ai celui „rece“ constă în faptul că pe parcursul întregii istorii învinșii erau conștienți de propria postură și acceptau condițiile de capitulare ca urmare a unei înfrângeri militare. Însă în acest „război non-militar“ cei răpuși nu reușiseră să înțeleagă rolul ce li s-a rezervat. Iar ceea ce știam de la lecțiile de istorie ca fiind condiții de capitulare, după căderea comunismului s-au numit condiții ale Fondului Monetar Internațional, ale altor „parteneri de dezvoltare“. Respectivele condiții, care presupuneau contractarea de credite uriașe, privatizarea masivă, liberalizarea pieței de capital, deschiderea propriilor piețe pentru mărfurile occidentale, nu erau înțelese de către moldoveni (ca, de altfel, și de ceilalți) ca niște contribuții de război în favoarea învingătorilor, ci ca „soluții magice“ pentru propria economie. Așa cum subliniază economistul american Joseph Stiglitz, singura țară din spațiul ex-comunist care nu a urmat orbește sfaturile FMI a fost China, evitând astfel efectele dezastruoase care au afectat celelalte țări din spațiul respectiv. Dacă tot a venit vorba, ar merita să mai citățm măcar încă vreo câțiva autori americani, care ar putea avea darul să-i dumirească pe cei dornici să priceapă cum funcționează noul model de capitalism transnațional: Immanuel Wallerstein, John Perkins, David K. Korten, William Greider. Desigur, lista ar putea fi continuată la nesfârșit, doar că, spre regret, deocamdată puțini sunt cei care se apleacă asupra unor astfel de lecturi.

Doi minus unu egal cu unu

Revenind la prăbușirea sistemului bipolar, să reținem cel puțin un aspect ce ține de domeniul evidenței. Să începem cu cel mai simplu exercițiu aritmetic: 2 – 1 = 1. Prin urmare, URSS a picat din ecuație, rămânând în picioare doar SUA. Echilibrul strategic dintre SUA și URSS a dispărut. Din acel moment, SUA au devenit singura putere globală sau hiper-putere mondială, cu pretenții de imperiu planetar. Din acel moment

Republica Moldova, alături de celelalte țări ex-comuniste, a devenit „target-country“pentru rechinii capitalismului speculativ. În același timp statele naționale ca subiecți tradiționali ai dreptului internațional au cedat locul corporațiilor transnaționale. Fenomenul respectiv a afectat și Vestul. Intrând în solda mega-corporațiilor, guvernele occidentale, care sunt produsul campaniilor electorale finanțate de acestea, s-au transformat din decidenți politici în executanți docili. Fenomenul „puppet governance“ este unul bine cunoscut în politologia modernă. În aceste condiții înșiși exponenții politici ai puterilor occidentale nu sunt altceva decât niște purtători de cuvânt ai giganților economici care îi promovează în funcții.

Și așa cum „căderea din URSS în UE“, alias „integrarea europeană“, ne este servită ca singura cale de propășire a țării, Republica Moldova nu face altceva decât să urmeze orbește rețetele impuse din exterior. Din subiect de drept internațional, am ajuns în postura de obiect al unor jocuri geopolitice străine. Am aspirat spre o independență reală, dar ne-am pomenit în starea de vasalitate. Am scăpat de postura de satelit al URSS și am devenit satelit al SUA și UE. Am tins spre autoguvernare și am ajuns sub guvernare externă. Mai grav, clasa guvernantă, marcată de un profund sindrom al provincialului acceptat la masa elitei globale, își exaltă ca pe o virtute de mare valoare propria slugărnicie față de birocrația europeană și centrul de comandă de la Washington. Toate insuccesele sunt puse exclusiv pe seama unei încovoieri insuficiente ale guvernanților față de instructorii dinafară. Iar asupra gradului de conformitate (obedienț) a actului guvernamental cu directivele occidentale veghează neobosit „noul cler“ în persoana animatorilor TV și a „experților independenți“, hrăniți din granturi străine și din punga oligarhilor locali.

Raporturile dintre București și Chișinău, chestiunea identitară și jocul internațional

În toată această nesfârșită „poveste de succes“, cum au botezat occidentalii sforțările de „integrare europeană“ a guvernanților de la Chișinău, rolul administrației de la București este unul demn de toată admirația: niște piloți orbi, vorba lui Mircea Eliade, îi ghidează pe alți timonieri nevăzători spre „paradisul terestru“, gândit de străini pentru uzul nostru, dar pentru folosul lor. Că România este cu câțiva pași

înaintea Republicii Moldova pe cale integrării, se vede de la o poștă. De exemplu, România s-a înfundat în datorii externe și a devenit spațiu de absorbție a mărfurilor occidentale în detrimentul propriilor producători în proporții infinit mai mari decât Republica Moldova. Sau: Bucureștiul a îmbrățișat mult înaintea Chișinăului principiul sacrosanct de nediscriminare a „gay-ilor“ ori a homosexualilor (de fapt, de promovare a sodomiei) în spiritul „corectitudinii politice“ și al „toleranței“ față de păcat. Românii deja și-au deschis piața funciară pentru străini, iar moldovenii încă nu, românii deja privatizează pădurile, iar moldovenii încă nu. Dar dacă tot au fost semnate tratatul de asociere și cel de liber schimb între R. Moldova și UE, avem toate șansele să atingem cel puțin același grad de aservire ca și frații noștri de la București.

Nu punem la îndoială bunele intenții ale tuturor guvernărilor de la București față de noi, cei de dincoace de Prut. Se știe bine că am avut și avem parte de sprijin politic permanent, de dragoste, de efuziuni sentimentale etc. Această atitudine merită toată recunoștința moldovenilor. Dar ceea ce jenează este rolul de pioni zonali, în raport cu SUA și UE, pe care și-l asumă cu mândrie politicienii de la București, îndemnându-și cu insistență colegii de la Chișinău să urmeze același traseu dezonorant de lachei regionali ai imperiului global. Cum se manifestă această stare de lucruri? Simplu. De pildă, „am intrat noi, românii, în NATO, deci trebuie să intre și moldovenii“, „am devenit noi parte a UE, tot așa trebuie să procedeze și moldovenii“. De ce? Pentru că acesta este trendul general, obiectiv, firesc și altul nici nu poate fi. Aceasta este însăși logica istoriei, obiectivul ei major și sensul final. Adică, după ce societatea moldovenească a fost dominată de escatologia marxistă cu rolul providențial al proletariatului (alături de celelalte surori de destin istoric inexorabil), ea s-a lăsat ademenită de escatologia (neo)liberală „made in USA“, în stilul unuia dintre apostolii noii religii planetare Francis Fukuyama și a „profeților“ acestuia despre sfârșitul istoriei. Astfel, din capitala Moldovei lumea e văzută mai curând prin prisma neoconservatorilor americani decât înțeleasă în spiritul unor gânditori politici de genul unor americani ca Patrick J. Buchanan sau Paul E. Gottfried. Și asta dată fiind influența uriașă a unor astfel de concepte, create cu ajutorul rețelelor media globale, a Hollywoodului, a sumedeniei de fundații și instituții, astfel încât puțini sunt cei care reușesc să scape din mrejele fascinante ale societății de consum.

Ca să citățm o maximă atât de dragă lui Eminescu, „Non idem est si duo dicunt idem“ („Nu e același lucru când doi oameni spun același lucru“ sau „Aceleași vorbe nu spun neapărat același lucru“). Altfel zis, așa cum

există „lumea văzută de la București“ (Paul Anghel citat de Ilie Bădescu) și „lumea văzută de la Moscova“, tot astfel există și „lumea văzută de la Chișinău“, cu toate specificitățile locului, determinate de factori istorici, culturali și de alt ordin. Iar o atitudine corectă față de această colectivitate cu un trecut tragic și un prezent vulnerabil ar presupune mai mult tact și delicatețe în comunicare din partea unor prieteni. Un prieten adevărat, atunci când vrea să te ajute, nu vine să te învețe ce ai de făcut și cum trebuie să-ți rânduiești viața. El te întreabă „Cu ce-aș putea să-ți fiu de folos? Cum aș putea să te ajut?“.

„Libera circulație“ – un criteriu sacrosanct al noii religii

În aceste condiții, câți dintre cei care practică sau comentează politica în Republica Moldova ar mai fi în stare să pună la îndoială, de pildă, „avantajele“ celor patru libertăți fundamentale: libera circulație a persoanelor, mărfurilor, serviciilor și capitalurilor? Câți mai reușesc să observe în ce măsură aceste schimburi sunt echivalente? Câți mai au ochi să vadă și minte să înțeleagă că moldovenii exportă (cu sutele de mii!) în special oameni, dar importă mărfuri, servicii și capitaluri de origine străină? Din nefericire, extrem de puțini. Iar între timp mulțimile rămân sub vraja discursului public dominant, articulat în flux continuu de „oracolii“ autohtoni (tocmiți de stăpânii străini sau pur și simplu aflați într-o stare de insuficiență intelectuală cronică) și de „demnitarii“ occidentali (care ne tot fericesc cu vizite ritualice, reflectate în presă cu pompă, asemenea unor apariții publice ale Papei de la Roma). Starea de incantație de care se lasă copleșiți cu astfel de ocazii „pantalonarii“ și „bonjuriștii“ locali ar putea fi calificată drept culme a servilismului. Dar asta dacă aceștia ar fi conștienți de rolul de servitori ce li se rezervă în jocul internațional în care sunt atrași. Însă cum ignoranța este trăsătura definitorie a neo-ciocoimii moldovenești, umflată în pene de propria importanță, inșii din tagma respectivă chiar se iau în serios, considerând că ar întreține un dialog onorabil cu occidentalii.

Gemenii locali: unul cu fața spre Apus, altul cu fața spre Răsărit

Dar viața publică din R. Moldova nu e populată doar de euro-entuziaști. Mai există și o altă parte a societății, care cuprinde cam

jumătate dintre cetățeni, cu simpatii filoruse. De fapt, aceștia reflectă cu o simetrie agasantă sindromul oponenților lor prooccidentali: ei percep propria țară nu ca pe un „întreg“ (ca pe o entitate independentă care să coopereze cu lumea din jur), ci ca pe o „parte“ a unor spații geopolitice regionale sau globale, ca pe un apendice, ca pe o componentă subalternă. Și dacă cei numiți convențional „de dreapta“ își leagă toate speranțele de fuziunea cu spațiul politic și economic occidental, rivalii lor „de stânga“ au așteptări identice, percepându-și țara ca pe una dintre componentele Rusiei în zonă. Fără a pune la îndoială nevoia de a avea relații excelente atât cu Vestul, cât și cu Estul, chestiunea asupra căreia am dori să atragem atenția cititorilor este de altă natură. *Așa cum „dreapta“ nu înțelege riscurile desuveranizării și a asumării posturii de piesă de joc geopolitic și economic al UE (SUA), stânga nu se dumirește asupra pericolelor identice ce ar surveni în cazul înglobării Republicii Moldova în Uniunea Economică Eurasiatică.*

În timp ce primii exaltă tehnologiile și standardele occidentale net superioare celor rusești, ultimii accentuează nevoia de a primi din partea Rusiei resurse energetice ieftine și a păstra accesul mărfurilor moldovenești (în special de origine agricolă) pe piața răsăriteană. Așa stând lucrurile, n-ar fi o exagerare să susținem că cele două tabere beligerante nu au nici o viziune asupra interesului național al țării, ci se pliază de fapt pe niște interese străine, apărând pe post de vârfuri de lance ale respectivelor entități geopolitice în regiune. Iar dacă mai punem la socoteală și susținerea politică, mediatică și financiară a fiecăreia dintre cele două facțiuni rivale, atunci realizăm cu ușurință ca avem de a face cu două grupări clientelare, aflate – conștient sa nu – în serviciul unor interese străine.

Neutralitate sau afiliere față de interesele altora?

Pentru a ilustra această situație, vom da un exemplu. Este vorba despre reacțiile liderilor politici moldoveni față de conflictul din Ucraina. Odată cu declanșarea evenimentelor sângeroase de acum un an din centrul Kievului, guvernarea prooccidentală de la Chișinău, dând curs comandamentelor respective, s-a grăbit să-și afișeze solidaritatea cu protestatarii violenți, preluând papagalicește întreaga retorică a Washingtonului și Bruxellesului. Iar oponenții de „stânga“ ai acesteia au procedat exact la fel, singura diferență reducându-se la faptul că aceștia s-

au văzut obligați să preia refrenul propagandei de la Moscova. Și asta în pofida faptului că, în conformitate cu Constituția, Republica Moldova este o țară neutră, ceea ce ar presupune în mod firesc neadmiterea unor angajări de partea unor țări aflate în conflict, cum este cel legat de criza din Ucraina. Și asta cu atât mai mult cu cât este vorba de o țară vecină, cu care avem o frontieră comună destul de extinsă, precum și multiple interese reciproce. Dar în același timp R. Moldova are interese vitale și în raporturile ei cu Rusia, ca și cu Occidentul. Prin urmare, o clasă politică responsabilă ar fi realizat că în aceste condiții poziția optimă pentru o țară neutră este păstrarea echidistanței față de părțile aflate în conflict și, eventual, lansarea insistentă de apeluri la pace, dialog, tratative etc. O diplomație ofensivă ar fi putut chiar să își asume rolul de mediator între părțile beligerante. Asta pentru că, în condițiile unei conflictualizări crescânde între Occident și Rusia, promovarea unei politici echilibrate ar răspunde cel mai bine intereselor naționale ale țării. Securitatea statului, unitatea lui teritorială și interesele lui economice ar fi protejate mult mai temeinic prin valorificarea plenară a principiului neutralității pe plan internațional. Dar o asemenea politică ar impune cel puțin o condiție minimă: existența unei clase politice ce și-ar trage rădăcinile din solul național, nu niște marionete ale unor centre de influență din exterior, mai mult sau mai puțin oculte.

Războiul identitar ca maladie socială cronică

Se știe că Republica Moldova este devastată de un război identitar de proporții încă începând cu perioada Perestroika. Așadar, de treizeci de ani ne tot certăm pentru a clarifica ce limbă vorbim și ce identitate etnică să ne asumăm, română sau moldovenească? Se mai întâmplă ca până și doi frați drepți, unul mai cu carte, iar altul - fără, ar putea să aibă divergențe ireconciliabile, unul știindu-se român vorbitor de limbă română, iar altul zicându-și moldovean vorbitor de limbă moldovenească. Acum, cei care și-au asumat identitatea românească deseori sunt adepții fervenți ai unirii („imediate și necondiționate“, cum ne exprimam acum vreo două decenii și ceva) cu România, iar oponenții acestora, moldoveniștii, scormonesc de zor prin hrisoave și jubilează descoperindu-l pe Ștefan ce Mare și Sfânt pe post de protopărinte al moldovenismului. „Aha, – trâmbițează aceștia, – oricum ați suci-o, Moldova lui Ștefan a fost înaintea României! Prin urmare, suntem moldoveni, nu români! Iar cei

care își zic români sunt trădători de neam și țară“. În cazul unor discuții atât de pătimașe este inutil să vii cu argumente savante de ordin etnosociologic, cultural sau lingvistic, să explici metodic procesul devenirii unor colectivități etnice de-a lungul istoriei, să insiști asupra diferenței dintre perioadele premoderne și cea modernă. Securea războiului a fost dezgropată, iar duhul a ieșit din lampa fermecată a lui Aladin și nu mai poate fi vârât înapoi. O astfel de bătălie nu se poate încheia cu victoria niciuneia dintre cele două părți. Asta pentru că chiar dacă la un moment dat ar învinge (electoral) tabăra rusofilă și, în mod automat, românofobă, s-ar putea ca în urma unor alte alegeri să prevaleze tabăra românofilă și, implicit, rusofobă și să anuleze toate „cuceririle“ anterioare ale părții adverse.

Desigur, fiecare dintre acestea își are propria viziune asupra „Patriei istorice“ (România versus Rusia), ca și asupra „dușmanului extern“ (aici rolurile atribuite celor două țări se inversează). Această dezbatere extenuantă și sterilă minează stabilitatea politică internă, periclitează integritatea teritorială a țării și consumă în van energiile colective. Ar fi de reținut și faptul că exponenții minorităților etnice manifestă o sensibilitate aparte față de aceste subiecte. Prin urmare, o abordare înțeleaptă ar impune încetarea ostilităților pe marginea chestiunii identitare. Și asta pornindu-se de la faptul că, în virtutea unor circumstanțe istorice binecunoscute, același fenomen etnolingvistic a produs în Republica Moldova două denumiri, una științifică, cealaltă populară. Fiindcă într-adevăr, la noi cel care e român, e și moldovean. Iar cel care se autoidentifică doar ca etnic moldovean, ar trebui privit cu egal respect. Și asta cu atât mai mult cu cât toți cetățenii Republicii Moldova, indiferent de originea lor etnică, sunt moldoveni, termenul având aici semnificație politonimică. Însă așa cum tragerea de sfori pe marginea acestor chestiuni de o sensibilitate deosebită se face din exterior, este practic improbabilă perspectiva renunțării la acest atu geopolitic. Iar asta șubrezește și mai mult șansele de destindere a atmosferei politice interne și de reconciliere civică în beneficiul întregii societăți.

Republica Moldova ca punte de aur între România și Rusia

Republica Moldova este situată cultural și geopolitic între „lumea rusească“ și „lumea românească“. Tocmai de aceea ea trebuie să devină o punte de aur între ele, contribuind la familiarizarea societății românești

cu vârfurile culturii și spiritualității ruse, iar ale celei rusești, respectiv, cu cele mai strălucite manifestări ale culturii și spiritualității românești. În loc să se complacă în mod sadic în postura de victime ale istoriei, de exponenți ai unei zone cu dureroase spărturi culturale, de combatanți pe un teren al confruntărilor identitare interminabile, elitele din Republica Moldova (mai ales cele care urmează să se formeze) ar trebui să-și privească țara ca pe un spațiu de confluențe culturale și civilizaționale benefice, care să fertilizeze solul național cu influențe asumate cu discernământ și maturitate, atât din România, cât și din Rusia, atât din Apus, cât și din Răsărit. Asta pentru că orice tentativă de „occidentalizare forțată", ca și orice încercare de „orientalizare forțată" i-ar mutila grav profilul identitar și i-ar dinamita echilibrul intern. *În loc să se autoidentifice ca teren de confruntare pe motivul dualității sale culturale, Republica Moldova ar trebui să opteze în favoarea unei complementarități, dacă nu chiar a unei osmoze benefice pentru cultura națională.*

Republica Moldova: de la Independența Politică spre Independența Economică

Pe parcursul mai multor ani de zile am tot căutat să înțelegem cauzele nereușitelor noastre economice. Dorința de a determina motivele acestor neîmpliniri era îndreptată în mod firesc spre formularea unei concepții coerente de depășire a crizei profunde în care ne-am pomenit. La un moment dat aceste preocupări au luat expresia unei lecții academice ținute la Academia de Științe a Moldovei la 23 iulie 2013 cu denumirea pe care o reiau în intertitlul de mai sus (versiunea video a acestui discurs poate fi găsită pe www.privesc.eu sau pe www.iurierosca.md, iar textul – în www.flux.md din 26.06.13). Fără a relua întregul demers de la acea oră, îndrăznesc totuși să redau pe scurt concluziile formulate cu acel prilej, chiar dacă între timp guvernarea de la Chișinău a optat pentru asocierea cu UE.

Astăzi Republica Moldova se află la o răspântie istorică. Această răspântie este în egală măsură una geopolitică și civilizațională. Țara noastră este invitată să adere în perspectivă la unul dintre cele două „spații vamale largi" – Uniunea Europeană sau Uniunea Eurasiatică. Ambele proiecte își revendică, parțial și uneori nedeclarat, originea de la teoria lui Friedrich List, care a formulat ideea „autarhiei spațiilor largi". Dar, așa cum arată istoria, o astfel de soluție este valabilă doar pentru

economii care se află la niveluri de dezvoltare comparabile și dispun de un potențial comparabil. Din acest punct de vedere, renunțarea într-o perspectivă apropiată la o politică economică independentă și cedarea actului decizional unor centre de putere din exterior înseamnă autocondamnarea de bună voie la o subdezvoltare economică cronică.

Aflându-se în fața unui examen de maturitate colectivă fără precedent, Republica Moldova are șansa să aleagă o A TREIA CALE. Este vorba de CALEA INDEPENDENȚEI ECONOMICE. Această cale este concomitent și o opțiune geopolitică în sensul neaderării pentru moment la niciunul dintre cele două „spații vamale largi", din Vest sau din Est, dar și una de politică economică internă. Altminteri, dreptul nostru la autoguvernare devine o ficțiune, iar dezvoltarea economică – un vis irealizabil. Avem nevoie de o autarhie economică relativă, care impune o detașare parțială și provizorie de la procesele integraționiste în cazul ambelor spații economice. Fiind cea mai săracă țară din Europa și având o pondere minimă în economia globală,Republica Moldova trebuie să obțină un statut economic special în dialogul său cu marile conglomerate economice. El presupune aplicarea unor măsuri de ordin protecționist, cum ar fi apărarea pieței interne, practicarea unor credite preferențiale, a unor subvenții și facilități fiscale pentru o serie de genuri de activitate economică. Regulile liberului schimb, impuse prin Organizația Mondială a Comerțului și alte tratate internaționale, trebuie renegociate.

Republica Moldova trebuie să negocieze anumite preferințe comerciale la export în schimbul unor aranjamente politice reciproc avantajoase. Așa cum Uniunea Europeană și Uniunea Eurasiatică reprezintă entități geopolitice aflate în concurență, șansele țării noastre de a-și negocia condiții preferențiale pentru comerțul său exterior sunt considerabile. Varianta optimă ar reprezenta-o extinderea pe ambele piețe. În acest sens, în mod obiectiv, politicile noastre protecționiste nu se pot materializa fără înțelegerea și susținerea din partea a cel puțin uneia dintre cele două puteri regionale. În această chestiune vitală un rol decisiv îl va avea diplomația națională, liberă de orice obediențe față de centrele de putere din exterior.

Noul naționalism economic, pe care trebuie să îl practicăm, nu înseamnă sfidarea regulilor internaționale sau a marilor jucători globali, ci doar tendința firească de autodeterminare economică, în stare să ne ofere un viitor mai bun. Iar pentru asta depășirea sindromului de provincie, de margine de lume, de apendice al unor mari entități statale sau suprastatale este vitală. În definitiv, dreptul nostru la autoguvernare, obținut prin Declarația de Independență, trebuie realizat din plin. Iar

pentru asta depășirea fazei de imitatori docili și inconștienți ai unor modele impuse din exterior este una crucială. Totodată, e necesar să renunțăm la confruntările politice sterile, bazate pe ideologii depășite, și să practicăm suveranitatea economică. De la patriotismul anilor de emancipare etnică și lingvistică de acum două decenii, care a divizat societatea noastră, astăzi se impune avansarea spre patriotismul economic, ce reprezintă un factor de unitate națională.

La baza renașterii țării trebuie să stea două idei complementare: metafizică și fizică, adică cea spirituală și cea materială. Fără o temelie morală sănătoasă, orice tentativă de reformă va eșua. Iar revigorarea morală a societății depinde în cel mai direct mod de revenirea la credința religioasă. În cazul nostru este vorba de Ortodoxie. Din această perspectivă, revoluția spirituală, care trebuie să ia amploare în societatea noastră, trebuie să fie axată pe viziunea conservatoare. Prin urmare, șansa de afirmare a poporului nostru pornește de la recăpătarea identității de creștini, aceasta reprezentând cea mai importantă trăsătură a caracterului nostru național.

Cercul vicios al eșecurilor noastre trebuie să fie rupt. Poporul Republicii Moldova trebuie să-și descopere o nouă vocație națională. Avem datoria să ne cultivăm o credință nestrămutată în propriul nostru destin. Misiunea cea mai grea cade pe umerii elitei naționale, a intelectualilor necorupți, eliberați de dogmele în vogă și dornici să participe la un proiect național fără precedent.

Vise, ar putea spune unii parcurgând aceste rânduri. Nu îi contrazic. Doar aș vrea să amintesc un adevăr vechi, care spune că orice realizare istorică majoră este precedată de un vis pe potriva ei.

În loc de epilog

Republica Moldova este un stat de frontieră. E o fâșie de pământ disputată de către rivalii geopolitici ca piesă într-un amplu joc regional și global. Conturul ei amintește o barcă. Furtunile crescânde din jurul ei amenință această fragilă ambarcațiune din toate părțile. Cu un echipaj împărțit în facțiuni beligerante, un căpitan debusolat și cântece de sirenă emise din mai multe direcții, riscurile de ademenire a vasului spre țărmuri iluzorii este maxim.

Altfel spus, în condițiile unei instabilități globale crescânde, pericolele ce țin de factorii externi sunt majore. În aceste circumstanțe geopolitice extrem de complexe, stabilitatea internă, solidaritatea

națională și clarviziunea liderilor politici sunt vitale pentru supraviețuirea statului. Însă tocmai aceste elemente încă mai sunt deficitare la noi. În concluzie, viitorul ce se profilează la orizont pare a fi plin de nesiguranță. Dar întrucât orice criză se poate constitui într-o oportunitate majoră, optimiștii ar prefera să privească ziua de mâine, nu ca pe o fatalitate, ci ca pe o șansă.

17 august 2015

Criza din Moldova ca efect al goliciunii ideologice

În ultima vreme sunt întrebat de multă lume, de la noi și dinafară mă întreabă despre evenimentele din Chișinău. Acest interes sporit este determinat de către protestele de masă din centrul Capitalei, care se succed în regim non-stop. Acum câteva luni ele au fost declanșate de către Platforma DA. Este perfect adevărat faptul că alianța de guvernământ, care se pretinde a fi proeuropeană, este dominată de elemente criminale și oligarhi, care trebuie să plece. Prin urmare, putem spune că revendicările acestui grup sunt pe deplin valabile.

Însă cea mai mare problemă a acestui conflict major constă în cel puțin două aspecte fundamentale, mai mult sau mai puțin ascunse. Respectivul grup de protestatari contestă alianța de guvernare pentru eșecurile acesteia în promovarea „de o manieră corectă“ a așa-numitului proces de integrare europeană. Așadar, în accepția Platformei DA, pentru a rezolva toate problemele societății moldovenești ar fi suficient să se organizeze alegeri anticipate și să se înlocuiască „băieții răi“ cu niște „băieții buni“, și să se continuie mai rapid și mai profund mișcarea spre Uniunea Europeană. „Visul european“ este văzut ca fiind un obiectiv național realist și funcțional. Adică, atât reprezentanții curentului protestatar, cât și cei de la guvernare împărtășesc aceeași orbire geopolitică și lipsă de înțelegere a faptului ce este cu adevărat și cum funcționează obiectul aspirațiilor lor, UE. Practic nimeni dintre membrii acestei echipe nu poate pricepe că UE ca instituție continentală este pe punctul de a se destrăma, așa cum s-a întâmplat și în cazul URSS. Și că există o mulțime de cauze care vor determina această dezintegrare.

UE a fost încă de la bun început o structură artificială, care violează suveranitatea națională, interesele economice, tradițiile, religia și identitatea culturală ale fiecărei națiuni europene, care au fost atrase în acest proiect geopolitic de către elitele globale în interesul lor financiar egoist.

În general, establishmentul politic, academic și media rămâne a fi fascinat de mitul eurocentrist, de modul de viață american, de de cel occidental în ansamblu, care este perceput ca un etalon, ca un standard de organizare socială perfectă. O abordare critică a așa-numitei occidentalizări, a integrării europene, a globalizării, a ideologiei neoliberale nu penetrează mainstreamul media și, ceea ce e și mai grav, nici mințile elitei locale.

O a doua problemă majoră este următoarea. Partizanii grupului civic de alternativă Platforma DA par a nu împărtăși niciun fel de credință religioasă. Ca parte a unei societăți post-sovietice, ei s-au deplasat dinspre ateismul comunist spre cel liberal. Abandonând vechea paradigmă comunistă, ei au alunecat lin în capcana „noii“ căi de gândire, cea liberală. Această lipsă de viziune reprezintă o infirmitate conceptuală fundamentală nu doar pentru respectivul grup, ci și pentru cea mai mare parte a societății noastre. Iată de ce dacă acest model fascinant, impus de către centrele de influență occidentale, nu va fi abandonat, nimic nu se va schimba în bine, chiar dacă liderii Platformei DA ar prelua puterea în Moldova.

Toată lumea știe că în centrul Chișinăului au loc în paralel două acțiuni de protest stradal. Ceea de-a doua acțiune non-stop este organizată de către două partide ce se poziționează cumva mai aproape de stânga spectrului politic. Am în vedere Partidul nostru condus de Renato Usatîi și Partidul Socialiștilor în frunte cu Igor Dodon. Ambele sunt considerate a fi mai aproape de orientarea prorusă. Și în timp ce socialiștii și-au asumat rolul de substitut al Partidului Comuniștilor, care și-a pierdut o parte importantă a alegătorilor, dezvoltând o retorică accentuat prorusă, liderul Partidului Nostru formulează o poziție mult mai echilibrată.

Lansând critici perfect justificate și necesare cu privire la vectorul proeuropean de dezvoltare a țării, totuși ei manifestă o lipsă de viziune asupra căii de dezvoltare strategică a Moldovei. Desigur, această goliciune ideologică regretabilă ar putea fi rodul lipsei de experiență, deoarece ambii lideri de partid reprezintă o generație politică mai tânără. Și totuși, afilierea lor la tabăra de stânga a spectrului politic nu este un împiedicment pentru o înțelegere mai profundă a esenței neoliberalismului ca model de dezvoltare politică, economică și socială. Mai ales într-o perioadă caracterizată de critici dure atât din partea unor mișcări de stânga, cât și de dreapta, în Uniunea Europeană, SUA și aiurea, a corporatocrației, a capitalismului financiar, a ideologiei liberului schimb și a societății de consum. Altminteri, șansa lor reală de a învinge la viitoarele alegeri și de a conduce Moldova nu va fi atât de plină de succes cum ar putea fi în cazul existenței unei înțelegeri profunde și responsabile a amenințărilor enorme ce ne pândesc țara, continentul și întreaga planetă.

12 decembrie 2015

Integrarea Europeana ca ideologie de stat și maladie colectivă

Așadar, preț de două decenii Republica Moldova continuă să fie dominată de cel mai în vogă discurs public de după destrămarea URSS - integrarea europeană.

Anume această dominantă ține loc de idee națională, atât pentru alianța care a uzurpat puterea în țară încă din 2009, cât și pentru grupurile politice și civice care contestă puterea. Criticii guvernării dinspre dreapta liberală contestă actuala putere nu pentru cursul ei pe plan extern, ci doar pentru eșecurile acesteia pe cale integrării în UE. Tot aici este supusă criticii nereușita în promovarea reformelor, acestea fiind văzute ca agendă a politicii tuturor instituțiilor statului, inspirată pe de-a-ntregul din directivele UE, ale FMI și Băncii Mondiale. Iar diplomații occidentali, în special ambasadorii UE, ai Germaniei și ai SUA, emit cu regularitate sugestii publice axate pe aceeași idee a integrării europene, văzută ca stație terminus pentru „povestea de succes“ a Republicii Moldova.

Învățământul public din țară impune elevilor și studenților lecții obligatorii despre aceeași integrare europeană. Există până și specializări în învățământul superior care pregătesc pe bandă rulantă deținători de diplome în acest domeniu. Mii de tinerii fac masterate și doctorate, dedicate cu aceeași râvnă integrării în UE.

Mainstream-ul media este și el suprasaturat de discursul pro-UE, acesta fiind alimentat zilnic de cohorta de experți și analiști de serviciu, instruiți și alimentați financiar de Fundația Soros și alte fonduri europene și americane, care sprijină „dezvoltarea democrației“ în țări ca Republica Moldova. Anume duzina de comentatori de meserie, unși cu toate alifiile occidentale, se prezintă ca deținătoare a adevărului în ultimă instanță. Ei sunt cei care dau note la purtare tuturor actorilor politici, apărând pe post de clerici ai noului cult al democrației și drepturilor omului. Evident, un ingredient obligatoriu al acestei ideologii este demonizarea Rusiei și sacralizarea Occidentului (SUA, UE, FMI, BM, OMC).

Paradigma liberală, numită în mod plastic și „virus liberal“, a devenit o adevărată ideologie de stat. Și asta în pofida faptului că Articolul 5 (2) al Constituției stabilește că „Nici o ideologie nu poate fi instituită ca ideologie oficială a statului“. Astfel, societatea moldovenească a intrat întro fundătură conceptuală. Iar întreg dinamismul social nu e decât o

batere a pasului pe loc sau o mișcare în cerc asemenea unei veverițe în roată.

Euroentuziaștii, fascinați de noua religie, ai cărei practicanți fervenți au devenit, nu se mai obosesc să facă cel puțin niște comparații corecte. Adică, să vadă ce se întâmplă în țările ex-comuniste în domeniul economic și social, în cultură, în educație etc. Să pătrundă adevăratele cauze ale crizei economice din Grecia, Spania, Portugalia etc. Să înțeleagă amploarea și consecințele pe termen mediu și lung ale valului de imigranți asupra Uniunii Europene.

Teoria războaielor non-militare, aplicată cu maximă eficiență în țări ca Republica Moldova, țintește prin întreaga mașinărie propagandistică, prin cultura de masă și prin inocularea consumismului paralizarea oricărui spirit critic, a capacității de a raționa logic și chiar a celei de a discerne relația cauză-efect. Spălarea pe creieri ca instrument de control asupra societății n-a fost doar apanajul regimului comunist. Ea este aplicată cu și mai multă eficiență sub regimurile zis democratice.

Urmărind aceste realități triste, este potrivit să adresăm societății un salut prin de amărăciune: „Bine ați revenit în URSS!“. Marșul triumfal al Puterii Sovietice și calea spre viitorul luminos al comunismului au fost substituite cu ușurință de ceea ce noua nomenclatură de stat și de partid numește „parcursul european“. Dogma comunistă a fost înlocuită de cea (neo)liberală, iar idolatrizarea trioului Marx-Engels-Lenin — cu divinizarea comisarilor europeni și ai emisarilor FMI. În accepția perversă a apostaților occidentali religia drepturilor omului a devenit cultul obligatoriu și sistemul de referință pentru întreaga societate, în special pentru pătura căreia i se atribuie impropriu calificativul de „elită națională“.

Ca element de bază al noilor convertiți la această religie este prezent laicismul sau anticlericalismul. Atitudinea manifest ostilă față de Biserică se mai diminuează doar cu prilejul Paștelui și a Crăciunului, momente în care nomenclatura de stat și de partid pozează invariabil în Catedrala din centrul Capitalei cu lumânări cât coada de hârleț în fața camerelor de luat vederi, simulând stângaci o „evlavie de vulpe“. Aceste victime tardive ale Revoluției Franceze, ca și în egală măsură ale loviturii de stat bolșevice, care afișează zgomotos un anticomunism de paradă, ar fi bine să cerceteze și mai ales să înțeleagă de ce în 1918 clica lui Vladimir Ulianov (Lenin) și Lev Troțki (Leib Bronștéin) a emis decretul de tristă faimă despre separarea Bisericii de Stat și a Școlii de Biserică. Tot aici ar fi cazul să încerce a pătrunde semnificația spirituală, mistică, cea care trece dincolo de factologie, a terorii și genocidului contra creștinilor, declanșate

de revoluționarii francezi și repetate în proporții infinit mai mari de către grupul conspiraționist, care a uzurpat puterea în Rusia în 1917.

În sălile de clasă din școli și în cele de lectură din bibliotecile Republicii Moldova preț de o jumătate de secol locul icoanelor a fost ocupat de portretele lui Lenin. Însă după căderea comunismului chipul lui nu a fost înlocuit cu icoane, ci cu imaginea unor scriitori mai mult sau mai puțin valoroși, ceea ce reprezintă o altă formă de idolatrie. Este vorba despre conflictul vechi de când Modernitatea dintre cultură și cult sau, altfel zis, despre laicizarea culturii, despre alunecarea ei în mrejele antropocentrismului. Noi, cei educați sub regimul sovietic, ca și cei formați în perioada post-sovietică, atunci când încercăm să argumentăm ceva, de regulă apelăm la citate din clasicii literaturii naționale sau străine. Puțini sunt cei care știu pe dinafară Tatăl Nostru, citesc Biblia sau literatura patristică. Acest vid spiritual și această orbire religioasă reprezintă cea mai gravă maladie colectivă a societății noastre, care, din păcate, nu este o excepție, ci se înșiruiește în lunga listă a țărilor căzute din modelul comunist în cel liberal.

Interpretarea realităților economice este și ea victima paradigmei liberale. Întregul set al miturilor capitalismului în versiunea lui neoliberală a școlii de la Chicago, dereglementarea, „small government“ (atribuții restrânse pentru guvern), „mâna invizibilă a pieței“, liberul schimb (libera circulație a mărfurilor, finanțelor și serviciilor), globalizarea, înlăturarea barierelor vamale, subordonarea politicilor bugetare și fiscale directivelor FMI, privatizarea în masă, inclusiv trecerea întreprinderilor de stat rentabile, deseori de importanță strategică, în sectorul privat, toate acestea fac parte din aceeași religie, împărtășită cu obediență și venerație de „sclavii fericiți“ de la noi și de aiurea. Economia văzută ca știință exactă, „obiectivă“, cu reguli imuabile, este modelul ce domină, atât mințile clasei politice, cât și sistemul de învățământ.

Relația dintre ideologie și economie (ultima derivând din prima) practic nu este conștientizată. Nici măcar tabăra care afișează un discurs patriotic zgomotos, făcând apel la istoria și cultura națională, n-a reușit să se dumirească ce ar însemna un adevărat proiect național de dezvoltare economică, cum ar arăta elaborarea și aplicarea la scară națională a unui model axat pe suveranitatea economică, pe patriotismul economic, numit pe bună dreptate și naționalism economic. Oare nu e de-a dreptul dezolant să urmărești cum patrioții locali luptă cu înverșunare cu un imperiu demult dispărut, cel sovietic, și capitulează în totală inconștiență în fața singurului imperiu global în plină forță, cel american, cu tot cu vasalul său în persoana Uniunii Europene? Oare nu e un prilej de tristețe

faptul că cei care pretind că apără interesele naționale, de fapt contribuie în mod activ și inconștient la procesul de vasalizare, de aservire, de desuveranizare a țării? Câți dintre aceștia reușesc să descifreze esența noilor realități geopolitice într-o lume în care statele naționale ca actori ai dreptului internațional sunt subminate și subjugate de corporațiile transnaționale, de rechinii capitalismului speculativ, care devastează regiuni întregi ale globului, înrobesc și sărăcesc țări și popoare ajunse victime neputincioase în fața acestui nou tip de colonialism? Prea puțini, din păcate.

În timp ce în țările Uniunii Europene și în SUA apar mii de lucrări academice, există o multitudine de platforme media de alternativă și se înregistrează o ascensiune din ce în ce mai puternică a partidelor antisistem, toate acestea formulând critici fundamentate solid, atât dinspre stânga, cât și dinspre dreapta, în Republica Moldova practic întregul establishment continuă să rătăcească în labirintul paradigmei liberale.

În Republica Moldova efortul colectiv de emancipare națională și de asumare a unui destin onorabil nu poate să înceapă cu adevărat decât din momentul când cei care se revendică a fi intelectuali vor începe să-și revină din extazul gândirii comune, vor depăși clișeele de interpretare a realității, în sfârșit, vor renunța la ochelarii de cai și vor privi lumea din jur în toată complexitatea și dramatismul ei.

Renunțarea la propriile prejudecăți este cel mai dificil efort pe care trebuie să îl facă orice om creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, înzestrat cu rațiune, dar și cu credința în rostul transcendental, transistoric, mistic al ființei umane. Fiindcă fără acest efort, asumat în mod conștient și responsabil, orice succesiune la guvernare nu va reprezenta decât o schimbare de decor și o alunecare din ce în ce mai vertiginoasă în eșecuri politice, economice și spirituale.

7 octombrie 2015

Cum să spulberăm mitul „pericolului românesc“ dincoace de Prut?

Un adevăr pe care nu-l poate nega nimeni în Republica Moldova ține de percepția diferită a României dincoace de Prut. Dacă pentru unii țara de dincolo de Prut este Patria-mamă, „paradisul terestru“ și spațiul sacru, pentru alții România este statul care constituie un potențial pericol pentru Republica Moldova.

O categorie destul de largă de cetățeni îi atribuie României statutul de potențial agresor, de „dușman extern“, de stat ce ar urzi planuri expansioniste, anexioniste etc. Se știe bine că astfel de prejudecăți își au rădăcina în istoria noastră nu prea îndepărtată, interpretată de o manieră diametral opusă de către istoricii, analiștii politici sau politicienii din Republica Moldova. În mod evident, cei care se lasă cuprinși de sindromul „pericolul românesc“ sunt, de regulă, fie vorbitori de limbă rusă, fie nostalgici după defuncta URSS, iar cei care reprezintă tabăra adversă își alimentează viziunea din interbelicul românesc, perioadă când Basarabia a făcut parte din România Mare.

Altfel zis, avem de a face cu niște hărți mentale, care nu doar că nu se suprapun, ci alcătuiesc însăși esența conflictului ideologic, identitar și etnolingvistic, care sparge societatea moldovenească în două tabere beligerante ireconciliabile. Iar o astfel de stare de lucruri minează coeziunea socială, creează instabilitate politică și alimentează separatismul teritorial. Mai grav, în fața unui discurs belicos, paseist și revendicativ al unor capete înfierbântate, populația rusofonă, simțindu-se amenințată, își îndreaptă speranțele spre Rusia, care este văzută ca protector în fața unei „invazii iminente“ a României. Nu încape îndoială că aici este vorba despre niște reacții pline de panică, ce nu au nimic în comun cu realitatea, ci cu subconștientul sau imaginarul colectiv. Vorba e că în Republica Moldova există două „adevăruri“, aflate la extremități, asupra acelorași evenimente istorice și fenomene etno-lingvistice. Iar acestea sunt manifestate cu pasiune, cu înverșunare chiar, devenind elemente-cheie ale unor platforme politice care se alimentează prin contestare reciprocă, în avantajul ambelor părți și în detrimentul societății.

Evadate din mediul academic în cel politic, aceste subiecte incendiare otrăvesc spațiul public și cantonează segmente largi ale cetățenilor în zone de conflict iremediabil. Armata „unionistă“ se

războiește de zor cu cea „moldovenistă“, baricadele ridicate de cele două grupări „fundamentaliste“ devin insurmontabile din perspectiva edificării unui stat funcțional și a unei societăți ce ar împărtăși același set de valori și repere comune. După mai bine de un sfert de veac de polemici aprinse și de încercări temerare de a pune în practică una sau alta dintre versiunile celor două ideologii aflate în conflict, cred că este deja timpul să se tragă niște concluzii.

Una dintre ele ar fi următoarea. România ca stat ar putea face mult mai mult pentru a elimina aceste confuzii de percepție dincoace de Prut. Una dintre sarcinile strategice ale unei diplomații înțelepte în raport cu Republica Moldova ar trebui să fie tocmai eliminarea oricăror speculații și răstălmăciri pe marginea naturii relațiilor dintre cele două state. Altfel zis, Bucureștiul trebuie să-și dorească să aibă o imagine la fel de bună și la Chișinău, și la Bălți, și la Comrat, și la Tiraspol. Firește, o astfel de imagine pozitivă nu poate fi creată și consolidată peste noapte. Și nu este vorba despre aplicarea unor tehnici de seducție mediatică sau de marketing politic, ci de un efort onest și responsabil, îndreptat spre eliminarea unor clișee de percepție. Iar pentru asta inițial ar trebui ca elitele politice, comunitatea de experți, mediul cultural și academic din România să realizeze că o astfel de problemă există. După care s-ar putea trece în revistă cauzele ce au generat o atare stare de fapt. Iar de aici s-ar putea avansa spre identificarea celor mai potrivite metode, care să contribuie la o mai bună înțelegere și să determine apariția unor simpatii în mijlocul unor pături din ce în ce mai largi ale cetățenilor din Republica Moldova.

Am schițat aici doar existența unei probleme ce vizează relațiile moldo-române, privind-o mai mult din perspectiva Bucureștiului decât din cea a Chișinăului. Asta pentru că personal nu-mi este deloc indiferent faptul cum este privită România dincoace de Prut. Iar aici nu este vorba despre niște sensibilități subiective, care ar putea fi trecute cu vederea, ci de interesele naționale fundamentale ale României și ale Republicii Moldova, care sunt complementare, nu divergente. Și asta chiar dacă România este membru NATO și UE, iar Republica Moldova nu e și poate nu va fi niciodată. Desigur, însăși apariția unei astfel de preocupări la București presupune existența unei atitudini univoce față de dreptul la autoguvernare și la alegerea propriei opțiuni geopolitice a poporului Republicii Moldova, care s-ar putea să coincidă, dar s-ar putea și să difere de opțiunea României.

Aceste rânduri sunt o invitație la dialog pentru prietenii noștri din România, ca și pentru cei din Republica Moldova, care ar fi interesați de subiectul creionat mai sus.

Vom reveni.

10 martie 2016

Clubul Izborsk din Moldova ca platformă pentru elaborarea Ideii Naționale

Crearea filialei moldovenești a Clubului Izborsk, la 2 aprilie curent, cu participarea unei delegații de la Moscova deschide pentru reprezentanții elitei naționale moldovenești o oportunitate specială pentru a-și orienta eforturile spre elaborarea Ideii Naționale ca forță unificatoare. În cadrul acestui for am expus câteva teze pentru această elaborare conceptuală fundamentală, care ar trebui să se cristalizeze în urma unor discuții ample în mediul experților și al politicienilor, a reprezentanților Bisericii, științei și culturii. Prezentăm mai jos propunerile făcute acum câteva zile, la care am atașat scurte precizări.

1. Trăsătura de bază a identității colective moldovenești este Ortodoxia.

Anume Ortodoxia constituie liantul de credință al unei largi majorități a poporului nostru, indiferent de apartenența etnică. Etica noastră socială, relațiile interumane, noțiunile de bine și rău, de moral și imoral se întemeiază pe Ortodoxie, indiferent de faptul dacă suntem practicanți activi sau privim Biserica doar ca pe o instituție socială de bază a tradiției și culturii noastre. Tocmai de aceia fenomenele ce țin de viața publică, de politică, de creația legislativă, de economie, de cultură, învățământ, relații externe etc. sunt apreciate în funcție de corespunderea sau necorespunderea lor poruncilor și moralei ortodoxe. Nu poate exista o societate dreaptă fără ca aceasta să se sprijine pe Cuvântul divin. Tentativele de a prezenta omul ca pe o ființă autosuficientă, în stare să elaboreze propria viziune asupra lumii fără Hristos, în baza tuturor versiunilor antropocentrismului sau a antropolatriei, și-au demonstrat tragica lor inconsistență.

2. Moldova este parte a Civilizației Răsăritene Contemplative.

Pământul nostru este parte a marelui spațiul al Uscatului, ce a creat de-a lungul mileniilor marea tradiție spirituală de percepere verticală, sacră a lumii. Civilizația occidentală negustorească, mercantilă,

individualistă este străină identității profunde a poporului nostru. Eurocentrismul, occidentomania, încercările de a occidentaliza în mod artificial societatea noastră, de a ne impune niște modele politice și economice, coduri culturale, noțiuni despre familie și normalitate, clișee conceptuale străine au avut urmări deplorabile pentru țara noastră. A sosit timpul să ne debarasăm de paradigma, improprie nouă, a „civilizației morții", a societății de consum, a lipsei de limite morale, a hedonismului, a vidului spiritual și a pierderii sensurilor.

3. Neutralitatea permanentă a Moldovei reprezintă o componentă fundamentală a politicii noastre externe și o piatră de temelie a Constituției noastre.

Țara noastră trebuie să respingă rolul de vasal geopolitic al Occidentului, folosit în detrimentul intereselor noastre naționale și a politicii de bună vecinătate. Moldova nu are dușmani externi în persoana țărilor vecine. Însă ea a devenit o „țară-țintă" pentru elita oligarhică mondială, bazată în SUA, pentru corporatocrația transnațională, pentru capitalismul financiar, cămătăresc, ce subjugă toate țările și popoarele lumii în avantajul elitei globale. Doar neutralitatea permanentă poate servi promovării unei politici externe independente și demne.

4. Moldova pledează pentru o ordine mondială multipolară, întemeiată pe afinități de natură civilizațională ale țărilor și popoarelor.

Alianțele strategice, pe care trebuie să le încheie Moldova, urmează să reflecte interesele ei politice, militare, economice, religioase și culturale.

5. Moldova trebuie să renunțe la statutul de colonie politică și economică a Occidentului în favoarea independenței politice și economice.

În această ordine de idei dictatul Washingtonului și al Bruxellesului în politica internă și externă a țării este inacceptabil.

Procesul așa-numitei integrări europene, regimul de liber schimb cu UE și Turcia, subordonarea politico-economică față de FMI, Banca Mondială și OMC trebuie respinse.

6. Moldova trebuie să renunțe de asemenea și la statutul de colonie spirituală, intelectuală, culturală, ideologică a Occidentului.

Poporul Moldovei trebuie să conștientizeze propria misiune istorică, propria cale istorică. Tradiția noastră multiseculară, rădăcinile noastre civilizaționale străvechi, specificul nostru cultural trebuie să ne determine să preluăm din exterior doar ceea ce se potrivește și poate fi adaptat la societatea noastră. Asta ține și de tehnologii, și de elaborările științifice, și de modelele sociale și economice. Copierea oarbă a unor modele străine este inacceptabilă și contraproductivă.

7. Moldova are nevoie de o revoluție intelectuală și spirituală conservatoare.

Toate eforturile adevăraților patrioți, uniți de asumarea unui rol onorabil pe care trebuie să și-l aibă țara în lumea de azi, indiferent de apartenența lor etnică, lingvistică sau religioasă, trebuie orientate spre crearea unei viziuni strategice asupra viitorului poporului nostru.

8. Proiectul național al Moldovei poate fi unul de succes și viabil doar prin conjugarea eforturilor intelectualilor și politicienilor de stânga, ce-și focalizează atenția asupra echității sociale, și a intelectualilor și politicienilor de dreapta, care se preocupă în mod prioritar de aspectele de ordin spiritual, cultural și civilizațional.

Doar acțiunea complementară a cercurilor cu adevărat de stânga și a cercurilor cu adevărat de dreapta va reuși să se opună cu succes discursului neoliberal dominant.

9. Restabilirea independenței Moldovei și crearea de condiții pentru o viață politică și publică liberă este imposibilă fără înlăturarea rețelei de influență străină.

În acest sens este necesar să se interzică finanțarea din exterior a structurilor media, a organizațiilor neguvernamentale și a sectelor religioase.

10. Pământul țării aparține exclusiv cetățenilor țării. Tocmai de aceea deschiderea pieței funciare pentru investitorii străini este inadmisibilă.

Pentru a preveni înstrăinarea pământului cu destinație agricolă ce reprezintă o resursă economică și spirituală de bază, se impune organizarea unui referendum național și consfințirea la nivel constituțional a acestei norme.

11. Moldova trebuie să respingă primatul economicului, caracteristic liberalismului, în favoarea primatului principiului spiritual.

Moldova are nevoie de un salt economic. Însă un model economic echitabil și viabil nu se poate întemeia pe miturile neoliberalismului, ce conduc în mod inevitabil spre o concentrare excesivă de capital, oligarhizare, pauperizarea unor pături largi ale populației, șomaj, exodul forței de muncă spre piețele externe, o politică socială imorală și discriminatorie. „Determinismul economic“, aparenta concurență liberă, însoțită de așa-zisul mecanism de autoreglare a „mâinii invizibile a pieței“, trebuie să fie respinse. Avem nevoie de un stat puternic, ce instituie regulile de joc în economie și veghează la respectarea lor, cu o distribuție largă a proprietății și a veniturilor, cu un sector financiar ce ar stimula producția, iar nu ar sugruma spiritul antreprenorial. Liderii politici vor putea servi în mod onorabil societatea doar dacă aceștia vor fi ghidați de motive de ordin spiritual, de răspunderea pe care o poartă în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, ce s-ar materializa în decizii de ordin social-economic echitabil.

12. Încheierea unui parteneriat strategic cu Rusia, fără de care Moldova nu-și va putea asigura o politică internă și externă independentă.

Acest parteneriat trebuie să se bazeze pe respect reciproc, pe similitudinile de ordin civilizațional, pe principiul multipolarității, dar și pe cel al neamestecului în treburile interne, pe eforturile comune îndreptate spre restabilirea unității teritoriale a Moldovei, pe principiul neutralității permanente a țării, pe deschiderea pieței Rusiei pentru produsele moldovenești. Moldova nu trebuie să tindă să devină parte a Rusiei, apendicele sau colonia ei, ci un partener egal cu o putere mondială, ce respectă opțiunea istorică a poporului moldovenesc de a fi un stat independent și neutru. Noua arhitectură a Civilizației de Răsărit, ce tinde spre o ordine mondială mai echitabilă și mai echilibrată, trebuie să descopere în cazul Moldovei un subiect activ al relațiilor internaționale, iar nu un obiect al unor jocuri geopolitice, așa cum este la ora actuală Patria noastră. Moldova este în stare să propună Rusiei un proiect pilot al unor relații bilaterale corecte, transparente, reciproc avantajoase și eficiente. Iar o colaborare reușită între țările noastre poate și trebuie să devină un exemplu bun pentru alte state din regiunea noastră.

4 aprilie 2016

Rețeaua „coloanei a cincea“ scuipă din nou în obrazul lui Hristos

Știm că Dumnezeu lucrează prin oameni, așa cum sunt ei, mai vrednici sau mai păcătoși. Nu avem știință cum a fost aranjată recenta luare de cuvânt a ÎPS Vladimir în Parlament. Chiar am fost surprinși că actuala guvernare, pe care o știam departe de trăirea creștină, a făcut gestul de a-l invita pe întâistătătorul Bisericii Ortodoxe din Moldova în forul legiuitor. Însă oricare ar fi dedesubturile acestui eveniment, el nu poate decât să bucure orice creștin. Mai ales că lucrarea mântuitoare a pocăinței sincere este vârful virtuții omenești. Și dacă această prezență de excepție este un semn că dialogul și interacțiunea dintre autoritatea spirituală și puterea temporală este deja inițiat, nu putem decât să nădăjduim că este vorba doar de un început bun și promițător.

Cuvântul ierarhului a fost unul blând, înțelept și plin de dragoste. Dar iată că în scurt timp s-a autosesizat întreaga liotă de nemernici autointitulați „societatea civilă“, care s-au și grăbit să dea forului legiuitor lecții de conduită conformă standardelor internaționale. Gașca respectivă de simbriași ai lui Soros și ai altor grupări anticreștine și antinaționale din Occident a sărit ca friptă, urlând de mânie ca niște duhuri rele care părăsesc sufletul unui posedat. Printr-un comunicat de presă ni s-a amintit că suntem un stat laic, că trebuie să ținem cont de standardele internaționale și de drepturile omului, că Mitropolitul „a depășit limitele unui discurs religios“ și altele de acest fel. Grija mare a acestor apostoli ai întunericului s-a acutizat în legătură cu sugestia făcută de ÎPS Vladimir privind așa-zisa lege antidiscriminare. Cea cu promovarea agresivă a sodomiei. Îi cunoaștem pe toți după nume, pe cei care sunt alimentați financiar și ideologic de către centrele de comandă din Occident, aservite unor interese oculte de alienare a lumii.

Scurt pe doi: în lupta între Dumnezeu și Satan, neutralitatea este o infamie. Cine nu e cu Hristos, este împotriva Lui, ne învață Mântuitorul. Nu poți fi ateu decât printr-un tertip logic. Nefiind cu El, ești cu antipodul Lui. *Tertium non datur*. Vârful de lance al acelei legi blestemate, Vladimir Filat, deja a ajuns la închisoare. Poate măcar acolo îl va lumina Dumnezeu să se pocăiască pentru acest păcat de o gravitate aparte. Dar legiunea oengiștilor îndrăciți încă mai tulbură apele chiar și în Săptămâna Mare, în preajma Învierii Domnului nostru Iisus Hristos. După faptă și răsplată, zice înțelepciunea populară. Fiecare își gestionează viața postumă așa

cum crede de cuviință. Suntem liberi să alegem, dar și să plătim pentru alegerea noastră. Iar miza este una de o încărcătură fără egal, pentru că răspunsul la examenul suprem va fi cel care ne va determina locul meritat prin fapte aici, în lume.

Cine încă nu a înțeles rosturile profunde ale uriașei lupte duhovnicești care se poartă în lumea de azi, cine rătăcește pe coclaurile liberalismului și ale religiei „drepturilor omului“, ale antropocentrismului, ale apostaziei și blasfemiei, mai are timp să își revină din înțepenirea spirituală, din starea de vrajă, din împietrirea sufletească.

„Coloana a cincea“ din spațiul public trebuie demascată. Întreaga rețea de ONG-uri, de structuri media și de vedete TV, care servesc o cauză străină intereselor noastre naționale trebuie țintuită la stâlpul infamiei. Poporul trebuie să-și cunoască „eroii“. Iar aceste pocitanii morale trebuie oprite. Ei nu trebuie lăsați să se mai erijeze în procurori morali, în judecători supremi, în (im)postura de „nou cler“, menit să „catehizeze“ poporul în spiritul minciunii. A venit timpul să întocmim lista bursierilor Soros, a agenților de influentă ai unei cauze străine, a promotorilor perversiunii, colonialismului intelectual, cultural, politic și economic. Așa cum un sfert de veac în urmă au căzut măștile de pe exponenții unui regim putred și anticreștin, cel comunist, astăzi a sosit ceasul să cadă măștile de pe noua nomenclatură, cea neoliberală. Ciocoii vechi și ciocoii noi sunt în esența lor la fel. Chipul de mironosiță nu li se potrivește pe fețele lor monstruoase, chiar dacă acestea sunt unse cu toate alifiile ideologice în vogă.

Astăzi suntem în ziua când Hristos a murit pe Cruce. Ca să învie pentru noi și să îndumnezeiască omul. Suntem într-o stare de așteptare. Să dea bunul Dumnezeu să ajungem cu bine ca împreună să spunem peste ore numărate, plini de bucurie sufletească și de nădejde:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Vinerea Mare, 29 aprilie 2016

Republica Moldova: de la Desuveranizare spre Resuveranizare

Teze pentru conferința Consiliului Obștesc „Pentru Patrie!“ „25 de ani de la proclamarea Independenței: trecut, prezent, viitor“.

Pentru mine căderea URSS a fost un prilej de bucurie cu totul aparte, un eveniment ce îmi insufla speranțe mari. În acel moment prea puțini erau cei care realizau că noi, alături de toate țările fostului spațiu comunist, ca urmare a încheierii „războiului rece“, ne-am pomenit în tabăra celor învinși. După prăbușirea comunismului am fost cuprinși de un gol ideologic, de o orbire intelectuală și ideologică. Noile țări independente au devenit „target countries“ (țări-țintă), privite de către elitele occidentale ca o pradă ușor de dobândit.

Sfertul de secol care s-a scurs reprezintă tranziția dinspre lumea bipolară, trecând prin momentul unipolar, spre o lume multipolară. Sunt oare pregătite elitele noastre intelectuale să participe la reașezarea lumii, a regiunii noastre cu toată responsabilitatea istorică ce îi revine? Personal consider că da. Și în acest sens actuala criză profundă este un moment potrivit pentru regândirea, elaborarea și conceptualizarea unei viziuni strategice asupra identității noastre colective și asupra locului nostru în lume.

Momentul istoric pe care îl trăim constituie și sfârșitul „visului european“, și nu doar pentru că guvernarea de astăzi a compromis totalmente ideea integrării europene, ci deoarece se apropie sfârșitul inexorabil al UE în formula în care am cunoscut-o până în prezent.

Am suferit și continuăm să suferim un proces profund de desuveranizare, de pierdere a independenței în toate domeniile societății noastre. Prin urmare, este necesar să întreprindem un viguros efort colectiv pentru a trece de la desuveranizare spre resuveranizarea țării noastre. Este absolut evident faptul că în ultimii ani procesul de luare a deciziilor în politica internă și externă, în domeniul politicii economice, în politica educațională, în politica editorială a mainstream-ului media a fost cedat „partenerilor noștri occidentali“, cum îi place să se exprime lui Vladimir Putin. Am devenit o societate de imitatori, de maimuțe și papagali. Ni s-a impus „colonialismul economic“, dar și mai tragic este faptul că ne-am pomenit sub ocupație intelectuală.

Am fost scufundați în mlaștina liberalismului, ni s-a indus virusul mortal al acestei ideologii funeste.

Iar acum „Ce-i de făcut?“. Mai întâi trebuie să luăm o coală de hârtie și să o divizăm în două coloane. În partea din stânga va trebui să scriem lista exhaustivă a ceea ce nu acceptăm în mod categoric, de la starea de vasalitate politică și economică și până la paradele gay și căsătoriile între persoanele de același sex. Iar în partea dreaptă vom formula programul nostru pozitiv: ce dorim să obținem, spre ce aspirăm, care sunt scopurile noastre.

Și aici revin asupra necesității elaborării Ideii Naționale ca Forță Unificatoare. Pe parcursul întregii istorii a omenirii definirea identității colective a oricărei etnii sau popor începea întotdeauna de la conștientizarea exactă și univocă a dușmanului extern. Iar în cazul nostru, nici Rusia, nici România nu reprezintă „dușmanul extern“. Pentru Republica Moldova, la fel și pentru Rusia, Ucraina și România (chiar dacă aceasta la ora actuală este colonia SUA!) există un singur dușman – globalismul ca ideologie și globalizarea ca proces.

Noile autorități ale țării, care vor succeda actualul regim, vor trebui să denunțe și să revadă o serie de acorduri internaționale (cu UE, FMI, OMC etc.). Moldova trebuie să pună în aplicare toate pârghiile protecționismului economic (patriotism, suveranitate, naționalism economic), adică să-și apere piața internă și, concomitent, să elaboreze și să implementeze mecanismele unei largi distribuții a proprietății și a veniturilor, cu utilizarea instrumentelor distributismului economic. Anume în asta rezidă democrația economică, fără de care democrația politică este inexistentă. Iar o asemenea politică presupune existența unui stat puternic, a unei guvernări viguroase, care și-ar declara deschis alianța cu businessul mic și mijlociu împotriva marelui capital, contra oligarhilor.

Avem nevoie de un parteneriat strategic, politic și economic, cu Rusia. Nu putem rezista de unii singuri în fața presiunilor corporatocrației americane și ale capitalismului de tip speculativ, cămătăresc. Avem nevoie de sprijinul Rusiei și îl putem obține fără a deveni apendicele sau parte a acestei țări. Gigantica putere mondială, Rusia, poate deveni un partener corect al micei Moldove, dacă țara noastră va înceta să fie o marionetă a Occidentului și se va prezenta ca un partener sigur și previzibil. În acest sens Moldova ca stat neutru trebuie să promoveze o politică echidistantă în cazul unor confruntări dintre marii actori geopolitici.

Conceptualizarea identității noastre civilizaționale și culturale trebuie să se întemeieze pe Ortodoxie. Suntem parte a civilizației răsăritene, continentale, contemplative, iar nu a civilizației mercantile,

negustorești, consumiste, maritime, atlantiste. Adică, trebuie să renunțăm la eurocentrism, la occidentomanie, la primatul economicului, la pseudoreligia „drepturilor omului“.

Trebuie să îngropăm definitiv securea „războiului etnolingvistic“. În acest război nu vor învinge niciodată nici filoromânii, nici adepții moldovenismului. Toată această vânzoleală trebuie să rămână în trecut, ca o ilustrare a „maladiei infantile“, ce ne-a afectat pe parcursul devenirii noastre, a maturizării statale și cetățenești, a înțelepțirii noastre.

Sunt sigur că în condițiile unei crize fără precedent, care se va abate inevitabil și peste țara noastră, va trebui să se manifeste instinctul autoconservării colective. Atâta timp cât situația se mai menține cumva pe linia de plutire, pe creasta valului rămân nemernicii, plutocrații și cleptocrații. Însă atunci când situația va deveni critică, atunci când va fi nevoie să riști cu propria bunăstare și poate chiar cu viața pentru binele Patriei, acești băieți se vor evapora instantaneu. Anume atunci va sosi momentul manifestării unui alt tip de oameni, plini de abnegație, cu spirit de sacrificiu, viguroși și cu privirea ațintită asupra unor scopuri majore.

Ne aflăm în pragul sfârșitului unui întreg ciclu istoric, ce își are începutul în Iluminism și Revoluția Franceză, cu toate rătăcirile Modernității asupra omului ca „măsură a tuturor lucrurilor“, cu iluziile antropocentrismului și ale democrației de masă, cu „civilizația banilor“ și „sfârșitul istoriei“. Am trăit dezagregarea URSS, vom apuca și destrămarea UE.

Succesul Patriei noastre depinde de capacitatea elitei naționale de a depăși vechile clișee ideologice, de a se ridica la un alt nivel de gândire, de a conștientiza propria misiune istorică de excepție și unicitatea poporului nostru, de a realiza din plin dreptul la autoguvernare. Forța credinței noastre, a duhului nostru, voința adevăraților lideri și vigoarea Ideii noastre Naționale pot și trebuie să devină chezășia unui viitor demn.

27 august 2016

Pentru o nouă lustrație

Șirul de evenimente care și-au marcat în mod violent începutul la 7 aprilie 2009 și care se înlănțuie preț de mai bine de șapte ani în țara noastră a produs un regim monstruos fără precedent în istoria noastră de stat independent. Grupările criminale care au ajuns la guvernare au uzurpat puterea de stat, ceea ce, potrivit articolului 2 al Constituției, reprezintă cea mai gravă crimă împotriva poporului. Am fost cu toții martorii distrugerii metodice a statului de drept, a ciopârțirii legislației și adaptării acesteia intereselor de tip mafiot ale uzurpatorilor. Am comentat cu indignare și am protestat în stradă atunci când capii grupărilor respective și-au subordonat toate instituțiile care prin lege sunt independente sau autonome: Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Supremă de Justiție, ca și celelalte două trepte ale puterii judecătorești, Procuratura Generală, Curtea Constituțională, Serviciul de Informații și Securitate, Comisia Electorală Centrală, Banca Națională etc.

Republica Moldova a încetat să fie un stat de drept. Separația puterilor în stat nu mai există. Puterea legislativă, executivă și judecătorească și-au pierdut statutul de instituții fundamentale într-o democrație funcțională, devenind niște simple unelte de înavuțire personală și de perpetuare la guvernare a impostorilor care trag sforile din umbră. Puterea locală este la cheremul aceluiași clan, iar aleșii locali sunt constrânși cu sutele să treacă de partea uzurpatorilor, declarându-se membri ai partidului-stat.

Pentru crima de uzurpre a puterii de stat, care nu are termen de prescripție, Codul Penal stabilește prin articolul 339 pedepse cu privațiune de libertate de la 10 până la 20 de ani.

Crimele cu caracter economic, de o gravitate de asemenea fără precedent, au adus prejudicii astronomice statului și fiecărui cetățean în parte cu consecințe dramatice pentru decenii înainte. Cea mai scandaloasă serie dintre aceste crime ține de furtul miliardelor. Deturnarea banilor publici din Bugetul de Stat și din sursele de finanțare externă, privatizarea unor obiective-cheie în avantajul acelorași criminali, falimentarea artificială a celor mai importante întreprinderi de stat ar fi doar câteva dintre crimele comise de aceștia. Și în aceste cazuri Codul Penal prevede sancțiuni deosebit de drastice.

Iată de ce este momentul să fie pregătită înfăptuirea justiției după căderea acestui regim banditesc. Încă nu știm dacă sfârșitul regimului va începe odată cu încheierea campaniei electorale pentru alegerea

președintelui sau se va produce în urma unor revolte populare de masă. Cert este, însă, un singur lucru. O guvernare care va succede la putere actualul regim va avea ca primă sarcină restabilirea instituțiilor statului de drept. Iar niște organe de anchetă și o justiție independentă, eliberate de sub controlul oligarhilor, vor trebui să facă tot ce este necesar pentru a pedepsi prin ani grei de pușcărie toți capii actualului regim.

Pe lângă acestea, s-ar mai impune o măsură obligatorie pentru lichidarea tuturor consecințelor stării de uzurpare a puterii de stat. Și anume, adoptarea unei Legi a Lustrației, care să interzică accesul în funcții publice tuturor celor care se fac vinovați de cea mai gravă crimă împotriva poporului. O asemenea măsură a fost operată după căderea regimurilor comuniste într-o serie de țări cum ar fi Polonia, Cehia, țările baltice și parțial România prin „legea Ticu“, după numele președintelui de atunci al Asociației Foștilor Deținuți Politici, Constantin-Ticu Dumitrescu. Vârfurile fostei nomenclaturi de partid și ai organelor de represiune s-au pomenit cu interdicția de a mai ocupa demnități publice în statele respective.

Inspirându-se din aceste exemple, Republica Moldova trebuie să adopte, așadar, o nouă lege care să interzică pentru totdeauna ocuparea de funcții publice pentru nomenclatura de partid și cea de stat, pentru infractorii care au făcut parte din organele de conducere ale partidelor membre ale coaliților de guvernământ. Pe lângă aceștia trebuie incluși foștii membri ai guvernelor și conducătorii structurilor afiliate Guvernului, foștii deputați din alianțele de guvernare, foștii membri ai Curții Constiuționale, ai Consiliului Superior al Magistraturii, foștii conducători ai Curții Supreme de Justiție și ai Curților de Apel, foștii membri ai Comisiei Electorale Centrale, foștii conducători ai Prucraturii Generale și ai Serviciului de Informații și Securitate, foștii membri al Consiliului de Administrație ai Băncii Naționale și alți demintari de prim rang.

Cunoaștem ce a însemnat procesul de denazificare, ca și cel de decomunizare. Aceste regimuri de tip totalitar și-au primit deja sancțiunea istoriei. Pentru Moldova, însă, se impune cu necesitate un proces amplu de deratizare a instituțiilor puterii de stat de toți paraziții care au surpat din temelii ordinea constituțională a țării. Numai o epurare masivă, dură, perfect legală și întemeiată ar putea restabili funcționalitatea instituțiilor statului de drept și încrederea cetățenilor în propria țară.

Această purificare reprezintă singura șansă de revitalizare a statului, care are menirea să servească, nu să aservească propriul popor.

Tentația de a limita restabilirea adevărului și triumful justiției ar compromite iremediabil orice putere care ar succeda actualul regim. Curățirea trebuie să fie una temeinică. Răul trebuie stârpit din rădăcină. Ca să nu mai recidiveze niciodată.

4 octombrie 2016

Voi îl omagiați pe Eminescu?
Boaite fățarnice!

Iată că din nou, ca în fiece an, de 15 iunie, ziua morții lui Eminescu, la bustul lui se înghesuie toată protipendada locală. Înțolită ca la teatru, pieptănată și unsă cu toate alifiile, fauna politică defilează solemn, „cu evlavie de vulpe“, în fața bustului poetului național. Ritualul e respectat cu strictețe de două ori pe ani, aceeași cohortă de politicaștri penibili se preumblă cu buchete de flori, procurate din banii de protocol de la Președinție, Parlament și Guvern, prin fața camerelor de luat vederi, simulând gravitatea și mai ales preocuparea pentru valorile naționale. Iar presa noastră liberă, dornică să mai vâneze câte o prostie din gura mai marilor zilei, alergă cu microfoanele după nemernicii de oficiali, pe care îi somează să recite ceva din Eminescu, hlizindu-se neghiob că iarăși i-a prins pe respectivii ipochimeni pe picior greșit. Iar când câte unul mai prostănac se lasă prins în joc și îngăimă anevoie trei cuvinte din opera poetului, cum să nu-ți vină în minte ce a zis chiar el despre unii ca ăștia:

„Căci vorba voastră sună ca plâns la cununie,
Ca cobea ce îngână un cânt de veselie,
Ca râsul la mormânt.“

Sau:

„Au de patrie, virtute, nu vorbește liberalul,
De ai crede că viața-i e curată ca cristalul?
Nici visezi că înainte-ți stă un stâlp de cafenele,
Că își râde de-aste vorbe înghițindu-le pe ele.
Vezi colo pe urâciunea fără suflet, fără cuget,
Cu privirea-mproșcată și la fălci umflat și buget,
Negru, cocoșat și lacom, un izvor de șiretlicuri,
La tovarășii săi spune veninoasele-i nimicuri;
Toți pe buze-având virtute, iar în ei moneda calpă,
Quintesență de mizerii de la creștet până-n talpă“.

Ia priviți-i! Un Timofti pe post de șef de stat, mâncat de molii și gârbovit de lașitate, mereu speriat și strâns cu ușa, de parcă l-au prins învățătorul cu tema nefăcută. Iată personajul perfect pentru rolul de mameluc bun de ținut locul de nacialnic, atât cât să-și poată face mendrele coțcarii și escrocii care l-au aburcat în jilțul de căpetenie. Un Candu și un Filip, șterși și pricăjiți, au sosit și ei la brat, ca să se vadă mai

bine cât de nesiguri sunt pe ei înșiși și cât de izbitoare le este postura de lacheu, de emanație timorată și jalnică a atotputernicului jupân Plahotniuc. Orice ochi mai atent va observa cu ușurință trăsătura comună a celor trei valeți ai craiului cu rânjet de bestie, ai pocitaniei care i-a și căzut cu tronc unei Victoria Nuland. Și asta pentru ca întreaga farsă să-și capete din plin imaginea sinistră și hâdă. Pentru că în spatele celor trei cabotini stă, așa cum bine se știe, insul, căruia i se potrivește atât de bine vorba lui Eminescu:

„Și deasupra tuturora, oastea să și-o recunoască, Își aruncă pocitura bulbucații ochi de broască…“

Iar pentru a întregi galeria cu saltimbanci și panglicari, cu pantalonari și bonjuriști, cu stârpituri și smintiți, în fața bustului lui Eminescu nu putea să nu apară și perechea de ghiorlani la cravată și cu batistă la buzunarul sacoului în semn de șic al golanului înțolit. Moșul Ghimpu și nepotul Chirtoacă, tandemul, căruia i se potrivește atât de bine versul eminescian „oameni vrednici ca să șază în zidirea sfintei Golii“, spre deosebire de cei trei mameluci din fruntea țării, s-a înfățoșat cu un aer de fudulie și înțepenire patriotică. Altfel nici nu putea fi. Asta pentru că cine altul dacă nu ei, această familie de bărbați ai neamului, e mai cu moț, cine ar îndrăzni să mai spună că luptă cu balaurul comunist și imperiul roșul nu de ieri-alaltăieri, ci colea, de la 1988. Chit că au rămas fără obiectul muncii de un sfert de veac, de când au dispărut și comunismul, și imperiul. Pentru unii ca ăștia penibilul, ridicolul, grotescul sunt felul lor de a fi, înverșunarea patriotică împăunându-i până la dimensiunile personajelor lui Caragiale.

Privindu-i cum se perindă prin fața bustului poetului, mi-am amintit de o replică din *Alexandru Lăpușneanu* de Constantin Negruzzi: „Boaite fățarnice!“ Nimic mai mult, dar nici mai puțin.

Ce-aș mai putea adăuga la cele spuse? Doar încă niște rânduri din opera nemuritoare a lui Eminescu:

„Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui:
Joace unul și pe patru,
Totuși tu ghici-vei chipu-i“…

EURASIANISMUL

Multipolaritatea în viziunea unui gânditor din Orientul Ortodox

Prefață la traducerea
TEORIEI LUMII MULTIPOLARE de A. Dughin

„Teoria lumii multipolare“ a fost tradusă și editată până la ora actuală în limbile portugheză și franceză, iar în momentul de față se află în tipar ediția germană a acestei lucrări. Este în curs de finalizare și versiunea ei engleză. Acum cartea apare și în Republica Moldova. Așa cum am stabilit cu autorul, am elaborat o versiune compendiu a acestei lucrări vaste pentru a înlesni accesul cititorului la mesajul ei, dar și din considerente de timp. Actualitatea ei pentru noi este una cu totul specială și cu cât mai repede va ajunge în posesia mediilor noastre universitare și politice, cu atât mai mari sunt șansele ca și la noi să fie descoperită o altă abordare a subiectelor de ordin geopolitic decât cele cu care ne-am obișnuit până în prezent.

După ce acum câteva luni a văzut lumina tiparului *A Patra Teorie Politică*, tradusă în română de subsemnatul pentru cititorii din Republica Moldova și România și apărută concomitent și în limba rusă, a venit momentul editării celei de-a doua lucrări a profesorului Aleksandr Dughin, *Teoria lumii multipolare*. Am făcut efortul de a traduce și această carte deoarece, în mod evident, ea este una complementară celei dintâi. Și de această dată am convenit cu autorul să o scot la tipar în limbile română și rusă.

***

Într-o lume debusolată, în care alienarea devine normă, iar normalul este supus prigoanei, Dughin se ridică în întreaga lui statură academică împotriva inerției de gândire, a statu-quo-ului, a limitelor impuse de gândirea comună înghesuită în paradigma liberală și occidento-centrism.

Cu meticulozitate de savant, ardoare de creștin și pasiune de luptător, el demontează piesă cu piesă eșafodajul teoretic al unipolarității „politic corecte“. Replica lui de contestatar al construcțiilor ideologice, politice, economice, geopolitice și civilizaționale, impuse de centrul de comandă global, nu se reduce doar la simpla critică și negare a conceptului și practicilor atlantismului american. Ea capătă o dezvoltare

teoretică solidă sub forma unui proiect pozitiv de reorganizare a sistemului de relații internaționale, instituit odată cu prăbușirea bipolarității (dispariția URSS) și preluarea inițiativei de către centrele de putere occidentale. Fraza lui plină de nerv nu cunoaște aproximări, jumătăți de măsură sau echivocuri. El este tranșant și ireconciliabil cu cei pe care îi consideră adversari.

***

Nevoia unei noi viziuni asupra realităților se resimte cu o acuitate deosebită și în egală măsură în Rusia, Republica Moldova și România. Menționez doar aceste țări nu pentru că perspectiva din care Dughin privește lumea ar fi mai puțin relevantă pentru alte țări. (Notorietatea acestei personalități de vârf a gândirii contemporane este certificată prin multitudinea de apariții editoriale ale cărților lui în marile capitale ale lumii și prin conferințele pe care le ține în cele mai importante centre culturale și științifice). Cauza concentrării noastre anume asupra celor trei societăți este una strict pragmatică, ea fiind determinată de multitudinea de factori care leagă Republica Moldova de lumea românească și cea rusească. Și așa cum *A Patra Teorie Politică* a ajuns pe masa cititorilor moldoveni, ruși și români, continuând să fie solicitată de rețele de librării, biblioteci și centre universitate, *Teoria lumii multipolare* își propune să urmeze aceeași cale.

Dughin ne amintește că sistemul bipolar a fost bazat pe un antagonism de ordin ideologic. După prăbușirea unuia dintre cei doi poli, URSS-ul, lumea părea că a devenit unipolară. În orice caz, din 1991 încoace sistemul internațional, bazat pe principiile Păcii de la Yalta, nu mai există. Iar frământările geopolitice la care asistăm în prezent, când plăci tectonice masive își potrivesc locul în noua arhitectură globală, sunt privite de către autor ca un preludiu la apariția unei lumi multipolare. Turbulențele planetare le provoacă unora panică, iar pe alții îi încurajează la acțiune. În lipsa unui nou cadru normativ, gesticulația diplomatică în limitele dreptului internațional, consfințit după cel de-Al Doilea Război Mondial, mai rămâne a fi în vogă. Asta în pofida faptului că învingătorii în „războiul rece“ îl ignoră cu regularitate, uzând de dreptul forței în detrimentul forței dreptului. Și întrucât această nouă stare de fapt provoacă nemulțumiri din ce în ce mai accentuate, statele care nu doresc să se înscrie în cadrul regulilor ce le știrbesc interesele naționale se află în căutarea unor soluții de protejare a suveranității și a dreptului la alteritate. Iar asta presupune realizarea unor schimbări majore la scară planetară. Dar schimbările majore de ordin geopolitic nu vin de la sine ca

fenomenele naturale. Ele sunt determinate de gândirea și fapta actorilor internaționali. Și aici depășirea statutului de obiect al geopoliticii și ridicarea la treapta de subiect al ei nu ține doar de ponderea militară, politică și economică a țării respective. Un stat mic își poate manifesta din plin voința de a participa la acest proces, arătându-și vocația culturală și înțelegându-și locul și rolul inconfundabil în concertul popoarelor lumii.

Conceptul pe care îl avansează Dughin se axează pe ideea de civilizație. Urmând o tradiție trasată de cei mai de seamă gânditori din Rusia și din Europa, autorul readuce în atenția cititorului teza despre existența unei multitudini de civilizații, fiecare cu identitatea ei inconfundabilă, cu felul ei unic de a privi lumea, de a înțelege sensul timpului, de a codifica și decodifica viața, de a se ruga, de a produce cultură și a se organiza politic și administrativ. Fiind înarmat cu o erudiție uimitor de vastă și o capacitate de sinteză rarisimă, gânditorul creștin de la Moscova scoate în relief caracterul rasist și fals al concepției eurocentriste, care identifică „civilizația“ cu sine însăși, tratând celelalte identități colective existente pe glob ca pe niște fenomene inferioare, care trebuie ridicate la standardul occidental. În opinia autorului, pretențiile unei părți a umanității de a-și declara propriile valori ca fiind universale și de a le impune cu brutalitate întregii lumi sunt inacceptabile. Dughin trage o linie dreaptă de la cuceririle coloniale din secolele trecute și până la colonialismul economic, mediatic și politic de azi, aceste practici fiind apanajul permanent al Occidentului încă din epoca marilor descoperiri geografice.

Celebra expresie „the West“ (Vestul) și „the Rest“ (Restul) este dezghiocată cu abilitate, iar „misiunea civilizatoare“ a Occidentului este văzută de el ca o insistență de a reduce la un numitor comun artificial toate popoarele și culturile lumii. Iar superioritatea tehnică, militară și financiară alimentează respectivele pretenții. Obsesia de a impune întregii lumi democrația liberală, capitalismul monetarist, „societatea civilă“, „drepturile omului“, secularismul, antropocentrismul, relativismul, scientismul, progresismul, hedonismul, consumismul și celelalte elemente ale „mesianismului“ occidental sunt supuse unei demistificări totale de către autor. Dughin pune în funcțiune toate armele aflate la dispoziția unui cercetător care își cunoaște temeinic obiectul de studiu. El aneantizează întregul eșafodaj argumentativ al oponenților săi, fără a lăsa loc pentru jumătăți de măsură, toleranță prost înțeleasă sau pacifism doctrinar. Geopoliticianul pune problema în mod tranșant: lumea sau va fi multipolară, sau va ieși din istorie.

***

În spațiul public din Republica Moldova și din România, autorul ar putea fi întâmpinat de către unii cititori cu circumspecție și chiar cu ostilitate. Vechile răni istorice încă își mai spun cuvântul, iar încălecarea atitudinii antirusești pare a fi mai mult decât naturală. Rețelele mediatice globale, corporatiste, după care sunt clonate și majoritatea mediilor „naționale“, adaugă un plus de reticență deschiderii față de un autor de la Moscova. Încă sunt foarte puțini cei care au realizat că, vorba unui duhovnic român, între timp „Kremlinul s-a mutat de la Moscova la Washington și Bruxelles“, iar imperiul sovietic a fost substituit de cel american. O astfel de înțelegere presupune o pregătire ce depășește nivelul mediu și izvorăște din înțelegerea profundă a transformărilor din ultimele decenii.

Din nefericire, devenirea noastră intelectuală se produce mai lent decât schimbările din jurul nostru, iar prizonieratul soft în care am fost prinși scapă ochiului comun. Prea dulce este pastila servită prin toate instrumentele de influență de către artizanii „noii ordini mondiale“. În aceste condiții doar cei care și-au păstrat ori și-au recăpătat optica spirituală asupra vieții și posedă o viziune de ansamblu pot depăși stereotipurile în vogă. Pentru aceștia înțelegerea unor lucrări ca cea de față nu prezintă o dificultate, iar mesajul ei este văzut și ca un îndemn la un efort major, îndreptat spre ieșirea din cercul vicios al unor clișee ideologice.

***

Țin să accentuez aici un aspect pe care îl consider esențial. Discursul academic, cultural și politic, lansat de la Moscova, ar penetra mult mai lesne în spațiul ex-comunist dacă s-ar formula un mesaj mult mai explicit asupra trecutului comunist. Faptul că bolșevismul a fost un proiect politic „de import“ pentru Rusia este cunoscut doar în cercurile unor specialiști și de către cei care au o preocupare specială pentru acest subiect. Desantul bolșevic a debarcat dinspre New-York în frunte cu Troțki și dinspre Germania în frunte cu Lenin. Astăzi s-a cam uitat faptul că prima victimă a acestui experiment diabolic a fost anume poporul rus, care și-a plătit tributul de sânge cu milioane de vieți omenești pentru „teroarea roșie“. Iar faptul că „exportul revoluției“ a fost realizat de Komintern de pe teritoriul Rusiei, ajungând să devasteze popoarele din fostul lagăr socialist, este mai curând o pură întâmplare geografică și nu poate să culpabilizeze pe nedrept și pentru vecie poporul rus.

Astăzi nimănui nu-i mai trece prin cap să atribuie poporului german trecutul nazist, dar încă mai continuă atribuirea vinei colective pentru comunism poporului rus. Tocmai de aceea se impune o despărțire tranșantă de trecutul sovietic în mijlocul elitei ruse. Un mesaj de regret pentru suferințele noastre comune, detașarea netă de crimele regimului comunist și articularea clară a exceselor în politica națională ar putea produce o adevărată revoluție în conștiința colectivă din țările ex-comuniste. Altminteri, aceste state, ne mai dorind să fie sateliți ai Rusiei Sovietice defuncte, devin sateliți (conștienți sau inconștienți) ai SUA, văzute ca protector în fața „pericolului rusesc (comunist)".

Iar ultimul acord în reevaluarea trecutului, care ar avea efectul unei adevărate terapii de șoc în conștiința publică, ar fi demontarea mausoleului lui Lenin din Piața Roșie și înmormântarea liderului bolșevic, dar și scoaterea stelețelor roșii de pe turnurile Kremlinului.

Marele gânditor rus Ivan Ilin a definit în mod profetic relația dintre Rusia și URSS în celebrul său articol intitulat „Uniunea Sovietică nu este Rusia". Acum câțiva ani, rămășițele pământești ale acestei personalități uriașe a culturii ruse, mort în emigrație, au fost reînhumate în pământul Patriei. Decizia i-a aparținut lui Vladimir Putin. Iar celebrul regizor rus Nikita Mihalkov a produs un documentar de excepție dedicat gânditorului creștin. În unul dintre articolele sale programatice dedicate Rusiei de după căderea comunismului, pe care el o prevedea încă pe la mijlocul secolului trecut, Ilin accentuează cu o clarviziune uluitoare o idee fundamentală. Dacă Rusia nu va avea înțelepciunea să-și regândească și să reașeze pe noi temeiuri și în mod diferențiat relațiile cu fostele periferii ale imperiului, noile formațiuni statale, care vor apărea pe ruinele lui, vor fugi în îmbrățișarea adversarilor săi geopolitici. Anume așa s-a și întâmplat. Dar dacă există voință, orice eroare sau nereușită poate fi reparată.

Cine are ochi ager, a observat deja că în ultima perioadă Rusia a făcut primii pași în această direcție. Respingând excesele liberale de dezumanizare a omului prin tot soiul de deviații și inginerii sociale, la ora actuală ea este percepută de tot mai multă lume ca apărătoare a valorilor tradiționale. A mai rămas de făcut doar un pas, unul decisiv, conștient și responsabil. Iar contextul internațional este extrem de favorabil pentru așa ceva.

Aduc doar două exemple care confirmă reorientarea Moscovei dinspre mesajul axat pe anumite ticuri nostalgice după trecutul sovietic și liberalism spre platforma conservatoare. De remarcat că cele două opinii citate mai jos recunosc faptul că Putin s-a plasat pe poziția valorilor

conservatoare. Diferența este una de atitudine față de această schimbare: dacă în primul caz ea este privită ca un merit, în cel de-al doilea este văzută ca o culpă.

Cunoscutul critic social, publicist și autor de cărți axate pe valorile tradiționale, Ovidiu Hurduzeu, un român stabilit de mai mulți ani în SUA, publică un text pe care îl prezintă astfel pe pagina sa de pe facebook: „un articol programatic scris de o figură legendară a conservatorismului american“. Este vorba de articolul semnat de Patrick J. Buchanan „Vladimir Putin, un cruciat creștin?“ tradus de Hurduzeu însuși. Inițial textul apăruse pe portalul http://www.theamericanconservative.com/vladimir-putin-christian-crusader, iar traducătorul îl prezintă cititorului de limbă română cu o vădită simpatie pentru opiniile exprimate de către autor. Iată două citate din acest articol:

„Rusia este o țară creștină, a spus Putin. Această cuvântare amintește de cea din decembrie, când fostul șef al KGB-ului a vorbit despre o Rusie care se opune Vestului decadent:

„Multe țări euroatlantice s-au îndepărtat de rădăcinile lor, inclusiv de valorile creștine. Sunt urmate politici care pun pe același plan o familie cu mai mulți copii și un parteneriat între persoane de același sex, credința în Dumnezeu și credința în Satana. Aceasta este calea spre degradare“.

Ați auzit în ultimul timp vreun lider occidental, să spunem pe Barack Obama, vorbind în felul acesta?“.

Buchanan continuă astfel:

„Putin pretinde că Moscova este Orașul Sfânt de astăzi și postul de comandă al contrareformei împotriva noului păgânism. Putin se conectează la unele dintre cele mai puternice curente mondiale. Nu numai prin sfidarea pe care o abordează față de ceea ce mare parte din omenire consideră a fi marșul arogant al Americii spre hegemonia mondială. Nu numai prin apărarea sa tribală a rușilor pierduți, lăsați de izbeliște după dezintegrarea URSS. Putin canalizează repulsia mondială față de rezistența împotriva scursurilor unei revoluții seculare și sociale hedoniste provenite din Occident.

În războiul cultural pentru viitorul omenirii, Putin înfige adânc steagul rusesc în solul creștinismului tradițional. Discursurile lui recente se fac ecoul cuvintelor Papei Ioan Paul al II-lea, a cărui Evangelium Vitae din 1995 condamna cu cea mai mare fermitate îmbrățișarea de către Occident a „culturii morții“.

Ce înțelege Papa Ioan Paul al II-lea prin crime morale? Capitularea Vestului în fața revoluției sexuale manifestate prin ușurința de a divorța, promiscuitate deșănțată, pornografie, homosexualitate, feminism, avort,

căsătorii între persoane de același sex, eutanasie, sinucidere asistată – înlocuirea valorilor creștine cu valorile Hollywoodului“.

Cea de-a doua opinie față de recenta turnură ideologică și geopolitică a liderului de la Kremlin aparține unui exponent tipic al establishmentului occidental, ministrul de Externe al Suediei, Carl Bildt. Portalul rus http://vesti.lv/news/ publica recent următoarea știre:

„Ministrul de Externe al Suediei, Carl Bildt, consideră că în ultimii câțiva ani Rusia s-a schimbat într-o direcție proastă. Dacă după primul deceniu după dezagregarea URSS ea demonstra în politică adeziune la valorile occidentale și încerca să le cultive populației, atunci actuala conducere rusească s-a plasat într-o opoziție dură față de Occident.

Potrivit ministrului suedez, Putin demonstrează adeziunea nu față de valorile universale, ci față de cele ortodoxe. Acestea pot fi găsite în Twitter-ul ministrului suedez. „Noua linie antioccidentală și antidecadentă a lui Putin se întemeiază pe ideile profund conservatoare ortodoxe“, este convins Bild“.

Respectivul demnitar occidental trage o concluzie extrem de relevantă:

„Însă anume ortodoxia, în opinia lui Bild, reprezintă pericolul principal pentru civilizația occidentală“. (http://vesti.lv/news/shvedskii-ministr-glavnaya-ugroza-eto-pravoslavie)

Această declarație demonstrează în mod univoc faptul că Dughin are perfectă dreptate atunci când demască aroganța elitelor occidentale de a considera propriile dogme ideologice și clișee civilizaționale drept superioare, normative și obligatorii pentru întreaga lume. În accepția lor, „băieții buni“ sunt cei care-și acceptă inferioritatea civilizațională și „se adaptează la normă“, iar „băieții răi“ sunt cei care își afirmă propria identitate civilizațională și refuză statutul de vasal docil. Faptul că și Carl Bildt îi recunoaște lui Putin, fie și de pe poziții critice, rolul de apărător al Ortodoxiei și exponent al conservatorismului ca ideologie antiliberală, este cât se poate de elocvent. Remarcăm în treacăt și o coincidență deloc întâmplătoare: ura acestui vârf de lance al neoliberalismului globalist față de Ortodoxie, deloc întâmplător, este absolut identică cu cea nutrită pe vremuri de către bolșevici.

Am ținut să readuc în atenția publică teza despre nevoia de a ne despărți definitiv de comunism, deoarece este vorba de niște așteptări care planează în aer aidoma unor idei pe care le intuim, dar încă nu le-am formulat suficient de explicit. Totodată, noua poziție oficială a Moscovei consună perfect cu mesajul lucrării de față. Astăzi nevoia de a izgoni „năluca comunismului“ defunct este la fel de presantă ca și necesitatea de

a respinge „spectrul liberalismului triumfător“ prin apelul la conservatorism și la multipolaritate.

***

Privită din perspectiva istorică, civilizațională, religioasă, culturală, lingvistică și geopolitică, Republica Moldova are un profil identitar bivalent. Ea a moștenit și poartă în sine, atât identitatea românească, cât și cea rusească. Hărțile mentale înrădăcinate profund în conștiința colectivă de la noi prezintă societatea moldovenească în postura zeului roman Ianus, cel înfățișat cu două fețe care privesc în părți opuse. O parte a societății noastre stă cu fața spre România și cu spatele spre Rusia, cealaltă parte – cu fața spre Rusia și cu spatele spre România.

Afecțiunea unei părți a societății pentru o țară, de care o leagă aceeași limbă, cultură și trecut, provoacă în mod simetric ostilitate față de cealaltă. Corpul nostru social este marcat de o fractură dureroasă și ireconciliabilă. „Ciocnirea civilizațiilor“ cunoaște la scară locală o continuă și devastatoare stare de război. El este purtat cu înverșunare între partidele politice, mediile intelectuale și instituțiile de presă. Republica Moldova are doi „dușmani externi“: pentru unii este vorba de România, iar pentru alții – de Rusia. Și întrucât de-a lungul istoriei am fost succesiv parte ba a unui stat, ba a celuilalt, atât București, cât și Moscova deseori privesc spre noi ca spre un teritoriu recuperabil. Ambele capitale alimentează pe toate căile cele două poziții antagoniste, concurând acerb pentru influența asupra acestui spațiu. Iar doritori de a servi cele două tabere beligerante sunt destui. Unii o fac din cele mai sincere porniri, fiind legați în mod organic de respectiva „patrie istorică“. Alții se înscriu în șirul infinit al clientelei politice aflate mereu în căutarea de sponsori și protectori la Moscova sau la București.

Republica Moldova trebuie să depășească formula antinomică teză-antiteză și să ajungă la cea de sinteză. Iar aici rolul elitei naționale este unul fundamental. Renunțarea la antagonismele „român“ versus „rus“, depășirea traumelor istorice și concentrarea asupra elaborării unei perspective istorice mai bune pot și trebuie să reechilibreze societatea noastră la nivel geopolitic, oferindu-ne șansa transformării unui handicap într-un avantaj. Capacitatea de a cunoaște deopotrivă limbile română și rusă ne deschide perspectiva unei complementarități culturale. O privire proaspătă asupra rădăcinilor civilizaționale comune, asupra matricei bizantine comune care a determinat profilul identitar al popoarelor noastre, ce aparțin Creștinismului Ortodox, va reprezenta acea punte de aur care trebuie creată întâi de toate de către elitele moldovenești. O

asemenea înțelegere a celor două culturi și popoare ne va permite să percepem ultimele două secole, cu momentele ei tragice sau luminoase, ca pe un scurt episod istoric.

Lumea n-a început odată cu Renașterea, cu Secolul Luminilor, cu Revoluția Franceză și nici cu lovitura de stat bolșevică. Să ne amintim că însăși Modernitatea ca fractură istorică destul de recentă a fost precedată de Premodernitate, de îndelungata cale a popoarelor în cadrul Tradiției. Și aici Dughin ne vine din nou în ajutor. Ne aflăm în Postmodernitate, remarcă pe bună dreptate autorul. Dacă globaliștii își au propria versiune a Postmodernității, noi avem datoria să ne creăm o Postmodernitate care să decurgă din interesele noastre magistrale. Cum anume? Reintrând în istorie, adoptând adevărata libertate dată de Dumnezeu spre folosirea ei înțeleaptă și plină de îndrăzneală. Viitorul nostru nu este unul predestinat, implacabil, programat. În acest sens, calea ce ar putea apropia Republica Moldova, Rusia și România trece prin reînnodarea firului între Premodernitate și Postmodernitate.

Firește, accesul pe un teren al dialogului, reconcilierii și convergenței culturale este condiționat de capacitatea de a ne debarasa de fobii, de a înceta să identificăm „dușmanul extern“ cu una dintre cele două țări.

În acest context este potrivit să amintim că însăși afirmarea identității românești s-a produs prin redescoperirea originilor romane. Modernitatea a determinat exaltarea excesivă a latinității și diminuarea sau chiar blamarea bizantinismului. În epoca modernă cultura laică a luat locul cultului, iar sfințenia a fost substituită de sacralizarea unor figuri culturale. Această confuzie de planuri încă mai persistă în mediile care se consideră patriotice în Republica Moldova. Practic fiecare poate invoca celebra expresie a lui Mihai Eminescu „Suntem români și punctum“, dar puțini sunt cei care au cunoștință de o altă frază emblematică a aceluiași autor. El a numit Biserica Ortodoxă „maica spirituală a neamului românesc, care a născut unitatea limbei și unitatea etnică a poporului“. Ultimul citat arată în mod strălucit izvorul civilizațional comun care a determinat devenirea atât a lumii românești, cât și celei rusești. Aceasta e Ortodoxia. Este necesar să conștientizăm că nimicirea Ortodoxiei reprezintă ținta numărul unu a artizanilor globalismului. Și așa cum Rusia, Republica Moldova și România sunt țări ortodoxe, este absolut firesc ca ele să resimtă deopotrivă același risc de a se dizolva în „cazanul globalizării“.

***

La ora actuală o ruptură deosebit de violentă marchează puternic societatea moldovenească. Ea este determinată de conflictul dintre cele două opțiuni diametral opuse, pro-Vest și pro-Est. Această stare de lucruri dinamitează stabilitatea internă, unitatea teritorială și funcționalitatea statului. Criza din Ucraina, care a degradat într-un război civil alimentat masiv din exterior, arată cât se poate de clar că nici Republica Moldova nu poate adopta o poziție tranșantă, axată pe formula simplistă „ori-ori". Invitația de a opta categoric, fie pentru integrarea europeană, fie pentru cea eurasiatică, ignoră, în mod conștient sau nu, riscurile degradării iremediabile a situației politice interne din țară, inclusiv a dispariției ei de pe harta lumii. Situația noastră este atât de fragilă, încât linia de falie geopolitică între Est și Vest ne poate transforma într-un teritoriu neguvernabil, în care trupele de pacificare NATO vor controla o parte a țării, iar cele ruse – o altă parte.

Din această perspectivă, concepția reașezării arhitecturii globale pe temeiurile multipolarității, elaborată de Aleksandr Dughin, poate și trebuie să ne servească drept o nouă paradigmă, în cadrul căreia să definim locul Republicii Moldova în regiune. Studierea ei se impune cu necesitate anume acum, când evenimentele se precipită cu o viteză uluitoare, iar Rusia a ridicat mănușa aruncată de SUA (și, în parte, de UE), spărgând monopolul unipolarității și hegemonia americană. Războiul ruso-georgian din 2008, chestiunea siriană și criza ucraineană au arătat în mod manifest că Moscova nu mai acceptă centrul de comandă de dincolo de Atlantic. Cei doi giganți geopolitici sunt într-o tensiune maximă, atmosfera se încinge, iar ziua de mâine devine tot mai imprevizibilă.

***

În contextul internațional actual, radical diferit de cel cu care ne-am obișnuit după prăbușirea URSS, elita moldovenească trebuie să întreprindă un salt intelectual și să caute soluții optime pentru supraviețuirea statului. Personal am convingerea că șansa noastră rezidă în renunțarea rapidă la iluzii și prejudecăți. Este necesară cristalizarea unei noi viziuni asupra perspectivelor de dezvoltare a țării.

Și dacă *A Patra Teorie Politică* ne invită să renunțăm atât la iluzia comunistă, cât și la cea liberală prin apelul la Tradiție, conservatorism, credința religioasă, păstrarea identității naționale, *Teoria lumii multipolare* ne propune să conștientizăm procesul de desuveranizare, căruia îi sunt supuse statele noastre prin intermediul globalizării atlantiste și să participăm activ la reașezarea geopolitică a lumii pe temeiuri civilizaționale. Le fel cum prima lucrare ne îndeamnă să

renunțăm la perceperea liberalismului occidental ca pe o fatalitate, cea de-a doua ne cheamă să regândim și să sfidăm globalizarea în versiunea ei americană. Dar și într-un caz, și în altul autorul nu pretinde să elaboreze în cele mai mici detalii nici o nouă ideologie politică, nici o nouă structură a relațiilor internaționale. El propune cele două teorii complementare ca pe o invitație la dialog, la trecerea de la faza negării la cea a elaborării unor proiecte pozitive, invitându-i să participe la acest proces pe reprezentanții tuturor societăților.

***

Privită din acest unghi de vedere, *Teoria lumii multipolare* reclamă o reflecție profundă din partea vârfurilor intelectuale de la noi. Contribuția noastră la elaborarea conceptului multipolarității trebuie să se bazeze pe contextualizarea interesului național în noile condiții geopolitice.

Primul concept care necesită a fi afirmat plenar și promovat cu perseverență este principiul neutralității statului nostru. Neutralitatea permanentă a Republicii Moldova trebuie promovată la nivel internațional pornindu-se de la următoarea premisă: țara noastră își declară și își respectă angajamentul de neutralitate în contextul conflictelor dintre marii actori geopolitici. Noi nu trebuie să fim parte a acestor conflicte, nu ne putem alinia la una dintre părțile beligerante sau concurente. Acest statut al Republicii Moldova ca actor internațional impune și regândirea paradigmei relațiilor economice externe.

De aici – cel de-al doilea concept, întemeiat pe suveranitatea economică, pe elemente de protecționism economic, pe renegocierea relațiilor comerciale cu partenerii străini. Republica Moldova are nevoie de un statut economic special în relațiile ei cu Uniunea Europeană și cu Uniunea Economică Eurasiatică. Avem nevoie de relații economice asimetrice atât cu unii, cât și cu alții. Având în vedere ponderea modestă a economiei naționale, care se înscrie în marja de eroare a celor două piețe imense, exporturile moldovenești nu constituie niciun pericol pentru ele. În schimb, fuziunea economiei noastre subdezvoltate cu una dintre cele două piețe în cadrul unui acord de liber schimb va determina colonizarea ei prin intermediul capitalurilor și mărfurilor străine. Un astfel de scenariu ar amplifica și mai mult migrarea forței de muncă spre piețele străine, iar prezența masivă a capitalurilor și întreprinderilor străine îi vor transforma pe majoritatea celor rămași acasă în gastarbeiteri în propria țară.

Ce poate oferi Moldova în schimb? Loialitate geopolitică și

neutralitate. Firește, în condițiile capitalismului de tip corporatist, când deciziile politice ale centrelor de putere occidentale sunt determinate de forța capitalului, probabilitatea obținerii unor asemenea preferințe comerciale este minimă. Însă aici țara noastră dispune de un avantaj extraordinar, ignorat cu desăvârșire la ora actuală. Și anume: având în vedere competiția acerbă dintre UE (cu componenta americană deseori decisivă) și Federația Rusă pentru atragerea Republicii Moldova pe orbita celor două structuri suprastatale, negocierea paralelă, la Bruxelles și Moscova, ne oferă șansa acceptării ofertei noastre de către cel puțin una dintre părți. Iar partea care va manifesta înțelegere și spirit cooperant cu Chișinăul se va dovedi a fi partenerul de bază al țării noastre. În același timp, partea care ne va respinge oferta se va pomeni într-o lumină nefavorabilă în raport cu concurentul său. Aceasta ar putea fi adevărata „istorie de succes“ a Moldovei. O astfel de construcție geopolitică și economică asimetrică trebuie privită ca fiind una provizorie, dar vitală pentru scoaterea din ruină a economiei naționale, stoparea fenomenului „nomadismului de masă“, dar și pentru păstrarea unității teritoriale a țării. Firește, este vorba doar de o tentativă de a obține o pauză geopolitică pe un termen limitat, pentru o perioadă de 25-30 de ani. Această perioadă ar fi suficientă pentru dezvoltarea economică a țării la un nivel ce ar permite renunțarea la măsurile de protejare drastică a pieței interne și încadrarea ei în regimul de liber schimb internațional.

Desigur, regândirea paradigmei de dezvoltare a țării nu are nimic în comun cu cele două discursuri dominante din societatea noastră, respectiv sau cu o uniune, sau cu alta. Acest concept pare mai curând rodul imaginației decât o propunere pragmatică. Dar anume așa se întâmplă în istorie: orice realizare majoră este precedată de un vis major, de o idee ieșită din comun. Se știe că atunci când toată lumea gândește la fel, de fapt, nimeni nu gândește. Și aici lectura cărții lui Dughin poate servi drept un imbold puternic pentru depășirea manierei obișnuite de a privi lucrurile.

Evident, succesul țării noastre depinde în mod hotărâtor de capacitatea elitelor de a se debarasa de noua „religie de stat“ ce a urmat-o pe cea comunistă – liberalismul și occidentomania. Asta pentru că anume îmbrățișarea naivă a paradigmei occidentale a împins societatea noastră în starea de captivitate intelectuală, de vasalitate politică și de copiere mecanică a unor modele străine, care nu au nimic în comun cu tradiția, mentalitatea, cultura, credința și interesele noastre. Acceptarea fără discernământ a modelelor „de import“ a transformat societatea moldovenească într-un sat al lui Potiomkin, iar legislația și instituțiile de

stat deseori reprezintă niște „forme fără fond“. Starea de fascinație, de încântare, de exaltare stupidă față de tot ce vine din Occident ne-a coborât la nivelul unui stat caricatural, care nu cunoaște cauzele adevărate ale propriei disfuncții. „Avangarda“ intelectuală și politică bravează cu propria occidentomanie exact la fel cum vremuri nomenclatura comunistă se lăuda cu afilierea la marxism. „Spălarea creierilor“ și prelucrarea ideologică masivă are loc prin cultura de masă, media, învățământ și administrația de stat. Starea de subordonare a clasei guvernante față de centrele de putere din exterior a devenit un titlu de glorie. Interesele geopolitice și economice ale Occidentului în Republica Moldova sunt confundate cu interesele țării. Reflexele condiționate, cultivate cu metodă din afară, sunt luate drept gândire autonomă și reacții firești. Integrarea europeană, impusă după criteriile birocrației europene, este privită ca o cale de dezvoltare fără alternativă.

***

Acum câteva remarci legate de febrilitatea cu care suntem zoriți să semnăm acordul de asociere și cel de liber schimb cu UE. Dacă actualele cercuri guvernamentale americane și europene ar fi prieteni sinceri ai Republicii Moldova, în fața unor riscuri majore de escaladare a conflictului politic intern și de destrămare teritorială ireversibilă a statului nostru, anume Washingtonul și Bruxellesul ar trebui să îndemne Chișinăul oficial să-și tempereze elanul proeuropean. (Precedentul ucrainean este mai mult decât elocvent în acest sens.) Însă totul se întâmplă exact invers. Chiar dacă nici SUA, nici UE, nici NATO nu pot asigura unitatea teritorială a țării și viabilitatea ei economică, centrele de putere occidentale continuă campania masivă de înglobare a Republicii Moldova în jocul lor geopolitic. Se creează impresia că se urmărește anume dezmembrarea teritorială și dărâmarea definitivă a șubredei noastre construcții statale.

Se știe că politica internațională este ghidată de interese cinice și pragmatice. Aici loc de sentimente și de caritate nu prea există. Cine e conștient de această stare de lucruri, are șanse de câștig, iar cine nu – își condamnă propria țară la rolul de perdant.

***

În ultimii ani, datorită cărților sale, activității universitare, televiziunii și Internetului, Dughin a devenit extrem de cunoscut. Unii împărtășesc opiniile lui, alții le contestă. Dar practic nu există nimeni care l-ar trata cu indiferență. Cert este însă că această personalitate

extraordinară marchează puternic momentul pe care îl trăim. Forța lui intelectuală alimentează puternic noul val al gândirii conservatoare. Anume acest curent de opinie capătă un contur din ce în ce mai pronunțat și în Republica Moldova. Oamenii sunt în căutarea unor interpretări coerente, complexe și solide a realităților zbuciumate pe care le trăim. Într-o societate devastată de grave nedreptăți, măcinată de conflicte și marcată de spectacolul mediatic plin de știri senzaționale, show-uri și cultura de masă, Aleksandr Dughin are darul să refacă pânza realității. Fiind o natură pasională, el își afirmă cu vigoare vocația de savant aflat în miezul marilor confruntări ale epocii. Dughin este perfect conștient de faptul că istoria este mișcată înainte de două lucruri fundamentale: Ideea și Voința. Sau, altfel zis, de oamenii care posedă o viziune clară și un caracter puternic. Opera lui nu reprezintă o colecție de abstracțiuni științifice. *Ea este expresia unui crez de generație*. Oamenii de anvergura lui sunt conștienți de misiunea pe care și-o asumă. Tocmai de aceea ei reușesc să deslușească sensul istoriei. Pentru ei viața unor popoare și civilizații întregi nu este o simplă succesiune de întâmplări, care curg de la sine. Ea este determinată în mod decisiv de oamenii care își asumă plenar condiția de înainte-mergători ale colectivităților pe care le servesc.

Nu este deloc necesar ca cei care vor hotărî să parcurgă această lectură să adere integral la opiniile autorului. E suficient să aibă curiozitatea să le cunoască, iar unii chiar și să participe la dialogul între țările noastre, cărora Dumnezeu le-a hărăzit să fie vecine până la sfârșitul veacurilor.

Profit de ocazie pentru a aduce mulțumiri tânărului meu coleg și prieten Ghenadie Vaculovschi, care m-a asistat la traducerea atât a cărții *A Patra Teorie Politică*, cât și a celei de față, precum și la pregătirea versiunii-compendiu a celor două volume. Le sunt recunoscător și colegilor de la redacția săptămânalului „Flux“, care au inserat cu regularitate pe parcursul traducerii fragmente din *Teoria lumii multipolare*, precum și redactorului-stilizator Liliana Stegărescu.

Chișinău, mai 2014

Eurasianismul în viziunea unui gânditor italian

Prefață la cartea cunoscutului autor italian, Claudio Mutti, Momente din istoria gândirii eurasianiste.

L-am descoperit pe Claudio Mutti acum aproape douăzeci de ani, la București, grație unei cărți găsite într-o librărie a Fundației și editurii „Anastasia“, conduse de remarcabilul artist plastic, gânditor și editor creștin Sorin Dumitrescu. Era perioada când mergeam foarte des la București, unde cutreieram librăriile și anticariatele în căutare de cărți, de care, ca orice biblioman, eram atât de împătimit. Era un volum cu copertă verde, al cărui titlu mi-a atras imediat atenția: *Penele Arhanghelului*.

Și cum eram cuprins de o dorință nestăvilită să umplu pe cât e posibil golurile existente în formarea mea, rămase de pe vremea regimului sovietic, unde accesul la cartea românească era extrem de limitat, am citit pe nerăsuflate volumul italianului îndrăgostit de cultura și istoria românească. Cartea semnată de Mutti apăruse deja în italiană și franceză. Ea cuprindea o serie de eseuri despre câteva personalități de vârf ale culturii române. Pe post de cap de serie apărea în mod firesc cel care a „produs“ generația de aur a culturii române interbelice, Profesorul Nae Ionescu, urmat de celebrii săi discipoli Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Vasile Lovinescu.

În multiplele mele călătorii în Europa Occidentală și America, unde plecam la diverse reuniuni internaționale cu caracter politic, am tot colindat marile librării adunând cărți. Aflându-mă în una din deplasările mele la Paris, ieșind din librăria Gibert Jeune din Piața Saint Michel și luând-o pe cheile Senei spre catedrala Notre Dame, spre tarabele anticarilor, am descoperit chiar după colț o excepțională librărie de literatură ezoterică, unde mi-am procurat mai multe cărți ale lui Rene Guenon și Julius Evola. (După un sfert de veac de drumuri făcute în Occident pentru activități politice, astăzi constat că goana mea după cărți era o preocupare nu mai puțin importantă decât scopul oficial al acelor vizite. Nebănuite sunt căile Domnului. Am tot căutat cu febrilitate să particip, în postura mea de politician venit dintr-o țară aproape necunoscută în lume, Republica Moldova, acea palmă de pământ cu trecutul ei românesc, rusesc și sovietic, la marile bătălii ale epocii și să afirm dreptul ei la un loc onorabil sub soare. Dar m-am ales între timp cu o bibliotecă superbă, adunată din acele călătorii. Și poate că anume acesta a fost adevăratul rost al acelor drumuri).

Peste niște ani dau de o altă carte, semnată de același Claudio Mutti, *Guenon în România,* pe care am găsit-o tot la o librărie din București. Și așa cum deja îmi câștigase încrederea atât autorul, cât și editura „Vremea“, la care a văzut lumina tiparului, am procurat fără ezitări și acest volum. A existat, însă, și un al treilea motiv, pe lângă încrederea față de autor și față de editură, care m-a determinat să intru în posesia acestei cărți. Vorba e că, între timp, reușisem să-l descopăr și pe Rene Guenon, deoarece editura bucureșteană „Humanitas“ scosese de sub tipar *Criza lumii moderne* și *Domnia cantității și semnele vremurilor,* operele respective ale celebrului autor francez reușind să-mi deschidă cu totul alte perspective asupra sensului istoriei, asupra percepției spirituale a realității, asupra cauzelor și modului de alienare a lumii moderne, ce reprezintă o cumplită prăbușire în raport cu lumea Tradiției.

Lucrarea semnată de Claudio Mutti se plia perfect pe preocupările mele. Anume de la el am aflat atâtea lucruri valoroase despre prezența lui Guenon în spațiul românesc, despre contactul acestuia cu Mircea Eliade, pe care îl admiram de mai mulți ani, dar și despre relația lui cu o serie de personalități pe care le descopeream abia acum: Mihail Vâslan, Vasile Lovinescu, Anton Dumitriu, Marcel Avramescu etc. Astfel, datorită unui italian, reușeam să cunosc zone ale culturii române care până în acel moment îmi scăpau.

Au mai trecut niște ani. Între timp îl descoperisem pe gânditorul rus Aleksandr Dughin. Am început să studiez lucrările acestui sociolog și geopolitican tradiționalist, constatând, între altele, aceleași origini intelectuale ce se trăgeau din exponenții emblematici ai gândirii antimoderniste europene. Am început să-i ascult și discursurile prezente pe Youtube, la diverse foruri internaționale și la Universitatea din Moscova. În cadrul uneia dintre prelegerile sale ținute în fața studenților, Dughin remarca faptul că în secolul XX Modernitatea a fost înțeleasă cel mai bine de trei oameni: francezul Rene Guenon, italianul Julius Evola și românul Mircea Eliade. Tot navigând pe Internet, am dat peste înregistrarea unei conferințe ținute la Paris și dedicate enigmaticei figuri a culturii franceze, Jean Parvulesco. La un an de la decesul acestui român integrat în spațiul intelectual francez, printre vorbitorii de bază sunt Aleksandr Dughin și Claudio Mutti.

Așa cum le place să spună călugărilor ortodocși, întâmplarea este manifestarea discretă a lui Dumnezeu în viața omului. Iată încă o dovadă în acest sens. În vara lui 2013, am avut bucuria și onoarea să îl cunosc personal pe eminentul filosof creștin de la Moscova, Aleksandr Dughin. Și deoarece am constatat încă de la începutul primului nostru dialog că ne

aflăm pe aceeași lungime de undă, avem aceleași preocupări spirituale și frecventăm aceleași lecturi, între noi s-a stabilit o relație călduroasă de prietenie. Iar atunci, când într-una din discuțiile noastre Dughin a pomenit de Claudio Mutti, i-am mărturisit că îmi este foarte bine cunoscut acest nume, de care mă atașasem de ani de zile. La care Dughin îmi spune: „Claudio îmi este cel mai bun prieten din Italia".

Așadar, anume lui Aleksandr Dughin îi datorez relația pe care am stabilit-o cu tradiționalistul italian, a cărui carte vede acum lumina tiparului. Timp de un an de zile i-am expediat cu regularitate articolele mele și fragmente din traducerea celor două cărți semnate de gânditorul rus Dughin – *A Patra Teorie Politică* și *Teoria lumii multipolare*, pe care le publicam în săptămânalul „Flux" din capitala Republicii Moldova, Chișinău. Claudio Mutti a fost cel care a avut grijă să le plaseze pe portalurile electronice pe care le administrează. Iar rândurile pe care încerc să le scriu cu titlu de prefață se datorează unei alte prefețe semnate de mine la *A Patra Teorie Politică* de Dughin. Noul meu prieten italian, după ce a citit-o, a găsit potrivit să-mi propună să-i prefațez cartea de față.

Într-o lume în care clișeul cultural al Modernității a impus în ultimele secole exaltarea Occidentului (considerat drept etalon, normă, civilizația însăși) și disprețuirea Orientului (privit ca spațiu al lumii barbare), Claudio Mutti se înscrie pe linia strălucitei pleiade de gânditori europeni care s-au aplecat cu luare aminte asupra imensei și miraculoasei lumi a popoarelor orientale, persani, indieni, chinezi, japonezi, ruși etc.

Operând cu o multitudine de surse istorice, religioase și culturale, autorul reia cu o deosebită vigoare argumentativă ideea complementarității civilizaționale existente între Europa și Asia. Claudio Mutti este în mod declarat un gânditor ce se plasează în cadrul vastei tradiții europene care privește Modernitatea ca pe o fracturare a cursului istoriei. Eurocentrismul ca expresie a pretenției naive a omului european, căzut în raționalism, antropocentrism, scientism și, în definitiv, în egolatrie autosuficientă, este demontat prin apelul la autentica tradiție culturală, mistică, dar și mitică a Europei. El remarcă pe bună dreptate încă din capul locului că geopolitica nu poate ignora nici mitul, nici alte forme analogice de transmitere a cunoștințelor, prezente în culturile tradiționale.

„Europa se naște în Asia", susține autorul pornind de la tradiția mitologică greacă. Aici, ca și pe parcursul întregului său demers academic, lucrarea lui Claudio Mutti consună cu cartea lui John M. Hobson *The Eastern Origins of Western Civilisations*, în care este arătată inconsistența gândirii eurocentriste din mainstream-ul intelectual european. Relația de

rudenie, legătura organică a Europei și Asiei este urmărită de către autor pornind de la cele mai străvechi timpuri. Este vorba de o osmoză atât de puternică, încât deviațiile din ultimele secole, care caută să fractureze și să distorsioneze această relație, arată de-a dreptul caricatural, întregul „progres“ al Modernității fiind, în esență, unul aparent, exterior și radical străin identității autentice a lumii eurasiatice.

Fiind un excelent cunoscător al operei lui Nietzsche, de care s-a mai ocupat și cu alte ocazii, Claudio Mutti recurge din nou la această figură emblematică a gândirii europene pentru a-și fundamenta și mai temeinic demersul. Menționând rezervele acestuia față de „micul naționalism“ văzut ca o „nevroză națională“ de care e bolnavă Europa, el amintește de profețiile lui Nietzsche despre unitatea Europei, pe care o prezice ca pe un destin inevitabil, ce va fi determinat atât de factori culturali, cât și de cei economici și comerciali. Dar mai presus de orice, identitatea civilizațională comună este cea care apropie toți europenii. Având o pasiune specială pentru tradițiile asiatice, ilustrul german citat de Mutti amintește că singura soluție de continuitate între cele două fețe ale continentului eurasiatic o reprezintă Rusia, „imensul imperiu intermediar“. Și aici autorul nostru, ca exponent de primă mărime al filosofiei eurasianiste, se simte în largul său.

Civilizația hindusă și budismul, de care s-a ocupat cu atâta pasiune și fascinație Nietzsche, în special în lucrările *Aurora* și *Antihristul*, sunt aduse în circuitul european cu zelul unui descoperitor de noi tărâmuri spirituale de o profunzime cu totul aparte. Admirația filosofului german față de India ne amintește de Rene Guenon, care deja în secolul douăzeci a avut o contribuție cu totul specială la valorificarea pentru omul occidental a acestei tradiții. Mutti scoate în relief faptul că descoperirea tradiției religioase hinduse îl face pe Nietzsche să propună India drept model pentru Europa. Criticile aduse din această perspectivă de către gânditorul german creștinismului, totuși, după modesta noastră opinie, țin de spiritul rebel al acestuia, de iconoclasmul lui programatic, dar poate și de neacceptarea stării în care ajunsese la acea vreme ramura occidentală a creștinismului, catolicismul, din care au izvorât atâtea biserici protestante. Cel puțin în spațiul ortodox astfel de atitudini și reacții au fost întotdeauna „de import“, străine creștinismului oriental, ele reprezentând, mai curând, penetrarea ideilor occidentale în lumea spiritualității bizantine.

Prin anumite accente deosebit de virulente ale lui Nietzsche în raport cu creștinismul comparat cu budismul și islamul, invocate de

Claudio Mutti, am putea spune că faimosul german poate fi privit și ca un precursor al lui Julius Evola, personalitate emblematică a secolului douăzeci, de care autorul acestei cărți se ocupă demult și temeinic.

Discursul academic al lui Claudio Mutti, care trebuie privit și ca o pledoarie pentru unitatea spirituală eurasiatică, nu putea să nu însumeze un nume de referință cum este cel al autorului anglo-indian Ananda K. Coomaraswamy, care caută identitatea esențială eurasiatică în izvoarele spirituale ale Eurasiei: Upanișade, Lao-Tze, profeții asiatici, Platon etc.

Dintr-o astfel de lucrare cu un mesaj orientat în mod programatic spre redescoperirea unității eurasiatice nu putea să lipsească Mircea Eliade, care, așa cum accentuează autorul, fiind român, nu se considera occidental, ci aparținând unei națiuni care a căpătat formă ca o răspântie geografică. Nu ne putem abține să nu invocăm un citat adus din opera celebrului istoric al religiilor, asta pentru că zona din care este și autorul acestei prefețe, cu toate micile ei specificități, face parte din același spațiu cultural: „Noi (românii) eram conștienți că ne aflăm între Occident și Orient... Cultura românească reprezintă un fel de punte între Occident și Bizanț, între Occident și lumea slavă, între lumea orientală și lumea mediteraneană“. Aceste trimiteri sunt cu atât mai importante cu cât astăzi, sub tăvălugul integrării europene și al globalizării, se produce o agresiune de tip totalitar asupra părții fundamentale a identității noastre colective, cea orientală, izvorâtă din tradițiile noastre arhaice încă din vremurile preistorice și cristalizate în cadrul matricei bizantine. Anume „dezorientalizarea“ și, respectiv, occidentalizarea noastră forțată reprezintă la ora actuală cea mai în vogă formă de ocupație: intelectuală, psihologică, mediatică, educațională, politică și economică.

Dumnezeul ceresc al popoarelor eurasiatice, la care se referă Claudio Mutti, citându-l pe același Eliade, este izgonit cu desăvârșire din universul secularizat, progresist, tehnicist și hedonist al „Paradisului terestru“, atât de străin autorului lucrării de față profund atașat geografiei sacre a continentului nostru.

Continuându-și într-un mod cu totul remarcabil desfășurarea temei unității profunde a uscatului cu două fețe, dar cu o singură identitate colectivă, confirmată, iar nu contrazisă de infinitatea profilurilor identitare religioase, naționale, regionale, tribale etc., Mutti ajunge la Giuseppe Tucci, care insista asupra necesității elaborării unui concept ce n-ar mai privi Occidentul și Orientul ca fiind opuse unul altuia, ci ca pe două realități complementare și inseparabile.

În mod firesc, lucrarea de față acordă un loc aparte perspectivei ruse asupra fenomenului eurasianismului. Prima personalitate din șirul

gânditorilor ruși din primul val al eurasianismului, remarcată de autor, este Konstantin Leontiev, cel care a teoretizat în mod strălucit esența civilizației bizantine. Din multitudinea de idei aduse în atenția cititorului, una ni se pare de o actualitate cu totul aparte în contextul globalismului universalist de azi. Încă la începutul secolului trecut, Leontiev își formulează convingerea că dintre civilizațiile tradiționale doar cea islamică și cea ortodoxă au viitor. Însă pentru a-și putea îndeplini funcția civilizațională, Rusia trebuie să revină la ideea bizantină și să se unească cu „popoarele asiatice și de religie necreștină (...) din simplul motiv că printre acestea încă nu a pătruns, în mod iremediabil, spiritul Europei moderne“. În contextul conflictului major iscat în ultima vreme între Rusia lui Putin și Occident, această viziune profetică uimește cu atât mai mult cu cât a fost scrisă chiar în momentul când bolșevismul devastase imperiul ortodox și se afirma la fel de puternic precum globalismul la ora actuală. Conflictul dintre Rusia de azi, care a îmbrățișat din nou tradiționalismul, conservatorismul, ortodoxia, și Occidentul secular, mercantil și obsedat de propriul mesianism malefic, este o continuare directă a luptei spirituale și civilizaționale conceptualizate de personalități ilustre ale primei școli a eurasianismului.

Urmează pagini memorabile care sintetizează esența gândirii eurasianiștilor din emigrația rusă precum kneazul Nikolai Trubețkoy, Gheorghi Vernadsky, Piotr Savitsky, care au pus bazele unei noi viziuni asupra Rusiei, văzută ca o expresie a „civilizației stepei“, moștenitoare a lui Genghis-Han și Tamerlan.

Și în sfârșit, drept expresie de vârf a acestei linii de gândire, Claudio Mutti îl invocă pe Lev Gumiliov cu viziunea sa asupra istoriei în care în prim-plan apare lumea Orientului eurasiatic, văzut nu ca o periferie a Occidentului marcat de orgoliul egolatru al Iluminismului și Modernității, ci ca o civilizație uriașă, cu o cultură autonomă, cu sisteme politice și realizări științifice ce au atins o dezvoltare de-a dreptul grandioasă.

În demersul său academic și civilizațional, italianul Claudio Mutti se dovedește a fi o autentică fire pasională, asemenea spiritului însuși al Eurasiei, descris de geniul lui Lev Gumiliov.

3 iunie 2014

Întoarcerea acasă a lui Jean Parvulesco

După mai bine de un sfert de veac de la căderea comunismului și tot atâta vreme de recuperări masive a unei multitudini de autori trecuți la index sub vechiul regim, filosoful, geopoliticianul, prozatorul și poetul Jean Parvulesco rămâne practic necunoscut în România, iar în Republica Moldova nici măcar atât. Nicio carte din cele peste treizeci de volume încă nu a fost tradusă în limba română. Această personalitate fascinantă, misterioasă, vulcanică s-a afirmat din plin la Paris, fiind apreciată ca una dintre cele mai strălucite minți vizionare ale secolului. Recuperarea ei cât mai grabnică și mai complexă reprezintă o necesitate stringentă pentru mediile intelectuale care râvnesc să pătrundă realitatea dincolo de aparențe, să desprindă semnificațiile spirituale, transistorice și metaistorice ale evenimentelor.

Astăzi inițiem efortul de introducere în circuitul public din Republica Moldova a acestei figuri de excepție. De acum încolo, săptămânalul „Flux“ și portalul www.flux.md vor publica o serie de materiale dedicate lui Jean Parvulesco, precum și texte aparținând marelui exilat de la Paris. Efortul nostru este înlesnit de evenimentul ce s-a ținut recent în capitala României, la care am avut onoarea să fiu prezent. Am avut grijă să înregistrez principalele luări de cuvânt, precum și să le cer vorbitorilor să-mi expedieze textele propriilor intervenții.

Vă informăm că în zilele de 28 februarie și 1 martie 2015, în sala de conferințe Crystal Palace din București, la inițiativa RussiaToday.Ro, a avut loc colocviul dedicat personalității marelui filosof mistic român Jean Parvulesco. Printre vorbitorii de bază au fost Constantin Parvulesco (Italia), Stanislas Parvulesco (Franța), Laurent James (Franța), Arnaud de l'Estoile (Franța), Alex Wyeth (Elveția), Claudio Mutti (Italia), Natalia Melentyieva (Rusia) și Aleksandr Dughin (Rusia) – via Skype.

În calitate de moderatori ai colocviului au fost dr. Vlad Sauciuc, Dragoș Dumitriu, Dan Mușetoiu. Pe durata celor două zile, Vlad Sauciuc a făcut efortul să traducă pentru public intervențiile rostite în franceză și engleză.

În prima zi a colocviului, după câteva cuvinte de salut și de precizare făcute de organizatori, cel care a evocat opera și personalitatea gânditorului de origine română a fost fiul acestuia, Constantin Parvulesco, care și-a ținut discursul în limba franceză. Prezentăm în continuare versiunea tradusă a intervenției sale, nu înainte însă de a oferi câteva

informații, preluate de la RussiaToday.Ro, despre acesta.

Constantin Parvulesco este fiul lui Jean Parvulesco și al Contesei Véronique Sénac de Meilhan, născut la Madrid pe data de 10 mai 1960. A urmat Școala de Cadeți din Sorèze, unde a obținut o specializare militară ca parașutist în trupe de comando, apoi a lucrat ca analist militar la statul major al Primului Corp de Armată din Baden-Baden. A studiat științele religioase la Școala practică de înalte studii de la Sorbona, Paris, și a obținut un master în comunicare la Ircom, în Angers (Universitatea Catolică). Este scriitor, istoric, reporter special, fotograf și conferențiar. A susținut cronicile „Arta de a trăi“ și „Istorie și Orologii“ în mai multe reviste din Franța, Elveția și Luxemburg. A publicat 52 de cărți, printre care: „Transsiberianul“, „Orient Express“, „Cafenele literare“, „Sumo“, „Geisha“, „Samurai și Kamikaze“, „Messerschmitt“, „Porsche“, „Gondolele“, „Zei și Trabucuri“, „Beretta 92“, „Motociclețe rusești“, „Ceasuri militare“, „Secretul Apărării“, „Parașutiștii“ etc. A condus o delegație a Ordinului de Malta în România, în timpul revoluției din 1989. Ca reporter special, a traversat Europa și Rusia de la Paris la Novosibirsk și a mers pe urmele lui Che Guevara de la Buenos Aires prin Anzi până la Machu-Pichu și Lima via Valparaiso. A participat la expediții etnoarheologice în Honduras și Nicaragua. Constantin Parvulesco este Ambasador al Regatului Araucaniei și Patagoniei, fiind înnobilat duce de Villarica de către ASR prințul Araucaniei și Patagoniei. Este, de asemenea, Comandor de Paris al Ordinului Militar și Ospitalier Sfântul Lazăr de Ierusalim, Baliv Mare Cruce al Ordinului Nobil Regal Steaua Sudului, decorat cu Marea Cruce de Onoare de San Téotonio, Comandor al ordinului Coroana de Oțel și Cavaler al Ordinului Vulturului din Georgia.

Constantin Parvulesco: „Lumina interioară ca semn al providenței“

Mai întâi aș vrea să vă spun că însuși faptul că eu, care sunt fiu de român, fiu al unui mare poet și scriitor român, vorbesc limba franceză, este un exemplu al românității în exil, al dramei pe care tatăl meu a trăit-o în sens invers. Pentru că el, fiind român, a scris în limba franceză.

Aș face un scurt rezumat din istoria biografică a tatălui meu, care este interesant nu doar sub aspectul omului Jean Parvulesco, ci și pentru că aduce o serie de lămuriri asupra operei sale. Știm că Jean Parvulesco s-a născut în România. Precizez asta, deoarece într-un interviu și un film pe care l-a făcut la televiziunea franceză el spune că e născut în Franța, în biserica Notre Dame de Lisieux. Dar atunci când i se spune: „Dar, domnule Parvulesco, Dumneavoastră nu spuneți adevărul“, el răspunde: „Eu niciodată nu spun adevărul. Adevărul e dincolo de noi“. Așadar, este doar un exemplu ce caracterizează personalitatea omului, a cărui memorie vrem să o cinstim astăzi.

Și-a petrecut tinerețea într-o familie de militari de carieră, și-a făcut primii ani de studii la un liceu militar, a avut o tinerețe turbulentă. Iar atunci când au venit anii dramatici, care au zdrobit România, anii 1947-48, el a hotărât să-și părăsească țara. A traversat Dunărea înot, ajungând în Iugoslavia. A fost arestat de sârbi și așa a survenit o primă confruntare fundamentală. El relatează în una dintre primele sale lucrări biografice, numită *„Raport secret către nunțiatură“*, o serie de elemente biografice privind trecerea prin Iugoslavia. Și este foarte probabil ca înclinația sa spre ezoteric și fundamentele sale mistice să dateze din perioada acestor experiențe, pe care le-a avut în lagărul de reeducare iugoslav. Acolo el și-a pierdut dinții, dar a găsit lumina interioară. Trecerea foarte aproape de moarte, cu care specialiștii în practicile totalitariste sunt obișnuiți, l-a făcut să scape, așa cum spune el însuși, de mai multe simulacre de execuție. Ultimul, cel care trebuia să fie ultimul, a fost întrerupt prin intervenția salvatoare a unei patrule de ofițeri francezi, potrivit biografiei sale. Așadar, el reușește să scape din lagărul iugoslav, se regăsește la Viena, apoi la Trieste, iar de la Trieste în Europa liberă pe atunci. Se hotărăște să ajungă la Paris, care devenise pentru mulți intelectuali români Patria ideală. La Paris întâlnește mai mulți alți exilați, dar mai ales o persoană ce va avea o importanță considerabilă în destinul său, regizorul Eric Rohmer, care îl primește, îl cazează, îl ajută să-

și înceapă studiile. Și, într-adevăr, el își va face studiile în filosofie. Începe să întâlnească exponenții intelectualității franceze. Va avea primele contacte, mai ales cu oameni din zona cinematografiei, pe care le va păstra de-a lungul întregii sale vieți.

Știm că mai apoi a avut o întâlnire fundamentală la Paris. Vorbesc de mama mea. S-a căsătorit cu ea, a avut trei copii, dar, din păcate, destinul a decis să frângă acest vis frumos. În perioada când Jean Parvulesco se afla în Spania în calitate de activist în sânul OAS[1], el a fost în contact cu românii din exil în epoca lui Franco, precum Faust Bradescu, Horia Sima și alți câțiva, dar și cu ofițeri francezi din OAS. În acea perioadă, mama mea a murit, lăsând în urmă trei copii mici și un soț distrus. Această întâmplare va fi una fundamentală, deoarece în întreaga sa operă vom regăsi figura acestei femei, pe care a iubit-o și pe care, cu toate mijloacele posibile, inclusiv prin mijloace ezoterice, a încercat să o regăsească. În acel moment, viața lui a luat o turnură mult mai activă, fiindcă ea coincide cu expulzarea membrilor organizației OAS din Madrid, aceștia fiind mutați pe insulele Canare. Începând cu acel moment avem o oarecare necunoaștere a existenței sale. Îi regăsim urmele alături de Dominique de Roux. Împreună cu Dominique de Roux îl vom regăsi în Africa, unde are ocazia de a-l întâlni și a lucra împreună cu Jonas Savimbi din Angola. Mi-a povestit personal că în această perioadă a avut contacte cu Raul Castro. Știm, de asemenea, că a avut contacte cu Moise Tshombe. Așa cum spunea el însuși, a fost instructor militar pe lângă trupele lui Moise Tshombe.

În acest moment vă voi povesti o anecdotă, care arată întreaga complexitate a lui Jean Parvulesco. Mai întâi aș vrea să vă spun că această anecdotă mi-a fost povestită de către cineva căruia nu-i plăcea de Jean Parvulesco, deci nu putem crede că este vorba despre o minciună. La sfârșitul colaborării sale cu Tshombe, el ia o valiză de diamante și încearcă să fugă. La frontieră este prins de trupele lui Tshombe, dar printr-un hazard extraordinar nu este executat imediat. După care Tshombe a zis: „Uite, tu mi-ai făcut atâtea servicii, îți datorez viața, pleacă, vom vedea ce vom face cu tine, dar nu te vom împușca chiar acum“. Se pomenește în închisoare. Și acolo, undeva pe o coastă în dreptul orașului unde Parvulesco era închis, apare în larg o navă a armatei franceze. Jean Parvulesco cheamă gardianul și-i spune: „Domnule, atenție! Pe această navă sunt niște ofițeri ai serviciilor secrete franceze, care vin să mă caute. Dacă nu mă eliberați, ei vor bombarda orașul, vor ataca cazarma și vă vor masacra pe toți“. Șeful închisorii este anunțat imediat. El trimite o persoană pe navă ca să întrebe dacă cineva îl cunoaște pe Jean

Parvulesco. Și întâmplarea face că pe acea navă tocmai era unchiul meu, Jacques Sirven[2], care își făcea serviciul militar la marină. Auzind despre cine vorbește cel sosit, el zice: „Jean Parvulesco? Da, este tatăl nepotului meu. Ce s-a întâmplat? A, e încarcerat? Dar trebuie să îl eliberați! Sigur că da, am venit aici pentru asta“. Și așa, fără a avea nicio idee asupra situației reale, Jacques Sirven a făcut ca Parvulesco să fie eliberat din închisoare. Asta pentru ca să vă spun că întreaga lui biografie de activist e presărată cu astfel de anecdote. A reușit mereu să scape cu bine, cu ajutorul unei providențe divine. Și această prezență a providenței divine (era conștient de ea) a marcat, de asemenea, integritatea operei sale.

Când s-a întors la Paris (există un eveniment despre care vorbește în cărțile sale), revine în locurile unde și-a întâlnit pentru prima dată soția și, potrivit propriilor sale cuvinte, el primește fulgerul lui Apolo, conștiința unei realizări ezoterice sau spirituale, care plasează viața sa într-un alt plan. Și cu această viață, acum intrată într-un alt plan, va avea contacte și posibilități de întâlnire cu oameni extrem de diferiți, dar cu toții foarte importanți, cum ar fi Raymond Abellio, în principal, anturajul tuturor cercurilor ezoterice franceze. Vorbim aici de toată partea secretă a partidelor politice, de toate organizațiile paralele, dintre care unele sunt evocate în povestea cu Rennes-le-Château, precum Prioratul de Sion și teoria supraviețuirii, a succesiunii liniei regale merovingiene, care își așteaptă reînvierea la sfârșitul timpurilor.

Din momentul în care Jean Parvulesco revine la Paris, el practic încetează să se mai deplaseze fizic din acel loc. Și totuși, trebuie să notăm că în perioada aceasta, el se află un an sau doi la Roma, unde leagă o prietenie cu Julius Evola. La Roma este în contact cu Borghese și Gianni Tini, care erau adepți activi ai teoriei haosului și ai destabilizării Italiei. Din fericire, reușește să scape și din această zonă și revine la Paris. Aici el va fonda, împreună cu prietenii săi români, editura Edition de l’Herne. Este, de asemenea, printre inițiatorii editurii L’Age d’Homme, participă la primele numere ale revistei „L“Elements“, la Noua Dreaptă, împreună cu Alain de Benoist.

Și-a păstrat prietenii serioase și fidele în mediile activiștilor de extremă dreaptă și a continuat să fie apreciat și iubit de mediul cinematografic al Noului Val. Prin intermediul lui Eric Rohmer va continua să îl frecventeze pe Jean-Luc Godard, actori ca Gérard Depardieu, Alain Delon, care au băut mult alături de Jean.

După această poveste la Paris, anii săi din urmă sunt relativ cunoscuți. A înființat prima revistă de geopolitică, care se numea „De la Atlantic la Pacific“, a scris articole în revista „Combat“ (Lupta), care au

valoare de actualitate și acum. A petrecut un moment important la Geneva împreună cu Dominique de Roux. După trecerea sa prin Geneva a scris două romane și a făcut încă doi copii. Trebuie să vă spun că s-a recăsătorit, după ce a fost multă vreme văduv, cu Margaritte, care mai trăiește și azi în localitatea Tour, împreună cu unul dintre cei doi copii ai lor, Veronique.

V-am dat o schiță biografică și aș vrea să vă mai dau câteva lămuriri despre personalitatea lui Jean Parvulesco. Dacă e să-l privim în poze, el poate apărea ca un om sever. Însă oamenii care l-au întâlnit au fost marcați de amestecul de străfulgerări ale intuițiilor sale și de omenia sa imediată, care îl putea face să se emoționeze, să zicem, până și de parfumul unor mici. Așadar, printre particularitățile personalității lui Jean Parvulesco, după părerea mea, cea mai fascinantă este că în viața sa a putut să lege contacte și prietenii în medii extrem de diferite, cu oameni având opinii extrem de diferite. El a putut să fie alături de oamenii de la AOS, anti-gaulliști care erau gata să îl omoare pe Charles de Gaulle, și cu oamenii din serviciul care era însărcinat să îl protejeze pe acesta. Zic asta pentru a putea spune că convingerile sale politice și spirituale profunde erau dincolo de contingențele imediate. El avea cu adevărat o viziune, politică și, mai ales, geopolitică, deasupra oricăror limite de partid. Ceea ce, e drept, i-a adus și numeroși dușmani.

Voi încheia aici și vă mulțumesc pentru atenție.

2 aprilie 2015

---

1 Organizația Armată Secretă. A fost creată de ofițeri francezi pentru a-l debarca pe Generalul Charles de Gaulle și a prelua puterea. Multiple tentative de asasinat, acțiunile armate etc. Jean Parvulesco a fost profesor la școala de comandos Delta, sub comanda Dr. Perez la Madrid, mai apoi la Las Palmas. Precizarea ulterioară făcută de Parvulesco, făcută la rugămintea mea.

2 Jacques Sirven este fiul lui George Sirven, consul al Franței, asasinat la Chile în 1943 și al Madelenei, născută Charpy de Marechal de Luciane, fiica Generalului care a condus misiunea militară în Polonia în 1936.

Misiunea eurasianistă a Moldovei

*(Prefața la cartea lui Aleksandr Dughin **Misiunea Eurasianistă**)*

Lucrarea de față reprezintă o contribuție fundamentală a profesorului Aleksandr Dughin la definirea conceptuală a principalelor elemente ale eurasianismului. Este de fapt o culegere de texte cu caracter programatic, ce definește această viziune asupra lumii din perspectiva unei opoziții radicale față de toate formele de hegemonie americană. Adică este vorba despre o reacție firească de apărare în fața unei agresiuni externe totale, ce devastează la ora actuală întreaga planetă. Însuși instinctul de autoconservare al colectivităților naționale, culturale, religioase, lingvistice și, mai larg, civilizaționale, determină apariția unor astfel de reacții, articulate în mod magistral de către vârfurile intelectuale ale lumii de azi. Cunoscutul filosof, geopolitician și sociolog rus, care este și liderul Mișcării Eurasianiste Internaționale, radiografiază cu meticulozitate științifică și anvergură globală esența malefică a singurului imperiu mondial, SUA, care caută să subjuge întreaga umanitate.

În opinia noastră, apariția acestei lucrări în Republica Moldova atât în original, cât și în traducere, este una extrem de oportună, mai ales pe fundalul existenței unui vid de idei, deprimant în spațiul public de la noi. Atunci când întreaga dezbatere politică se reduce la o polemică sterilă, ce se pliază încă pe dihotomia desuetă comunism vs. anticomunism sau pe subiecte artificiale ce țin de un trecut mai apropiat sau mai îndepărtat prost înțeles, este practic imposibil ca societatea să nu alunece în mrejele ideologiei nu mai puțin totalitare. Liberalismul a devenit în ultimul sfert de veac ideologia dominantă, singura paradigmă de interpretare a realității, în care se cantonează aproape toți cei care participă la dezbaterea publică, indiferent de tabăra căreia îi aparțin. Liberalismul ca maladie colectivă de ordin intelectual și moral extrem de gravă, ce a pătruns în toate straturile sociale ca urmare a colonizării de ordin mintal și psiho-emoțional, a precedat și a asigurat succesul colonizarării politice și economice a țării de către noul imperiu global.

Cartea de față este una care ne ajută să revenim la chestiunea identității noastre colective, depășind nivelul de suprafață și coborând către identitatea noastră civilizațională profundă, care este una prin excelență orientală, bizantină, contemplativă și continentală. O astfel de perspectivă este una vitală pentru noi, deoarece doar în acest fel vom conștientiza amploarea dezastrului conceptual în care ne-am scufundat

prin imitarea unor modele străine de organizare a societății. Inocularea abilă în mentalul nostru colectiv a paradigmei occidentale ca model unic și indiscutabil, ca normă obligatorie, ca țintă spre care trebuie să râvnim a produs un stat caricatural, copiat după tipare străine. Întreaga construcție politică și economico-socială a Moldovei este o parodie sinistră a acestui model, urmat cu zel și incoștiență de eurolatrii autohtoni, obsedați de mitul integrării europene și al globalizării.

Cititorul care va parcurge cu atenție aceste rânduri are șansa unei despărțiri totale de ilizii, de abandonare a miturilor liberalismului și a occidentomaniei. Așa cum precizează autorul, această carte nu este adresată maselor largi, ci elitei care are datoria să servească poporul, să intuiască, să formuleze și să realizeze misiunea istorică a neamului. Anume elita națională are sarcina de a pătrunde cauzele adevărate ale neîmplinrilor noastre colective. Este vorba de nevoia cristalizării unei noi viziuni asupra realității. Fiindcă doar abandonând ochelarii de cai impuși din exterior, vom începe să înțelegem de ce țara noastră nu este la ora actuală un subiect, ci un obiect al relațiilor internaționale. Dar și vom începe să dibuim calea stopării procesului de desuveranizare și a lansării unui vast proiect de renaștere a neamului.

În fața presiunilor crescânde din partea hiperputerii americane, care țintește edificarea unei lumi unipolare, Alecsandr Dughin ne invită să participăm la crearea unei lumi multipolare, în care fiecare neam, religie și cultură își va recăpăta dreptul de a se dezvolta nestingherit, păstrându-și propriile valori și scăpând de teroarea uniformizantă a culturii de masă. Modelul avansat de către autor se bazează pe ideea fundamentală a reorganizării spațiului planetar pe principii civilizaționale. Asta pentru că doar niște „spații mari“ se pot constitui în poluri de putere suficient de viguroase pentru a face față hegemoniei politice, militare, economice și culturale occidentale.

Așadar, avem aici o conepție radical antihegemonistă, antiliberală, simetrică față de atlantism, o replică geopolitică, ideologică, economică, civilizațională și spirituală, care invită la dialog popoarele lumii, pe toți cei care resping starea de vasalitate și se opun modelului nedrept și sinucigaș ce domină lumea la ora actuală.

Viziunea formulată de către Dughin este valoroasă și prin faptul că reprezintă o soluție realistă și necesară de abandonare a vechilor clișee politice de rivalitate între stânga și dreapta. Dimpotrivă, în fața unui dușman comun - neoliberalismul ce impune pretutindeni capitalismul de tip cămătăresc, complementaritatea între stânga și dreapta este una naturală și necesară.

Astfel, *Misiunea Eurasianistă* reprezintă o sursă de inspirație ideologică deopotrivă necesară atât pentru cei de stânga, cât și pentru cei de dreapta. Apariția ei în Moldova tocmai acum este una extrem de oportună. Fiindcă anume în această perioadă societatea noastră, care cunoaște trista experiență a „integrării europene“, se află în căutarea unor idei politice consistente, ce ar putea fi preluate, dezvoltate și adaptate la interesele naționale ale țării.

Iurie Roșca,
Octavian Racu,
Chișinău,
2 aprilie 2016

Dughin și Ideea Națională a Moldovei

Gânditorul ortodox Aleksandr Dughin, în emisiunea lui din 27 iulie, a expus tot ce este cu adevărat important pentru societatea noastră, dar și în egală măsură pentru România. Niciodată până acum nimeni dintre intelectualii ruși n-a exprimat mai exact și mai lapidar esența problemelor poporului nostru și n-a propus cheia pentru rezolvarea lor. În ultimii ani personal am scris o multitudine de articole în limbile română și rusă anume în același spirit. Anume pe o astfel de undă s-au desfășurat toate întâlnirile profesorului Dughin la Chișinău, în cadrul cărora am vorbit de o manieră perfect complementară despre felul în care vedem relațiile dintre Moldova și Rusia. Tocmai de aceea am și tradus patru dintre cărțile lui, subliniind în prefețele la aceste lucrări esența unei noi viziuni asupra relațiilor moldo-ruso-române.

Dughin propune societății noastre, clasei politice și tuturor celor care iubesc cu adevărat Patria noastră să-și concentreze gândurile și voința asupra necesității de a face un salt paradigmatic, să depășească vechile calapoade și să urce la un cu totul alt nivel de înțelegere a problemelor profunde ale societății noastre în actualul context global. Cea mai puternică voce a gândirii filosofice și politice din Rusia de azi ne atrage atenția asupra faptului că e nevoie să renunțăm cât mai urgent la nișa primitivă și confortabilă, în care s-a împotmolit societatea noastră în ultimul sfert de veac. Și anume, se impune renunțarea la divizarea în tabere beligerante de adepți ai Rusiei și ai României. Potrivit acestei logici, dacă nutrești simpatie pentru Rusia, atunci în mod obligatoriu trebuie să fii românofob, și viceversa, dacă ești românofil, atunci ești în mod automat rusofob. Într-adevăr, perioada postsovietică a trecut sub semnul confruntării pe subiecte identitare, sub semnul bătăliilor pentru denumirea limbii. Aș vrea să subliniez și cu această ocazie: în urma unei experiențe istorice dramatice, în societatea noastră s-au statornicit două denumiri ale aceluiași fenomen lingvistic, moldovenească și română. Această realitate n-ar trebui să mai fie privită în spirit conflictual, ci în unul complementar, fiecare având deplina libertate să utilizeze formula ce îi este mai pe plac. Dughin are pefectă dreptate și atunci când vorbește despre ignoranța multor patrioți de meserie de talie locală sau prieteni de serviciu ai Rusiei, care, prezentând România pe post de „dușman extern“, doar dăunează procesului de ameliorare a relațiilor noastre cu Rusia.

Evident, avem nevoie de o Idee Națională ca forță unificatoare. Am

scris și am vorbit în spațiul public de nenumărate ori despre asta. Iar pentru elaborarea și afirmarea reușită a Ideii Naționale avem nevoie de un efort intelectual cu totul special. Mulți dintre noi abia urmează să descopere atât de originala și atât de bogata cultură, filosofie și tradiție religioasă română, deosebit de apropiată tuturor moldovenilor. Moldovenii (indiferent de originea lor etnică), românii și rușii sunt părți organice ale civilizației ortodoxe, bizantine, răsăritene. Și cu cât mai repede vom reuși să ne tratăm cu toții de virusul liberal, cu cât mai curând vom putea să dezrădăcinăm, să stoarcem din noi înșine sindromul de imitatori ai modului de gândire și ai modelului de organizare occidental, globalist și atlantist, cu atât mai ușor ne va fi să recăpătăm estența noastră civilizațională autentică.

Anume Moldova trebuie să devină o punte de aur între culturile rusă și cea română. Anume noi suntem vital cointeresați de comunicarea, schimburile culturale și dialogul spiritual între Moscova și București prin intermediul Chișinăului. Chiar dacă astăzi frații noștri români se mai află sub ocupația militară, politică, economică și, ceea ce e deosebit de grav, axiologică sau valorică a imperiului american global. Asta nu schimbă esența lucrurilor. Celebrul sociolog român Dimitrie Gusti definea astfel de fenomene drept „conflict dintre stat și națiune“. Pseudoelitele vândute, mercenarii centrelor de influență planetară nu exprimă, ci violează interesele naționale ale românilor. Situația de la Chișinău, ca de altfel și de la Kiev, este una identică.

Astăzi misiunea adevăraților patrioți ai Moldovei, României și Rusiei constă în demascarea ordinii mondiale și a viziunii asupra lumii impuse din exterior, în apelul la adevărtatele noastre valori tradiționale, religioase și culturale, care ne unesc în cel mai firesc mod în rezistența în fața hegemoniei americane și a rețelei sale de agenți de influență de la Fundația Soros și altor elemente subversive, care s-au oploșit în diverse ONG-uri, în instituții culturale sau mediatice, impunându-ne o agendă străină intereselor noastre. Și nu e nimic nou în această situație: un dușman comun întotdeauna solidarizează. Iar dușmanul nostru, al moldovenilor, al românilor, al rușilor, este unul: corporatocrația americană, sforarii politicii mondiale, rechinii capitalismului speculativ, cămătăresc, care împing toate popoarele lumii în prăpastie.

Dughin: „Astăzi Moldova are nevoie întâi de toate de idee. O idee independentă, ortodoxă, pur moldovenească. Un popor există acolo unde există un Stat puternic sau o filosofie profundă și originală. Este mai bine când sunt prezente ambele elemente. Dar dacă lipsesc și unul, și altul, atunci și poporul își va înceta existența“. Încă o dată: anume despre asta

strig din toate puterile în articolele mele. Trebuie să renunțăm la complexul de inferioritate în raport cu Rusia și cu România, fără a aluneca spre aroganță sau provincialism opac. Trebuie să conștientizăm și să definim esența identității noastre colective unice, atât de apropiate de identitatea românească, dar și de cea rusă. Trebuie să ne debarasăm definitiv de clișeele ideologice sovietice pe segmentul politic de stânga și să renunțăm la clișeele istorice românești, care își au originea în ideile Iluminismului și ale Revoluției Franceze (răspândite în spațiul românesc în secolul XIX) pe segmentul de dreapta.

Dughin și aici are dreptate: să ne orientăm spre niște repere culturale de anvergura unor gânditori ca Lucian Blaga, Mircea Eliade, Nae Ionescu și mulți alți exponenți de marcă ai identității românești. Aceștia reprezintă o valoare perfect comparabilă cu gânditorii ruși ai aceleiași perioade. Un adevărat intelectual moldovean este cel care e în stare să manifeste aceeași curiozitate nestăvilită, admirație și recunoștință față de valorile culturii române și ruse. Într-adevăr, suntem foarte apropiați de români. Și totuși suntem puțin diferiți. Ca mentalitate, coduri culturale, experiență istorică și viziune asupra lumii. Suntem de asemena foarte aproape de ruși. Și totuși rușii din Moldova sunt ai noștri, moldoveni de origine rusă, care își au aici mormintele înaintașilor, cărora li s-au născut copii anume pe acest pământ, care respiră ca și moldovenii același aer, care beau aceeași apă și își iubesc la fel de mult Patria noastră comună.

Prietenul meu Aleksandr Dughin își încheie articolul și luarea de cuvânt pe video cu un gând deosebit de important: *„În Moldova merită să fie adunat laolaltă tot ce unește Rusia profundă și ortodoxă și România profundă*. Trebuie să se recugă nu la separări, ci la unirea, reînvierea și afirmarea celor mai înalte orizonturi ale înrudirii spirituale ale popoarelor ortodoxe. Iar în acest proces sunt de prisos doar provocatorii liberali proocidentali. E suficient să îi scoatem din joc și totul ne va reuși“. Adică, a sosit momentul când trebuie să punem capăt amarului experiment istoric din ultimul sfert de veac și să ne ridicăm pe noi culmi de înțelegere a realităților noastre. În caz contrar, continuând să ne războim între noi pentru denumirea limbii sau pentru unul dintre cele două popoare frățești, vom rămâne niște unelte oarbe în mâinile elitelor globale, care aplică eternul principiu imperial „Împarte și stăpânește!“ Nu avem nevoie de experiența tragică a Ucrainei, unde ortodocșii, fiind posedați de ură reciprocă, se ucid între ei.

Astăzi nu mai există stanga și dreapta, există doar patrioți cu preferințe ideologice diferite, care au datoria să renunțe la obișnuitele tipare ideologice și propagandistice. Iar orice poilitican care tinde să

devină președinte al Moldovei, așa cum menționează pe drept cuvânt Dughin, are șansa să învingă doar dacă se va pătrunde de propria misiune istorică cu totul aparte de factor unificator al societății. Avem nevoie de lideri înțelepți, maturi și curajoși.

Poporul nostru nu dorește să se alipească sau să se dizolve în interiorul altor state. Știm cum să realizăm principiul autoguvernării naționale și statale, unul sacru pentru noi. Independența noastră, suveranitatea de stat reprezintă niște valori netrecătoare. Nu suntem apendicele altor state și nici o eroare istorică. Suntem capabili să prteluăm tot ce e mai bun de la frații noștri. Însă rolul de „frate mai mic“, de margine, de fundătură este unul inacceptabil. Iar criza de azi reprezintă doar un prilej extraordinar să ne tratăm de maladiile colective, să ne punem pe picioare, să ne descovoiem spatele și să privim cu alți ochi lumea din jur.

29 iulie 2016

Confluențe între Occident și Orient

La 12 noiembrie 2016, la mănăstirea Negru Vodă din Câmpulung Muscel, România, a avut loc o slujbă de pomenire a ilustrului metafizician, geopolitician și scriitor francez de origine română, Jean Parvulesco, prilejuită de trecerea la Domnul acum șase ani a acestui gânditor încă atât de puțin cunoscut la noi. Evenimentul a fost organizat de către fiul acestuia, filozoful și scriitorul Constantin Parvulesco. Au fost prezente personalități marcante din țările Europei Occidentale și din România. A urmat o conferință, în cadrul căreia au luat cuvântul cei care l-au cunoscut personal pe acest tradiționalist de o valoare cu totul aparte, cercetători care se apleacă asupra operei lui. Unul dintre scopurile reuniunii noastre a fost cel de fortificare a dialogului și cooperării între elitele intelectuale din Vest și din Est, axate pe aceleași valori spirituale, religioase și civilizaționale.

Așa cum și subsemnatul a avut bucuria să fie de față, mi s-a oferit posibilitatea să spun câteva cuvinte. Textul care urmează este o expunere a tezelor pe care le-am rostit cu ocazia respectivă.

Aș dori să fac câteva precizări despre Republica Moldova în contextul pe care-l discutăm. Geografic, cred că toată lumea știe unde se află Republica Moldova, dar există câteva elemente specifice pe care vreau să le explic atât pentru prietenii mei din România, cât și pentru dumneavoastră, cei din Occident. La ora actuală și Republica Moldova se află sub ocupație. Însă de această dată, spre deosebire de perioada sovietică, este vorba despre o ocupație „soft“: axiologică, civilizațională, culturală, politică, economică, educațională, psihologică. Ocupantul este globalismul american. Însă, spre deosebire de ocupantul sovietic, prezența căruia se manifesta prin violență, asasinate, deportări, prigoană religioasă, suprimare culturală și constrângeri de ordin politic și economic (deci era un tip de subjugare mult mai palpabilă), de data aceasta poporul meu identifică mult mai greu inamicul, ocupantul, colonizatorul.

Tocmai în asta și constă misiunea mea și a prietenilor mei din Republica Moldova, de a ajuta oamenii să înțeleagă cum funcționează acest nou tip de ocupație, una non-violentă, dulce, plăcută ca un drog, ce înseamnă noua ordine în care ne-am pomenit, cea numită deopotrivă societate de consum, societate a spectacolului sau societate de piață. Sigur, efectul dizolvant al acestui tip de ocupație este devastator. Pentru a

impune acest nou tip de subjugare politică și economică a fost nevoie mai întâi să ni se anestezieze orice capacitate de a raționa critic. Adică, altfel zis, pentru ca să devină posibilă dominația politică și economică a centrelor de putere occidentale, a fost nevoie ca mai întâi să se facă uz de întreaga gamă de inginerii sociale, de la cultura de masă și miturile liberalismului până la inocularea ideii unui model de societate obligatoriu, a unei „norme“ spre care noi ca oameni de mâna a doua trebuie să tindem.

Cea mai mare problemă pe care o avem la ora actuală este fenomenul „nomadismului de masă“. Noi am devenit un popor de emigranți. Din cei vreo 3,5 milioane de locuitori, cam un milion sunt plecați peste hotare. Mai mult de jumătate de milion de oameni sunt plecați în Rusia, ceilalți – în Italia, Franța, Spania, Canada, Statele Unite și alte țări occidentale. Viteza cu care se realizează acest genocid, această depopulare programată este uriașă. Anume acesta este unul dintre efectele catastrofale ale globalizării, ale „liberei circulații“ sau, mai simplu, ale războiului economic pe care îl poartă plutocrația globală contra tuturor popoarelor.

Iată că și de această dată, ca acum câteva decenii în URSS, m-am pomenit în postura de disident. Asta pentru că suntem constrânși de noile circumstanțe geopolitice să înfruntăm curentul de opinie dominant, să demitizăm dogmele ideologice în vogă (de această dată ideologia liberală a luat locul celei comuniste), să intrăm în conflict cu centrele de influență dinafară și cu regimul obedient acestora. Aș aminti aici de scriitorul și politicianul francez, Philippe de Villiers, care în penultima lui carte, „*Le moment est venu de dire ce que j'ai vu*“, își amintește despre Aleksandr Soljenițîn, pe care l-a cunoscut personal. „Soljenițîn mi-a spus: „Până mai ieri, disidenții erau în Est, acum disidenții sunt în Vest.“. Și așa cum suntem o societate occidentalizată în mod abuziv, un fel de societate de imitatori ai modelului occidental, la ora actuală facem disidență în Republica Moldova și chiar avem anumite succese.

Acum aș vrea să vă mărturisesc despre faptul cum l-am cunoscut pe unul dintre cei mai apropiați prieteni și confrați de idei ai lui Jean Parvulesco, Aleksandr Dughin. Atunci când l-am întâlnit acum câțiva ani pentru prima oară la Moscova, i-am propus să vină la Chișinău. I-am zis și ce urmăresc prin prezența lui la noi: „Domnule profesor, am nevoie de dumneata acolo. Vreau să te rog să faci o ședință de psihoterapie colectivă.“ „Cum vine asta?“, – m-a întrebat dânsul. I-am amintit că Republica Moldova este o societate divizată în două tabere beligerante: „românofili rusofobi“ și „rusofili românofobi“.

Cauzele unor astfel de atitudini se trag din istoria noastră zbuciumată și sunt alimentate puternic atât din exterior, cât și din interior. „Prin urmare, domnule profesor, șa vrea ca prin luările dumitale de cuvânt să ajuți comunitatea rusofonă să înceteze să urască România, iar comunitatea românofonă să înceteze să urască Rusia“. Și trebuie să spun că prietenul nostru de la Moscova, care e un bun cunoscător al culturii române, a avut o prestație deosebită. Firește, nu era în puterile lui să spulbere definitiv aceste prejudecăți și fobii, și totuși am văzut atunci că multă lume cel puțin s-a pus pe gânduri.

De ce am insistat anume asupra acestui aspect ? Pentru că noi înțelegem ce urmăresc păpușarii planetari, dar și cei locali: să alimenteze stări de spirit conflictuale pe motive de interpretare diferită a istoriei sau a aspectelor identitare pentru a ne împărți în grupări agresive și ireconciliabile. Anume aceasta este practica veche de exercitare a controlului asupra unui popor. Iată de ce insist în luările mele de cuvânt asupra necesității stringente de a ieși din aceste capcane de ordin istoric sau etnolingvistic. Nici România, nici Rusia nu sunt „dușmanii externi“ ai Republicii Moldova. Suntem deopotrivă țări ortodoxe, facem parte din aceeași civilizație, una diferită de cea a Occidentului de azi, iar pericolul extern este comun pentru toată lumea, inclusiv pentru poporul american, aflat sub dominația oligarhiei globaliste.

Am avut onoarea să vorbesc acum câteva zile la un for important care s-a desfășurat la Moscova, sub egida fundatiei „Lumea Rusă“. Le-am amintit celor prezenți că țara mea, Republica Moldova, se află la confluența a două lumi – lumea rusă și lumea românească. Iar dacă pe parcursul ultimilor 200 de ani deseori relația dintre Rusia și România a fost una conflictuală, de acum încolo trebuie să facem tot posibilul pentru ca această relație să devină complementară. Dacă nu se va reuși o relație perfect consensuală, atunci cel puțin să se înțeleagă nevoia de a ne conjuga eforturile pentru a rezista în fața unui pericol comun. Prin urmare, solidaritatea noastră este una firească și numai în felul acesta în Republica Moldova se pot reechilibra lucrurile.

Pentru a evita scenariul iugoslav sau ucrainean în Republica Moldova, noi trebuie să fim inteligenți și flexibili, deoarece doar așa vom reuși să evităm cursele întinse de către neprietenii noștri. Sunt ferm convins că Republica Moldova poate și trebuie să devină o punte de aur în comunicarea și cooperarea dintre Rusia și România, chiar dacă la ora actuală România se mai află nu doar sub ocupație militară, ci și economică, intelectuală, culturală și mediatică. La baza acestei cooperări, bineînțeles, trebuie să stea rădăcinile noastre civilizaționale comune.

Suntem o civilizație ortodoxă, orientală, contemplativă, continentală și avem un adversar comun care trebuie să ne consolideze. Mi se pare fundamentală treaba asta, cu atât mai mult cu cât evoluțiile de ultimă oră, alegerea lui Trump întâi de toate, par a fi favorabile unei astfel de apropieri.

Aș mai vrea să precizez ceva în legătură cu incapacitatea multora dintre noi, cei din spațiul ex-comunist, de a ne confrunta cu atlantinști. Și asta în primul rând din cauza lipsei unei ideologii bine definite, ce ar fi simetrică în raport cu ideologia liberală, dar și ar avea rolul de alternativă viabilă acesteia. Deseori, atunci când polemizăm cu oponenții, o facem în cadrul paradigmei liberale. Asta e ca și cum ai avea naivitatea să te așezi la o masă de joc de cărți cu cel mai pervers cartofor, care are toate cărțile măsluite, și să nutrești speranța deșartă că ai avea și tu șanse de câștig.

În luarea mea de cuvânt de la Moscova am mai spus că este binecunoscut faptul că Rusia dispune de un potențial militar care îi permite să facă față Americii. Dar poate și mai important e faptul că Rusia devine bastionul conservatorismului, tradiționalismului, valorilor creștine, valorilor familiei. Iar această nouă realitate este remarcată de vârfurile intelecuale ale Occidentului încă dominat de neoliberalism și de civilizația banilor. Aș pomeni în treacăt doar câteva nume de mare calibru din mediul intelectual occidental, care au remarcat noua vocație ideologică a Rusiei: Patrick Buchanan din SUA, Alain de Benoist sau Alain Soral din Franța, și am putea cita încă o mulțime de nume de primă mărime din Europa Occidentală sau din Statele Unite, care se raportează la elitele politice și intelectuale din Rusia ca la purtătorii unui război spiritual împotriva atlantismului și promotorilor lumii unipolare. E un semn bun că vechea orânduire postbelică se clatină, că vechile elite își pierd poziția dominantă ce părea imuabilă preț de decenii, iar curentul de gândire conservator devine din ce în ce mai viguros, având un impact major și asupra rezultatelor electorale din Occident.

Aș vrea să mai spun ceva ce ține de experiența mea personală, pe care am transformat-o într-o ecuație aritmetică foarte simplă: 2 – 1=1. Adică, din cele două imperii, URSS și SUA, primul a ieșit din scena istoriei, în timp ce cel care a supraviețuit se ambiționează să instaureze o hegemonie globală de tip totalitar (Să vedem dacă speranțele noastre legate de alegerea lui Trump se vor îndreptăți și SUA nu vor mai fi ce au fost până acum – expresia corporatocrației obsedate de îngenuncherea întregii lumi). Sistemul bipolar a dispărut, dar Imperiul American insistă să-i ia locul celui Sovietic și să ne înrobească din nou. Însă în calitatea mea de vechi combatant împotriva dominației imperiale sovietice, nu mi-

a fost atât de greu să-mi continui lupta, doar că de această dată împotriva dominației imperiale americane.

Dacă pe unul ca mine m-a ajutat să mă dumiresc mai repede propria experiență, atunci în percepția publicului larg mai persistă o confuzie destul de gravă, ceea ce reprezintă un impediment major în identificarea adevăratului pericol ce amenință state ca Moldova. Una dintre cauzele majore ale menținerii acestei confuzii este următoarea. În mentalul colectiv al popoarelor din zona noastră încă nu s-a cristalizat ideea că Rusia de azi nu mai este URSS-ul de ieri. Atunci când adversarii noștri, deci și ai Rusiei, reușesc să mențină imaginea de inamic, de pericol, de rău absolut, de „Imperiu al Răului" în persoana Rusiei, asta se întâmplă pentru că americanii și rețelele lor de tipul Soros din spațiul ex-comunist pun un semn de egalitate între ororile regimului comunist și Rusia de azi. Vreau să amintesc aici de unul dintre cei mai mari gânditori ortodocși ai Rusiei din secolul XX, Ivan Ilyin. El are o serie de articole programatice, unul dintre acestea purtând un titlu extrem de semnificativ: „Uniunea Sovietică nu este Rusia".

Așadar, ceea ce trebuie explicat acum e că nici Rusia de azi nu mai este Uniunea Sovietică de altă dată. Dar pentru ca acest adevăr să devină unul pe înțelesul tuturor, elitelor intelectuale și politice din Rusia le revine o misiune de o importanță cu totul aparte de a face aceste noi realități evidente. Altminteri popoarele care s-au aflat sub dominația sovietică și cărora li s-a impus prin forță regimul comunist, care au o memorie dureroasă a acelor vremuri, riscă să rămână încă mult timp în captivitatea unei propagande perfide, ce le alimentează în permanență ostilitatea față de Rusia. Iar din cauza acestei manipulări avem de suferit atât noi, cei din fostul lagăr socialist, cât și Rusia. Dar foloasele din această stare de fapt le trag tot atlantiștii. Lumea trebuie să înțeleagă că prima victimă a bolșevismului a fost însuși poporul rus, exact la fel cum prima victimă a globalismului este poporul american.

Cu ocazia recentei mele luări de cuvânt de la Moscova am revenit la o idee pe care o susțin de ani de zile. Așa cum în 2017 se fac o sută de ani de la lovitura de stat bolșevică, ar fi tocmai momentul potrivit ca rămășițele pământești ale lui Vladimir Ulianov (Lenin) să fie înhumate, iar mausoleul care slutește chipul inimii Rusiei – Piața Roșie, să fie evacuat de acolo la marginea pământului. Tot astfel ar trebui date jos de pe turnurile Kremlinului stelușele roșii, acele pentagrame odioase cu tot cu semnificația lor malefică.

Și așa cum Rusia devine liderul mondial al conservatorismului, al tradiționalismului și apărătoarea valorilor creștine, lumea trebuie să audă

de la cele mai înalte tribune adevărul despre comunism, care a fost un proiect de import, ce a produs victime de zeci de milioane de oameni, prigoană religioasă, anihilarea spiritului național organic. Un asemenea discurs oficial nu poate fi decât diametral opus deopotrivă abordărilor comuniste și liberale. Rusia are vocația să devină patria Revoluției Conservatoare, în stare să contribuie substanțial nu doar la reașezarea geopolitică a lumii, ci și la reconfigurarea ei ideologică și valorică. Și aici eurasianismul împărtășit de liderii politici și, ceea ce contează poate și mai mult, de o majoritate a poporului, se pliază perfect pe valorile tradiționale. În felul acesta și nouă, celor din Europa de Răsărit sau de Apus, ne-ar fi mult mai ușor să purtăm bătăliile noastre cu molima liberalismului mondialist.

Amintindu-ne de prăbușirea Uniunii Sovietice, trebuie să recunoaștem că noi am crezut că suntem în tabăra învingătorilor. Și a fost nevoie să treacă 20 de ani ca să înțelgem că suntem de fapt în tabăra celor învinși. Războiul Rece a fost câștigat de americani, iar cei perdanți au fost sovieticii. Și iată că noi, cei care ne-am aflat sub dominația acestui regim, nici n-am observat cum adversarul nostru comun (plutocrația globală care acționează prin intermediul administrației SUA, FMI, UE etc.) ne-a impus niște condiții de capitulare pe care le-am acceptat cu bucurie, crezând că în sfârșit am scăpat de iadul comunist și am ajuns în raiul capitalist. Se știe că atunci când vreunei țări i se impun niște condiții de capitulare, acestea sunt întotdeauna umilitoare și provoacă rezistență, neacceptare, frustrare, orice, numai nu sentimente de bucurie. Dar iată că este poate pentru prima dată în istoria umanității când cei învinși acceptă condițiile de capitulare în deplină stare de fericire. Ni s-a impus agenda neoliberală, am imitat modele constituționale, instituționale, politice și economice vestice, care au produs ruină economică, dezastru demografic, vasalizare geopolitică, înrobire intelectuală și încătușare spirituală.

Aici cred că este sarcina de bază a unora ca mine, să ajutăm oamenii să înțeleagă că suntem în stare de ocupație, de paralizie a spiritului critic și de alienare conceptuală. Iar revirimentul care urmează să se producă și prin efortul nostru trebuie să fie unul în primul rând de ordin spiritual. De această dată mișcarea de emancipare națională din spațiul ex-comunist trebuie să aibă ca preocupare de prim ordin renașterea religioasă, revigorarea axiologică, și numai după aceea poate și trebuie să urmeze reașezarea politică și economică. Asta fiindcă fără a ne asuma un sistem de referință de ordin cultural și moral, orice tentativă de ieșire din impas doar prin acțiuni ce vizează planul strict material va conduce în mod implacabil spre eșec. Anume suscitarea interesului

pentru viața spirituală constituie cel mai dificil efort pe care trebuie să-l facem. Chiar dacă oficial suntem cam 95 la sută de creștini ortodocși, noi fiind cea mai omogenă țară din regiune sub aspect religios, viziunea multora asupra vieții este mult prea departe de cea creștină. Apropo, în cazul nostru anume Ortodoxia este cel mai important element de unitate națională. Prin urmare, trebuie să prevaleze nu diviziunile ordin etnic sau lingvistic, ci unitatea noastră civilizațională și religioasă. Fiindcă la baza relațiilor noastre în societate oricum stă etica creștin-ortodoxă, valabilă chiar și pentru cei care nu frecventează biserica.

Așa cum spuneam, societatea noastră este strivită în chingile paradigmei liberale, care ține loc de viziune, pretinzând-și infailibilitatea și apărând în postura unui dat obiectiv, inevitabil și imuabil. Chiar și mulți dintre oamenii care merg la biserică și care sunt buni creștini, nu știu că sunt purtătorii acestui virus, prin urmare, n-au nicio intenție să se trateze de el. Iată o sarcină-cheie a elitei naționale – stabilirea corectă a diagnosticului societății noastre, după care poate urma și identificarea remediului contra acestei maladii colective de o gravitate mortală – liberalismul.

Este un efort greu și de aceea este atât de incitant. Pentru că nu mi-a plăcut niciodată să mă confrunt cu un adversar care e mai slab decât mine. Vă spun asta ca fost boxer.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți.

12 noiembrie 2016,
Câmpulung Muscel, România

Lumea Multipolară ca polilocviu intrecivilizațional

*(prefață la manualul **Relații Internaționale**)*

Astăzi a ieșit de sub tipar sub egida Institutului de Relații Internaționale din Moldova cartea profesorului Aleksandr Dughin *Relații Internaționale* în traducerea lui Iurie Roșca și a tânărului sociolog Octavian Racu. Mulțumim și pe aceasta cale dlui rector IRIM Valentin Beniuc pentru efortul de a scoate la lumină o lucrare de o valoare deosebită. Am încheiat traducerea la 30 decembrie anul trecut și iată că exact peste 11 luni munca noastră s-a materializat.

Cartea profesorului Aleksandr Dughin, pe care o aveți în față, este cea de-a patra lucrare, care apare la Chișinău în limba română în ultimii câțiva ani. Primele două, *A Patra Teorie Politică* și *Teoria Lumii Multipolare*, pot fi descărcate în varianta PDF pe blogul subsemnatului www.iurierosca.md, compartimentul cărți, în limbile română și rusă. Cea de-a treia a fost tradusă abia acum, ea reprezentând o culegere de texte programatice ale Mișcării Eurasianiste Internaționale, purtând titlul *Misiunea Eurasianistă*.

Efortul de a traduce aceste cărți a fost realizat în comun cu tinerii mei prieteni, coechipieri și părtași de idei. Juristul și jurnalistul Ghenadie Vaculovschi mi-a fost alături în munca asupra primelor două lucrări, iar sociologul Octavian Racu m-a secondat la traducerea celorlalte două. Astfel, cititorul din Republica Moldova și din România are posibilitatea și privilegiul să se familiarizeze cu ideile unuia dintre cei mai reprezentativi gânditori ai momentului, cunoscut nu doar în mediul academic din Rusia, ci și în întreaga lume.

Lucrarea *Relații Internaționale* nu este doar un manual de o ținută științifică excelentă, extrem de util tuturor celor care predau sau studiază această disciplină la universități. Asta pentru că alături de expunerea riguroasă a tuturor școlilor, orientărilor și tendințelor din domeniul RI, autorul vine cu propria viziune asupra realităților ce se manifestă la scară globală. Arătând maniera în care s-au derulat relațiile internaționale pe parcursul istoriei, dar și conceptualizările teoretice care le-au însoțit, le-au anticipat sau le-au succedat, Dughin formulează cu o vigurozitate argumentativă impresionantă o nouă platformă de abordare a acestora.

Unul dintre meritele incontestabile ale concepției avansate de către teoreticianul rus este că ea reprezintă o metodă sigură de depășire a clișeelor de gândire, de renunțare categorică la dogmele ideologice

sufocante, ce mortifică orice spirit critic și capacitate de înțelegere profundă a realităților care ne înconjoară. O astfel de abordare este de o importanță vitală mai ales acum, când societățile post-comuniste au fost împinse în menghina paradigmei liberale, a occidentocentrismului și eurolatriei. În aceste condiții, atât domeniul științelor socio-umane, cât și întreaga zonă a spațiului public, populată cu experți, media-staruri și politicieni convertiți la religia drepturilor omului, a „societății de piață", a globalismului neoliberal de factură americană și a „corectitudinii politice", s-au pomenit de-a valma în postura de imitatori ai unor modele străine, percepute ca fiind axiomatice, sacrosancte, obligatorii și benefice pentru popoarele noastre. Prin urmare, debarasarea de condiția dezonorantă de ostatici intelectuali ai noii ideologii totalitare, ce a succedat comunismul și a produs o soft-ocupație politică, economică, culturală, educațională și, mai larg, civilizațională, emanciparea noastră are toate șansele să se producă și datorită cunoașterii operei lui Aleksandr Dughin.

Cartea de față este cu atât mai necesară, cu cât în spațiul ex-comunist științele socio-umane sunt croite în continuare după calapoadele ideologice vetuste ale Modernității, cu tot apanajul lor de mituri. Printre acestea un loc de frunte le revine darwinismului (inclusiv celui social), antropocentrismului, scientismului, progresismului, determinismului economic, individualismului etc. În cazul nostru situația se agravează din cauza unei viziuni sumare asupra istoriei și culturii naționale, amputate de dimensiunea ei creștină, fără de care orice exercițiu cultural sau academic este unul steril. Desigur, un asemenea instrumentar științific îngust nu poate decât să îndoctrineze, să inoculeze viruși intelectuali extrem de periculoși în mințile tineretului studios, să anchilozeze orice elan, orientat spre spargerea tiparelor.

Cititorului acestei cărți i se oferă o ocazie formidabilă de a intra în contact cu o multitudine de nume de anvergură internațională, teoreticieni ai RI, geopoliticieni, filosofi, sociologi, economiști etc., ceea ce poate servi nu doar drept bază pentru reținerea unor idei-cheie ale acestora, ci și ca sursă de inspirație pentru adunarea unei biblioteci solide, ce ar putea face cinste oricărui intelectual de vocație.

Partea finală a acestei lucrări cuprinde o expunere riguroasă a Teoriei Lumii Multipolare, văzută de către autor ca fundament teoretic pentru articularea unei noi concepții asupra viitorului, concep- ție de o necesitate stringentă. Menirea de bază a acesteia constă în respingerea categorică și ireconciliabilă a hegemoniei globale americane, care țintește desuveranizarea și vasalizarea tuturor țărilor, uniformizarea și

masificarea tuturor popoarelor și comunităților prin ștergerea oricărei forme de identitate colectivă. Demontând piesă cu piesă eșafodajul argumentativ al singurului imperiu global existent la ora actuală – SUA, autorul accentuează un aspect care de cele mai multe ori scapă observatorului relațiilor internaționale: cu excepțiile de rigoare (Rusia și China), în ultimele decenii practic fiecare țară a lumii, indiferent de dimensiunile acesteia, riscă să nu mai fie un subiect al dreptului internațional, ci un obiect al geopoliticii imperiale americane. În această conjunctură, menținerea iluziei despre independența statelor naționale devine contraproductivă.

Prin urmare, se impune reorganizarea întregului spațiu planetar, însă în baza unor principii cu totul diferite decât cele ale globalizării neoliberale. Iar subiectul de bază al noii arhitecturi mondiale urmează să fie civilizația, o entitate mult mai largă decât cea a unui stat național. În fața pericolului dizolvării tuturor popoarelor, etniilor, culturilor, limbilor, religiilor și tradițiilor, Aleksandr Dughin afirmă în mod categoric: lumea sau va fi multipolară, sau nu va fi deloc. Este vorba despre o concepție deschisă, expusă pe larg de către geopoliticianul, filosoful, sociologul și politologul rus, în special în cele două lucrări fundamentale ale domniei sale, *A Patra Teorie Politică* și *Teoria Lumii Multipolare*. Iar deoarece avem de a face cu o invitație la un dialog sau, așa cum se exprimă autorul, cu un îndemn la polilocviu, misiunea istorică a intelectualilor, a elitei naționale este să se includă hotărât în acest efort ideologic magistral, atât de necesar pentru identificarea căii de ieșire din impasul în care s-a pomenit omenirea la ora actuală. Avalanșa de evenimente internaționale din ce în ce mai terifiante, precum și starea firească de revoltă și de respingere a unor rânduieli umilitoare impuse din exterior, ne pune în fața unei dileme care ar putea fi formulată astfel: la întrebarea dacă este vorba despre sfârșitul lumii sau doar despre sfârșitul „acestei lumi“, orice om normal ar prefera să opteze în favoarea ultimei variante. În locul „sfârșitului istoriei“, preferăm un nou început. Libertatea cu care ne-a înzestrat Creatorul ne dă șansa ca prin gândul și fapta noastră să amânam finalul implacabil.

Optimismul creștin este cel care poate și trebuie să ne scoată din starea de amorțeală volitivă și mentală. Viitorul va fi așa cum îl vom profetiza și îl vom crea noi înșine. Dar cu o singură condiție: „Nihil sine Deo!“ (lat: „Nimic fără Dumnezeu!“). Iată deviza ce ar putea ajuta elita națională să iasă din mlaștina conceptuală în care s-a prăbușit sub presiunea vremurilor. Înainte de a căpăta expresie politică și juridică, modelul unei alte lumi trebuie conceptualizat de către cei aleși, cei care își

recunosc vocația de luptători. Ca de obicei în istorie, și de această dată lupta de idei va preceda materializarea unui nou proiect de anvergură mondială, de reașezare a lumii pe noi temelii izvorâte din tradiție și conjugate cu suflul acestui început de mileniu.

Aducem sincere mulțumiri conducerii Institutului de Relații Internaționale din Moldova (IRIM), personal domnului rector, Valentin Beniuc, din partea Universității Populare pentru o colaborare rodnică ce se materializează în apariția acestei cărți.

30 noiembrie 2016

Directivele lui Dughin

Textele ce urmează sunt selectate din seria de emisiuni de autor, de la postul de televiziune Țarigrad TV, publicate și pe site-ul www.katehon.com

Ziua căderii Franței

Astăzi aniversăm Ziua căderii Bastiliei.

Să spunem lucrurilor pe nume: este o sărbătoare monstruoasă. Deși Franța ne este prietenă și tinde să se elibereze de hegemonia americană pentru a crea împreună cu Germania o alianță continentală, totuși trebuie să realizăm în profunzime starea de decădere a Europei contemporane. Procesul de alterare și degenerare ce domnește acolo a început demult. Încă acum câteva secole Europa a luat calea luptei cu Tradiția, prin urmare, cu Biserica, cu Dumnezeu, cu Hristos. Iar Franța, din păcate, a fost în avangarda acestui proces.

Revoluția franceză reprezintă o adevărată porcărie, murdară, mincinoasă și sângeroasă. Totul a început de la Iluminism, de la ideea progresului și dezvoltării, de la lojile masonice și aspirația spre libertate. După care gloata a luat Bastilia, însă în închisoare nu era mai nimeni. Acolo se afla în detenție pentru pornografie dementul marchiz de Sade. Se zice că atunci când revoluționarii s-au adunat sub zidurile Bastiliei, de Sade a prins a arunca printre gratii textele scriiturilor sale obscene. Revoluționarii au crezut că este vorba despre niște texte care descriu abuzurile temnicerilor și au luat Bastilia.

Ulterior, ororile lui de Sade s-au repetat la o scară incredibilă, Revoluția a umplut Franța cu sânge, perversiuni și cruzimi inimaginabile. Aristocrația a fost masacrată în totalitate. Regele și familia regală au fost executați. În întreaga Franță și îndeosebi în eroica Vendee, ce s-a răsculat împotriva scursurilor revoluționare, preoții erau ticsiți în barje și înecați, asasinați în masă, scopul fiind nimicirea tuturor celor fideli lui Hristos, tuturor celor care au jurat credință față de Sacré Cœur, Sfintei Lui Inimi.

Să ne amintim că în Roma păgână execuțiile în masă ale creștinilor deseori deveneau prilejuri pentru căpătarea credinței în Hristos a călăilor înșiși. Aceștia refuzau să ucidă creștinii nevinovați și treceau de partea lor, împărtășind soarta mucenicilor. Însă în Franța revoluționară, când creștinii s-au pomenit din nou sub prigoană, fiind supuși caznelor și persecuțiilor de către fanaticii zeiței Rațiunii, nu s-a mai întâmplat nimic asemănător. Nu există niciun caz consemnat, când vreun călău ar fi trecut de partea victimei.

Roma anunța sosirea creștinismului, mucenicii devenind acea temelie pe care s-a constituit Biserica Universală. În Franța revoluționară, înăbușită în sânge, sălbăticie și trivialitate, civilizația creștină își anunța pieirea. Acele evenimente nu dădeau niciun semn de revenire, de

renaștere, de nou început.

În epoca modernă Europa a pornit pe direcția anticreștină. Întreaga știință, cultură, filosofie, politică, civilizație a Iluminismului se baza pe negarea lui Hristos, a veșniciei, a sufletului, a tradițiilor. Europa s-a mobilizat împotriva lui Dumnezeu, iar în avangarda acestei mișcări se afla Franța. Cu toate că francezii nu făceau altceva decât să copieze experiența englezilor, care au mers pe același drum cu un secol în urmă, în timpul lui Cromwell, un călău la fel de sângeros și crud, totuși aceștia au pășit mult mai înainte pe calea distrugerii ordinii sacre a lumii, arătând calea celorlalte popoarele ale Europei – calea căderii în beznă.

Este de-a dreptul tragic faptul că noi, rușii, ne-am molipsit de acest duh al Modernității și am repetat în secolul XX scenariul Revoluției franceze în Rusia, la o scară infinit mai mare.

Atât timp cât ziua căderii Bastiliei va rămâne a fi sărbătoarea națională a Franței, nici această țară, nici celelalte popoare europene nu vor reuși să evite calea spre beznă. Faptele strămoșilor lor au fost criminale, mincinoase și absurde. Ca și, de altfel, Iluminismul în totalitatea lui, la baza acestuia fiind lumina falsă a lui Lucifer. Dacă nu vom reuși să pătrundem în esența istoriei, totul se va repeta din nou.

Asta nu îi vizează doar pe francezi și sărbătoarea lor, ci și pe noi înșine. Am dat uitării prea repede lecțiile oribile ale secolului XX. Ca și cum totul s-ar fi întâmplat așa cum trebuia să fie. Atâta timp cât nu vom reuși să conștientizăm ce ni s-a întâmplat în perioada Revoluției, de ce am nimicit sfânta tradiție, am masacrat cei mai buni oameni cu milioanele, am scindat poporul, ne-am apucat să propăvăduim în mod fanatic cea mai prostească formă de materialism și să dăm crezare acestei mârșăvii, noi nu vom fi în stare să scăpăm de această pecete blestemată a istoriei. Vom continua să ne aflăm în starea francezilor de astăzi, care pur și simplu nu mai înțeleg ce sărbătoresc. Însă forțele care i-au împins la un război împotriva lui Dumnezeu, pe care aceștia îl poartă până în prezent, sunt perfect conștiente de ceea ce fac.

Pentru a ne întoarce la noi înșine, pentru a ne recăpăta propria identitate, trebuie să smulgem cu tot cu rădăcini din cultura noastră spiritul Iluminismului. Fără realizarea acestui efort, putem uita cu desăvârșire despre conservatorism. Asta îi privește atât pe francezi, cât și pe noi înșine.

14 iulie 2016

Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului

La 26 august 1789 a fost adoptată Declarația drepturilor omului și a cetățeanului. Să discutăm, deci, despre drepturile omului și despre adevărata față a acestei ideologii, care la prima vedere, pare a fi una frumoasă și umanistă, în realitate, însă, este una periculoasă și otrăvitoare.

Sensul Declarației drepturilor omului a Revoluției Franceze consta în fundamentarea genocidului. De aceea dintru început drepturile omului sunt pătate de sânge. Ideea de bază consta în distrugerea orânduirii sociale tradiționale care exista în Europa pe parcursul câtorva milenii.

Conducătorii tradiționali ai Europei creștine erau preoți și războinici. În fruntea voievodatelor stăteau monarhi creștini. Anume împotriva acestora revoluționarii au și aplicat lovitura revoluționarii francezi cu Declarația lor. Nu există Dumnezeu, afirmau ei, există zeița rațiunii, știința materialistă și desfrâul animalic. Din acest motiv, preoții urmează a fi eliminați. Din moment ce Dumnezeu nu există, de ce ar fi nevoie de preoți?

În epoca în care Revoluția a suprimat răscoala conservatoare din Vendée, adepții drepturilor omului au masacrat zeci de mii de preoți catolici. Așa-numitele trupe infernale ale republicanilor, care distrugeau tot ce li se nimerea în cale, manifestau o bestialitate nemaiîntâlnită, atât față de preoții din sate, cât și față de întreaga populație din Vendée, inclusiv față de bătrâni, femei și copii. Această teroare sângeroasă și sălbatică se făcea în numele drepturilor omului. Și de vreme ce toată lumea este egală, prin urmare, preoțimea nu ar fi trebuit să existe.

O altă latură a doctrinei drepturilor omului lovea în nobilime. Fără nici un fel de aristocrație – toți sunt egali. Iar pentru ca să nu mai existe aristocrație, ea trebuia măcelărită. Anume așa funcționa logica adepților fanatizați ai drepturilor omului. Exemplul Principesei de Lamballe care a fost tăiată în bucăți de gloata abrutizată doar pentru că aceasta aparținea societății înalte este destul de grăitor. Încă o faptă eroică în numele drepturilor omului. „Moarte aristocrației, cei mai buni să moară, faceți-i bucăți pe nobili – toată puterea - lepădăturilor!“ – iată lozinca susținătorilor drepturilor omului.

Și, în sfârșit, regele rămânea întruchiparea ierarhiei Europei tradiționale. Tocmai de aceea peste patru ani de la adoptarea Declarației drepturilor omului, ca urmare a punerii ei în aplicare, regele francez

Ludovic al XVI-lea a fost executat cu ajutorul ghilotinei. Susținătorii drepturilor omului i-au tăiat capul.

Teoria drepturilor omului s-a constituit în cadrul lojilor masonice în secolul al XVIII-lea ca proiect al revoluției globale, care își propunea dezrădăcinarea creștinismului, distrugerea elitelor europene și construirea unei societăți civile fără hotare și state tradiționale. Masonii, în esență, constituiau o antireligie și antielită, zeița lor fiind materia. De aici și viziunea materialistă asupra lumii, iar toată puterea trebuia să aparțină fraților, reuniți în lojile și atelierele masonice. Masonii propovăduiau în mod public, de ochii lumii, libertatea, egalitatea și fraternitatea, o deplină deschidere și transparență. În realitate, însă, ei reprezentau un ordin, cu ierarhia sa inversată, cu secretele sale, cu sistemul său de promovare a cadrelor, cu ritualurile sale, care purtau adesea un caracter pur diabolic. Partea cea mai interesantă constă în următoarele: masonilor, cu toată ideologia drepturilor omului, nu le păsa câtuși de puțin de om. Scopul lor consta în distrugerea civilizației creștine tradiționale și edificarea pe ruinele acesteia a unei societăți tehnocrate și totalitare, condusă din culise de către forțe oculte.

Este arhicunoscut faptul că toți conducătorii Revoluției Franceze erau membri ai lojilor masonice. Anume din acest motiv totul se leagă de minune.

Dar ce avem în zilele noastre? De fapt, este la fel. Acolo unde au învins revoluțiile masonice din secolele XVIII-XX, cunoscute ca revoluții burgheze, se află centrul organizațiilor care se ocupă în mod prioritar de drepturile omului. Și de această dată, la fel ca în perioada Revoluției Franceze, aceste organizații occidentale nu au nici o legătură cu omul. Scopul lor este să dărâme și să anihileze rămășițele societăților tradiționale, să lichideze elitele naționale, să distrugă definitiv instituțiile religioase, să slăbească și dacă va fi posibil să desființeze statele și să aducă elitele globaliste la o dominație globală. Iar dacă pentru respectarea drepturilor omului, în Libia sau în Irak, de pildă, este nevoie să fie provocat un război civil și organizat genocidul populației, apărătorii de azi ai drepturilor omului nu ezită nici o clipă. În numele „societății deschise“ poți să și ucizi. Pe cine? Pe cei care vor fi declarați dușmani ai societății deschise și care sunt bănuiți de nerespectarea drepturilor omului. Căci anume astfel se intitulează„biblia neagră“ a tuturor liberalilor de azi – „Societatea deschisă și dușmanii săi“. Luați aminte: dușmanii societății civile devin apriori niște paria, niște marginali. Altfel nici că se poate dacă aceștia nu respectă drepturile omului și atunci îi așteaptă soarta lui Saddam Hussein, Muammar Gaddafi sau Slobodan

Milošević.

Să joci după regulile demonice ale acestei secte satanice înseamnă să fii perdant din capul locului. Dacă vom accepta ideologia drepturilor omului sau a societății civile, adică ideologia liberalismului ca pe ceva ca de la sine înțeles, atunci pur și simplu vom înghiți otrava care ne va și distruge definitiv.

26 august 2016

Teroarea Roșie

Data de 5 septembrie poate fi numită Ziua terorii revoluționare. Este o dată fatidică.

Anume în această zi, în 1793, Congresul Național al Franței a proclamat în mod oficial Regimul Terorii, care s-a pretins că a fost necesar pentru apărarea cuceririlor revoluției. Iar în secolul XX, în aceeași zi blestemată a anului 1918, Sovietul Comisarilor Norodnici (Sovnarkom) al bolșevicilor, speculând în mod vădit reminiscențele istorice, a declarat începutul Terorii Roșii. Între cele două evenimente există o strânsă legătură logică. Atât în Franța, cât și în Rusia, puterea a fost acaparată de către elemente revoluționare radicale, care erau exponenții unei minorități infime. Respectivii revoluționari manifestau o energie plină de pasiune, erau hiperactivi și de o cruzime incredibilă. Însă ceea ce conta în primul rând era faptul că ei se autodefineau ca o forță care posedă o misiune istorică. Ei se credeau făuritori ai viitorului, iar în numele acelui viitor ei nimiceau fără milă trecutul. Dictatura revoluționară a iacobinilor sau a bolșevicilor constituia dictatura timpului, care se răfuia în mod bestial cu trecutul, mai grav, cu însăși eternitatea. Atât prima, cât și cea de-a doua categorie de revoluționari se considerau a fi forțe ale progresului, modernizării, dezvoltării, care nimicesc rezistența anchilozată a Tradiției. În ambele cazuri teroarea avea aceeași structură. Este vorba despre teroarea Modernității sângeroase, îndreptată cu toată cruzimea și sălbăticia împotriva Tradiției.

Victime, atât ale iacobinilor, cât și ale bolșevicilor, au devenit reprezentanții tuturor celor trei stări sociale tradiționale europene și, mai larg, indo-europene: preoțimea, aristocrația militară, nobilimea în frunte cu regele sau țarul și țărănimea. Anume aceste trei pături sociale au constituit din timpuri imemoriale axa societăților europene. Și cu toate că, creștinismul a adus în lume credința în Dumnezeul cel adevărat, Iisus Hristos, acesta n-a afectat vechiul sistem al tradiției indo-europene. Revoluția burgheză din Franța și cea proletară din Rusia au fost îndreptate împotriva tuturor celor trei stări: prima o făcea în numele burghezilor răsculați, care au fost mobilizați de către sectarii fanatici din lojile masonice, iar cea de-a doua s-a declarat drept exponent al proletariatului urban, care, apropo, către începutul secolului XX era practic inexistent ca forță socială cât de cât semnificativă în Rusia.

Acolo unde au reușit să acapareze puterea, bandele revoluționare demente ale fanaticilor maniacali, care constituiau un popor mic, în

accepția lui Augustin Cochin, și-au extins teroarea asupra întregii societăți.

Teroarea iacobină și cea bolșevică au reprezentat niște acte de genocid al majorității populare, atât în Franța, cât și în Rusia. Pentru a-și promova ideologiile criminale, acești descreierați, posedați de ideea progresului, democrației și comunismului au scăldat în sânge țări și popoare întregi. Scopul terorii revoluționare consta nu doar în nimicirea poporului, ci și în inducerea unei stări generale de frică. Din acel moment era permisă doar credința în Modernitate și în miturile acesteia: triadă masonică – „libertate, egalitate, fraternitate", știința pozitivistă și puterea seculară. Oricine era suspectat de simpatie pentru Tradiție, religie, structuri sociale istorice sau sistemul de valori aristocratice era lichidat cu sălbăticie. A fost decretată inexistența lui Dumnezeu. Clerul urma să fie nimicit în totalitate, ceea ce s-a întâmplat în Rusia și în Vendée. Aristocrația, care nutrea un atașament puternic față de monarhie, era omorâtă în masă, iar țărănimea, fidelă obiceiurilor strămoșești era transformată în plebe urbană, lipsită de orice legătură cu trecutul, cu originile, cu datinile străbune.

Cu unele mici retușări, caracaterul crucial al Revoluției Franceze este glorificat de către Europa zilelor noastre. Anume valorile masonice ale sângeroșilor teroriști iacobini reprezintă sistemul valoric al Uniunii Europene. Europa este tolerantă doar în raport cu cei care recunosc normele anticreștine, antitradiționale, moderniste și postmoderniste ca un adevăr în ultima instanță. Iar dacă cineva îndrăznește la modul serios să ia apărarea Tradiției, moștenirii indo-europene, Bisericii, eternității și să sfideze lumea modernă, atunci natura revoluționară, pur iacobină a Europei de azi se manifestă imediat și din plin. Urmează fără întârziere învinuiri de fascism. Asta deși nazismul lui Hitler nu este altceva decât încă o versiune a terorii revoluționare, tipic europene și moderniste. Și atâta timp cât Europa trăiește în umbra ideologiei masonice anticreștine, ea nu are nicio șansă de schimbare. Stafiile sângeroase ale Revoluției continuă să o sufoce în menghina lor, imprimându-i civilizației europene, odată și pentru totdeauna, impulsul de mișcare spre prăpastie.

Năluca bestială a bolșevismului nu este izgonită nici din Rusia. Fără îndoială, teroarea roșie a avut și o dimensiune specific rusească. Înstrăinarea elitei de popor devenise atât de mare, încât acumula o ură latentă a majorității popoprului rus față de elita pro-occidentală, care își trata uneori propriul popor ca pe o populație cucerită și înrobită. Și totuși, căpeteniile terorii roșii erau purtătorii unei ideologii străine spiritului rus, preluate din Occident și îndreptate împotriva celor mai profunde și sacre

principii ale spiritului rus, împotriva părții luminoase a sufletului lui creștin.

O parte a patrioților ruși înflăcărați a văzut în teroarea roșie manifestarea unei revanșe a Rusiei profunde și autentice. Așa, de exemplu, marele Kliuev scria: „Ucigașul roșu este mai sfânt decât potirul“ și îi încuraja pe ostașii roșii în spiritul lipovenilor radicali cu următorul îndemn: „Să ardem, deci, fraților!“. Însă mai târziu toți național-bolșevicii și-au plătit cu propriul sânge iluziile despre o Rusie Sovietică. Teroarea roșie a reprezentat un fenomen tipic al Modernității, fiind obsedat de nimicirea Tradiției. Atâta timp cât nu vom înțelege acest adevăr și nu le vom spune lucrurilor pe nume, nu vom reuși să ne eliberăm din strânsoarea sângeroasă a trecutului și să avansăm spre un viitor rusesc împlinit.

Atât iacobinii, cât și bolșevicii și-au încununat teroarea prin pângărirea bisericilor, regicid și răsturnare a Tradiției. Însă anume Dumnezeu, Țarul și Tradiția constituie elementele fundamentale ale unei identități eterne. Iar linia de separare trece tocmai pe aici.

Dumneata de partea cui ești? Hotărăște-te.

05 septembrie 2016

Tolstoi și Nilus

Asăzi este ziua de naștere a lui Lev Tolstoi. Și tot astăzi s-a născut și Serghei Nilus. Evident, anvergura celor două personalități este incomparabilă. Însă despre Tolstoi s-a spus și s-a scris mult, poate chiar prea mult. Despre Nilus – aproape nimic, iar atunci când s-a vorbit, de regulă, s-au emis doar minciuni și nerozii.

Câteva cuvinte despre Tolstoi. Merită să fie remarcat modelul acestuia de anarhism național. Tolstoi contrapunea poporul Statului. Pentru el poporul era purtătorul adevărului suprem, a binelui pur. Statul, însă, întruchipa răul absolut, înstrăinarea, violența și minciuna. Însă în cazul lui Tolstoi o astfel de negare a Statului nu are nimic în comun cu liberalismul. El detestă Occidentul și urăște micimea firii liberale. Tolstoi este plin de dragoste anume pentru poporul rus, ajungând aproape de o divinizare a lui. Poporul văzut ca un tot întreg, poporul ca o entitate organică, poporul ca forță istorică a unei lumini pline de o taină discretă. Anume în asta constă forța de atracție a lui Tolstoi. Statul într-adevăr este deseori respingător: birocrație, corupție, cinovnici aroganți, neghiobi, fricoși și lacomi. Tocmai de aceea apare tentația de a te plasa de partea lui Tolstoi. Însă o astfel de opțiune ar fi greșită. Problema nu constă în faptul că anume aceasta ar fi esența Statului, ci în faptul că un astfel de Stat este unul injust și degenerat. El nu trebuie răsturnat, ci purificat, renăscut, înduhovnicit din nou, prin urmare, el trebuie luminat cu suflul credinței și elementele pure ale poporului rus. Anume un Stat nerus este monstruos: el sufocă viața poporului, îi înrobește pe ruși, poartă un război împotriva poporului. Însă în locul unui stat rău trebuie să existe unul bun. Unul cu adevărat rusesc, al nostru. Anume aici apar unele dezacorduri cu Tolstoi. Și totuși el este un mare scriitor. Unul în totalitate rus. El este rus chiar și prin greșelile sale.

Să revenim acum la Nilus. Serghei Nikolaevici Nilus este cunoscut în primul rând ca cel care a publicat *Protocoalele Înțelepților Sionului*. Acum este clar că dacă astfel de protocoale și asemenea înțelepți ar fi existat, totul ar fi prea simplu pentru a fi adevărat. Ați mai vrea voi ca slugile Antihristului și stăpânii oculți ai Occidentului să lase urme de documente ale propriilor ședințe. Și asta încă într-o formă atât de monstruoasă, accesibilă oricărui filistin. Indiscutabil, este vorba de o plastografie, deoarece ea seamănă prea mult cu adevărul. Dar importanța lui Nilus nu se reduce la această naivitate. El vedea în mod clar că autoritatea țarului, ortodoxia rusă și modul de viață tradițional al

societății ruse se distrug cu repeziciune. Este de la sine înțeles că o astfel de distrugere nu poate fi privită ca un dezastru natural sau un proces autonom. O catastrofă umană este produsul activității unor oameni. Prin urmare, există și cei urmăresc distrugerea tradiției, uciderea Țarului, demolarea bisericilor. Adică, antihristul are o dimensiune politică.

Începând cu anul 1900 Serghei Nilus desfășoară o activitate intensă de combatere a duhului răului și revoluției, care pătrundea în Rusia. Astfel, în 1902 el publică un text important, intitulat *Măreția cuprinsă în lucrurile mici și antihristul ca o potențialitate politică apropiată*. Meditați asupra acestei formule: „antihristul ca o potențialitate politică apropiată". Aici contează fiecare cuvânt: și antihristul politic, și aflarea acestuia în apropierea porților. Într-adevăr, peste 15 ani toate predicțiile macabre ale lui Nilus se vor realiza. Și nu contează dacă este vorba de uneltirile unor „înțelepți" sau nu. Faptele poartă un caracter vădit. Toate prorocirile lui Nilus s-au adeverit. El spunea: dușmanul este aproape. Și dușmanul era aproape. Nilus mai spunea: acesta urmează să sosească din clipă în clipă. Și el a sosit. A sosit nu libertatea lui Tolstoi și triumful spiritului popular, ci teroarea roșie, asasinarea țarului, demolarea bisericilor. Și-a făcut apariția grupul de fanatici sângeroși, care aminteau în mod izbitor până și la exterior caricaturile ce creionau chipurile acelorași înțelepți inexistenți. Asta da, născocire! Bună făcătură! Realizată până în cele mai mici detalii...

Astăzi opera lui Serghei Nilus este mult mai actuală decât opera lui Lev Tolstoi. Desigur, Tolstoi este un mare scriitor care a creat niște lumi minunate și fermecătoare. Dar Nilus spunea, urla despre faptul cum va dispărea sub influența antihristului politic un mare Imperiu, cum se va prăbuși Biserica, iar sute de mii de creștini ortodocși vor primi cununa muceniciei. Adică, Nilus a avut dreptate. Iar Tolstoi, din păcate, bătea câmpii. Iată ce întorsătură a luat faimoasa lui idee ce ținea de „știința falsă despre Stat": adepții lui Tolstoi, care s-au înregimentat în rândurile celor care asaltau Imperiul și țara, s-au pomenit de partea armatei „antihristului politic". Astăzi cunoaștem prea bine ce finalitate au avut toate acestea.

Se știe că cea mai reușită viclenie a diavolului constă în faptul de a convinge umanitatea că el n-ar exista. Precum nu există niciun fel de înțelepți ai Sionului, nici antihristul politic, nici guvernul mondial. Iată de ce se vede cu ochiul liber cum acest tertip își face efectul din plin până la ora actuală.

09 septembrie 2016

Transhumanismul

Curentul transhumanismului devine tot mai popular în întreaga lume și în primul rând în Occident, unde a și fost zămislit. Simbolul acestuia este redat prin litera latină H de la human, omenesc, și semnul plus: H+. Adepții acestui curent îmbrățișează cu entuziasm toate realizările tehnologiilor moderne și împing ideea progresului până la finalul ei logic. În opinia acestora, perfecționarea tehnicii aduce umanitatea la etapa când în baza speciei umane pot fi create niște ființe mult mai avansate. Așa ceva devine posibil ca urmare a perfecționării tuturor componentelor organismului uman prin înlocuirea acestora cu piese artificiale, care nu pot fi deosebite de părțile corpului și organele interne. Aceluiași curent îi aparțin și tehnologiile de imitare a conștiinței sau de înregistrare a conștiinței pe diverse suporturi – cartografierea creierului (mapping). Ultimele descoperiri în domeniul structurii genomului permit realizarea unor ajustări în organismul uman prin îmbunătățirea calității acestuia până la structurile lui de bază.

H+ reprezintă postumanitatea, care va scăpa de boli și imperfecțiuni și va atinge într-un final nemurirea fizică. Corpul va putea fi înlocuit sau corectat, iar peste un timp chiar și imprimat la un printer 3D. Rețelele virtuale vor deveni un nou mediu de existență, înlăturând în totalitate realitatea cu care ne-am obișnuit. Pe fundalul H+ utopiile și distopiile „The Lawnmower Man“ (“Omul care tunde iarba“) sau „Matrix“ apar ca ceva arhaic și depășit.

Transhumanismul nu este doar o îndeletnicire a unor inși ciudați, designeri sau fanatici ai progresului tehnic. El reprezintă vectorul ultimelor secole, în care omenirea a crezut cu adevărat în progres și evoluție. H+ constituie ultima concluzie logică a întregii epoci moderne. Ideea de bază a Modernității consta în eliberarea omului de toate limitările la care era supus. Primele lovituri au fost orientate împotriva religiei, tradiției și societății bazate pe pături sociale. După care a urmat asaltul asupra Statului și națiunii în favoarea societății civile. Apoi a venit rândul anulării viziunii normale asupra sexelor și familiei tradiționale, însoțite de legalizarea celor mai diverse forme de mutații de gen și perversiuni. Toate acestea se întâmpla pe fundalul progresului tehnologic: noi forme de producție, tehnică de calcul, performanțe în programare și sintetizarea de noi materiale. Ideologia și tehnologia s-au contopit treptat într-un tot întreg și inseparabil. Progresul tehnic a devenit un factor ideologic, iar ideologia, la rândul său, s-a transformat în nimic altceva

decât tehnologie. De aici a și derivat înlocuirea produsă de specialiștii în tehnologii politice a formelor politice clasice.

Astfel am ajuns la ultima fază de eliberare a omenirii de toate restricțiile și limitările. În Occident deja nu mai există nici religie, nici Stat în deplinul înțeles al cuvântului, nici ierarhii politice, nici familii normale. Toate formele de înlăturare a limitelor, adică de transgresiune, au fost depășite în întegime. A mai rămas de făcut un singur pas, ultimul pas – forțarea graniței speciei umane ca atare. Anume asta este esența H+ - ultimul cuvânt al liberalismului. Transhumanismul nu reprezintă o manifestare colaterală și ciudată a dezvoltării tehnice, ci exprimă sfârșitul logic al epocii moderne. Urma să ajungem în mod inevitabil la această etapă - la epoca cyborgilor, hibrizilor, mutanților și himerelor. Iată că am și ajuns.

Firește, la ora actuală majoritatea absolută a umanității nu este gata să se transforme în cyborgi sau mutanți. Dar cine îi cere părerea acestei majorități a omenirii? Întreaga istorie este opera elitelor. Masele niciodată nu sunt gata de nimic. Dar asta nu are absolut nicio importanță. Dacă nu sunt gata, atunci vor fi pregătite, și încă atât de abil, încât nimeni nu va reuși să observe nimic. Transhumanismul este inevitabil doar dacă noi vom accepta principala tendință a epocii moderne – credința în progres, în dezvoltarea și perfecționarea umanității. Această religie sau, mai exact, pseudoreligie a progresului a fost răspândită în Europa și în lume prin intermediul Iluminismului. Această erezie a înlocuit treptat sau a împins la periferie toate formele religioase tradiționale și în primul rând creștinismul. Odată luând direcția progresului, este imposibil să te oprești la jumătate de cale. Făcând primul pas, suntem constrânși să mergem pe același drum până la capăt. H+ reprezintă stația terminus. Dincolo de ea începe limbajul computerului.

Singurii care se află în partea opusă în raport cu posthumanismul sunt tradiționaliștii consecvenți și fundamentali. Însă ei resping nu doar această ultimă mutație, ci și întreaga Modernitate: însăși ideea de progres, dezvoltare, tabloul științific al lumii, democrația și liberalismul. În locul acestora tradiționaliștii au afirmat și afirmă pe Dumnezeu, Biserica, Imperiul, păturile sociale, statele și datinile populare. Nu există niciun fel de progres. Lumea modernă nu este rezultatul unui progres, ci al unei decăderi. Este împărăția antihristului. A lupta cu H+, a refuza ultima transformare, dictată de însăși logica ideologiei liberale a epocii Moderne și în același timp a accepta alte aspecte ale Modernității este pur și simplu absurd. Transhumanismul reprezintă în mod inevitabil ziua de mâine, dacă e să acceptăm felul în care arată ziua de azi. Dacă, însă, dorim cu

adevărat să avem o altă soartă, trebuie să ne întoarcem în trecut pentru a înțelege unde anume am comis greșeala fatală.

Sfânta Tradiție susține că diavolul poate să facă orice. Dar el nu poate crea omul. El poate doar să-l parodieze, confecționând un simulacru al acestuia.

În mod evident, H+ este uneltirea lui.

12 septembrie 2016

Ziua Internațională a Democrației

Astăzi este marcată Ziua Internațională a Democrației.

Întâi de toate ar fi de remarcat faptul că Occidentul contemporan, urmat de toate celelalte societăți, consideră că democrația reprezintă o dogmă absolută. Această situație este una oarecum stranie, dacă e să ținem cont de faptul că Modernitatea respinge cu desăvârșire orice dogmă, considerând că orice temă poate fi obiectul unor discuții, controverse, confruntări de opinii. Însă există lucruri care în lumea occidentală modernă au statutul de adevăr absolut și sacru. Anume astfel se prezintă democrația. Încercați numai să contestați democrația sau să puneți la îndoială faptul că anume aceasta este cea mai bună formă de organizare a societății, și atunci veți vedea ce veți păți. Veți fi învinuit imediat de fascism, canibalism și în general de toate păcatele de moarte, după care va urma marginalizarea, ostracizarea și chiar urmărirea administrativă sau penală.

Aș mai aminti că democrația nu este altceva decât o idee politică, ea putând fi atât acceptată la nivel teoretic, cât și respinsă, la fel ca orice altă idee. Însă atunci când unele idei devin dogme, iar altele sunt criminalizate, avem de a face cu simptomele totalitarismului. Iată de ce trebuie spus că alături de totalitarismul fascist și cel comunist există încă unul – cel democratic sau liberal. În țările unde a învins democrația se admite orice, însă doar cu condiția ca democrația să fie recunoscută ca valoare supremă. Adică democrații sunt toleranți și deschiși doar cu democrații înșiși. Tot astfel comuniștii sunt toleranți cu comuniștii, iar fasciștii - în raport cu fasciștii. Nimic deosebit în toate acestea: dacă accepți dogma dominantă, ea te acceptă pe tine. Totul e perfect logic.

Așadar, democrația este o formă a ideologiilor politice totalitare moderne. Și dacă am dori să depășim cu orice preț totalitarismul și să ne debarasăm de dogme, va trebui ca mai devreme sau mai târziu să intrăm în confruntare și cu ideea de democrație. Pentru că în defenitiv, de ce, mă rog, puterea majorității e mai bună decât puterea minorității? Cu este mai înțeleaptă, mai echitabilă, mai eficientă? De ce pentru instaurarea democrației a fost nevoie să fie organizate niște revoluții sângeroase și să fie nimicite pături sociale întregi, care nu acceptau această ideologie? Iată de ce Ziua Internațională a Democrației este o sărbătoare a totalitarismului. Ea glorifică una dintre dogmele civilizației occidentale moderne. Și, în pofida oricăror patetisme, orice om este în drept să spună

democrației nu. Nu, și basta. Adică, cineva ar putea zice: eu unul nu consider că democrația este un adevăr în ultima instanță și prefer, de exemplu, aristocrația, monarhia, teocrația, autoritarismul și poate chiar oligarhia sau dictatura. Privită din perspectiva învățăturii ortodoxe, democrația este opțională. Ea este potrivită în mănăstiri sau în organizarea obștei țărănești, însă este dăunătoare pentru societatea în ansamblu și pentru un stat puternic, atât de necesar pentru apărarea valorilor creștine. Anume în asta constă adevărul nostru rusesc. Și dacă vom fi independenți și puternici, de acest adevăr va trebui să țină cont toată lumea: atât democrații, cât și nedemocrații.

Ar mai fi de remarcat și un alt aspect important. În ultimele decenii în Occident interpretarea democrației se modifică vertiginos. Odinioară, la începutul epocii moderne, democrația era înțeleasă ca putere a majorității. S-ar putea discuta în ce măsură această majoritate era una autentică: dacă nu cumva în numele majorității acționa doar burghezia de la orașe și chiar grupuri mult mai restrânse reunite în lojile masonice? Dar în orice caz, toată lumea recunoștea, fie și doar la nivel formal, următorul principiu: democrația este puterea majorității. Însă treptat, pe măsura răspândirii democrației în întreaga lume și consolidării instituțiilor ei în societatea occidentală, aceleași forțe, care în mod tradițional se aflau în avangarda democratizării, au pus sub semnul întrebării însăși definiția democrației. Aceste forțe au observat că în anumite cazuri majoritatea poate opta pentru Tradiție, ordine, religie, stat, putere, patriotism și echitate socială. Această majoritate poate ajunge la conștiința colectivă a unui popor ca forță istorică, iar nu o adunătură de indivizi atomizați sau răzleți. Iar atunci când majoritatea își amintește de faptul că este un popor, când devine conștientă de propria identitate colectivă, ea devine periculoasă. Iată de ce căpeteniile democrației mondiale au hotărât să ia niște măsuri de siguranță.

Astfel a apărut o nouă definiție a democrației: democrația este puterea minorităților. Această putere este orientată în direcția neadmiterii faptului ca majoritatea să devină un popor, o comunitate istorică. Anume așa se explică nu doar dictatura globală a elitelor financiare și a marelui capital, reprezentată de câteva sute de familii, dar și stimularea artificială a migrației, și distrugerea statelor naționale, și promovarea în calitate de normă a minorităților sexuale – sodomiții și perverșii. La ora actuală avem de a face cu un nou soi de democrație – democrația minorității îndreptată împotriva majorității. Astfel, esența antipopulară și totalitară a democrației s-a dezvăluit definitiv. Personal am discutat acest subiect cu ceva timp în urmă cu Francis Fukuyama în

cadrul unor dezbateri la un post de televiziune din Canada. A reieșit că pur și simplu democrația în sine a fost insuficientă, fiind nevoie să se precizeze faptul că o democrație corectă reprezintă puterea minorităților. Iată și finalul logic în toată goliciunea lui.

Toate „elementele sacre“ ale modernității – democrația, progresul, drepturile omului, societatea civilă, statul de drept – nu sunt altceva decât niște chipuri cioplite. Acești idoli au înlocuit în epoca modernă adevăratele valori sacre: Dumnezeu, Biserica, menirea, binele și adevărul. La ora actuală acești idoli se sparg în bucăți cu de la sine putere. Aici ar fi potrivit următorul îndemn: ajută cu un ghiont ceea ce oricum urmează să cadă. Democrația se află într-o criză profundă? Ei și dracul să o ia!

15 septembrie 2016

Războiul ideologic al Occidentului

Suntem cu toții martorii faptului cum relațiile dintre Rusia și Occident devin din ce în ce mai tensionate. Presa occidentală a declanșat o campanie de denigrare a Rusiei fără precedent. Toate formalitățile sunt călcate în picioare, Rusia este stigmatizată în cei mai abominabili termeni, fără a se mai ține cont nici de pretexte, nici de limbaj. Rușii întruchipează răul, deoarece ei sunt ruși. Și basta.

Orice încercare a noastră de a exprima un alt punct de vedere asupra lucrurilor – asupra Rusiei înăși, asupra politicii SUA și a aliaților lor din NATO, asupra Siriei sau Ucrainei – este întâmpinată cu un val de contraatacuri informaționale. Iar dacă astea nu sunt suficiente, atunci Occidentul recurge la blocarea conturilor agențiilor de presă rusești, așa cum s-a înâmplat zilele trecute cu Russia Today. Chiar și vizita nevinovată a Patriarhului Kiril în Anglia și întâlnirea lui cu regina, care, apropo, este și capul Bisericii Anglicane, provoacă valuri de nemuțumire: „Cum se poate admite una ca asta? Că doar Biserica Rusă este solidară cu Statul Rus. Iar una ca asta deja constituie o crimă“.

Așa ceva se poate întâmpla doar atunci când au loc pregătiri de război.

Într-o astfel de situație noi trebuie să răspundem cumva, și noi răspundem. Avem nevoie de aliați, și atunci îi căutăm cu perseverență, alegându-i din rândul celor care nu sunt de acord cu hegemonia americană și cu lumea unipolară. Dar astea sunt doar niște mutări tactice în spiritul realismului politic. Însă noi suntem atacați de către o ideologie. Ați putea spune că noi contrapunem acestor atacuri adevărul. Ei, bine, fie, adevărul. Așa ceva merge pentru a menține un anume patos și propagandă. Ei mint, iar noi spunem adevărul. Fie și așa. Iar niște analiști mai detașați ar putea susține ceva mult mai lucid: „Occidentul spune doar ce îi convine lui, în timp ce noi – ceea ce ne convine nouă“. Aici, însă, mai rămâne de precizat doar un element extrem de relevant. Occidentul nu doar minte, adică, altfel zis, insistă asupra propriului punct de vedere. El minte în mod sistemic. Occidentul are o ideologie, întregul război informațional bazându-se anume pe aceasta. Orice ostaș de rând și cu atât mai mult ofițer al războiului Occidentului împotriva Rusiei cunoaște perfect principiile de bază ale războiului în care este angajat. Iar aceste principii nu sunt nici tactice, nici strategice, ele sunt ideologice. Avem de a face cum un adevărat război ideologic. A considera un astfel de război ca

fiind unul situațional sau de poziții ar fi de-a dreptul neserios și naiv. Totul este mult mai profund și mai grav.

Ideologia, în baza căreia Occidentul își elaborează strategiile informaționale, este liberalismul. Această ideologie afirmă că legitatea istoriei rezidă în progres. Iar progresul presupune faptul că individul primește din ce în ce mai multe libertăți și devine din ce în ce mai independent în raport cu statul, religia, societatea, familia, chiar și în raport cu sexul. La nivel economic progresul este asigurat de către piața liberă și de către neamestecul statului în această piață. Drept model pentru o astfel de dezvoltare sunt considerate istoria Occidentului din epoca modernă și actuala Postomedrnitate. De aici urmează niște concluzii fundamentale:

Statul trebuie lichidat, în locul acestuia urmând să fie creată o societate civilă la scară globală, ce s-ar baza exclusiv pe principiul individualismului cosmopolit.

Trebuie deschise toate granițele, acestea urmând să devină transparente pentru corporațiile transnaționale monopoliste.

Trebuie să fie subordonate acestei logici liberale toate țările non-occidentale, ele fiind forțate să se miște doar în direcția trasată.

Toți cei care se vor opune trebuie frânți, cuceriți sau nimiciți.

Iar acum vă rog să încercați să găsiți în această schemă locul ce i-ar reveni Rusiei, cea care pledează pentru o lume multipolară, pentru suveranitate națională și valorile tradiționale – familia, religia, morala. Astfel veți obține în mod automat imaginea dușmanului. Biblia liberalismului ce aparține lui Karl Popper și ucenicului și apostolului acestuia, George Soros, anume așa se și numește: „Societatea deschisă și dușmanii ei“. Reiese că Rusia este dușmanul societății deschise și reprezintă un obstacol în calea instaurării unui Guvern Mondial. Prin urmare, anume ea întruchipează dușmanul principal. Și aici nu contează deloc dacă suntem democrați sau nu, dacă avem în interior o piață deschisă sau nu. Noi constituim dușmanul din considerente de ordin ideologic. Noi stăm de-a curmezișul triumfului ideologiei liberale. Tocmai de aceea urmează să fim înfrânți, sugrumați, demonizați și lichidați.

Iar întrucât noi nu ne grăbim să ne dezintregrăm și să dispărem de pe arena internațională din proprie inițiativă, ci dimpotrivă, în ultimii ani, în special după evenimentele din jurul Crimeii și Siriei, doar ne consolidăm, premisele ideologice pentru un război sunt la îndemâna oricui. În plus, a mai apărut și realistul Trump, mai puțin atașat ideologiei liberale, care amenință să le strice planurile fanaticilor liberali. Prin urmare, este nevoie de un război. În acest război rolurile sunt deja

distribuite.

Pentru a putea face față din plin acestui război nu pur și simplu informațional, ci ideologic, nouă ne lipsește doar un lucru – ideologia. Asta pentru că agenții de influență ai Occidentului au fost prevăzători atunci când au introdus în textul Constituției noastre articolul care îi interzice țării să aibă propria ideologie. În felul acesta am fost lipsiți de posiblitatea da a para atacurile în mod sistemic. Tocmai de aceea și acționăm haotic, cum dă Dumnezeu.

P.S.: În domeniul militar suntem în stare să trecem la un regim de moblizare totală. În orice caz, am această speranță. Însă sub aspect ideologic, deși societatea noastră respinge în totalitate liberalismul și liberalii, în mod evident, rămânem în urmă. Astăzi este clar pentru toată lumea ce anume respingem. Respingem SUA și Occidentul în forma lor de manifestare agresivă. Însă ce afirmăm? Anume despre asta vom vorbi în cel mai apropiat timp.

P.S. din partea traducătorului: Din nefericire pentru oponenții săi, Dughin și de această dată are perfectă dreptate. Plutocrația globală își desfășoară agresiunea împotriva tuturor țărilor, bazându-se pe o IDEOLOGIE. Este vorba despre IDEOLOGIA LIBERALISMULUI. Și aici Rusia, la fel ca Moldova, dar și absoluta majoritate a celorlate țări ale lumii, se pomenește a fi practic dezarmată. În cazul Rusiei potențialul ei militar o salvează de colonizarea de către corporațiile occidentale transnaționale. Însă sub aspect ideologic, mental, cultural, psihologic Rusia, la fel ca și Moldova, este colonizată aproape în totalitate. Numele acestei colonizări soft este VIRUSUL LIBERAL, de care s-au molipsit societățile noastre după căderea comunismului. Tocmai de aceea, pentru a putea ține piept ofensivei dușmanului – hegemonia americană globală – avem nevoie de propria ideologie. Altminteri molima mortală a liberalismului ne va răpune definitiv, storcând din noi orice urmă de rezistență în fața inamicului și orcie capacitate de apărare a propriilor interese naționale. Răspunsul nostru simetric trebuie să fie deopotrivă ideologic. La temelia ideologiei noastre, una de alternavită liberalismului, trebuie să stea Tradiția, Ortodoxia, Independența, Naționalismul Economic și Sobornicitatea.

21 octombrie 2016

Războiul ideologic: Rusia și Occidentul

La ora actuală multă lume vorbește despre războiul informațional și despre războiul ideologic dintre Rusia și Occident. Însă pozițiile în acest război nu sunt definite atât de univoc cum ar fi necesar.

Vorba e că Occidentul își construiește critica împotriva Rusiei și a fiecărei acțiuni a țării noastre – fie că vizează evenimentele din Crimeea, Novorossia sau Siria – de pe pozițiile liberalismului. Acest atac insistent, ce se desfășoară atât din exterior, cât și din partea coloanei a cincea din interior, a reușit să convingă treptat practic întreaga noastră societate – și nu doar societatea! –, dar ceea ce e și mai important, l-a convins pe președinte însuși că liberalismul reprezintă o ideologie ostilă Rusiei. Prin urmare, sarcina e să rezistăm în fața ei.

Aici se conturează două aspecte importante: cum să dezrădăcinăm liberalismul, care a slobozit rădăcini adânci începând cu anii 90 în economie, învățământ, cultură și cu ce am putea să-l înlocuim. Ei bine, dacă respingem în mod solidar liberalismul, ce îi contrapunem acestuia? Cele două aspecte sunt strâns legate între ele: nu vom putea dezrădăcina liberalismul, dacă nu vom fi în stare să-l înlocuim cu ceva. Iar purtătorii virusului liberal se vor răsuci în fel și chip și vor sabota din interior orice încercare de a afirma în Rusia o ideologie de alternativă, viabilă și consistentă, una ce ar fundamenta specificul identității rusești și calea noastră diferită.

Mai întâi haideți să vedem care au fost ideologiile ce s-au opus liberalismului în epoca modernă. Acestea au fost comunismul și fascismul, inclusiv toate formele și varietățile naționalismului. Doar atât? – vă veți întreba. Din păcate, doar atât. În domeniul politologiei, ne-am obișnuit în ultimele secole să numărăm doar până la trei. Desigur, există multe nuanțe și versiuni amestecate, dar asta nu schimbă esențialul. Dacă respingem liberalismul, atunci suntem nevoiți să-i contrapunem acestuia, fie marxismul și comunismul, fie, iertați-mi expresia, fascismul. Chiar dacă aceste ideologii s-ar numi altfel și am încerca să le ascundem după o frunză de smochin, esența va rămâne aceeași. Dar ceea ce contează și mai mult este faptul absolut evident că societatea noastră nu acceptă așa ceva. Poate anume din acest motiv ne este frică să ne preocupăm de ideologie, întrucât respingând în mod hotărât liberalismul, societatea noastră nu este atrasă câtuși de puțin de comunism și fascism. Comunismul s-a prăbușit mai deunăzi chiar sub ochii noștri, și asta pentru că putrezise

până-n măduva oaselor. Cu fascismul noi oricum luptăm în Ucraina, iar memoria Marelui Război pentru Apărarea Patriei ne este sfântă. Reiese că am ajuns într-un impas conceptual: suntem atacați de către ideologia liberală, pe care se bazează SUA și țările Occidentului, iar noi rămânem fără replică, acum devenind clar de ce anume. Pentru că noi nu dorim nici comunism, nici fascism, dar suntem împinși anume în această capcană. Pentru Occident este limpede că cel care respinge liberalismul este fie comunist, fie fascist, ori și una, și alta laolaltă. Toată lumea este împotriva rușilor. Și asta, cu părere de rău, funcționează. Iar în această situație liberalii au argumente de-a gata: „Rușii construiesc un nou GULAG sau un nou lagăr de concentrare Oswenzim".

Pentru a ieși din acest cerc vicios, nu avem o altă soluție decât să numărăm până la Patru. Dacă respingem liberalismul și nici nu avem de gând să acceptăm alternativele acestuia, propuse de către epoca modernă – comunismul și fascismul –, atunci avem nevoie vitală de a Patra Teorie Politică. Însă epoca modernă nu dispune de o astfel de teorie, deoarece liberalismul, fascismul și comunismul epuizează toate posibilitățile teoretice, apărute în secolul Luminilor. Și aici nu e vorba despre o interpretare arbitrară, ci de o realitate absolut evidentă. Astfel, ne rămâne doar o singură soluție: să elaborăm a Patra Teorie Politică dincolo de granițele culturii Modernității, adică dincolo de ultimele trei secole ale istoriei vest-europene.

În procesul elaborării celei de-a Patra Teorii Politice dincolo de liberalism, comunism și fascism, ne putem deplasa concomitent în două direcții: în trecut și în viitor. În trecut vedem idealul Tradiției, Imperiului, a monarhiei creștine sacre și a simfoniei dintre puteri, puterea politică și cea spirituală, Statul și Biserică. Iar acest model în mod sigur nu are nimic în comun nici cu liberalismul, nici cu comunismul, nici cu fascismul. Însă aici nu e vorba nici despre Modernitate. Tocmai de aceea va trebui să renunțăm cu desăvârșire la Modernitate cu tot cu axiomele ei.

Putem să ne mișcăm și spre viitor. Postmoderniștii au arătat esența totalitară a principiilor Iluminismului: detronându-l pe Dumnezeu și lichidând sacralitatea, umaniștii au încercat să-I uzurpe tronul, plasând rațiunea umană într-o poziție autoritară și sacralizând corpul și materia. Tocmai de aceea pentru criticii Modernității de pe pozițiile Postmodernității ideologia epocii moderne, cu toate cele trei versiuni ale el – liberalismul, comunismul și fascismul – reprezintă violența, rasismul și totalitarismul. O astfel de poziție este în mare corectă. Iată de ce vă invit să aruncăm la coșul de gunoi toate aceste ideologii. Vă rog să rețineți: toate trei (liberalismul, comunismul și fascismul). Astfel, eliberându-ne

imaginația politică, să facem un pas hotărât spre viitor. Aici este vorba despre aspectul futurist al celei de-a Patra Teorii Politice. Și e foarte posibil ca acest pas să fie perfect compatibil cu renașterea Tradiției. Să numim acest proces Revoluția Conservatoare. Vi se pare paradoxal? Posibil. Dar altă cale pur și simplu nu avem.

Nu poți purta un război ideologic fără să ai propria-ți ideologie. Iar aici, ne place sau nu, avem o singură soluție – a Patra Teorie Politică.

26 octombrie 2016

P.S. din partea traducătorului:

Acum câțiva ani, când am tradus cartea lui Dughin *A Patra Teorie Politică*, editând-o atât în română, cât și în rusă, am pornit tocmai de la nevoia de a suplini cu ajutorul lucrării acestui gânditor rus de excepție vidul conceptual ce s-a deschis în mințile celor care simt că ceva nu e în regulă în societatea noastră, dar nu pot aduna laolaltă cauzele acestor nereguli.

Iată că ceea ce Dughin expunea într-un volum de câteva sute de pagini, reușește de această dată să formuleze doar în șapte minute și cinci secunde pe video și în două pagini de text, care reproduce conținutul intervenției lui televizate.

Abordarea lui este de o actualitate stringentă și la noi. Repet: este inutil și chiar contraproductiv să ne mai cramponăm de postura de adepți ai stângii și ai dreptei în accepția acestor noțiuni moștenite din secolele trecute. Suntem și noi, ca și Rusia, supuși unui atac ideologic de o anvergură gigantică. Această agresiune nu vine doar din exterior, ci este promovată de o vastă cohortă de servanți ai unor interese străine plătiți de către un Soros și alți granguri ai plutocrației planetare. Infecția liberală a penetrat adânc, până-n măduva oaselor, în societatea noastră. Viziunea noastră asupra procesului, dar și a sistemului politic, a agendei legislative, a relațiilor internaționale, a modelului economic, a sistemului de învățământ, a relației dintre Biserică și Stat, a culturii etc. este una croită după calapodul procustian liberal. Iată noua religie care ne e propovăduită cu sârg de către apostolii globalismului liberal. Am devenit o societate de imitatori, o parodie la modelul occidental care nici nu există în această formulă în realitate, ci doar în discursul fățarnic al demnitarilor occidentali și al rețelei de agenți de influență ai oligarhiei financiare globale, ce a împânzit întreaga noastră societate.

Pentru a rezista, toți cei care și-au revenit deja din vraja liberalismului și înțeleg cum suntem colonizați politic, economic, ideologic și psihologic trebuie să renunțe la ciorovăielile naive din ultimul sfert de veac pe motive care totuși sunt secundare în raport cu

supraviețuirea noastră ca neam și să se reunească într-un front ideologic și politic anti-liberal comun. La baza acestui nou curent de opinie și acestei noi și cât mai largi mișcări politice trebuie să stea Ortodoxia, Tradiția, Patriotismul Economic și Solidaritatea Națională.

Iu. R.

Sensul istoriei

Astăzi vom vorbi despre istorie.

În societatea noastră circulă părerea că istoria ar reprezenta cunoașterea faptelor din trecut. Dar o astfel de definiție este nu doar inexactă, ci și radical greșită. Aici nu este vorba despre cunoștințe, despre fapte sau despre trecut. Este vorba în genere despre cu totul altceva.

Omul trăiește în timp. Dar el mai trăiește și în cadrul procesului de gândire. Gândul și timpul sunt strâns legate, sunt împletite inseparabil între ele. Gândul și timpul sunt de nedespărțit. Întregul proces al gândirii logice și orice fel de gândire în general se desfășoară în jurul următoarei axe: dinspre început către sfârșit, de la premisă spre concluzie. Tocmai de aceea orice concluzie este o mică poveste, în care există intriga, procesul și deznodământul, finalul, rezultatul. Iar aici primează sensul. Gândirea nu poate fi lipsită de sens.

Prin urmare, istoria – și istoria civilizației, a religiei, a țării, a poporului sau a unei persoane aparte – înseamnă în primul rând sensuri. Nu faptele, nu trecutul, nu cunoștințele, ci anume sensurile. Dacă, să zicem, noi cunoaștem un eveniment, sensul căruia ne scapă în totalitate, acest lucru nu are nici cea mai mică tangență cu istoria. Istoria începe acolo unde începe și sensul. În ultimă instanță, orice istorie – atât cea adevărată, cât și cea imaginară – este istoria gândului, este gândul însuși, este mărturia existenței umane. Însăși existența omului este una istorică, desigur, în măsura în care este conștientizată.

Trecutul este doar o parte a istoriei. El ne este necesar doar ca premisă, ca început, ca introducere a parametrilor de bază, ca un vector predeterminat. Anume prin raportarea la trecut își ia începutul gândirea. Mai mult decât atât. Trecutul devine un trecut istoric doar dacă reușim să îi înțelegem sensul. Un trecut fără sens nu este bun de nimic. El e chiar nimicul în sine. Pătrunderea trecutului cu puterea gândului este necesară nu ca un efort în sine, ci pentru a ne ajută să gândim corect în prezent. Mai mult decât atât, trecutul trebuie conștientizat, deoarece numai astfel și prezentul, și viitorul pot avea un sens. Dacă ne-am pomeni într-o lume fără trecut, fără început, fără origine, nu vom mai ști nici cine suntem, nici încotro să ne îndreptăm. Noi pur și simplu nu vom mai exista. Va rămâne doar o cuantă lipsită de orice sens a unei prezențe irațională, iar nu omul.

Dar atunci când trecutul capătă sens, noi știm cu certitudine: suntem o cultură, o civilizație, o biserică, un stat. Trecutul istoric este cel

care ne explică nouă pe noi înșine. Datorită acestuia noi căpătăm o existență plenară – o existență istorică. Și această existență este în prezent. Dacă știm cine suntem, atunci știm și ce e de făcut, și încotro să mergem, însă ceea ce contează și mai mult – cum să fim. Pentru că „a fi“ este mult mai important decât a face sau a merge. Dar pentru un om „a fi“ este cu totul altceva decât este „a fi“ pentru un animal sau o piatră. Omul nu poate exista fără a gândi, fără a reflecta asupra existenței. Tocmai de aceea însăși existența noastră este una istorică.

Iar dacă lucrurile stau așa, atunci istoria însumează în sine timpul prezent. Istoria este ziua de azi. Dar ziua de azi are sens doar dacă există ziua de ieri. Un silogism poate fi rezolvat doar atunci când cunoști premisa. Noi dezlegăm un silogism, noi gândim în timpul prezent, dar ne sprijinim pe începuturi – pe originile noastre, pe identitatea noastră.

În cele din urmă, istoria include în sine viitorul. Viitorul este făurit în prezent, sprijinindu-se pe trecut. Vectorul este lansat în trecut, el își găsește continuarea sau se oprește, uneori deviază, se abate de la curs, totul depinde de faptul ce fel de prezent avem. Este oare vorba într-adevăr de prezent sau este vorba despre un prezent contrafăcut, fals. Istoria este orientată spre viitor – acolo se află scopul ei, care a fost stabilit în trecut. De aceea și viitorul este în mod necesar unul istoric. Anume acolo vom primi dezlegarea, concluzia, rezultatul: oare am procedat corect, am mers în direcția corectă, dar principalul e să ne dumirim dacă am trăit cu adevărat sau doar ni s-a părut că trăim…

Istoria se constituie concomitent din toate cele trei dimensiuni ale sale – trecut, prezent și viitor, acestea având un înțeles inseparabil. De aceea viitorul își are propria sa istorie, care se scrie nu doar atunci când viitorul va veni și se va transforma în trecut; istoria viitorului se scrie deja acum, iar sensurile ei de bază au fost scrise încă în trecut, atunci când totul abia începea: poporul, cultura, țara, biserica. Atunci când noi înșine ne luam începutul. Anume pe asta se întemeiază toate profețiile, prezicerile și în definitiv proiectele și planurile temerare. Toate acestea constituie istoria viitorului, ea nefiind mai puțin importantă decât istoria prezentului sau cea a trecutului. Toate sunt legate între ele în mod indisolubil. Tout se tient (fr.: Totul se potrivește). Toate cele trei timpuri. Și numai toate acestea luate împreună constituie istoria.

P.S.: Istoria trebuie să reprezinte principalul scop al învățământului, educației, formării. Prin intermediul istoriei noi cunoaștem totul: gândul, cultura, tradiția, identitatea. Istoria este ceva mai mult decât o profesie, istoria suntem noi înșine, este destinul nostru.

Cu cărțile pe masă

Samir Amin: virusul liberal ca maladie de masă

De la un timp încoace tinerii mei prieteni, la fel de pasionați de lecturi menite să-i dumirească asupra lumii în care trăim, îmi tot sugerează cu insistență să fac niște recenzii sau, mai curând niște impresii de lectură, ori poate expuneri pe scurt ale cărților pe care le citesc. Firește, nu-mi propun să trec în revistă tot ce reușesc să parcurg din cărțile pe care le adun cu pasiune de zeci de ani. M-am obișnuit să le procur în librăriile de la noi sau din străinătate, iar de câțiva ani buni coechipierii mei mai tineri mă ajută să le obțin de pe Internet, in versiunea PDF. După care le imprim ca studenții, le copertez și așa sunt gata să le devorez cu creionul în mână, subliniind tot ce mi se pare mai relevant, tezele la care revin atunci când am nevoie.

Și așa cum cea mai gravă, mai pestilențială și mai periculoasă boală a gândirii comune în lumea de azi este liberalismul, voi încerca să prezint atenției cititorului câteva cărți vizând acest subiect, ele făcând parte din multitudinea de volume care apar în diverse țări. Astfel, cei care se vor arăta deschiși spre depășirea propriilor clișee de gândire, a stereotipurilor, a locurilor comune, ziceți-le cum doriți, o pot face și prin intermediul însușirii temeinice a unor astfel de cărți. Asta și pentru că nu există o altă cale de a ieși din cercul vicios al manipulării și dezinformării, de a recăpăta independența intelectuală și capacitatea de a raționa profund decât concentrându-ne asupra unui efort de durată, care să ne împrăștie ceața din fața ochilor.

În Republica Moldova, ca, de altfel, în întreg spațiul ex-comunist și chiar la scară globală, societatea este înlănțuită în chingile „paradigmei liberale“. Realitățile politice, economice, sociale, raporturile interumane, însăși ideea de normalitate, de adevăr axiomatic, evident și indiscutabil, se pliază pe această optică, inoculată în mentalul colectiv prin inginerii sociale complexe. Eu însumi am fost, preț de vreo două decenii, purtătorul activ și destul de vocal al acestei maladii de gândire. Recunosc, a fost nevoie de timp, eforturi susținute, lecturi asidue și experiență personală, inclusiv internațională, pentru a realiza inițial că ceva nu se leagă în felul meu de a vedea lucrurile, după care să urmeze un lung și metodic exercițiu intelectual de abandonare a propriilor prejudecăți.

Așadar, prima lucrare pe care v-o prezint aparține lui Samir Amin și poartă titlul *Virusul liberalismului. Războiul permanent și americanizarea lumii*. Mă voi ghida în această recenzie de versiunea

engleză a acestei lucrări. Autorul este un reputat politolog și economist franco-egiptean, cercetător al procesului globalizării, unul dintre teoreticienii neomarxismului și fondatorii abordării lumii ca sistem. Este născut în 1931 și reprezintă una dintre cele mai sonore voci ai acestui concept. Așadar, consumatorii discursului politic de stânga se pot regăsi cu ușurință în lumea ideilor lui Samir Amin. Dar și cititorii care se revendică a fi mai aproape de dreapta politică, cei care împărtășesc un puternic sentiment al patriotismului, sunt atașați ideii naționale, tradițiilor și valorilor culturale autohtone au un bun prilej de a se convinge de justețea tezei expuse pe larg în literatura academică mondială, care subliniază pe bună dreptate complementaritatea gânditorilor de stânga și a celor conservatori în critica asupra liberalismului și globalismului ca fațete ale unui nou tip de totalitarism, ca expresie a așa-numitei „gândiri corecte“, răspândite la scară planetară după cel de-al Doilea Război Mondial și în special după prăbușirea sistemului comunist.

Samir Amin își începe introducerea astfel:

„Către sfârșitul secolului douăzeci o boală a lovit lumea. Nu toată lumea a murit, dar fiecare suferă din cauza ei. Virusul ce a cauzat o adevărată epidemie a fost numit „virusul liberal.“ Acest virus și-a făcut apariția cândva în secolul al șaisprezecelea în interiorul triunghiului Paris-Londra-Amsterdam. Simptomele pe care le manifesta atunci păreau inofensive. Omul (...) nu doar s-a obișnuit cu el și și-a dezvoltat anticorpii necesari, ci și a fost în stare să beneficieze de energia crescândă pe care o provoca. Însă virusul a trecut peste Atlantic și și-a găsit un loc favorabil printre cei care, fiind lipsiți de anticorpi, l-au răspândit. Ca rezultat, maladia a căpătat forme extreme.

Virusul a reapărut în Europa către sfârșitul secolului douăzeci, revenind din America, unde suferise o mutație. Acum, fiind consolidat, el vine să distrugă un număr enorm de anticorpi, pe care și-i dezvoltaseră europenii pe parcursul celor trei secole precedente. El a provocat o epidemie care ar putea deveni fatală pentru rasa umană, dacă nu va fi și pentru cei mai robuști locuitori ai țărilor vechi care au supraviețuit epidemiei și care finalmente ar fi capabili să eradicheze boala“.

Vorbind despre schizofrenia pe care a dezvoltat-o maladia respectivă, autorul amintește ce a însemnat supremația economismului în versiunea liberală. Oamenii „au trăit uneori ca HOMO OECONOMICUS, abandonând pe seama „pieței“ responsabilitatea de a le reglementa „viața lor economică“ în mod automat, iar uneori, în calitate de „cetățeni“, depun în urnele de vot alegerea lor pentru cei care ar trebui să aibă

responsabilitatea de a stabili regulile de joc pentru „viața lor politică“.

Vorbind despre viziunea „liberală“asupra societății, Samir Amin o definește astfel: „Eficacitatea socială este echivalată de către liberali cu eficiența economică, ultima fiind confundată în schimb cu profitabilitatea financiară a capitalului. Acest tip de reducționism exprimă dominația economicului… Gândirea socială atrofiată derivă din dominația „economismului“ împins până la extremă… Dezvoltarea unei piețe generalizate (reglementată cât mai puțin posibil) și democrația sunt decretate a fi complementare una alteia. Chestiunea conflictului dintre interesele sociale exprimate prin intervenția lor în piață și interesele sociale ce dau sens și le importă în democrația politică nici nu sunt ridicate. Economia și politica nu constituie două dimensiuni ale realității sociale, fiecare avându-și propria autonomie, operând în cadrul unei relații dialectice; economia capitalistă guvernează de fapt politicul, al cărui potențial creator este eliminat“.

Atenție la ultimul citat. El de fapt spulberă orice iluzie, atât de în vogă pe la noi, precum că Moldova ar fi un caz atipic, unde oligarhii, plutocrații, cei cu bani grei, în sfârșit, controlează jocul politic. Nimic mai fals. Societatea noastră reprezintă o versiune nițel mai caricaturizată și colorată cu specific local a unei realități caracteristice tuturor „societățile de piață“. Accentuez aceste aspecte din nevoia acută de a combate iluzia cvasigeneralizată, potrivit căreia debarcarea unor oligarhi și înlocuirea lor cu alții, sau cu exponenții acestora, finanțați din umbră ar putea conduce la edificarea unui regim mai just, mai echitabil și mai prosper. Soluția este una: separarea netă a politicului de economic, a businessului – de partidele politice și procesul electoral. Iar o astfel de măsură poate fi impusă doar de o guvernare puternică, de oameni de stat cu vocație istorică, cu viziune largă, cu demnitate și curaj. Adică, altfel zis, lucrurile pot fi schimbate din temelii doar în condiții excepționale, când o excepție superbă ar putea confirma – dar și răsturna! – regula generală. A schimba niște „piloți orbi“ cu alții de aceeași factură ar însemna să se producă doar o schimbare de decor, de personaje, eventual, nu de esență.

În continuare autorul scrie:

„În aparență, cele mai „dezvoltate“ țări, cele în care politicul de fapt este conceput și practicat în întregime în serviciul exclusiv al economiei (al capitalului, de fapt) – în mod evident, Statele Unite – sunt prezentate ca fiind „cel mai bun model“ pentru toată lumea. Instituțiile și practicile lor ar urma să fie imitate de către toți cei care vor să fie contemporani cu scena mondială.

Nu există alternativă modelului propus, care este bazat pe

postulate economistice, pe identitatea între piață și democrație și subordonarea politicului economicului“.

Citatul are atribuție directă la realitățile noastre. Ce altceva face clasa guvernantă de la Chișinău decât să imite cu slugărnicie și ignoranță modele „de import“, injectate în mințile lor debile de către centrele de influență occidentale? „American dream“ în versiunea lui hollywoodiană și „parcursul european“ țin loc de gândire statală în creierii seci ai maimuțelor și papagalilor local. Întreaga vânzoleală legată de edificarea unei societăți imaginare a provocat doar dezastru. Altfel nici nu putea fi, atâta vreme cât suntem guvernați de o cohortă de imitatori, lipsiți până și de un minim spirit critic, de orice urmă de pregătire intelectuală și goliți de cele mai elementare sentimente de solidaritate socială și demnitate națională.

Samir Amin mai precizează în legătură cu cele spuse mai sus:

„Altfel zis, afirmațiile de mai sus au virtutea d a fi „adevăruri eterne“ (adevăruri ale „Rațiunii“), revelate de către însăși desfășurarea istoriei contemporane. Triumful lor este asigurat, în special după dispariția experimentului de alternativă „socialist“. Vom ajunge într-adevăr cu toții, așa cum s-a spus, la sfârșitul istoriei. Rațiunea istorică a triumfat. Acest triumf, înseamnă, așadar că trăim în cea mai bună dintre lumile posibile, cel puțin la modul potențial, în sensul în care va fi anume așa atunci când ideile ei fondatoare vor fi acceptate de către fiecare și puse în practică pretutindeni“.

Altfel zis, autorul ne sugerează că de fapt suntem cu toții victimele unei imense iluzii, extinse la scară globală, suntem captivii unei noi religii politice totalitare, soră geamănă cu „religia“ care ne-a orbit mințile prin experimentul comunist. Printr-o ironie a sorții, seducția unui „Paradis terestru“ a migrat cu perfidie din paradigma comunistă în cea liberală, ultima versiune a acestui duplex de escatologii politice deosebindu-se doar printr-o eficiență mai mare, datorată inclusiv predilecției spre hedonism a omului „căzut în istorie“ de la înălțimea universului tradițional.

Fiind fascinați de acest miraj social, care se îndepărtează mereu, asemenea liniei orizontului, după orice ciclul electoral, nu avem nici o șansă să realizăm că de fapt ne aflăm într-o continuă și din ce în ce mai vertiginoasă cădere într-un hău, căruia nu i se vede fundul, oricât de mult ne-am continua prăbușirea. Tocmai de aceea cărțile cum este cea pe care o prezint aici pot avea darul dezvrăjirii, a trezirii din starea de paralizie mentală și psiho-emoțională, a revenirii la interpretarea coerentă, sistemică, organică a realității. Dumnezeu ne-a creat după chipul și

asemănarea Lui, și ar fi un mare păcat să nu valorificăm darul suprem de care dispunem. Am orbecăit destul prin hățișurile liberalismului, prin coclaurile unui capitalism imaginar și al unei democrații iluzorii. Iar ieșirea din acest labirint se deschide doar celor care devin conștienți de virusul pe care îl poartă de multă vreme și fac eforturi sincere, puternice și susținute de a-și depăși maladia. Și, poate, de a-i ajuta și pe alții să scape de această hibă de o gravitate mortală.

Alain de Benoist. Un gânditor francez angajat împotriva liberalismului

Așa cum vă anunțam în articolul anterior, în care prezentam cartea gânditorului de stânga Samir Amin *Virusul liberalismului*, voi continua să prezint cititorului moldovean lucrări ale unor personalități de prim rang din lumea academică internațională, ce țin de subiectul respectiv. De această dată aduc în atenția dumneavoastră numele unui ilustru filozof francez, Alain de Benoist, care este asociat cu ceea ce se numește în Franța „Noua Dreaptă", al cărei fondator este. Tot el este liderul cunoscutului think tank GRECE (Goupement de Recherche et Etudes pour la Civilization Europeene), autor a circa o sută de cărți și nenumărate articole, un critic acerb al liberalismului, al pieței libere și egalitarismului.

Cartea pe care o recomand astăzi poartă titlul *Împotriva liberalismului* («Против либерализма. К четвертой политической теории», Санкт-Петербург, «Амфора», 2009). Nu mă voi referi decât în treacăt la semnificația noțiunii de a Patra teorie politică, deoarece am făcut-o pe larg în prefața versiunii compendiu a lucrării cunoscutului filozof, geopolitician, sociolog și politolog rus Aleksandr Dughin. (Lucrarea poate fi găsită pe blogul meu www.iurierosca.md la compartimentul CARTI în versiune PDF, iar textul respectiv este inclus și în culegerea *Căderea din URSS în UE*, ultima putând fi descărcată de pe același blog).

În prefața la această lucrare gânditorul creștin rus Al. Dughin punctează principalele elemente ale viziunii autorului:

„Principalii dușmani ai identității europene, potrivit lui Alain de Benoist, sunt:

SUA (care s-au transformat treptat dintr-o margine a lumii occidentale într-un hegemon mondial, care a absolutizat niște valori periferice, iar uneori diametral opuse celor europene – pragmatismul, economismul, elogierea tehnicii și a optimizării);

liberalismul politic de tip anglo-saxon (care contravine democrației republicane europene);

geopolitica atlantistă (opusă continentalismului vechii Europe);

individualismul (care surpă temeliile sociale comunitare și valorile coeziunii, ale „holismului" („integralității" și comuniunii);

societatea de piață (o societate în care toate valorile se evaluează în echivalentul lor financiar).

Aliații identității europene sunt:
etniile europene care își conservă propria cultură;
regiunile care continuă să-și mențină tradițiile populare;
știința și cultura, care se axează pe scopuri metafizice superioare;
noua Rusie, care revine în istorie;
țările lumii a Treia, aflate în căutarea propriei căi.
Scopurile:
crearea unei lumi multipolare;
crearea unei alianțe strategice și economice între Europa și Rusia;
elaborarea unui nou model politic (dincolo de liberalism, comunism și fascism);
edificarea unei economii sociale;
conștiința ecologică.

Revin și de această dată asupra ideii că notele asupra unor lecturi pe care le fac se înscriu în logica luptei de idei, atât de necesare spațiului public din Republica Moldova, dominat de un discurs liberal imitativ, de păruieli intestine între câteva grupări de tip criminal care controlează aproape integral jocul politic, dar și de interpretarea naivă, deformată și partizană a cauzelor crizei profunde în care ne-am pomenit și a marilor conflicte geopolitice. Am putea zice, invocând o expresie utilizată de Alain de Benoist într-o recentă dezbatere televizată, că societatea de azi este înghesuită în chingile unei ideologii totalitare, care se pretinde singura normă, firească precum legile naturii, care pretinde că istoria a ajuns la apogeul său, iar în loc de ALTERNATIVĂ, ni se oferă iluzia ALTERNANȚEI (la guvernare).

Pretenția că modelul actual de organizare a societății ar fi unul fără alternativă ucide libertatea și creativitatea omului, îl face captivul unei alienări grave, induse metodic în mentalul colectiv în special după cel de-Al Doilea Război Mondial. Sau, așa cum se exprimă rușii, în războiul „am învins noi, dar au câștigat SUA“ (победили мы, а выиграли США»). Subliniez și de această dată că la ora actuală principala problemă a societății noastre nu este nici criza politică, nici cea economică, ele sunt doar urmarea directă a crizei de idei, a lipsei de viziune a celor care populează spațiul public pe post de politicieni sau analiști politici. Iată de ce surmontarea clișeelor de gândire, ieșirea din cercul vicios al dogmelor liberale reprezintă cel mai urgent și mai vital efort pe care trebuie să-l întreprindă cei care fac parte (nu care se consideră a fi!) din elita națională. Asta pentru că fără depășirea acestui obstacol major, care blochează orice încercare de analiză consistentă a realității, șansa depășirii impasului în care ne-am pomenit este nulă. Am putea spune și

așa. Avem prea mulți „jucători politici“, dar ne lipsesc cu desăvârșire „gânditorii politici“, cu pregătire temeinică, cu vocația servirii interesului național, cu demnitate și angajament total, dar și cu o preocupare profundă pentru planul metafizic, transistoric, religios, care este obturat definitiv în temnița paradigmei liberale.

Liberalismul ca dușman principal

Acum să trecem la tezele lui Alain de Benoist. În articolul „Contribuții la a Patra teorie politică“ el scrie:

„Secolul XX a fost cel al dominației celor trei teorii politice: liberalismul, comunismul și fascismul… Teoriile care au apărut mai târziu, au dispărut mai devreme decât altele. Fascismul, care a apărut mai târziu decât toate celelalte, a sucombat mai repede decât celelalte. I-a urmat comunismul. Liberalismul, care este cea mai veche dintre cele trei teorii, dispare ultimul…. Liberalismul poate fi definit în totalitate ca un sistem al banilor, și am convingerea profundă că acest sistem va dispărea din cauza banilor…

Liberalismul reprezintă dușmanul principal. În primul rând pentru că el încă mai e prezent aici, în timp ce comunismul și fascismul au dispărut, dar și pentru că el mai păstrează o anume supremație planetară. Aș vrea să amintesc faptul că sub aspect strategic dușmanul principal nu întotdeauna este cel pe care în detestăm cel mai mult. Pur și simplu el este dușmanul, care este cel mai puternic. Liberalismul este un sistem antropologic întro măsură mai mare decât social-economic. Altfel zis, el propune o anumită viziune asupra omului… Ea rezidă în faptul că omul este privit ca un atom aparte. Liberalismul analizează societatea pornind de la individ. … La baza teoriei liberale stă ideea contractului social, încheiat de către indivizi pornind de la interesele lor private… Din această perspectivă el se afirmă în detrimentul colectivității. Crainicul liberalismului Adam Smith susținea că negustorul nu are patrie, el se poate stabili în orice țară. Patria lui este acolo unde își multiplică profitul…

Gânditorul german Arthur Moeller van den Bruck afirma: „liberalismul ucide popoarele“. Scopul lui final este să instaureze o societate, care va fi DOAR de piață. Într-o astfel de societate valorile comerciale, negustorești devin singurele, iar valorile care nu pot fi reduse la un anumit calcul devin inexistente, ele dispar. Ne-am putea aminti de cunoscuta formulă potrivit căreia societatea de piață este domnia

cantității. DOAR a cantității. (A se vedea în acest sens și cartea celebrului gânditor francez tradiționalist René Guénon *Domnia cantității și semnele vremurilor*, cea de-a treia lucrare din tripticul care mai include *Orient și Occident* și *Criza lumii moderne* – n.n.).

Caracterizând în continuare esența acestui tip de societate, autorul amintește că el se bazează pe un soi de război civil, latent și nedeclarat, care se evidențiază în special în „darwinismul social". „Celălalt, – spune autorul, – este întotdeauna un potențial concurent, adică un potențial dușman. Această viziune economică asupra omului își are de asemenea o fundamentare morală și juridică, exprimată în ideologia DREPTURILOR OMULUI, care a devenit astăzi un fel de religie modernă".

„Pierderea rădăcinilor" ce caracterizează epoca modernă, invocată de autor, poate fi suplimentată de câteva idei invocate de el în altă parte. Este vorba de ceea ce Alain de Benoist numește „deruralizarea", dispariția civilizației rurale, măcinate de monstrul industrializării și al urbanizării, de hiperdezvoltarea „centrului" (Occidentul) și subdezvoltarea „periferiilor" (restul lumii). Sau, cum se mai spune în literatura de specialitate occidentală, „the West" și „the Rest" (Vestul și Restul). Am recurs la această digresiune doar pentru a accentua o dată în plus faptul că exodul masiv al populației din țara noastră este nu doar (și nu în primul rând) efectul relei credințe a clasei guvernate, ci mai curând al unui proces global, ce afectează din ce în ce mai grav și societatea noastră.

Încă o dată despre esența LIBERULUI SCHIMB: țara noastră exportă oameni și importă – în schimb! – mărfuri, capitaluri și servicii străine. Un astfel de schimb nicidecum nu poate fi numit nici echivalent, nici reciproc avantajos, nici moral, nici eficient economic. De fapt, noi asistăm neputincios la un proces de genocid național, care a devenit posibil din cauza miopiei și servilismului guvernanților față de cei care efectuează la modul direct actul guvernării din exterior. Am ajuns la o stare de desuveranizare națională cumplită, iar dacă lucrurile se vor desfășura pe aceeași pantă abruptă și de acum încolo, ne așteaptă un suicid colectiv iremediabil.

Iar acum voi aduce un citat destinat direct celor care împărtășesc la modul sincer sentimente naționale, patriotice, sunt preocupați de conservarea identității noastre colective. Problema lor majoră este că ei încă n-au reușit să coboare de pe baricadele emancipării naționale din perioada sfârșitului URSS, continuând să lupte cu un comunism defunct, nereușind să pătrundă logica noilor provocări, care au apărut în fața noastră în ultimele decenii.

Progresismul, identitatea și politicul

„Domnia capitalului revendică o piață din ce în ce mai omogenă, uniformă, și, ca urmare, nimicirea, suprimarea identității colective, culturilor naționale și a diversității formelor de viață. IDEOLOGIA PROGRESULUI (subl. noastră – Iu. R.), care a fost una dintre promotoarele Modernității, participă și ea la această acțiune dizolvantă. Ideologia progresului susține că trecutul nu conține nimic interesant, el nu are nimic a ne spune. Asta deoarece ceea ce reprezintă noul este MAI BUN din simplul motiv că este NOU“.

Autorul menționează că în lumea de azi chestiunea identității a devenit una dintre problemele de bază. „O masă enormă de oameni nu știu ce să facă, deoarece nu știu CINE SUNT… Identitatea nu este ceva ce nu se schimbă niciodată, ci ceea ce definește maniera noastră specifică de a ne schimba, ceea ce ne permite să ne schimbăm, rămânând noi înșine. Dușmanul, neprietenul identității noastre NU ESTE IDENTITATEA ALTUIA. (subl. noastră – Iu. R.). Dușmanul identității noastre este acel sistem ideologic ce distruge toate identitățile“. În cazul societății noastre modelul pentru care pledează autorul ar însemna atât conservarea valorilor naționale a majorității populației, cât și protejarea profilului identitar al tuturor etniilor conlocuitoare. Unitatea noastră națională stă în diversitatea noastră. Iar pentru a o menține, este nevoie de un efort de rezistență colectivă în fața tăvălugului globalismului cu tot cu cultura lui de masă.

Vorbind despre nevoia de a reabilita Politicul, autorul revine la esența liberalismului, care a aburcat în prim-planul scenei istorice „omul economic“. „Trăim într-o eră economică. Liberalismul este o doctrină, care în viața concretă neutralizează voința politică. Oamenii nu mai sunt cetățeni, ci consumatori. Iar sfera în care decurge activitatea politică este substituită de sfera mijloacelor de informare în masă, în care domnesc distracțiile. În consecință, chestiunile de ordin politic sunt percepute aici ca probleme tehnice. Și deoarece este vorba de probleme tehnice, se consideră că există doar soluții tehnice și, mai exact, că există o singură soluție. Adică este suprimată una dintre cele mai importante dimensiuni ale politicului – multitudinea opțiunilor posibile. Politica nu este nici tehnică, nici știință. Ea este o ARTĂ, pe care trebuie să o faci cu multă luare aminte…. A reabilita politicul înseamnă a ieși din obsesia economicului, a decoloniza imaginarul simbolic, care este colonizat de către valorile cantitative, comerciale. Adică să ne eliberăm de ideea că piața constituie o paradigmă a tuturor factorilor sociali“.

Impostura tehnocraților și conflictul dintre „a fi“ și „a avea“

Apropo de tehnocrați. Am văzut cu toții cum zilele trecute la București s-a instalat un guvern zis de tehnocrați. Această manipulare sordidă a fost posibilă doar în măsura în care mentalul colectiv al acestui neam a fost colonizat de miturile liberale. Iar numele candidatului (Cioloș) înmânat spre desemnare „în plic“ de către cancelariile occidentale celui pe care reputatul jurnalist român Ion Cristoiu îl numește „rața mecanică“ (Iohannis) a lipsit România (sperăm, doar pentru moment!) de șansa istorică de a avea în fruntea Guvernului o personalitate de talia unui Călin Georgescu. Iată că și la Chișinău se pare că se clocește un candidat „de import“, obedient centrelor de comandă din exterior, astfel încât riscăm să avem după un premier corupt și băgat la răcoare, unul corupt de plutocrația internațională, dar neimplicat în schemele de tip mafiot din interiorul țării. Și nu contează dacă acesta va purta fustă sau pantaloni. Și nici cum se numește. Ci doar că va fi din nou o unealtă slugarnică în mâinile acelorași sforari. Iar „rața mută“ de dincoace de Prut nu va ezita să semneze decretul în care va figura un candidat la funcția de șef de Guvern scos din pălăria Occidentului.

Autorul readuce în discuție vechiul conflict, iscat odată cu uzurparea scenei istoriei de către „negustori“, între verbele A FI și AVEA. În lumea de azi nu mai contează CINE EȘTI, doar CE POSEZI. Ești posesor de capital, prin urmare ești relevant și în politică sau, și mai exact, ești relevant în politică în măsura în care posezi bani aducători de succes electoral. Citățm: „Libertatea liberalilor este întâi de toate libertatea de a avea proprietate. Ea își are rădăcina nu în existență, ci în posesiune. Omul este liber doar în acea măsură, în care este proprietar, și în primul rând proprietar asupra a sine însuși“.

Altfel zis, antropocentrismul ca parte a ideologiei liberale l-a detronat pe Dumnezeu din centrul universului, locul Creatorului fiind acaparat de creatură, ultima imaginându-se a fi produsul unui accident. Omul ca măsură a tuturor lucrurilor, „omul orizontal“, „omul cantitativ“ nu are obligații decât față de sine însuși, este vidat de dimensiunea metafizică, golit de sensurile superioare, este un construct social ghidat de egoism, străin de orice atașamente față de comunitatea văzută exclusiv prin prisma unor relații contractuale.

Întrucât vasta culegere de articole a autorului francez nu are cum să fie expusă pe larg într-o cronică de presă, aș dori totuși să menționez măcar în treacăt câteva remarci ale acestuia asupra conceptului de

„societate civilă“, atât de vehiculată prin gura unor exponenți din „sectorul neguvernamental“, alimentați financiar din fondurile occidentale. Este vorba de cei câțiva indivizi anoști, care perorează zilnic de pe ecranele TV și care se autoglorifică, recurgând la trucul ieftin al falsei modestii, cu titlul de onoare „simplu cetățean“. Iată ce zice Alain de Benoist în acest sens:

„Liberalismul, răspândindu-și forța, de acum încolo promovează „societatea civilă“, care coincide cu sfera intereselor private și se pronunță împotriva „hegemoniei“ sectorului public, adică a monopolului statului aspra satisfacerii nevoilor colective. El pledează de asemenea pentru răspândirea principiilor noi de reglementare a societății în baza regulilor pieței. „Societatea civilă“ capătă o dimensiune din ce în ce mai mitică. Autodefinindu-se, nu în mod independent, ci în temeiul opoziției sale față de stat, ea capătă contururi din ce în ce mai vagi, prezentându-se mai curând ca un operator ideologic decât ca o realitate clară și legitimă“.

Mondializarea, drepturile omului și corporațiile transnaționale

Într-un articol consacrat mondializării Alain de Benoist face o prezentare excelentă a acestui proces, care a luat o amploare gigantică în special după prăbușirea URSS. El susține că ideologia drepturilor omului i-a permis Occidentului să se poziționeze ca Imperiu al Binelui în raport cu restul lumii. Fiind aplicabile în raport cu orice om, „drepturile omului“ – o invenție pur occidentală – sunt servite apriori ca niște principii „universale“. Anume în numele acestei ideologii Occidentul va povățui lumea întreagă, ascunzând prin asta dorința sa de a dispune de dreptul de a fi legiuitorul unui discurs „universal“.

Autorul dă o caracterizare tranșantă capitalismului de tip monetarist, care operează la ora actuală la scară planetară. El amintește între altele că în ultimele decenii s-au schimbat și înșiși jucătorii la scară internațională. Până nu demult principalii actori erau statele. „Acum, – scrie de Benoist, – locul lor a fost ocupat de către puternicele companii transnaționale. Piețele financiare își dictează tot mai insistent propriile reguli, iar participarea băncilor în jocul economic se autonomizează din ce mai mult în raport cu sfera economiei productive reale. Are loc trecerea dinspre lumea organizată în jurul statelor naționale spre „lumea-economie“, structurată de către noii jucători.

Este vorba de o transformare esențială. Încă acum câteva decenii

statele naționale burgheze determinau natura politică și socială a sistemelor de producție naționale. Concurența în interiorul sistemului capitalist se desfășura în principal între state. Fenomenul de bază al sistemului capitalist mondial era teritorializarea lui, adică înrădăcinarea în spațiu, limitat de dimensiunile și posibilitățile economiei naționale. Piața, chiar dacă se dezvolta în mod agresiv, era în primul rând un fenomen național…

La ora actuală integrarea capitalului mondial a provocat distrugerea sistemelor de producție naționale și a predeterminat includerea lor cu drepturi de segmente în sistemul de producție global… Mondializarea provoacă reorganizarea spațiului planetar, care conduce spre deteritorializarea capitalului. Are loc trecerea de la un spațiu fix spre un „spațiu lichid“ , adică spre organizarea de rețea. Rețeaua nu corespunde niciunui teritoriu, dar, înscriindu-se în piață, îi permite să se emancipeze în raport cu limitările de ordin statal și politic. Pentru prima dată în istoria mondială spațiul economic și cel politic se pomenesc a fi separate. Anume în asta constă cel mai important aspect al mondializării.

Încă o trăsătură a epocii de azi rezidă în mondializarea culturală: de la un timp încoace capitalismul vinde nu doar mărfuri și servicii, ci simboluri, imagini, vise, relații culturale și ramificații. El nu doar mobilează casele, el colonizează imaginația și domnește asupra comunicării“.

Desuveranizarea sau starea de impotență a guvernelor naționale

Iată în încheiere încă un citat magistral din același articol:

„Ultimul rezultat al mondializării: impotența crescândă a statelor naționale. Guvernele văd cum încercările loc de a influența situația macroeconomică se dovedesc a fi zadarnice sub autoritatea mobilității internaționale a capitalului, a mondializării piețelor și integrării economiilor. Sub aspect monetarist capacitatea lor de manevră este redusă la zero, deoarece ratele dobânzilor și cursul de schimb sunt reglementate de acum încolo de către băncile centrale independente, care își iau deciziile sub influența conjuncturii internaționale.

Sub aspect bugetar, libertatea statelor este de asemenea extrem de limitată, deoarece datoria publică le blochează capacitatea de a întreprinde măsuri hotărâte, care n-ar fi coordonate cu instituțiile

financiare. În sfârșit, în domeniul politicii industriale guvernele nu au alte soluții decât să atragă corporațiile trasnaționale prin intermediul subvențiilor și a facilităților fiscale... Puterea fiscală a statului nu mai este una suverană, ci contractuală, deoarece se formează în procesul coordonării cu capitalul, care devine din ce în ce mai impertinent și tot mai puternic în impunerea cerințelor sale“.

Am făcut această expunere mai extinsă a cărții respective fiind ghidat în primul rând de dorința de a familiariza un număr cât mai mare de cititori cu viziunea autorului. Ea este una extrem de utilă pentru toți cei care doresc să înțeleagă în profunzime cauzele neîmplinirilor ce macină și societatea noastră. Înțeleg destul de bine că lumea nu prea are timp să se dedice unor lecturi sistematice, aplecându-se asupra unor tomuri voluminoase. În orice caz, este clar că acest articol va fi citit de mult mai mulți oameni decât numărul de solicitanți care se vor adresa să le furnizez versiunea electronică a cărții respective.

Philippe de Villiers: Un patriot francez în fața hegemoniei americane

Philippe de Villiers este un nume de referință în politica și cultura franceză a ultimelor decenii. Practicant, dar și gânditor politic de primă mărime, el a avut o carieră fulminantă de demnitar în diverse funcții-cheie, dar și de scriitor prolific. Ultima lui carte a constituit un eveniment editorial fulminant în Franța. Apărută în 2015 la editura „Albin Michel", ea poartă titlul *„A venit momentul să spun tot ce am văzut"* (*„Le moment est venu de dire se que j'ai vu"*). Lucrarea a provocat o dezbatere aprigă în presă, a avut parte de critici dure din partea stângii antinaționale și proamericane, dar și de o prezentare generoasă la posturile de televiziune și radio. E destul să intri pe youtube și să culegi numele autorului pentru a vedea multitudinea de înregistrări dedicate apariției acestui volum.

Rareori mi se întâmplă să ader totalmente, fără nici o rezervă, la analizele, aprecierile și comentariile autorilor pe care îi citesc. Așa, de exemplu, personalități de calibru internațional precum americanii Immanuel Wallerstein, Noam Chomsky, Joseph Stiglitz sau economistul egipteano-francez Samir Amin au meritul incontestabil de a fi reușit să elaboreze lucrări fundamentale care dezvăluie esența liberalismului, a capitalismului speculativ și a hegemoniei americane. Însă fiind gânditori de sorginte marxistă sau, mai larg, de stânga, ei uneori trec cu vederea capcanele democrației sau se arată prea încrezători în ideologia drepturilor omului, cu tot cu secularismul ei militant, materialismul, economismul, antropocentrismul opac, feminismul etc. Am enumerat doar câteva nume ilustre care se concentrează asupra criticii „dinspre stânga", extrem de necesare și chiar strălucite ca eșafodaj argumentativ, a actualului sistem global, dominant și triumfător. Philippe de Villiers, însă, vine cu o viziune de dreapta, la fel de ireconciliabilă, asupra acelorași realități.

O carte ca remediu contra eurolatriei

Fiind un creștin fervent și un patriot înflăcărat, autorul realizează perfect tragedia pe care a reprezentat-o pentru poporul francez și pentru întreaga omenire așa-zisa Revoluție Franceză, ce reprezintă mitul fondator al regimurilor politice occidentale de azi, văzute ca norme indiscutabile. El dezghioacă cu un talent cu totul remarcabil întreaga

gamă de minciuni obligatorii, pe care se bazează „politica corectă“, instituită după cel de-al Doilea Război Mondial, care a triumfat și în Franța de după Charles de Gaulle. Stilul lui de scriitor experimentat este de o savoare cu totul specială. Fiind până nu demult în mediile cele mai înalte ale politicii franceze și europene, Philippe de Villiers ne dezvăluie ce se întâmpla în culisele Palatului Elysee sub mandatul președinților François Mitterrand, Valéry Giscard d'Estaing, Jacques Chirac, pe coridoarele întunecate ale Parlamentului European, unde mișună ca șobolanii agenții firmelor de lobby aflați în serviciul companiilor transnaționale, cum este distrusă metodic Franța tradițională, memoria ei colectivă, agricultura, cum se produce deruralizarea ei, ce impact are valul de imigranți musulmani asupra ei etc.

Parcurgând această carte, cititorul moldovean, care cunoaște Franța din manualele școlare, din presă sau din scurtele călătorii la Paris, ar trăi un adevărat șoc al dezvrăjirii, asemeni unui duș rece, ce te trezește din niște reverii naive, induse prin efectul culturii de masă și a lenei intelectuale. Iar eurocentriștii, euroentuziaștii sau, cum ar zice de Villiers, eurolatrii autohtoni, dacă ar face un efort de ieșire din labirintul occidentomaniei induse de discursul dominant al birocrației de la Bruxelles și a patronilor acesteia de la Washington, ar afla cu stupoare, de pildă, în ce a constat esența Tratatului de la Maastricht, cum națiunile europene au fost supuse unui proces de desuveranizare și vasalizare, care le afectează profund însăși temelia spirituală, culturală, politică și economică. Pentru a realiza dimensiunile catastrofale ale Acordului de asociere și de liber schimb cu UE pentru Moldova, este suficient să citești cu atenție argumentele aduse de acest gânditor remarcabil ce țin de efectele pe care le-a avut asupra Franței apariția acestei suprastructuri birocratice a UE. Și asta în cazul uneia dintre cele mai puternice economii europene. Consecințele liberului schimb, ale apariției monedei unice, deindustrializării, dispariției țărănimii și micului proprietar rural, Tratatului Transatlantic ce atârnă ca sabia lui Damocles de-asupra capului Europei – iată câteva teme majore prezente în acest volum.

Călăii perfizi ai media corporatiste – asasinii gândirii libere

Philippe de Villiers își începe cartea astfel: „ Am fost un om politic. Acum deja nu mai sunt. Cuvântul meu e liber…Am intrat în politică prin efracție. Și am părăsit-o cu dezgust. Astăzi, o detest. Ea mi-a făcut rău.“, -

zice autorul. El nu s-a mai putut afla „în această lume în care trădarea este ca o recurgere naturală la prietenie“. Și continuă astfel: „Am intrat într-un timp în care impostura nu mai are nici resurse, nici rezerve. Clasa politică va cunoaște haosul. Ea a declasat Franța, ea a împins-o în impas, având mandatul să-i refacă grandoarea. Iar poporul vede toate astea. Însă politicienii nu sunt singurii responsabili. Ei s-au putut sprijini pe niște aliați utili din lumea economică, mediatică, asociativă etc., printre toate aceste elite aflate în stare de revoltă contra poporului“.

Dar oare la noi lucrurile stau altfel? Oare clasa politică venală s-ar putea descurca în afacerile ei oneroase fără suportul mediului de afaceri, a media vandabile, a sectorului neguvernamental prostituat și anexat la interesele oligarhiei? Cine mai crede că Moldova ar reprezenta un caz atipic, de democrație subdezvoltată, stare ce va fi, chipurile, depășită odată cu „implementarea reformelor“ și urmarea orbească și neghioabă a „indicațiilor prețioase“ de la FMI, EU, OMC și alte structuri ale hegemoniei globale americane, nu are decât să parcurgă cu creionul în mână cartea acestui francez. Ea ne ajută să înțelegem mai bine esența și mecanismele de funcționare ale tipului de societate ce ne este impusă și nouă ca model unic și indiscutabil.

Cine sunt cei care contribuie la extinderea și inocularea prin metode soft a acestor dogme ale neoliberalismului, ale societății de consum lipsite de rosturi superioare și căzute într-o stare de degradare cumplită? În primul rând, cei pe care de Villiers în numește chiar din capul locului: „jurnaliștii de televiziune“ , „marii preoți ai societății media“, făcătorii de vedete din nulități și impostori și demolatorii de imagine ai celor indezirabili plutocrației. Relatându-și propria experiență trăită pe platourile TV sub tirul veninos al starurilor media, el își descrie calvarul parcurs în lumina reflectoarelor, schițând cu abilitate procedeele perverse, utilizate de gangsterii mediatici deghizați în apărători ai binelui comun și acuzatori publici ai tuturor celor împotriva cărora este ordonat linșajul mediatic. Plasându-te ca pe banca acuzaților în studioul unde reușesc să te atragă ca într-o cursă, ei sunt cei care „imediat te bănuiesc, după care te acuză și bineînțeles te condamnă“. Interogatoriul care este supus omul de bun simț ajuns pe mâna rechinilor media, este unul descalificant, insinuant, iremediabil și deseori fatal pentru imaginea invitatului. Execuția publică săvârșită de „marii inchizitori“ este una ce urmează toate procedeele acestui ritual ipocrit și necruțător. Manipularea nu dă greș practic niciodată. Victima e răpusă cu o măiestrie demnă de ocupații mai onorabile. Realitatea indusă de media corporatistă este cea care o înlocuiește pe cea adevărată, ca în definitiv să o substituie pe de-a-

ntregul. Acest regim al dictaturii media autorul îl definește cu termenul mediacrație. După o astfel de dezbatere TV autorul mărturisește:

„Am înțeles în acea zi că micul ecran nu este o oglindă, este o sită ideologică ce triază boabele bune și respinge pietricelele rele. El trăiește prin „legea suspectului". Astfel, conchide autorul de la Tribunalul revoluționar - la tribunalul mediatic, de la Fouquier-Tinville - la lansatorii de imprecații din platou, descendența este evidentă, este o linie de continuitate... Din acea zi știu că dezbaterea politică, în Franța, este ipocrită, asimetrică, ireală". Și nu doar în Franța, am adăuga noi. Ci pretutindeni unde cleptocrația instituie mediacrația ca formă de teroare psihologică asupra tuturor celor care caută să se eschiveze patului lui Procust al gândirii obligatorii în termenii „corectitudinii politice". În accepția acestor câini turbați ai presei corporatiste, cine încalcă tabuurile, este fascist, comunist, antidemocrat, homofob, islamofob, retrograd, obscurantist etc.

Școala superioară franceză ca fabrică de roboți autosuficienți

Starea de lucruri din școala superioară de la noi, încropită în deceniile de după căderea comunismului, este un prilej de îngrijorare pentru toți cei care îi cunosc limitele și deficiențele. Chingile ideologice obligatorii, copiate fără un minim discernământ după modelul liberal occidental, șterg orice urmă de spirit critic, abordare profundă și depășire a locurilor comune. De regulă, cadrele didactice mediocre și obediente produc studenți de aceeași factură. Am căzut, cum spuneam, din comunism în liberalism ca din lac în puț, am scăpat de dracul și am dat peste tat-su. Aceeași paralizie intelectuală, aceeași viziune fragmentară, sectorială, ciuntită asupra realității. În cel mai bun caz, de pe băncile universităților noastre poți ajunge un bun specialist într-un domeniu foarte specific de activitate. Domeniul științelor socio-umane, însă, este cel care fabrică mediocrități în serie. În general, asta știam și până acum. Nu știam, însă, că nici în Franța lucrurile nu stau prea diferit. Astfel, mărturisindu-și propria experiență de la Școala Națională de Administrare (E.N.A.) încă din 1977, Philippe de Villiers ne arată starea acestei instituții de învățământ „de elită", în care a ajuns după război.

Visul sain-simonian, în care sunt invitați să plonjeze studenții de aici confecționează resurse umane pe potrivă. „Astfel trebuie să învățăm a planifica, a intra trup și suflet într-o lume ce construiește un oraș fără

frontiere și fără rădăcini. Este necesar doar de a însuși ideea devenirii a inginerilor sociali. Foștii studenți de aici (în original – les enarques, adică absolvenții școlii respective – n-n.) nu sunt niște oameni care ar vrea să facă rău, ci niște oameni care cred că știu mai bine decât poporul tot ce este bine pentru el. Iar în 1977 ceea ce era considerat a fi bun pentru popor era deja sfârșitul națiunilor, sfârșitul istoriei, sfârșitul religiei, sfârșitul ideilor, sfârșitul politicii.

Această școală – de gândire? – greșea pe toată linia, începând cu perioada de după război. Inspectorii de finanțe care veneau să ne administreze balivernele lor, ne învățau utopia tehnocratică: „Statul este motorul societății. Comuniștii din Est pur și simplu au optat pentru o cale prea radicală". Voi continua imediat citatul, însă doar după ce voi preciza aici încă o dată caracterul complementar al celor două proiecte de anvergură istorică și spațială cu pretenții globale – comunismul și liberalismul -, ținta cărora este deopotrivă dizolvarea identităților naționale într-un cazan comun, care să mistuie orice urmă de rădăcină religioasă, culturală, civilizațională, orice aluzie la trecut pe altarul paradisului terestru al materialismului triumfal și al hedonismului imbecil, autosuficient și opac în egală măsură. Iată cum își continuă ideea autorul:

„Pe parcursul întregii noastre școlarizări, am trăit sub semnul mitului convergenței dintre Est și Vest. Din conferință în conferință, ni se amintea despre barbaria nazistă, am fost instruiți în spiritul unei culpabilizări generale a națiunilor vinovate, extrem de vinovate. Se dorea să ne facă să credem că doar recurgându-se la ștergerea lor, la fuziunea lor în entități mult mai mari, fără trecut, în stare de imponderabilitate, întorcând popoarele spre calea căutării prosperității materiale, se va pune capăt pentru totdeauna războaielor și conflictelor". Autorul precizează că „la E.N.A. am fost învățat informatică, compatibilitate publică, fiscalitate, statistică, psihosociologie. Nu era nimic ce ar ține de Istorie, de cultură, de Timp de durată mai lungă". De Villiers arată că același proces de deculturare a învins și la Sciences Po (Institutul de studii politice de la Paris – n.n.). Și precizează: „Ceea ce a constituit un dezastru pentru această școală, care era un creuzet al viitoarelor elite politice, dar și al celor economice și mediatice". „ Nu căutam să gândim, ci să reproducem". – remarcă cu amărăciune autorul. Am stăruit asupra aspectului educațional în mod special, deoarece la noi, așa cum încă suntem cuprinși de fascinația Occidentului, în general se crede că o școală de la Paris este întotdeauna bună de urmat pentru un tânăr sau potrivită pentru a fi imitată de către școlile similare de la noi. Astfel, obtuzitatea intelectuală

de marcă franceză cunoaște în variantele de copii locale Chirițe demne de toată mila, la fel de pernicioase, atât în politică, cât și la catedra universitară.

Națiunile europene - victime ale devastatoarei globalizării neoliberale

Philippe de Villiers ne relatează în continuare despre acele inginerii sociale majore, ce s-au operat de prin 1983, și care au produs schimbări fundamentale în societatea franceză, acestea fiind de o gravitate fără precedent. „Acest nou proiect de societate intra în rezonanță cu voința marelui patronat. Cuvântul-cheie era același: mobilitatea fără limite. Trebuia să se însușească a fi mobil. Mobil și volatil... Așadar, Franța s-a subordonat dogmelor anglo-saxone. Am trecut de la socialismul național, care a produs pagube enorme, la globalizarea ultraliberală.

La 23 martie 1983, Francois Mitterrand a optat pentru eliberarea capitalului și rămânerea în cadrul Sistemului monetar european – faimosul SME. El hotărâse să urmeze Germania. Francul depindea de marcă. Politica francului puternic la Frankfurt (în original, joc de cuvinte: franc fort – Francfort - n.n.) a prejudiciat economia noastră din cauza unei rate de schimb prea ridicate. Industria germană a profitat pentru a decola. Franța s-a înfundat în dezindustrializare. Moneda unică era pe cale“.

Am reprodus acest fragment doar pentru a-l proiecta, măcar în treacăt, asupra realităților noastre. Așadar, faimoasa „mobilitate socială“, exaltată de apostolii pieței libere, a și deportat „benevol“ circa un milion de moldoveni în străinătate. Nu înainte, însă, de a se produce dezindustrializarea și năruirea sectorului agrar ale țării, care nu mai puteau fi competitive și nici nu mai dispuneau de capacitatea de absorbție a forțe de muncă autohtone. Capitularea în fața dogmelor anglo-saxone este evidentă și în cazul Moldovei, prin toate politicile economice din ultimul sfert de veac. Dacă eliminarea oricăror instrumente protecționiste a lovit atât de puternic Franța, avantajând Germania, să ne gândim încă odată ce lovitură mortală pentru economia noastră îl reprezintă regimul de liber schimb cu UE. Încă o dată să repetăm împreună cu Friedrich List, părintele fondator al patriotismului economic: dacă fuzionează două economii într-o piață comună, una fiind puternică, iar alta slabă, eliminându-se orice bariere vamale, cea puternică va avea de câștigat în

proporție de sută la sută în detrimentul cele slabe. Restul sunt minciuni sau, mai elegant, mituri ale școlii neoliberale de la Chicago.

De Villiers continuă astfel: „Stânga moderată“ a câștigat. Ea a venit să impună liberul schimb universal, în numele unui principiu moral: deschiderea este o virtute, protecționismul este un păcat. Evangheliștii pieței… erau creștinii (e vorba de un curent politic, nu de apartenența religioasă – n.n.), democrat-creștinii – Delors, Camdessus, Lamy, Lagayette, Peyrelevade. Ei erau cei care în curând aveau să colonizeze instanțele internaționale FMI și Banca Mondială. Ei erau în misiune, ei urmau să meargă să evanghelizeze, în numele economiei ecumenice mondializate, toate națiunile. Ei sunt cei care, începând cu 1983, predicând libertatea pieței și a capitalului, au făcut să cadă zăvoarele statului.“

Adică, ceea ce i s-a întâmplat Franței, începând cu 1983, iată că ni se întâmplă și nouă de vreun sfert de veac încoace. Dar în special lucrurile s-au agravat după 2009. Privind lista de nume ale politicienilor francezi de mai sus, care au adus daune deosebit de grave propriei națiuni, nu este deloc dificil să alcătuim propriul catastif de trădători ai intereselor naționale, capii nemernici ai coaliților criminale, alde Filat, Plahotniuc, Lupu, Ghimpu, Leancă și alții din aceeași tagmă de pigmei politici aflați în slujba unor interese străine. Toți cei care ne amețesc astăzi cu „parcursul european“, cu „principii și valori“ și care fac sluj, stând în două labe în fața centrelor de influență dinafară, sapă de zor groapa propriului neam. Niște lachei perverși cu aere de domni, slugi netrebnice cu ifose de bărbați de stat.

Definind în continuare profilul acestei noi specii de politicaștri și creionând noile realități europene create de aceștia, autorul spune: „Acești noi umaniști considerau de capul lor că puterile publice, frontierele, națiunile sunt tot atâtea obstacole în calea prosperității universale: făcând să se retragă politica și tot ce rezultă din controlul vertical, ei au favorizat schimbul, inovația, spontaneitatea creatoare. Nu mai era nevoie de guvernare, o „gouvernance“ era suficientă. Europa era, așadar, o etapă necesară în calea dereglementării și a sfârșitului politicii; în mintea lor, ea nu este destinația finală, deoarece scopul călătoriei este globalizarea totală a capitalurilor, a piețelor, a oportunităților și a tranzacțiilor, este omul nomad al lui Jacques Attali“. Anume așa sună „mesajul noii evanghelii europeniste și globaliste“ și pentru Moldova, iar trubadurii noii utopii sunt mereu prezenți la datorie, îmbulzindu-se pe ecranele TV.

Tineretul revoluționar din 1968 – idioții utili ai corporatismului transnațional

Pentru a surprinde cu mai multă exactitate esența noului tip de societate ce a țâșnit pe scena istoriei, de Villiers merge la originea ei, revenind la revolta tinerilor din 1968. El scrie că „Mai 1968 a fost leagănul noii societăți burgheze. Studenții rebeli au fost agenții activi sau idioții utili ai noului capitalism, care a suferit o mutație.... Dincolo de haos și dezordine, de sloganele festive despre dreptul de a merge să-ți vezi fiii din spatele baricadelor, Mai 68 este în realitate momentul nașterii boboismului, adică a unei noi ideologii în proces de fuziune: cea burgheză – liberalii - și cea a boemei – libertarienii. Burghezul boem este un hibrid care provine, începând cu America, dintr-un nou model economic și social: capitalismul libertarian.

Puțin câte puțin, marea fractură se instalase; cele două Franțe au început să se îndepărteze una de cealaltă. Franța citadină a „bobo“-ilor, care își caută prosperitatea în liber-schimbism, și Franța periferică, ce caută să se protejeze.

Primii practică „No frontier“ a liberalilor și „No limit“ a libertarienilor. Cei de-ai doilea suferă din plin efectele imigrației, ale dezrădăcinării, delocalizării și pierderii reperelor.

Capitalismul libertarian vine din Statele Unite. La începutul anilor șaptezeci, marile întreprinderi multinaționale se clătinau. Era nevoie să fie găsite noi piețe de masă, noi clienți, noi apetituri. Pentru asta experții în marketing au desemnat obstacolele: principalul este patriarhatul, deoarece „un bun tată de familie“ este un prost consumator. Este deci mai bine să ținteşti indivizii decât comunitățile și să le vinzi căutarea fericirii personale în consumism.“

Citatul de mai sus arată odată în plus că societatea noastră nu face altceva decât să parcurgă aceeași cale degradantă, prin care au trecut acum vreo patru decenii societățile din Europa de Vest. Rețetele sunt aceleași, scopurile - aceleași, victimele - aceleași. Dar și profitorii sunt aceiași, firește. Astfel încât noi, nefiind primii care au căzut în această cursă, ne putem bucura de avantajul de a face comparații corecte, studiind ce s-a întâmplat în partea occidentală a continentului nostru, în țările Lumii a Treia, apoi în spațiul ex-comunist. Desigur, mainstream-ul media, diplomațiile occidentale sau școala nu ne vor dezvălui adevărul. Acestea fac parte din sistem. Ca să dai de rădăcina răului pentru a-l putea elimina sau cel puțin a-i diminua ulterior efectele, este nevoie de un efort

personal, de depășirea inerției de gândire, de lecturi selectate cu mult discernământ. Iar cartea pe care o prezentăm aici este tocmai una dintre aceste surse de dez-vrăjire a noastră. Să îi dăm cuvântul în continuare autorului:

„Trebuia ca toată această lume mică să iasă din casă, copilul-rege, femeia revendicată ca autonomă, - mai risipitoare decât mama de acasă – și să li se inoculeze febra consumismului. În prealabil s-a făcut așa ca să fie abandonate toate tabuurile susceptibile de încetinirea comercializării bunurilor și a serviciilor, pentru a favoriza venirea „pieței dorințelor“. „Apple“ a constatat că homosexualii sunt mai buni cumpărători de calculatoare decât heterosexualii. Așadar, gigantul a basculat de partea gay-lobby-ului care niciodată nu va duce lipsă de fonduri. Homosexualii sunt foarte căutați de către agenții de publicitate, care au găsit o formulă potrivită: „Double income, no kid“, „Venituri duble, lipsă de copii în îngrijire“.

Pentru a-și argumenta mai reușit demersul, autorul recurge la un fragment din cartea lui Jean-Claude Michéa „Le complexe d'Orphée“: „Liberalismul economic integral, propovăduit de către dreapta, poartă deci în el revoluția permanentă a moravurilor, apărate de către stânga, tot așa cum cea din urmă o cere la rândul său, eliberarea totală a pieței“.

Dar oare noi, moldovenii, cei care am trăit o parte din viața noastră sub vechiul regim, la care nu am dori să revenim, dar care mai păstra anumite valori comunitare, nu observăm cum tineretul de azi se află în febra unei „revoluții permanente a moravurilor“? Nu simțim cum cultura de masă, cu tot cu modelele ei din filmele hollywoodiene, din revistele glamour sau din rețeaua globală a Internetului, fracturează atașamentul tineretului față de modelele familiei, cele istorice sau culturale? Timpul se derulează tot mai vertiginos, iar hăul dintre generații să lățește cu aceeași viteză amețitoare.

Revin la lucrarea pe care o prezint. „Dragă prietene, lumea veche este în spatele tău“: acest slogan injectează, de la apariția lui în mai 68, ideea progresistă și paricidă a tuturor emancipărilor – de după moartea Tatălui, ceea a taților de familii și a mamelor grijulii, răi consumatori, prea zgârciți.

„Este interzis să se interzică“: acest strigăt al inimii poartă o nouă ordine neomorală, stabilită prin hedonism, și al caracterului nemărginit al desfătării... Se apropie timpul abolirii progresive a tuturor limitelor, ierarhiilor și distincțiilor. Piața are nevoie de ființe separate de legăturile lor, invadate de propriile bunuri. Ei trebuie să fie interșanjabili, convertibili, monetabili. „No limit!“

„Astfel, consumatorul compulsiv este reeducat să-și disprețuiască trecutul, să trăiască fără moștenire, fără orizont, fără viziuni comune. Și iată acesta este nenorocitul nostru ce își împinge căruciorul, puțin câte puțin dezgolit, desculturalizat, detașat de toate. El devine un om „lipsit de importanță“, în stare de lipsă cronică. El nu mai crede în nimic, dar este permeabil la toate. El absoarbe ca pe o otravă delicioasă discursul modei și al divertismentului ce îl somează să se distreze până la moarte.“

Ce bine ar fi dacă descrierea lui Philippe de Villiers ar fi doar rodul unei fantezii exuberante ale unui scriitor excentric. Din păcate, însă, el nu face decât o radiografie exactă și deosebit de plastică a realității de coșmar în care ne-am pomenit cu toții. Iar coșmarul este cu atât mai grav cu cât marea majoritate nici nu îl percepe ca atare, crezând că se află într-un univers dacă nu perfect, atunci cu siguranță unul extrem de agreabil. Civilizația „simțitului bine“, a beatitudinii supreme, a lichefierii generalizate sub raza seducătoare a luminii vitrinelor își savurează din plin victoria.

Revenind la anul 1968, de Villiers continuă astfel: „ Capitalismul modern a găsit – sau a regăsit – în ideologia lui mai 68 un aliat de preț, favorizat de America. Este vorba despre crearea fără oprire de noi necesități și de menținerea în starea de anxietate a tuturor micilor Narcișii trândavi care se cred liberi, fiind telecomandați până la digicode.

Studenții revoltați au vrut să slăbească Statul și națiunea. Misiune îndeplinită…. Liberalii și libertarienii au aceeași patrie, piața mondială de masă, fără State, fără națiuni, fără vămi și fără teritorii.

În realitate, această decivilizare, care a amputat indivizii de apartenențele lor sociale, familiale, culturale, i-a livrat trup și suflet marketingului și manipulatorilor săi. Avem sub ochii noștri acest amestec inform, profetizat de Tocqueville, această mulțime nenumărată de oameni asemănători și egali, ce se întorc fără odihnă spre ei înșiși pentru a-și procura micile plăceri cu care și-au umplut sufletele“.

Și pentru a-și încheia descrierea tulburătoare a lumii în care trăim, autorul vine cu niște acorduri finale de o gravitate apăsătoare: „O societate areligioasă nu va dura timp îndelungat. Disperarea spirituală a fost reciclată. Ea a devenit un produs. Publicitatea laudă consumul ca pe un remediu universal pentru boală, solitudine, hebetudine, angoasă metafizică, insecuritate personală. Există întotdeauna un produs de procurat ca remediu pentru epuizare.

Dependența vă face fideli. Fideli față de noua religie a Pieței Divine. Timpul noilor elite a sosit, elitele mondializate. Bucură-te, prietene, lumea nouă este în fața ta“…

Philippe de Villiers analizează cu durere modul în care este distrusă agricultura, meseriile, micul comerț, pescuitul, micul producător, toate aceste sectoare tradiționale ale societății franceze fiind mistuite de diluviul globalizării. El constată: „A fost pur și simplu eradicată independența spiritului, a fost aneantizată de tot Franța care gândea prin ea însăși. A fost pregătită venirea unei societăți mimetice. Mitterand a rezumat operațiunea astfel: „Socialismul este orașul“. Manipularea poate continua. Mondializarea spiritelor, consumism, hedonism, individualism absolut“. Și eu, care de ani de zile scriu că Moldova a devenit o societate de imitatori, o colectivitate unde au trecere doar maimuțele și papagalii, abia aplecându-mă cu atenție asupra cărții acestui gânditor francez am ajuns să văd că nici în țările considerate a fi model pentru noi lucrurile nu stau altfel. Iluzia unui Occident paradisiac, spre care trebuie să tindem și pe care trebuie să-l imităm în mod obligatoriu, încă mai e indusă masiv în societate. Asta în timp ce în realitate și francezii, și noi suntem victimele aceluiași experiment global.

Noi, moldovenii, fiind prin excelență parte a unei civilizații rurale, tipice pentru Europa de altădată, ne-am obișnuit atât de mult cu procesul de deruralizare, încât nici nu-l mai privim ca pe o problemă, necum ca pe o catastrofă. Satul rămâne doar în amintirile noastre și în versurile poeților locali, care îl tot invocă cu jale, urmând cu o întârziere de un secol tradiția literaturii române. Dar să vedem cum ne vorbește despre același fenomen ruralul incurabil Philippe de Villiers:

„Franța rurală, care era inima Franței, a devenit o Franță periferică. Noul imperativ al societății dezrădăcinate este mobilitatea: trebuie „să fii mobil“. Mobilitate profesională, geografică, afectivă. Mobilitatea carierei, a capriciului. Nu mai avem axă. Avem cap care se întoarce. Trăim în instantaneu, în provizoriu, în fugitiv și în futil. Trăim ca într-o tabără.

Astfel efemerul, pregătind sosirea acestei societăți a imediatului, dă o conotație pozitivă unei triple rătăciri a sufletului în afara solului: nomad al viselor sale, decupat de trecutul său și de istoria sa. Nomad al sentimentelor sale, dezafiliat, dezîncarnat, fără patrie și fără sex. Nomad în propria casă, depersonalizat. Un soi de proletar modern, un suflet fără loc, fără legături și în curând fără naștere, fără meserie vie, încovoiat sub autoritatea unui capitalism nepăsător“.

Maastricht – mormântul comun al națiunilor europene

Pentru niște estici cum suntem și noi a înțelege adevărata semnificație a Tratatului de la Maastricht din 1992 și impactul nefast al acestui eveniment cardinal pentru continentul nostru este destul de dificil. Și asta pentru că întreaga rețea a preoților noului cult eurofil este extrem de eficientă în convertirea și anexarea intelectuală a mulțimilor din spațiul ex-comunist. Este vorba, evident, de rețelele media corporatiste, de grantofagii din clientela ong-istă a fundațiilor occidentale, de caracuda politică, deopotrivă ignorantă și perversă, obedientă față de centrele de comandă din SUA și UE, care alcătuiesc laolaltă toată caracatița „formatorilor de opinie“, responsabilă de idiotizarea maselor. Tot aici trebuie adăugat și sistemul de învățământ, care a introdus drept obiect de studiu obligatoriu în instituțiile de învățământ de toate treptele religia neoliberalismului eurolatru. Anume acest tip de ocupație, de colonizare, de cotropire psiho-emoțională și intelectuală vădește în mod izbitor eficiența Sistemului global, ale cărui victime sunt și moldovenii.

Îmi amintesc cum în acel moment Maastricht din 1992 la București doar câteva publicații periodice conservatoare și tradiționaliste semnalaseră pericolul acestui tratat. Printre intelectualii de vârf din România, care realizau perfect ce se pune la cale, era și profesorul Ilie Bădescu, sociolog și geopolitican de primă mărime, urmat de tinerii săi discipoli și prieteni. La Chișinău, însă, atunci practic nimeni n-a prins firul ce se întâmplă cu adevărat.

Philippe de Villiers a fost printre vocile cele mai puternice care s-au opus în acea perioadă desuveranizării și vasalizării Franței de către corporațiile trasnaționale bazate în special în SUA, cele care controlează jocurile la nivelul birocrației europene, care le servește cu slugărnicie interesele. Referendumul organizat atunci în Franța a dat un câștig de cauză la limită comunitariștilor (pe care îi putem numi la fel de bine și neocominterniști). Atunci când s-au anunțat rezultatele acelui plebiscit, Jean-Marie Le Pen a avut o declarație pe care o citez din memorie la distanța de aproape un sfert de veac: „Națiunea franceză nu se va împăca niciodată cu acest DA spus cu jumătate de gură!“. Iată câteva fragmente din capitolul ce ține de evenimentele legate de acel tratat:

„La această distanță de timp, scopul tratatului de la Maastricht mi-a apărut mult mai clar: acesta a fost o schimbare de regim. Trecerea de la democrație la oligarhie. Sfârșitul marelui ciclu, după monarhie și republică.

În realitate, ceea ce n-am sesizat bine în epoca referendumului, având nasul blocat, este că era vorba de o manevră ce venea de departe, de după război. Să spunem lucrurilor pe nume: acesta a fost un complot al

elitelor contra popoarelor. Cu un secret bine păzit.

Sufletul complotului a fost Jean Monnet, un francez din America, fost cadru superior al Băncii Lazard din New-York, inspiratorul Comisiei Trilaterale. El vroia să abolească suveranitățile naționale, dar ținând popoarele europene în ignoranță asupra a tot ce urma să se întâmple. I s-a părut necesar să se avanseze pe furiș, cu pași mici succesivi, fiecare dintre aceștia apelând de fiece dată la urgența economică; acest procedeu a fost numit „sistemul de angrenaj“ sau de clichet. Nu există posibilitatea unei căi de întoarcere. Este o mașină cu crestături. Metoda nu este cunoscută decât de către cercul mic al inițiatorilor ei. Însă nu-i putem împiedica pe artizani să vorbească.

Astfel, Claude Cheyson, care fusese ministru de Externe și membru al Comisiei Europene, mi-a făcut mai târziu o mărturisire: „De la bun început noi ne-am plasat în ademocrație. Întotdeauna am avansat mai bine în afara controlului democratic“. După 1945 elitele noastre democrat-creștine și socialiste au avut frică față de democrația pe care au restabilit-o. Afacerea Maastricht și moneda unică erau prea complicate pentru populații. Le vom spune, mai târziu, că asta a fost pentru binele lor…

Ceva mai recent noul președinte al Comisiei Europene, Jean-Claude Juncker, a ținut să risipească îngrijorările, după alegerile din Grecia: „A spune că totul se va schimba deoarece există un nou guvern la Atena înseamnă a-ți lua propriile dorințe drept realitate. Nu poate să existe o alegere democratică contra tratatelor europene“. E frumos ca ceva antic. Asta înseamnă că de acum încolo voința sau furia unui popor nu mai poate face nimic împotriva concasorului de la Bruxelles. Nu mai avem dreptul să ieșim din cămașa de forță, nici măcar prin intermediul sufragiului. Este prea târziu. Consultarea poporului grec prin referendum a stârnit repulsie printre elitele noastre, la începutul verii. Europa a obținut de la Grecia ceea ce anticii numeau o pace cartagineză. Poporul grec a fost pus sub tutelă, condamnat de către Bruxelles la austeritate.“

Dar oare Moldova are un alt statut în raport cu Bruxellesul? Și asta chiar și până la semnarea tratatului de asociere. Oare România, membru UE, sau Ucraina, aspirant la această calitate, au mai multă libertate de acțiune? Oare câtă minte trebuie să ai ca să te dumirești la un moment dat că toate aceste țări au degradat de la condiția de SUBIECT la cea de OBIECT al dreptului internațional? Deocamdată, dintre toate țările ex-comuniste, doar Ungaria și, iată, Polonia fac eforturi pentru a-și depăși statului de vasal al Bruxellesului. Dar semnele bune sunt deja vizibile pretutindeni. Curentele de opinie și forțele politice suveraniste, antiimperialiste și patriotice sunt într-o creștere spectaculoasă în mai

multe țări de pe continent.

Să luăm aminte cu multă seriozitate la mărturiile lui de Villiers. Ele sunt un avertisment, un apel la trezirea din starea de reverie, din rătăcirile în care am persistat în ultimul sfert de veac. Cine are urechi de auzit, să audă:

„Așadar, există două categorii de cetățeni europeni, cei care știu și cei care îi urmează (în original, joc de cuvinte: ceux qui savent et ceux qui suiven). Cei care știu unde merg și ceilalți. Cei care pun coarne și cei care le poartă…

Hazardul vieții mi-a intersectat calea cu cea a sociologului Michel Crozier. El este autorul formulei „societate blocată“. Într-o zi, la cafeneaua Procope, el mi-a citit un extras din raportul din 1975 al Trilateralei (Comisia Trilaterală – n.n.), intitulat: „The Crisis of democracy“, pe care l-a scris împreună cu americanul Samuel Huntington. Acest text exprima starea alarmantă legată de presiunea celor guvernați asupra celor care guvernează. Și, pentru prima dată, el anticipa apariția unei noi ere rezonabile, „postnaționale și postdemocratice“. În spatele acestui raport și în spiritul celor care au conceput fuziunea națiunilor europene, el era abia un obiectiv ascuns; un scop final (pentru moment, disimulat) era depășirea națiunilor pentru a transforma lumea într-o singură piață a consumatorilor.

Europa unită nu era decât o etapă. Era doar prima lingură de untură de pește. Va urma și alta: piața planetară…“

Acum să ne punem întrebarea dacă printre falsele noastre elite politice există măcar un ins care realizează în ce constă invitația la abator, pe care ne-o cântă la ureche sirenele ademenitoare de la Bruxelles? Fiindcă, vorba veche, în țara orbilor, cel cu-n ochi e împărat. La noi, însă, nu e nici un chior. Toți cei de sus sunt orbi de-a binelea. De-aia și sunt atât de fericiți în imbecilitatea lor de lachei luați în seamă de stăpânii de la Bruxelles. Acești cotei de pluș ai birocrației europene îmi amintesc în mod izbitor de Jujucă din fabula lui Donici „Doi câini“, care știu să stea în două labe și să lingă ciolanul aruncat de stăpân, având aerul unor ipochimeni simandicoși și vajnici de crapă pielea pe obrazul lor.

De la cazanul sovietic de topire a națiunilor – la cel european

Continuând să depene firul amintirilor legate de fatidicul eveniment din 1992 și să-i decripteze sensurile absconse, autorul spune:

„Profitând de credulitatea poporului, și probabil de asemenea de candoarea idioților utili care aveau stele în ochi văzându-i pe cei ai Maicii Domnului pe drapelul Europei, strategii din umbră lucrau în secret la cu totul altceva: ei nu vroiau un Super-Stat, o Super-Frontieră, o Super-Națiune, o Super-Putere. Ei doar le-au pretins pentru a înșela poporul. Intenția lor era cu totul alta. Secretul bine păzit este că ei căutau să creeze o guvernare mondială formată din experți și financiari, când vor fi doborâte cu adevărat toate frontierele, supunând toate Statele, dizolvând toate Națiunile.

Construcția europeană nu este decât un afișaj. În realitate, ea este o deconstrucție. Scopul nu este de a face să apară o nouă entitate politică, ci de a termina cu politica. Acest plan a fost susținut de gânditori radicali precum Toni Negri, care vroia „să facă să dispară acest rahat de Stat-națiune“. Să mergem mai departe: utopia maastrichteană a tăinuit o tentativă nemaiauzită, inedită în istoria popoarelor europene, de aneantizare a politicii.“

Însă oare nu asta simțim și noi atunci când privim la bâlciul puterii de la Chișinău? Este printre ei măcar unul care GÂNDEȘTE politic? Este măcar unul care ar articula clar, dincolo de descântecele ritualice despre integrarea europeană într-un viitor luminos și implacabil, interesul național al țării? Timpul saltimbancilor, al circarilor, al nulităților spoite pe dinafară și seci pe dinăuntru, pare a nu mai avea sfârșit. De parcă o soartă blestemată ne râde sardonic în față, gargarisind cu gura-i hâdă: „Bine ați venit în stația terminus a politicii moldovenești!“.

Philippe de Villiers diagnostichează operațiunea de de-politizare a societăților europene ca rezultat al conspirației de la Maastricht astfel:

„Era vorba să se trăiască pur și simplu fără politică: fără guvern, fără constituție, fără democrație și de asemenea fără geografie sau limite. Se vroia dizolvarea noțiunii de popor, noțiunii de comunitate națională, noțiunii de teritoriu. Anume în acest moment a început să se vorbească despre „un spațiu fără frontiere“. Această magmă în fuziune de națiuni milenare nu avea viziune politică, în sensul că ea nu dorea să înlocuiască vechile noastre țări cu o nouă națiune europeană în care ele erau invitate astfel să se topească. În spatele acestei întregi construcții apolitice exista ideea dispariției națiunilor. Însă nu exista câtuși de puțin ideea să se facă așa încât să se nască una nouă. Aveam în fața noastră acte ratate, indicii pe care nimeni n-a știut să le citească: Tratatul de la Maastricht a creat o uniune monetară tocmai în momentul când anula uniunea vamală, care garanta „preferința europeană“. El a livrat Europa liberului schimb mondial, nu ca pe o entitate, ci de o manieră dispersată.

Dacă se acționa în vederea creării unei noi națiuni europene, vastă, puternică, tariful exterior comun ar fi fost fortificat, iar nu demontat.

De fapt, există o coerență între toate tratatele - de la Marrakesh, de la Schengen, de la Maastricht și de la Amsterdam – este vorba despre Euroland în cadrul Worldland. Este vorba deci, fără a se spune, despre evacuarea realității naționale, despre eliminarea politicului, vinovat de toate relele, potrivit elitelor globalizate.

Euro, inima nucleară a dispozitivului, nu reprezintă doar politica renunțării. Este vorba despre renunțarea la politică. Adevărata politică nu este de ordin mecanic, ea este o viziune. Politica este ideea, care are și o chestiune tehnică, nu este un răspuns tehnic potrivit. La o chestiune economică, nu un răspuns economic i se potrivește. La o chestiune socială, bugetară, nu un răspuns social, bugetar se potrivește. Ci un răspuns politic.

Un răspuns politic este atunci când te ridici mult mai sus decât chestiunea care a fost pusă. Este atunci când regăsești calea națiunii și a intereselor sale vitale.

Odată cu Maastricht, am trecut de la guvernarea tuturora la guvernanța unui areopag de comisari, de pretorieni, de bancheri, mai rău, de control planetar.

Uniunea n-a fost decât o unealtă. Pentru a ocoli popoarele și a le face să accepte această formă postmodernă de oligarhie apatridă, având o logică disimulată. Din perspectiva timpului trecut, se vede clar că Uniunea Europeană a fost gândită ca ultimul stadiu de evoluție a ciclului politic democratic“.

Atenție maximă la finalul ultimei fraze! Cine mai are naivitatea că UE este un standard al democrației funcționale și un model demn de urmat să mediteze la spusele unui francez ilustru, care a simțit cu acuitate, pe propria-i piele, experiența tragică de subjugare a națiunii sale de către oligarhia mondialistă. Cine are ochi de văzut, va vedea.

Erupția lui Soljenițîn în istoria Franței

Cu mai mulți ani în urmă am adunat cele mai importante cuvântări ale lui Soljenițîn, rostite în străinătate, printre care cea de la Universitatea Harvard, cea din momentul acordării Premiului Nobel, cea de la Academia Internațională de Filosofie din principatul Liechtenstein și, desigur, cea de la Vendée, regiunea franceză care a fost centrul contra-

revoluției regaliste. Masacrul în masă, comis de revoluționari contra țăranilor din aceste locuri, zguduie până în ziua de azi conștiința oricărui om de bun simț.

Apropo de Revoluția Franceză. Iată un eveniment istoric tragic, care a fost mistificat și deopotrivă glorificat, atât sub fostul regim comunist, cât și sub actualul regim liberal. Acest eveniment a fost aplaudat, atât de apostolii capitalismului, cât și de către Lenin și ortacii săi. Cu regret, cronica de față nu ne îngăduie să dezvoltăm subiectul, însă cine vrea să pătrundă cu adevărat esența Modernității, a tuturor schimbărilor cardinale legate de această perioadă ce afectează destinul istoric al umanității, ar face bine să se aplece asupra unor lucrări solide de radiografiere a evenimentului respectiv, în egală măsură epocal și fatidic.

Așadar, întâmplarea face (iar întâmplarea, știm bine, este manifestarea discretă a lui Dumnezeu în viața omului) ca autorul nostru să se fi născut tocmai în Vendée, orașul Boulogne, urmând să fie și președinte al Consiliului general al Vendée între anii 1988 – 2010. Anume în această postură Philippe de Villiers l-a invitat pe celebrul disident și scriitor rus Aleksandr Soljenițîn, care la acea dată se afla încă în SUA, să participe la un eveniment comemorativ din regiunea sa.

Și iată, relatează autorul, „incredibilul s-a realizat“. Soljenițîn a acceptat să vină în Franța cu ocazia acțiunilor de comemorare a bicentenarului răscoalei și masacrului din Vendée din 1793. A decis să facă un drum peste Atlantic anume cu acest prilej, chiar înainte de a reveni în primăvara lui 1994 în propria-i țară. Fiind găzduit în casa autorului, titanul rezistenței și al gândirii secolului precedent îi mărturisea acestuia:

„ – Pentru mine Vendée este un simbol mișcător, este analogia exactă a celor două mari revolte țărănești de la noi contra bolșevicilor: cea de la Tambov din 1920-1921 și cea din Siberia occidentală din 1921.

Pentru celebrul captiv care a vrut, în țara sa, să redea cuvântul victimelor, Vendée este în același timp prima insurecție contra Ideologiei – ei au luptat pentru clopote, pentru civilizațiile intime – și primul câmp experimental al mașinii teroriste pe care el o numea pe bună dreptate „Roata roșie“. El a trăit în carnea și în sufletul său realitatea terorii, care a cunoscut, în Vendée, una dintre primele sale manifestări. Anume aici Roata roșie, care urma să zdrobească Rusia, și-a făcut primele sale tururi. În fața întregii asistențe din jurul mesei, el definise ideologia:

- Pe parcursul a șaptezeci de ani n-am știut nimic despre ceea ce era viața oamenilor. Sistemul se autopovestea.

Presimt o imensă importanță a gestului său: acest om care și-a eliberat poporul, și-a eliberat secolul, acest profet căruia îi datorăm marea spărtură în zidul Minciunii leniniste, se pregătea să spargă un al doilea, Zidul tăcerii asupra Vendée, secretul rușinos al istoriei Franței.

Nu este nevoie să fie pus la curent. El deja știe totul. Despre „Masacrul umanitar". El cunoștea planul de exterminare care viza „depopularea Vendée în virtutea principiului umanității", deportarea femeilor și a copiilor, tăbăcirea pielii umane, otrăvirea fântânilor, coloanele de foc, pământul calcinat, miile de cadavre fără mormânt, deși anumiți istorici francezi se încăpățânează să minimizeze cruzimea respectivă.

Soljenițîn este convins că anume în Vendée, pentru prima oară, a fost pus începutul eliminărilor în masă în numele drepturilor omului, a Progresului și a Fericirii. Teroarea provenită din Revoluție, sublinia el, a fost prima manifestare clinică a maladiei care ulterior a lovit Rusia și care este numită „angelism exterminator".

„Atunci când vorbește, el este imens, este un gigant. El parcă nu mai este cu noi. În inima lui, el se mișcă încet, în fruntea unui imens cortegiu al tuturor celor, morți sau vii, care au văzut crima ce se profila în spatele utopiilor, toți cei care, înaintea noastră, aici sau altundeva – în Cambodgia, în China, în Vietnam -, au rezistat temporalității oarbe a ideologiilor".

Așadar, evenimentul la care fusese invitat legendarul disident rus s-a produs la 23 septembrie 1993. Iar de Villiers îl apreciază astfel:

„Prin discursul său de la Lucs, Aleksandr Soljenițîn a făcut o erupție în istoria Franței. El a intrat prin poarta Vendée". Și continuă, reproducând din discursul monumental al genialului rus:

„Ceea ce dezlănțuie orice revoluție în om sunt instinctele celei mai elementare barbarii, forțele opace ale invidiei, lăcomiei și urii."

„Secolul XX este cel care a pătat în mod considerabil, în ochii umanității, aureola romantică ce încondeia revoluția în secolul XVIII. Oamenii au sfârșit prin a se convinge, prin intermediul propriei lor suferințe, de faptul că revoluțiile distrug caracterul organic al societății; că ele ruinează cursul natural al vieții; că ele anihilează cele mai bune elemente ale populației, făcând loc celor mai rele; că nici o revoluție nu poate îmbogăți o țară, cu excepția câtorva descurcăreți fără scrupule; că în propria țară ea este cauza unor morți nenumărate, a unei sărăciri extinse și, în cazurile cele mai grave, a unei degradări durabile a populației.

Însuși cuvântul „revoluție„ (din latinescul revolvere) înseamnă a

merge înapoi, a reveni, a plasa sensul superior în poziția inferioară, o serie interminabilă de neinvidiat“.

„În zilele noastre, dacă la nivel mondial mai alăturăm vreunei revoluții epitetul „mare“, nu o facem decât cu circumspecție și deseori cu multă amărăciune.

„De acum încolo, noi înțelegem tot mai bine că efectul social pe care îl râvnim atât de ardent poate fi obținut prin intermediul unei evoluții normale, cu pierderi infinit mai mici, fără sălbăticie generalizată. Trebuie să știm a ameliora cu răbdare tot ce ne oferă fiecare „zi de azi“.

„Și este o deșertăciune de a spera că o revoluție poate să regenereze natura umană. Însă, tocmai asta a fost tot ce a sperat Revoluția voastră și în particular a noastră, Revoluția rusă.

„N-aș putea să-i urez niciodată, niciunei țări „o mare revoluție“

Discursul lui Soljenițîn, spune autorul, se revarsă peste cei circa 20 000 de oameni prezenți la eveniment cu o forță profetică:

„Am parcurs împreună secolul XX, care a fost în mare parte un secol al terorii, îngrozitoare încoronare a acelui PROGRES, la care s-a sperat atât de mult în secolul XVII. Astăzi, cred eu, sunt din ce în ce mai numeroși francezii care înțeleg mai bine, estimează mai bine, păstrează cu mândrie în memoria lor rezistența și sacrificiul de la Vendée“.

Am citat pe larg capitolul ce ține de prezența lui Soljenițîn în Franța, deoarece în societatea noastră sunt încă destui cei care încă mai urmează să-și revină din admirația, atât față de Revoluția Franceză, cât și față de cea bolșevică. Adică să părăsească definitiv mrejele celor două ideologii complementare ale Modernității, Liberalismul și Comunismul, ambele la fel de devastatoare pentru istoria omenirii.

Efectele nefaste ale globalizării

Autorul readuce în atenția cititorul, prin gura unuia dintre eroii cărții sale, cu care se întâlnise în tumultuoasa lui carieră politică, Jimmy Goldsmith, câteva aspecte esențiale ale proceselor economice ce au loc în lume în ultimele decenii:

„Din cauza revoluției în transport și din cauza diferenței abisale a costurilor muncii, sistemul mondializat este o mașină infernală: fără ecluze vamale pentru a echilibra termenii concurenței, uzinele noastre se vor muta, întreprinderile noastre vor căuta micii sclavi în India. Se va produce, la noi, un șomaj de masă, și acolo, în țările mizeriei, hoarde înfometate hoinărind pe drumuri, care caută să vină în Franța.

Sistemul mondialist este o mare premieră și prin imoralitatea sa economică, deoarece el disociază capitalul și munca – capitalul care prosperă la Bursă și munca ce pleacă în China.

Este un sistem de sărăcire generalizată în care săracii din țările bogate sunt cei care îi îmbogățesc pe bogații din țările sărace. Se va produce doar acolo unde costă mai puțin și nu se va reveni decât pentru a vinde acolo unde mai există putere de cumpărare. Restul lumii se transformă în favele. Consumatorul devine suveran. Dar în curând el va deveni un suveran șomer… Acest sistem va crea mizerie pretutindeni… Mondialismul îi va îmbogăți pe cei mai bogați… Liber-schimbismul dereglat va împinge lumea spre haos, deșertificare rurală, imigrație în masă etc.“.

Iar dezastrul la scară globală crește în ritmuri catastrofale. Să îl urmărim împreună cu autorul:

„Există o cifră teribilă, care, de una singură, lasă să se ghicească dezechilibrul între aleșii fericiți și victimele spiralei fatale: patrimoniul cumulat al 1% al celor mai bogați îl va depăși în 2016 pe cel al restului de 99%.

Așadar, există câștigători ai acestei globalizări neoliberale. Ceea ce mai trebuie spus e că există perdanți și super-perdanți: clasele de mijloc din țările bogate s-au destrămat, muncitorii din industrie au dispărut. Iar săracii din țările sărace sunt din ce în ce mai săraci.

Noua economie, financiarizată, a devenit speculativă, ireală, volatilă, ca un balon de săpun, se plimbă pretutindeni și nicăieri. Nu mai există nici atașați, nici atașamente. Astăzi, patronii de la CAC 40 și ai marilor bănci sistemice consideră că interesele lor nu mai au legătură cu țara lor de origine. Capitalul lor a devenit majoritar străin, cifra lor de afaceri depinde de exterior. Ei sunt atât de puternici, încât nu se tem de sancțiuni din partea statului. Este vorba despre cei care sunt „to big to fail“ - prea mari pentru a falimenta – care se traduce, cu regret, din ce în ce mai mult prin „to big to jail“ prea mari pentru pușcărie…. Această evoluție îngrijorătoare subliniază secesiunea elitelor. Ele și-au părăsit patriile, fizic și mintal, în capetele lor, în sufletele lor și impun mitul unei „mondializări fericite“.

Așadar, cei care critică vehement colonialismul de altădată, în numele drepturilor omului , ne atrage atenția autorul, astăzi practică o formă perfidă, redutabilă de neocolonialism, iarăși și mereu în numele drepturilor omului. Mesianicii drepturilor omului, apostolii neoliberalismului, nomazii capitalului ce provoacă un nomadism de masă la scară globală, iată, se străduiesc să producă pretutindeni „un individ

abstract, interșanjabil, nomad în gusturile și dorințele lui – un consumator perfect“.

Autorul concluzionează în felul următor:

„Așadar, întrebarea e simplă: cintre trage aceste sfori? Cine comandă aceste evoluții? Cine este „mâna invizibilă“ a acestui marș mondial fără frontiere și fără protecție? Personal nu sunt la capătul surprizelor mele. Răspunsurile vor veni în curând“.

Iar cine dorește să dezlege aceste meandre ale lumii moderne, care se prăbușește într-un ritm apocaliptic, cine vrea să înțeleagă ce se întâmplă în jur și în propria lui țară și deseori familie, trebuie să studieze cu creionul în mână cărți ca cea semnată de Philippe de Villiers și prezentată în această cronică extinsă.

Recunosc, lucrarea „*Le moment est venu de dire se que j'ai vu*“ m-a impresionat atât de puternic încât rezist cu greu impulsului de a continua să o citez pe larg. Din păcate, nu am știință dacă lucrarea respectivă a apărut sau urmează să apară în România sau în Rusia. Iar până atunci, cei care citesc în franceză n-au decât să-și comande această lucrare, măcar și pentru a se debarasa de miturile legate de Iluminism, Progres, Revoluția Franceză, Drepturile Omului, Modernitate, cultura laică etc., inoculate cu inconștiență nonșalantă de profesorii de franceză de sub regimul sovietic, urmați cu fidelitate de cei de sub actualul regim neoliberal.

Labirinturile de la Bruxelles văzute din interior

În 1994, Philippe de Villiers devine deputat în Parlamentul European. Experiența trăită de autor este una extrem de edificatoare asupra modului de funcționare a întregii mașinării birocratice europene, peste care se suprapun rețelele armatelor de lobbiștii, grupurile de interese și perversiunea unei tagme de impostori cu funcții, care fac și desfac destinele națiunilor europene.

Recunosc, multiplele mele drumuri spre capitala UE, de-a lungul a unui șir de ani, în care mi-am consumat naivitatea de euroentuziast, mi-au permis să observ situații și aspecte care inițial m-au contrariat, după care m-au scandalizat, până când m-au făcut să înțeleg esența acestei megastructuri continentale. Despărțirea de iluzii este mereu o stare plină de amărăciune. E ca un tratament neplăcut, dar necesar pentru însănătoșirea organismului atins de morbul miopiei de percepție a realității. Iar autorul nostru poate ajuta cititorii acestei cronici să se

dumirească asupra a ceea ce reprezintă cu adevărat suprastructura zisă UE. Iată câteva fragmente din capitolul respectiv:

„La Bruxelles, esențialul din ceea ce se face nu se vede. Nimic nu transpiră, nimic nu se scurge. Este o lume obscură. Europa este o ființă a abisurilor; singurul lucru de care se teme este lumina. Nimeni nu cunoaște Comisia. Și totuși, știm cu toții că ea este cea care pilotează Uniunea – mai exact, o mână de funcționari foarte înalți, care controlează comisarii. Chiar și atunci când este, dimpreună cu noul său președinte, o corabie beată, ea este cea care exercită comanda asupra guvernelor.

La Bruxelles nimeni nu se livrează niciodată unor ipostaze ostentative. Se rămâne în umbră. Totul este discret, vătuit, pufos: influențele, profiturile, ca și dereglementările.

Lobby-ingul servește pentru îmbogățirea celor puternici și pentru impunerea unui nou model social. Fără a apărea vreodată în public. Marii învingători sunt finanța, agroalimentarul și farmacia, în inima pânzei de păianjen. Din cauza opacității procedurilor și a slăbiciunii controlului democratic, politicile de demontare avansează rapid. Este ca un concurs de bună dispoziție între cele mai bogate firme, care nu mai vor frontiere, State, națiuni, ci „europeni convinși“, care militează în serviciului mondializării fericite în spiritul „No limit“.

Atunci când o putere este astfel deteritorializată, dezrădăcinată, ea devine una abstractă, îndepărtată, lesne de înșelat. Poporul nu o mai supraveghează. Nu mai există natură umană. Este un adevărat chilipir pentru toți cei cărora le zicem „experți“, ca și pentru rețelele invizibile aflate în slujba strategiilor de influență a fundamentalismului de piață și financiar.

Cetățenii noștri reclamă pretutindeni proximitate, ei vor o putere mai apropiată, personalizată, responsabilă. Este vorba de o aspirație profundă, neformulată. Cum le răspunde clasa politică?

Făcând contrariul, adică îndepărtând toate centrele de decizie și diluând responsabilitățile: astfel sunt slăbite comunele unde puterea este una încarnată, în favoarea intercomunalității pe care nimeni nu o cunoaște, care este impersonală, bugetivoră, birocratică. La etajul de sus, sunt ucise departamentele, care totuși au o identitate puternică, în favoarea regiunilor abstracte având contururi artificiale, care dezmembrează națiunile, în numele „Europei regiunilor“. Această spirală infernală continuă odată cu slăbirea statului în favoarea instanțelor europene dezrădăcinate și a Europei însăși în favoarea guvernanței mondiale. La toate aceste etaje domnește iresponsabilitatea și absența controlului. O stivuire a unor universuri coruptibile, departe de oamenii

care vor să cunoască, departe de ochii care vor să vadă.

La Bruxelles, porozitatea unor interese private relevă un model de nedepășit. În primul rând, deoarece două sute de comitete și trei mii de grupuri de experți, care sunt stabilite, șterg frontiera între economic și politic, asigurând victoria celei dintâi asupra ultimei…

Cele patruzeci și trei de direcții generale ale Comisiei sunt țintele strategice ale lobbyingului. Puterea normativă europeană e concentrată în mâinile înalților funcționari, care se află în fruntea lor. Aceștia sunt mai bine plătiți decât miniștrii naționali, ei sunt intangibili, inamovibili și beneficiază de o imunitate judiciară pe viață. Acești mandarini posedă măiestria cuvintelor-parolă, a codurilor și a jargonului comunitar. Ei sunt râvniți, sunt pândiți. Ei sunt valoroși ca aurul.

Fiind impregnați de ideologia mondialistă, ei garantează prin prezența lor un soi de „rațiune de Stat“ a Europei poststatale.

Lobbyurile și marile grupuri își recrutează cea mai mare parte a agenților de influență dintre administratori și dintre comisarii înșiși. Se trece din lobby în administrație și din administrație în lobby…

Dincolo de carierele individuale și schimburile dubioase de servicii reciproce, am descoperit și am întâlnit rețele de influență de cu totul altă amploare, planetară, care lucrează cu discreție la crearea unei arene de piață transatlantică și la depășirea Europei postnaționale.

Toate aceste eminențe ale areopagului bruxellez, cultivând aceeași ideologie, comună pentru două specii de liberalism economic și de liberalism societal, purtați de aceeași religie „No limit“ .

LGBT sau cine sunt sodomiții care trag sforile la Bruxelles

După acest fragment lung, care dezvăluie în mod magistral culisele suprastructurii UE, aruncând lumină asupra celor mai tenebroase cotloane ale puterii continentale, este firesc să ne amintim de nomenclatura sovietică de tristă faimă și să exclamăm în stilul celebrului disident rus, Vladimir Bukovski: „Ați râvnit în UE! Perfect! Bine ați revenit în URSS!“ Similitudinile între cele două modele de entități suprastatale și antinaționale sunt izbitoare. Există, desigur, și diferențe. Printre cele mai notorii ar fi și atitudinea față de homosexualitate sub regimul sovietic și sub regimul eurocrației bruxelleze. Dacă în primul caz deviațiile sexuale erau persecutate, în cel de-al doilea sunt glorificate, promovate, exaltate, impuse cu forța de către noua formă de totalitarism, cel al „corectitudinii

politice“. Aceasta funcționează după o logică simplă. Cine nu se încadrează în menghina dogmelor ideologice ale noii religii păgâne, n-are decât să suporte amputările de rigoare, fiind țintuit în patul lui Procust al noii dictaturi. Moldova a cunoscut această experiență dezonorantă acum câțiva ani, sub guvernarea ticăloasă a eurolatrilor locali. Acum, după ce episodul respectiv s-a consumat și până când va veni o altă guvernare, care să șteargă această pată de rușine de pe obrazul neamului nostru, să urmărim expunerea lui Philippe de Villiers pentru a realiza amploarea uriașă a acestei mișcări antihristice globale.

„Alături de ei (de eminențele pomenite mai sus – n.n.) se află combatanții aliaților obiectivi, puternicele relee ale rețelelor LGBT. Atunci când am ajuns în Parlamentul European, acesta a fost primul lucru care m-a surprins: aproape o pătrime dintre deputații europeni sunt membrii intergrupului „lesbienelor, gay-lor, bisexualilor și a transsexualilor“ . În grupul meu, Independență și Democrație, exista de asemenea un deputat care și-a schimbat sexul între două mandate: mai întâi, ea era un bărbat; după care, el devenise o femeie, incarnând în ea însăși și prin propria mutație mult îndrăgita paritate.

Intergrupul LGBT este, de departe, cel mai important dintre cele douăzeci și opt intergrupuri existente la ora actuală în Parlamentul European.

Am făcut un mic calcul cu un rezultat elocvent: pe parcursul ultimilor cinci ani, Parlamentul European s-a pronunțat de două sute cincizeci de ori asupra unor texte legate de orientarea sexuală și asupra „identității de gen“, adoptând mai bine de o sută de rapoarte pozitive în această chestiune. Se zice că emiciclul este menținut sub presiune și că este pasionat de teoria genurilor.

Îmi amintesc fețele învinse ale colegilor mei democrat-creștini votând, ca niște idioți utili, „foaia de parcurs a Uniunii Europene contra homofobiei“ . Sub drapelul coroanei mariale, frica este cea care bântuie coridoarele. Acest mecanism de șantaj a fost inspirat de către Internaționala Lesbienelor și a Asociației Gay. Acest lobby de o putere nebănuită, al cărui sediu este la Bruxelles, primește și el subvenții din partea Comisiei Europene, din partea financiarului George Soros și din partea Departamentului de Stat american. Toată această lume mică servește un proiect de societate sau mai curând de dis-societate (în original, joc de cuvinte: société – dissociété - n.n.). Și o fac aflându-se într-o liniște totală. Poporul este atât de departe… Anume lobby-ul LGBT este cel care a obținut ca Uniunea Europeană să încoroneze, în 2014, în cadrul concursului Eurovision, pe Conchita Wurst, născut Tom Neuwirth, un

cântăreț transformat în cântăreață cu barbă. Conchitta urma să fie primită cu pompă mare la sediul vienez al Națiunilor Unite, la 3 noiembrie 2014. Secretarul general al ONU a glorificat-o, într-un discurs vibrant, în cinstea demnității „icoanei culturale“, atât de valoroasă în lupta din lumea de azi „contra discriminării, a transfobiei și a homofobiei“.

Rândurile de mai sus ne dezvăluie o dată în plus influența uriașă pe care o exercită promotorii sodomizării, această grupare ocultă de esență malefică, aspra organizațiilor internaționale, iar prin intermediul acestora – asupra statelor naționale. Este de reținut faptul că amploarea uriașă, pe care a luat-o curentul respectiv la scară globală în ultimii ani, n-ar fi fost posibilă, dacă întreaga operațiune de proporții globale n-ar fi fost precedată de câteva secole de descreștinare a Occidentului. Iar odată ajungându-se la sterilizarea spirituală, la mortificarea metafizică, la zisa laicizare a omului modern, ideologia Drepturilor Omului, inoculată ca substitut al religiei, a devenit una de o eficiență diabolică. Semnele tot mai clare pe care le denotă acțiunile subversive ale acestor legiuni păgâne și oculte lasă impresia că acestea se zvârcolesc de zor pentru a grăbi sfârșitul omenirii. Mulțimile zgomotoase ale sodomiților din centrele capitalelor europene apar ca o adevărată ariergardă a Apocalipsei. Și doar orbirea spirituală mai împiedică popoarele să se cutremure în fața acestei realități înfiorătoare și să-și recapete demnitatea și vocația de atleți ai lui Hristos.

Prăbușirea transcendenței

Coșmarul lumii occidentale de azi, creionat de o manieră fulminantă de către autorul nostru, mai are un aspect, fundamental, de departe unul central, din care derivă toate celelalte laturi ale prăbușirii acestei civilizații deviate: prăbușirea spirituală. La rădăcinile Modernității a stat otrava apostaziei omului căzut în hăul antropocentrismului. Și iată că această maladie de ordin metafizic de o gravitate fără precedent în istorie cunoaște în ultimele decenii, considerate a fi deja ale Postmodernității, forme de manifestare de o monstruozitate terifiantă. Pentru a prinde mai bine esența acestei noi realități dintr-o lume post-creștină, să mai parcurgem împreună câteva fragmente din lucrarea lui Philippe de Villiers.

Autorul își amintește de întâlnirea avută la Roma cu papa Benoit al XVI-lea, din 28 ianuarie 1993, la care era prezent și senatorul francez

Bernard Seiller:

„El ne vorbește despre o veritabilă tornadă ce s-a abătut asupra creștinătății. De o imensă apostazie silențioasă: „cel care se propagă este vidul, deșertul spiritual. Deseori s-a pierdut demnitatea și misterul sacrului. Bisericile au fost despuiate de splendoarea lor…Iar cardinalul Ratzinger adaugă: „ Refuzând să-și recunoască rădăcinile creștine, Europa se refuză pe ea însăși. Ea se reneagă“. A fost dezrădăcinată credința. În inima crizei se află secularizarea…A fost dezîncarnat omul, a fost pus în afara propriei sale culturi. Și refuzând grația, s-a sfârșit prin refuzarea naturii. Cultura este ansamblul gândirilor și al operelor prin care omul își dezvoltă natura. Fiind în afara culturii sale, omul moare în natura sa.

Societatea privește cu spaimă marele vas ce se scufundă. Ea își pierde valorile și își pierde și capul.

Descreștinarea Franței lasă o societate de zombi dezorientați, care se îndreaptă spre vid. Este prăbușirea transcendenței, căderea vertiginoasă a valorilor fundamentale, marea depresiune…

A existat un timp al iluziilor, apoi cel al deziluziilor. A fost celebrat Progresul, de la Iluminism încoace am început să credem că nădejdea creștină nu este decât o contrafacere. Triumful Rațiunii n-a reconciliat omenirea cu ea însăși. Aceasta a început să se îndoiască de toate.

Modernitatea a crezut în ea însăși și în rațiunea sa. Postmodernitatea nu mai crede în nimic. Ea a căzut într-un hedonism narcisiac, ea onorează un nou dumnezeu, banul… Omul dezlegat de legământul sacru a devenit o marfă, o mașină a dorințelor. Preotul din Ars a profetizat: „Lăsați o parohie cincizeci de ani fără preot, și se va ajunge a adorarea dobitoacelor“.

A venit timpul Dobitocului abstract și dezîncarnat, a idolului de gheață. Compasiunea, mila și ansamblul de virtuți sociale, șlefuite de civilizația marilor sentimente, nu-și mai au locul legitim într-o societate fondată exclusiv pentru producerea mărfurilor. În timp ce doar consumul în totalitatea lui este celebrat ca o formă de cultură aparte, iar singurul exotism constă în fabricarea neîntreruptă a unor pseudo-necesități materiale, create pentru a păcăli plictiseala…

Relativismul libertarian și nihilismul ne-a adus în impas.

A căzut nu doar o bucată de zid. Este un zid de bază. Renegându-și rădăcinile creștine, Franța a uitat civilizația care a plămădit-o. Și Puterea este vidă“…

Comparând războiul împotriva credinței pe care îl resimte Franța și, respectiv, Moldova, similitudinile sunt evidente. Doar că în cazul Franței liber-cugetătorii iluminiști și succesorii lor culturali și ideologici

au fost cei care au surpat temeliile spirituale, iar în Moldova ultimului sfert de veac a fost precedat de cincizeci de ani de prigoană religioasă comunistă. Și totuși, dacă noi încă suntem ceva mai atașați credinței și tradiției, avantajul constă în faptul că francezii au în spate o perioadă mult mai îndelungată de teroare intelectuală și politică împotriva bisericii, de la nefastul și canonizatul de către Modernitate secol al Luminilor, al XVIII-lea, prin Revoluție, spre americanizarea de după 1945. Însă dată fiind influența fantastică a culturii de masă, a Internetului, a învățământului ateu și a statului laic, ritmul descreștinării noastră s-ar putea accelera vertiginos. Viitorul nostru apropiat, ca și soarta postumă a fiecăruia dintre noi și a neamului în ansamblu, e în mâinile noastre. Ca ființe libere, optăm, fie pentru înălțare, fie pentru damnare eternă.

„Disidenții au fost în Est, ei trebuie să treacă în Vest“. După Zidul de la Berlin, în curând, căderea Zidului de la Maastricht

Frământat profund de fundătura în care s-a pomenit națiunea lui, alături de întreaga civilizație occidentală de azi, autorul caută să găsească soluția optimă pentru reluarea căii renașterii și reafirmării propriei colectivități. Aceste căutări au fost fructificate de marele gânditor rus Aleksandr Soljenițîn, pe care a avut șansa să îl reîntâlnească în Rusia. Făcând o comparație între trecutul sovietic și prezentul occidental, Soljenițîn a făcut o remarcă strălucită. În trecut disidenții erau în Est, adică acei puțini curajoși de sub regimul comunist, care îl contestau în mod fățiș. Astăzi, după ce comunismul a căzut, Occidentul are nevoie de proprii săi disidenți. De propriile conștiințe de vârf, care să repete în felul lor calea parcursă de cei care au ținut vie flacăra adevărului în trecutul nu prea îndepărtat al Estului.

„Fiind încercate de Timp, există ziduri ce rezistă și altele care se surpă. Zidul lui Hadrian a ținut timp îndelungat. Zidul de la Berlin s-a năruit. Vom vedea în curând căderea Zidului de la Maastricht. Zidul minciunii. Fiindcă visul fuziunii națiunilor - visul european al elitelor postnaționale – se va evapora din inimile popoarelor. El se va dezintegra deoarece a fost împletit într-un țesutur[de minciuni: prosperitatea, securitatea, puterea, protecția. Nu s-a văzut nimic din toate acestea. Și nu asta caută în realitate elitele globale.

Visul s-a spart de realitate: marasmul, sărăcirea, marea sită și

puterea îndepărtată, efemeră a noilor „bolșevici ai pieței“.

Desigur, ni se spune, ca pe timpurile Internaționalei, că este normal, că dacă mai suntem încă în tunel, asta e pentru că „încă nu există destulă Europă“, nu există destulă integrare europeană – cum se spunea la Soviete, că dacă treburile nu merg bine, asta e pentru că nu există destul comunism. Așa se vorbește atunci când se pretinde a se rezolva o problemă cu ajutorul unui mod de gândire care a fost zămislit. Astăzi popoarele se întorc de la această Europă mortificată. Grecii nu mai visează, ei se îndatorează, trăiesc un coșmar. Englezii nu visează decât un lucru, acela de a vota ieșirea lor.

Atunci când Cortina de Fier a fost demontată, forțele morale, în sfârșit eliberate, au provocat regăsirea fecundă a patriilor pământești și a elanurilor spirituale.

Atunci când Zidul de la Maastricht va cădea, vom putea, din nou, în Franța, să vorbim despre Franța, să evocăm rădăcinile, căile de protecție, filiațiile necesare, comunitățile de afecțiune. Vom putea vorbi despre o Europă confederală și de asemenea despre francizarea Franței, fiindcă identitatea este întotdeauna sora siameză a suveranității. Vom regăsi politica, în sensul cel mai profund al termenului, adică în sensul forței ideilor care conduc lumea.“

Dezvoltând ideea unei noi disidențe în Occident, a unei rezistențe demne și pline de curaj a adevăratelor spirite de elită, responsabile de destinele propriilor națiuni, autorul revine la figura de stil a lui Soljenițîn:

„În curând se va aprinde un alt licurici, o altă mică lumină de speranță, acesta e instinctul transmiterii și al generației. Vor exista – deoarece natura este cea care triumfă întotdeauna – izolați ai rezistenței din ce în ce mai mulți… pretutindeni disidenții ajung deja în spațiul public. Este marea catacombă cu un cer deschis“.

Noi, cei care am apucat să simțim gustul disidenței sub vechiul regim sovietic, ca și cei mai tineri, care poartă vie în suflete lor flacăra rezistenței în fața a tot ce ne mutilează ca neam de creștini, vibrăm într-un mod cu totul aparte la mesaje ca cel pe care ni-l transmite prin cartea sa bunul francez și bunul creștin Philippe de Villiers.

Să-i lăsăm pe cei orbi să orbecăiască în pustiul „parcursului european“. Să zicem și noi așa cum spuneau bătrânii noștri blajini și înțelepți: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac!“. Să căutăm aliați de idei și de acțiune în persoana unor oameni vrednici ca Philippe de Villiers, care își înțeleg și își asumă misiunea de exponenți ai propriilor națiuni.

„Ce e mic, e și frumos“ de E. F. Schumacher sau cum înțelegem economia pentru a ne rezolva probleme

Am decis să apelez în prezentul articol la lucrarea cunoscutului gânditor economic englez de origine germană Ernst Friedrich Schumacher „Small is Beautifull“ („Ce e mic, e și frumos“), deoarece viziunea acestuia poate servi drept unul dintre punctele de reper în efortul atât de necesar societății noastre de depășire a miturilor economismului vulgar în versiunea lui neoliberală. Anume autori de această anvergură profesională, ghidați de profunde sentimente morale, ne pot ajuta să înțelegem originea filozofică a „omului economic“ apărut odată cu Modernitatea, obsedat de spiritul prometeic, egolatru și dezdumnezeit, fascinat de propropiile descoperiri științifice și tehnice, pus pe cucerirea, pe exploatarea naturii. De vreme ce omul modern a decăzut din starea de comuniune cu Dumnezeu, sfidându-L și negându-I existența, natura i-a apărut ca o realitate moartă, bună de utilizat în scopuri productive. E.F. Schumacher este considerat pe bună dreptate ca fiind, spre deosebire de cei mai influenți economiști moderni ortodocși Adam Smith sau John Maynard Keynes, cel mai influent economist heterodox. (Wikipedia). Asta și pentru că el afirma cu tărie următorul principiu: „producția bazată pe resurse locale pentru necesități locale reprezintă cea mai rațională cale de viață economică“.

Deși s-a stins din viață încă în 1977, iar lucrarea la care ne referim aici a apărut în 1973, timpul care s-a scurs confirmă cu prisosință profunzimea și justețea concepției lui E.F. Schumacher. El apare ca un adevărat spirit vizionar, care și-a alimentat gândirea nu doar studiind la cele mai prestigioase universități occidentale, ci și fiind influențat puternic de budism, de Mahatma Gandhi, dar și de școala economică catolică, de enciclicele papale ale Papei Leo XVIII „Rerum novarum“, ale Papei Ioan XXIII „Mater et magistra“ , de operele celebrilor distributiști catolici G.C. Chesterton, Hillaire Belloc și Vincent McNabb. Așa cum putem vedea în nota din Wikipeida, E.F. Schumacher a fost în tinerețile lui un ateu fervent, însă în timp, respingerea materialismul, a capitalismul, a modernității agnostice a decurs în paralel cu fascinația crescândă pentru religie. Anume descoperirea personală a lui Dumnezeu l-a făcut să se convertească la catolicism în 1971. A călătorit mult în țările Lumii a Treia, încurajând guvernele locale să dezvolte economii bazate pe resursele

proprii.

Revin și repet: fac acest efort de expunere a unor idei aparținând unor gânditori de primă mărime asupra liberalismului, modului de organizare economică a societății, manierei de înțelegere a naturii relațiilor internaționale, deoarece anume la capitolului viziune se resimte cel mai grav vid intelectual și moral. Politicaștrii care infestează spațiul public cu perorațiile lor sterile, secondați cu fidelitate de neociocoimea venală din trusturile media, se zbat mereu să intoxice mințile cetățeanului-spectator cu otrava dezinformării liberale. Iar în condițiile în care anume aceștia „controlează jocul“, dominând spațiul public și instituțiile statului, nu găsesc nimic mai potrivit decât să fac „disidență“ prin combaterea sistematică și metodică a falsurilor care au luat în captivitate mentalul colectiv, au paralizat gândirea critică și capacitatea de raționare a unei majorități periculos de largi.

Iar pentru a fi mă eficient, mă sprijin pe lecturile mele, unele dintre acestea luând forma unor articole axate pe câte o lucrare academică aparținând unor notorietăți de calibru internațional. Sunt perfect conștient de faptul că armele pe care le am la dispoziție cedează ca forță de acoperire în fața celor de care dispun oponenții mei. Dar miza mea în acest demers nu este captarea unui număr cât mai mare de cititori, ci includerea unei minorități insignifiante numeric, dar extrem de importante calitativ, în circuitul unor idei extrem de necesare pentru înțelegerea profundă a stării de lucruri care ne înconjoară. Iar de aici și șansa formării unei noi elite intelectuale și morale, fără de care ieșirea din labirintul tranziției spre un suicid colectiv implacabil este imposibilă.

Problema producției

Încă din primele pagini ale cărții autorul ne atrage atenția asupra faptului că „una dintre cele mai fatale erori ale timpurilor noastre este credința că „problema producției“ a fost rezolvată“. Așa stând lucrurile, „experților“ nu le mai rămâne nimic de făcut decât să cultive pentru țările bogate modul de petrecere a timpului liber, iar pentru cele sărace – să asigure transferul de tehnologii. Schumacher menționează că „ascensiunea acestei erori ... este legată strâns de schimbările de ordin filozofic, ca să nu spunem religios, care s-au produs, în ultimele trei sau patru secole, în atitudinea omului față de natură... Omul modern nu se mai concepe pe el însuși ca parte a naturii, ci ca pe o forță externă, destinată să o domine și să o cucerească. El chiar vorbește despre lupta cu

natura, uitând de faptul că dacă va câștiga bătălia, el se va trezi de partea celui învins“.

El continuă astfel: „Iluzia unei puteri nelimitate, alimentată de uimitoarele realizări științifice și tehnice, a produs o iluzie concurentă de a fi rezolvat problema producției. Ultima iluzie este bazată în eșecul de a distinge între VENIT și CAPITAL, în timp ce această distincție contează cel mai mult. Orice economist și om de afaceri este familiar cu această distincție, și o aplică în mod conștiincios și cu o subtilitate considerabilă în raport cu orice afacere economică, cu excepția acelora unde asta într-adevăr contează, și anume capitalul de neînlocuit, pe care omul nu l-a CREAT, ci pur și simplu l-a GĂSIT, fără de care el nu poate face nimic“.

La câteva decenii din momentul apariției acestei cărți putem constata cu ușurință, dar și cu o îngrijorare crescândă, că atitudinea față de natură a celor care controlează jocul economic global nu s-a schimbat, iar oprea de autodistrugere planetară capătă proporții apocaliptice. Poluarea mediului ambiant, a aerului, apelor, oceanelor, solului, încălzirea globală, extracția și extinderea utilizării resurselor energetice fosile au devenit amenințări gigantice pentru omenire. Autorul ne invită să aruncăm o privire mai atentă asupra acestui „capital natural“. Întâi de toate este vorba despre combustibilii fosili. Sunt sigur că nimeni nu va nega faptul că noi îi tratăm ca pe ceva ce ține de venit, în timp ce aceștia reprezintă ceva ce ține în mod indiscutabil de capital. Dacă îi tratăm pe ceva ce ține de capital, ar trebui să ne îngrijim de conservarea lor: trebuie să facem totul ce ne stă în puteri pentru a încerca să minimalizăm rata curentă de utilizare a acestora; ar trebui să spunem, de pildă, că banii obținuți din vânzarea acestor bunuri – a acestor bunuri de neînlocuit – ar trebui orientați spre niște fonduri speciale, dedicate în mod exclusiv dezvoltării metodelor de producție și a modelelor de viață, care nu vor depinde de combustibilii fosili deloc sau vor depinde de ei într-o măsură foarte mică. Mai există multe lucruri, pe care ar trebui să le facem dacă am trata combustibilii fosili drept un capital, nu ca pe un venit“. Autorul ne amintește că în loc să minimalizăm acest consum, noi îl maximizăm. Iar în fruntea coloanei sinucigașe aflate în marșul triumfal al cuceritorilor naturii stau falnic și invariabil Statele Unite. Catastrofa ecologică globală pare a fi tot mai aproape întâi de toate din cauza părții bogate a lumii, care a devenit extrem de inventivă în performanțele chimiei în scopuri industriale, a fizicii nucleare, utile atât în scopuri productive, cât și cele militare etc.

Creșterea economică. Până unde?

Așadar, după ce trece în revistă aspectele de bază ale miturilor noii religii economice, E.F. Schumacher accentuează ideea că pentru moment încă nu există un răspuns plauzibil pentru poluare. Iar exemplul legat de combustibil îi servește pentru ilustrarea unei teze extrem de simple, și anume: „acest tip de creștere economică, văzut din punctul de vedere al economiei, fizicii, chimiei și tehnologiei nu are limite vizibile; el trebuie orientat în mod necesar pe drumul îngust al viziunii științelor mediului. Atitudinea față de viață, care urmărește realizarea doar prin aplecarea asupra căutării bogăției – pe scurt, materialismul – nu se potrivește acestei lumi, deoarece conține în sine principiul „fără limite“, în timp ce mediul în care este situat este strict limitat“. Prin urmare, lăcomia fără limite, egolatria și trufia noilor elite globale au adus lumea pe buza prăpastiei. „Și cu cât mai mult acest proces este lăsat să avanseze, – spune autorul, – cu atât mai greu va fi să fie întors înapoi, dacă într-adevăr punctul de neîntoarcere n-a fost deja depășit“.

Amintind despre originea și motorul capitalismului, autorul îl citează pe celebrul economist Keynes, de sprijinul căruia s-a bucurat în tinerețe, dar de viziunea căruia s-a îndepărtat pe măsura maturizării sale profesionale. Avariția, camăta și dragostea pentru bani și dorința înavuțirii personale resping principiile religioase și valorile tradiționale. Însă anume aceste vicii reprezintă esența și mobilul interior al întregului dinamism antreprenorial capitalist. E.F. Schumacher face în acest sens următoarele precizări:

„Dacă viciile umane, cum ar fi lăcomia și invidia, sunt cultivate în mod sistematic, rezultatul inevitabile nu poate fi altul decât colapsul inteligenței. Omul ghidat de lăcomie sau invidie își pierde capacitatea de a vedea lucrurile așa cum sunt acestea într-adevăr, de a vedea lucrurile în întreaga lor plinătate și totalitate, iar însuși succesul lui devine un eșec. Dacă toate societățile vor fi molipsite de aceste vicii, ele pot realiza într-adevăr lucruri extraordinare, dar ele vor deveni din ce în ce mai incapabile de a rezolva cele mai elementare probleme ale existenței cotidiene“.

Privită în lumina acestui citat, Republica Moldova se poate vedea pe ea însăși ca într-o oglindă. Anume acest viciu a fost cultivat în societatea noastră preț de un sfert de veac. Întreaga noastră tranziție n-a însemnat altceva decât răspândirea la scară națională a virusului individualismului, a obsesiei căpătuielii, a setei de acumulare. Adică, scăpând de o ideologie totalitară, cea comunistă, ne-am pomenit în

mrejele uneia la fel de totalitare, cea liberală. Singura diferență notorie fiind poate doar substituirea cultului muncii (în beneficiul societății) prin cultul căpătuirii fără muncă (în beneficiul personal). În plus, inegalitățile sociale au devenit de-a dreptul uriașe, iar statul s-a dovedit incapabil să mai rezolve la un nivel minim satisfăcător problemele de ordin social și economic.

Cu alte cuvinte, trucurile guvernanților și ale „experților“, care fac uz de cifre optimiste, nu pot ține loc unei vieți decente. Iată de ce autorul are perfectă dreptate atunci când spune că starea de lucruri a unei societăți nu poate fi diagnosticată prin apelul la Produsul Intern Brut. El menționează că „statisticile nu probează niciodată nimic“. Și adaugă: „Produsul Intern Brut poate crește rapid: așa cum este măsurat de către statisticieni, nu cum este resimțit de către oamenii reali, care se simt oprimați de frustrările crescânde, alienare, insecuritate etc.“. Oare în cazul nostru lucrurile nu stau anume așa? În timp ce tot mai multă lume se pomenește înafara oricărei protecții a statului, sub limita sărăciei, oficialii ne repetă ritualic despre creșterea PIB și a altor indicatori macroeconomici, uitând să specifice faptul că averea unei mâini de oameni, care se cifrează în miliarde, poate fi inclusă în statistica generală cu titlu de nivel de bunăstare generală.

Eficiența și succesul unui om de afaceri în societatea de azi, chiar dacă și are ceva în comun cu inteligența, constată autorul, acestea nu prea se leagă cu înțelepciunea. Iată o virtute „non-economică“, aruncată la gunoi de către toți cei care caută să identifice cauzele eșecurilor noastre prin utilizarea unor parametri strict pragmatici: tehnici, financiari, juridici etc. Așadar, Schumacher revine la ideea sa forte și repetă: cauzele neîmplinirilor de ordin economic sunt de ordin spiritual (moral, etic, religios, metafizic, depinde de nuanță și context.). El atenționează că ieșirea din impas poate fi dibuită prin revenirea la virtuțile tradiționale, abandonate de lumea modernă. Iată încă un citat, de această dată din Biblie, aparent impropriu unei lucrări cu caracter eminamente economic: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu“. Altfel zis, fără urmarea poruncilor divine, speranța depășirii impasului economic este deșartă. Sau, așa cum se exprimă autorul, „problema adevărului moral și spiritual se deplasează în poziția centrală“.

Și tot el continuă: „Din punct de vedere economic, conceptul central al înțelepciunii este permanența. Trebuie să studiem economia permanenței. Nimic nu dă sens economiei decât continuitatea ei care poate fi proiectată fără a se ajunge la absurdități. Poate exista „creștere“ în cadrul unor obiective limitate, dar nu poate exista o „creștere“

nelimitată, generalizată.“. Pentru a-și argumenta și mai temeinic teza, autorul face uz de un citat celebru din gândirea lui Gandhi, al cărui admirator a fost:

„Pământul produce destul pentru a satisface orice nevoie a omului, nu orice lăcomie a omului“. („Earth provides enough to satisfy every man“s need, not every man“s greed“.).

Rolul economiei

E.F. Schumacher readuce în atenția cititorului faptul că anume economia joacă rolul central în modelarea activitățile lumii moderne. Și nu există alt set de criterii, care ar exercita o influență la fel de mare asupra acțiunilor indivizilor și grupurilor, precum și asupra celor ale guvernelor. Uitând că nu este vorba deloc despre o știință deloc autonomă (economia fiind în realitate parte a unei concepții filozofice, ideologice și culturale mai largi), omul de azi în versiunea lui liberală a ridicat-o la rang de religie, de dogmă, de adevăr axiomatic, de știință exactă. Ea a devenit un mod de gândire, un sistem de referință, o paradigmă prin care este privită și interpretată lumea de azi.

Dând o caracterizare pieței, autorul spune: „Într-un anume sens, piața este instituționalizarea individualismului și a non-responsabilității. Atât cumpărătorul, cât și vânzătorul nu sunt responsabili decât de ei înșiși. Ar fi „neeconomic“ pentru un vânzător bogat să reducă prețul pentru cumpărătorii săraci doar fiindcă aceștia ar fi nevoiași, sau pentru un cumpărător bogat să dea un extra preț doar întrucât vânzătorul este sărac. Tot astfel, ar fi „neeconomic“ pentru un cumpărător să dea preferință produselor autohtone, dacă bunurile de import sunt mai ieftine. El nu acceptă… să-și asume responsabilitatea pentru balanța de plăți a țării“.

Vorbind despre caracterul sacrosanct al economiei, E.F. Schumacher menționează faptul că „religia economiei își are propriul cod etic, iar Cea Dintâi Poruncă este să te comporți „economic“, în special atunci când produci, vinzi sau cumperi“. Felul cum este modelat omul-masă în societatea producției și a consumului nelimitat, dar și definiția pe care o dă autorul acestei noi realități în istorie, mi-a amintit de gânditorul tradiționalist Rene Guenon, care a exercitat o influență uriașă asupra gândirii antiliberale a secolului XX. Este vorba de o lucrare pe care am mai pomenit-o anterior, și anume *Domnia cantității și semnele vremurilor*. Iată, așadar, cum își formulează E.F. Schumacher definiția acestui nou tip

de societate, atât de diferită în raport cu toate cele care au precedat-o:

„În cadrul pieței, din rațiuni practice, nenumăratele diferențe de ordin calitativ, care sunt de o importanță vitală pentru om și societate, sunt suprimate; ele nu sunt lăsate să iasă la suprafață. Astfel, domnia cantității își celebrează cea mai mare victorie a sa pe „Piață“. Orice lucru este egalat cu orice altceva. A egala lucrurile înseamnă a le conferi un preț și astfel a le face interșanjabile“. După o detaliere extrem de relevantă, autorul concluzionează: „Ceea ce este deosebit de grav și distructiv pentru civilizație, este pretenția că orice lucru își are prețul lui sau, altfel zis, că banii reprezintă cea mai înaltă valoare“. (A se vedea în aceeași ordine de idei și lucrarea economistului ortodox rus Valentin Katasonov *„Religia banilor“*, alături de alte lucrări extrem de utile ale aceluiași autor, lesne de găsit în versiune electronică pe Internet). E.F. Schumacher amintește că „orice știință este folositoare în interiorul propriilor sale limite, dar devine nefastă și distructivă din moment ce le transgresează“.

Autorul își invită colegii de breaslă, economiștii, să înțeleagă și să clarifice limitele domeniului lor de cercetare, va să zică să înțeleagă meta-economia. În timp ce economia se ocupă de om în mediul său, meta-economia constă, în accepția lui E.F. Schumacher, din două părți, una ocupându-se de om, iar cealaltă de mediu. Asta pentru că economiștii de azi sunt atât de mult orientați spre piață, încât ignoră dependența omului de lumea naturală. Am putea spune și astfel: economia, în opinia autorului, derivă din ceea ce el numește meta-economie. Deci nu este o știință autonomă, ci doar proiecția unei viziunii mai largi asupra omului și a societății.

Economia budistă

În 1955, E.F. Schumacher călătorește în Birmania în calitate de consultant economic. Acolo el a dezvoltat un set de principii, pe care l-a numit „Economia budistă“. Tezele principale ale acestei concepții se regăsesc și într-un capitol aparte a lucrării pe care o prezentăm aici.

Ca persoană care și-a depășit propriile prejudecăți tinerești, legate de ignoranța metafizică, de ateismul atât de în vogă printre cei din pătura „cultă“, autorului i se deschide în întreaga ei micime și derizoriu maniera fragmentară, fracturată, incompletă, deformată de a vedea lucrurile a „experților economici“.

„Economiștii în sine, ca, de altfel, cei mai mulți dintre specialiști, în mod normal suferă de un anume fel de orbire metafizică, pretinzând că

știința lor este una a unui adevăr absolut și invariabil, fără nici un fel de presupuneri. Unii dintre ei merg atât de departe încât susțin că legile economice sunt la fel de libere față de „metafizică“ sau „valori“ ca și legile gravitației“. Putem să facem aici din nou trimitere a miturile fondatoare ale economiei capitaliste, cum ar fi cel despre „mâna invizibilă“ sau caracterul autoreglabil al pieței, cel al egoismului ca motor al progresului, cel al unei societăți formate din indivizi-atomi, legați între ei doar prin relații de ordin contractual. În acest context, E.F. Schumacher amintește că există un consens general asupra faptului că sursa fundamentală a bogăției este munca. Știm cum este definită ea în teoria clasică a liberalismului.

Autorul arată că „din punct de vedere budist funcția muncii este cel puțin triplă: a da omului o șansă pentru a-și utiliza și dezvolta facultățile; a-l face capabil să depășească egocentrismul prin cooperarea cu alți oameni în realizarea unui scop comun; a produce bunuri și servicii necesare pentru existența viitoare“. Insistând asupra contrastului izbitor dintre viziunea occidentală și cea orientală (budistă, în cazul dat), Schumacher remarcă următoarele: „Este clar, așadar, că economia budistă trebuie să fie foarte diferită față de economia materialismului modern, de vreme ce un budist vede esența civilizației nu în multiplicarea dorințelor, ci în purificarea caracterului uman. Caracterul, în același timp, este format de munca omului. Iar munca, dirijată în modul cuvenit în condițiile demnității și libertății umane, îi sfințește pe cei care o fac și în egală măsură produsele lor“. Modelul descris de autor consună perfect cu etica muncii, caracteristică tuturor societăților europene tradiționale de până la căderea lor în Modernitate. Civilizația rurală europeană, axată pe o etică izvorâtă din spiritualitatea creștină, avea o viziune similară asupra caracterului sacru al muncii, care îl cinstește pe Dumnezeu și este o formă de dedicație familiei, comunității, neamului. „În timp ce materialistul este interesat întâi de toate de bunuri, budistul este interesat de eliberare“. Sinonimul creștin al eliberării budiste ar fi mântuirea ca scop suprem a vieții omului.

Mântuirea – iată o noțiune care pare oricărui economist occidental cu totul străină de domeniul său de activitate. De altfel, ca și unui economist moldovean, (de)format de aceleași dogme liberale.

„Standardul de viață“ în accepția budistă și cea occidentală

„Economia budistă este planificată pornindu-se de la principiul „full employment“ (angajare totală), iar ținta numărul unu va fi de fapt angajare pentru oricine are nevoie de o muncă „în exterior“, – remarcă autorul. Adică, într-un astfel de model economic nu e loc pentru șomaj, iar munca se desfășoară pentru majoritatea absolută a oamenilor în interiorul familiei, a comunității. Și tot aici: „Femeia, în general, nu are nevoie de o muncă „în exterior“, iar angajarea la scară largă a femeilor în birouri și întreprinderi ar fi privită ca un semn al unui eșec economic major“. Avem aici încă o dovadă a alienării modelului social occidental, la fel de valabil și pentru noi, cei care l-am importat prin imitare.

Întreaga ideologie a feminismului, potrivit căreia femeia ar avea un rol social egal și interșanjabil cu bărbatul și că urmează să se integreze în sistemul economic capitalist în baza acelorași reguli ca și bărbatul nu mai este percepută de nimeni ca o aberație, ca o deviere, ca o stare de anormalitate. Femeia de azi de cele mai multe ori nu mai vrea să fie nici mamă, nici soție, ci este orientată întâi de toate spre obținerea unei independențe economice, spre realizarea unei cariere în afaceri sau în alt domeniu. Sau, altfel zis, feminismul poate fi văzut și ca o formă mai specială a marxismului, pe post de exploatator apărând bărbatul, iar femeia apare în postura de proletariat care urmează să se emancipeze în raport cu el, să dea jos lanțurile care o oprimă.

Mai departe. „Economistul modern este obișnuit să măsoare „standardul de viață“ prin volumul consumului anual, crezând mereu că un om care consumă mai mult o duce „mai bine“ decât cel care consumă mai puțin. Un economist budist va considera o astfel de abordare excesiv de irațională: de vreme ce consumul este doar o cale spre bunăstarea omului, scopul ar trebui să fie obținerea unei maxime bunăstări cu ajutorul unui consum minim“. Oare nu acești parametri sunt utilizați la noi în evaluarea bunăstării? Oare n-am devenit și noi victimele unui model de societate de consum, care face ravagii în relațiile dintre oameni, le devastează iremediabil optica asupra sensurilor vieții, le distorsionează capacitatea de a prioritiza și de a discerne valorile de non-valori? Pentru a înțelege mai bine modelul care ni s-a impus din exterior și care surpă din rădăcină societatea noastră, sper cu o proximă ocazie să prezint cititorilor lucrarea celebrului sociolog și filozof francez Jean Baudrillard „*Societatea de consum*“. Asta pentru că fără a desluși esența și mecanismele consumismului ca motor al societății moderne este dificil să realizăm în profunzime impasul istoric în care a ajuns acest model de organizare a statelor.

Urmează un citat care reprezintă însuși miezul demersului

autorului, ce reiese din chiar titlul lucrării prezentate aici, „Ce e mic, e și frumos“. „Din punctul de vedere al economiei budiste, așadar, producția în baza resurselor locale pentru necesități locale este cea mai rațională cale a vieții economice, în timp ce dependența de importurile de departe și necesitatea de a produce pentru exportul pentru oameni necunoscuți și aflați la distanță este profund non-economică și justificabilă doar în cazuri excepționale și la scară mică“.

Fragmentul de mai sus ne arată în mod magistral cât de deformat și contraproductiv este modelul economic în care este împinsă și Republica Moldova. La baza acestuia stă mitul exportului ca garanție a succesului, al liberului schimb ca semn al progresului, al integrării economice internaționale, fie prin deschiderea pieței interne în fața UE, fie prin înțelegerea globalizării ca proces obiectiv, normal, necesar și avantajos, nu o formă de subjugare globală, orchestrată de capitalismul de tip corporatist și speculativ. A vorbi astăzi despre protecționism, despre independența economică, despre dezvoltarea economiei naționale în baza resurselor locale, despre limitarea accesului mărfurilor, serviciilor și capitalului străin pe piața internă înseamnă a-ți asuma o postură ingrată de sfidare a dogmelor dominante ale neoliberalismului, a merge împotriva curentului.

Chestiunea mărimii

E.F. Schumacher consacră un capitol special problemei dimensiunii, aceasta fiind raportată, atât la comunitățile umane reunite în cadrul unor localități, cât și în cadrul unor unități sau activități economice. El susține că „astăzi noi suferim de o idolatrie aproape universală a gigantismului“. Și continuă: „Ce proporție este potrivită? Asta depinde de faptul ce încercăm să facem. „La ora actuală chestiunea dimensiunii este una crucială, în problemele de ordin politic, social și economic, ca și în aproape orice alt domeniu. Care ar fi, de exemplu, dimensiunea potrivită a unui oraș?“. El arată efectele deplorabile ale mobilității sociale, care afectează spații imense de pe glob, producând deplasări masive de populație și având ca efect golirea unor spații extinse, deruralizarea și concentrarea în proporții uriașe în marile centre urbane a unei populații declasate, ajunse să populeze periferiile sordide și să se afle mereu în căutarea unor munci degradante și prost plătite.

„Milioane de oameni, – spune autorul, – încep să se miște, părăsind zonele rurale și orășelele mai mici pentru a merge spre luminile orașului,

a se deplasa spre urbele mari, cauzând o creștere patologică“. Nu altfel stau lucrurile și în Republica Moldova, ea înscriindu-se într-un proces al nomadismului de asfalt, de masă, care aneantizează vechile comunități rurale, depopulează țara, provoacă distrugerea la scară uriașă a familiilor și o adevărată catastrofă demografică. Acest proces de dezagregare iremediabilă a comunităților poate fi diminuat și stopat în timp doar pe măsură ce elitele naționale vor reuși să găsească rădăcina acestui rău social, să îi stabilească un diagnostic corect și exhaustiv, ca abia după aceea să poată purcede la aplicarea unui tratament adecvat.

Vorbind despre exemplul cel mai relevant în acest sens, SUA, E.F. Schumacher menționează că sociologii americani care studiază problema „megapolisurilor“ au recurs la acest termen, deoarece cel de metropolă nu mai putea reda proporțiile astronomice ale noilor aglomerări urbane. El arată că această țară a ajuns să aibă de fapt trei regiuni megapolitane imense, și anume una extinzându-se de la Boston spre Washington, cu șaizeci de milioane de oameni, alta - în jurul Chicago, cu alte șaizeci milioane de oameni, și încă una - situată pe Coasta de Vest, de la San-Francisco până la San-Diego, cu o populație la fel de circa șaizeci milioane. O astfel de polarizare face restul țării practic pustiu. „Orășele provinciale pustii și pământuri cultivate cu tractoare enorme, combine de recoltat cereale și o imensă cantitate de chimicale“. Iată un tablou realist al țării-minune, spre care își îndreaptă toate visele și speranțele consumatorii locali ai „american dream“, și, victimele fericite ale schemelor cvasilegale „Work and Travel“ ce exploatează un tineret credul și lipsit de repere. Astfel, ceea ce numim mobilitatea forței de muncă, amplificată la scară gigantică de expansiunea transportului de masă, și a mijloacelor de comunicare în masă a produs deja generații de oameni dezrădăcinați, hoinărind prin largul lumii pe post de sclavi ai acestui nou tip de capitalism, ce adâncește abisul între centru și periferii, spulberând șansele unor comunități, națiuni și regiuni întregi la o redresare solidă întro perioadă istorică relativ scurtă.

Modelul râvnit – independența economică a unei țări mici

Într-un asemenea context economic și geopolitic, autorul se întreabă: „Cum ar mai putea vorbi cineva despre economia unei țări independente mici?“ Luate de valul globalizării, astfel de state din Lumea a Treia sau din spațiul ex-comunist, dacă vor continua să urmeze calea

trasată de țările bogate, nu au nici o perspectivă de ieșire din impas. Ele sunt prinse într-o plasă planetară, întinsă cu abilitate prin intermediul unor organisme financiar-creditare internaționale și centre de putere aflate la cheremul „rechinilor capitalismului speculativ“, cum le-ar zice celebrul economist american David C. Korten.

Referindu-se la mitul liberului schimb și relațiile din ce în ce mai extinse de export-import între țări, Schumacher dă o definiție magistrală modelului, pe care îl extinde la ora actuală la scară globală marele capital american. „Dacă o țară dorește să exporte pretutindeni în lume și să importe din toată lumea..., aceasta ar trebui să anexeze întreaga lumea pentru a putea face asta“. Anume așa se întâmplă după căderea URSS, când a intervenit ceea ce a fost numit „momentul unipolar“ al SUA, devenite o hiperputere globală, care dictează tuturora regulile economice în propriul beneficiu și în detrimentul celorlalți. A se vedea în acest sens și recenta semnare a Acordului Transpacific, ca și insistența cu care este promovat Acordul Transatlantic.

În spațiul public de la noi sunt ventilate cu precădere două modele antagoniste de integrare a țării noastre în două piețe comune largi, respectiv UE (unde deja ne-am prăbușit) și Uniunea Vamală (unde ne cheamă cu insistență cei care își zic de stânga). Deficiența de bază a celor două abordări conflictual-complementare constă în faptul că, nici euroentuziaștii, nici filorușii nu concep Republica Moldova ca pe o țară, care ar fi în stare să genereze prosperitate economică stând pe propriile picioare, fără a fi anexa sau apendicele unor centre economice mai puternice. Astfel de viziuni deopotrivă naive, nepatriotice și contraproductive ar putea fi depășite mai ușor dacă ne-am apleca cu mai multă luare-aminte asupra unor idei pe care le putem desprinde din lucrarea lui E.F. Schumacher. Iată câteva dintre acestea:

„Cum stăm cu necesitatea absolută de a avea o largă piață internă? Este iarăși o iluzie optică dacă sensul de „larg“ este conceput în termenii granițelor politice. Inutil să mai spunem că o piață prosperă este mai bună decât una săracă, dar faptul dacă această piață este înafara granițelor politice sau în interiorul lor face în întregime o diferență foarte mică. Desigur, nu vreau să spun că dacă Germania ar dori să exporte un număr mare de Volkswagen în Satele Unite, o piață foarte prosperă ar putea face așa ceva doar după anexarea Statelor Unite. Dar există diferențe multiple dacă o comunitate ori provincie se pomenește legată politic sau condusă de o comunitate sau provincie mai bogată. De ce? Fiindcă într-o societate mobilă, lăsată de capul ei, legea dezechilibrului este una infinit mai puternică decât așa-numita lege a echilibrului. Nimic nu are succes ca

succesul și nimic nu stagnează ca stagnarea. **Și fără protecția în fața celui puternic, cel slab nu are nicio șansă**: fie că el rămâne slab, fie că trebuie să migreze și să se unească cu cel puternic, fără a fi în stare să se ajute pe el înșiși în mod eficient".

Noțiunile de comunitate sau provincie, utilizate de autor în citatul de mai sus, pot fi ușor privite ca sinonime absolute cu cea de țară. Cum ar fi și a noastră. Pentru a face și mai accesibil mesajul autorului, voi recurge la o expresie celebră a părintelui suveranității economice Friedrich List, care spunea că atunci când o entitate economică puternică fuzionează (într-o piață comună sau într-un regim de liber schimb) cu o altă entitate slabă, prima are de câștigat sută la sută, iar a doua doar de pierdut în aceleași proporții. Iată în câteva cuvinte esența acordurilor de asociere și de liber schimb dintre UE și RM, iar cine mai rătăcește pe coclaurile euro-entuziasmului, nu are prea mult de așteptat până când consecințele dramatice ale acestor măsuri de vasalizare politică și colonizare economică își vor arăta întreaga lor monstruozitate.

Autorul continuă, arătând că cea mai importantă problemă în partea a doua a secolului douăzeci a fost „distribuirea geografică a populației, chestiunea „regionalismului". „Dar regionalismul nu în sensul de a combina mai multe state în sisteme de tipul comerțului liber, ci în sensul opus de dezvoltare a tuturor regiunilor în interiorul fiecărei țări... Și multiplele naționalisme ale unor națiuni mici existente astăzi, și dorința de autoguvernare, și ceea ce numit independență reprezintă pur și simplu răspunsul logic și rațional la nevoia dezvoltării regionale". „Iată că fenomenele care au afectat încă acum câteva decenii alte regiuni ale lumii s-au făcut resimțite dureros în regiunea noastră abia relativ recent, după disoluția sistemului comunist, obținerea independenței și înglobarea noilor state în „noua ordine mondială" sub flamura neoliberalismului totalitar. Abia acum dezideratul independenței naționale, naționalismul economic, nevoia de protejare a propriilor interese în fața tăvălugului globalizării capătă o acuitate deosebită.

Ce este dezvoltarea economică

Închei această expunere a principalelor idei desprinse din cartea lui E.F. Schumacher cu o definiție magistrală, izvorâtă dintr-o experiență academică și internațională de excepție și deopotrivă dintr-un suflet profund religios, atașat valorilor spirituale perene, singurele în stare să conducă omul spre înțelepciune. Gândurile lui pot avea darul să alunge

ceața din fața ochilor noștri, ajutându-ne să căpătăm clarviziune, atât de necesară pătrunderii sensurilor lumii de azi.

„Dezvoltarea economică este ceva mult mai larg și mai profund decât economia, econometria luată aparte. Rădăcinile ei duc în afara sferei economice, în educație, organizare, disciplină și, dincolo de asta, în independența politică și în conștiința națională bazată pe miza propriilor forțe. Ea nu poate fi produsă în urma unor operațiuni abile de altoire, realizate de către niște tehnicieni străini sau elite autohtone, care au pierdut contactul cu oamenii de rând. Ea poate avea succes doar dacă este promovată ca o largă mișcare populară „de reconstrucție“, cu accentuarea fundamentală a imboldului, entuziasmului, inteligenței și a forței de muncă a fiecăruia. Succesul nu poate fi obținut prin intermediul unor forme de magie, produse de către savanți, tehnicieni sau planificatori economici. El poate veni doar prin intermediul unui proces de creștere ce ar implica educația, organizarea și disciplina întregii populații. Orice altceva ce ar fi mai puțin decât asta se poate încheia cu un eșec“.

Să reflectăm adânc asupra celor spuse mai sus. Așa ne vom putea da seama de ce fel de lideri am avea nevoie pentru a putea reda încrederea poporului în propriile forțe, pentru a-l mobiliza la realizarea unui proiect național istoric de repunere pe picioare a țării.

27 noiembrie 2015

Ha-Joon Chang: cum tricksterii occidentali șmecheresc lumea

Trăim într-o societate în care toată lumea este preocupată de economie. În cazul nostru, ca de altfel pretutindeni în lume, interesul sporit față de acest domeniu se explică în primul rând prin vulnerabilitatea economică a absolutei majorități a membrilor societății. Criza este cuvântul de ordine, iar cauzele acesteia și, implicit, soluțiile ce ni se oferă pentru depășirea ei sunt departe de a ne satisface așteptările. Obișnuim să legăm nereușitele economice de numele unor conducători corupți, de care în ultimul sfert de veac n-am dus lipsă, și, respectiv, să ne legăm speranțele de noi cicluri electorale, care să aducă în vârfurile ierarhiei statale, prin efectul rotației la guvernare, demnitari ceva mai potriviți pentru a ne scoate din impas. Și de fiece dată elanul nostru inițial capătă în scurt timp gustul amărăciunii. „Iar ghinion! Iar am tras o carte proastă!“, – își zic mulți dintre noi. Și caruselul cu suișuri și coborâșuri își reia cursa amețitoare. Ieșirea din acest vârtej trebuie căutată în aprofundarea cunoștințelor noastre despre economie, în frecventarea unor autori care ne pot ajuta să înțelegem unde și cum am rătăcit cărarea, de nu putem nicidecum să dibuim calea stopării căderii noastre vertiginoase.

Mărturisesc din capul locului că unul dintre cei care acum niște ani m-a făcut să privesc realitățile economice altfel a fost Ha-Joon Chang, sud-coreeanul care predă la Universitatea Cambridge și scoate de sub tipar cărți ce trezesc interesul major al publicului și specialiștilor. Până în acest moment trei dintre ele au apărut la editura „Polirom“ din România, respectiv „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb și istoria secretă a capitalismului*“, „*23 de lucruri care nu ți se spun despre capitalism*“ și „*Economia. Ghidul utilizatorilor*“. De altfel, am mai invocat numele acestui autor cu ocazia prezentării unei lecții academice la Academia de Științe a Moldovei în 2013.

Revin la el, deoarece am convingerea că astfel de lecturi au darul să ne ajute să depășim iluziile și clișeele care ne împiedică să vedem adevărata stare de lucruri din economia globală și, respectiv, cea din țara noastră. Astfel de lecturi sunt cu atât mai necesare la noi, cu cât practic întreaga cohortă de „analiști“ și „experți“, care populează spațiul public, continuă să vehiculeze ritos, ca niște apostoli ai noii evanghelii economice, toate ticurile ideologice ale școlii neoliberale, ce domină atât mediul academic, cât și organismele internaționale, ajungând să fie

percepute de către clasa politică și de către publicul larg drept niște adevăruri axiomatice. Așadar, încep cu prezentarea lucrării „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb și istoria secretă a capitalismului*“, apărută în original în 2008 și în traducere în 2012.

SUA și „Treimea Păgână“ năruie și anexează economiile slabe

Așa cum suntem cu toții consumatorii unei game largi de produse industriale de origine sud-coreeană, iar performanțele economice de excepție ale acestei țări trezesc o admirație generală, să ne aplecăm asupra câtorva explicații oferite de către Ha-Joon Chang, care știe bine cum s-a ridicat din ruină țara lui. Autorul ne avertizează din capul locului asupra opiniei greșite, potrivit căreia „miracolul coreean“ ar fi devenit posibil ca urmare a aplicării unor rețete din exterior, cum ar fi regulile impuse de piața liberă. Aceste „principii sănătoase“ ne sunt extrem de familiare și nouă, moldovenilor: „inflație mică, guvernare limitată, întreprinderi private, liber schimb și încurajarea investițiilor străine“. Altfel zis, este vorba de întregul set de recomandări universale ale școlii neoliberale: de la „mâna invizibilă a pieței“ în accepția lui Adam Smith la „libera concurență“ și „neamestecul statului în economie“ și tot așa până la faimoasa „autoreglare a economiei“ în spiritul binecunoscutei versiuni a utopismului economic.

Autorul precizează: „În ceea ce privește țările în curs de dezvoltare, agenda neoliberală a fost promovată de o alianță de guverne ale unor țări bogate, conduse de Statele Unite și mediate de „Treimea Păgână“ a organizațiilor economice pe care le controlează în mare parte (SUA – n.n.) – Fondul Monetar Internațional (FMI), Banca Mondială și Organizația Mondială a Comerțului (OMC). Guvernele bogate își folosesc bugetele de ajutor și accesul pe piețele lor interne drept momeală pentru a convinge țările în curs de dezvoltare să adopte politicile neoliberale“. Așadar, acordarea unor împrumuturi țărilor sărace este mereu însoțită de deschiderea piețelor respective pentru mărfurile și capitalurile străine. Iar guvernele aborigene sunt fericite să execute întocmai comandamentele noului cult, susținute de o armată întreagă de șamani de peste ocean și vrăjitori locali, alimentați financiar din granturi occidentale.

Ha-Joon Chang arată că, contrar opiniei eronate destul de răspândite, țara lui n-a dat curs „indicațiilor prețioase“ venite dinspre

instituțiile pe care prin părțile noastre exponenții așa-zisei societăți civile se încăpățânează să îi numească „parteneri de dezvoltare“. Dimpotrivă. Autorul scoate în evidență câteva aspecte fundamentale, care au determinat succesul economic al țării sale:

„Ceea ce a făcut Coreea în aceste decenii a fost să sprijine, de fapt, anumite industrii noi, alese de guvern după consultări cu sectorul privat, prin taxe vamale protecționiste, subvenții și alte forme de sprijin de stat (de exemplu, servicii de marketing extern oferite de agenția de export de stat) până când acestea „au crescut“ suficient de mult pentru a face față concurenței internaționale. Guvernul era proprietarul tuturor băncilor (!), astfel încât a putut furniza seva necesară afacerilor – credite. Unele proiecte mari au fost întreprinse direct de către companii aflate în proprietatea statului – producătorul de oțel POSCO fiind cel mai bun exemplu -, deși țara avea o atitudine mai degrabă pragmatică decât ideologică față de proprietatea de stat; iar dacă unele companii private erau conduse prost, adeseori guvernul le prelua, le restructura și de obicei (dar nu întotdeauna) le punea din nou în vânzare“.

A avut oare țara noastră parte de astfel de conducători, care să aplice măsuri similare în economie? Evident, nu. Însă vorba este nu doar de obediența proverbială a multor demnitari de prim rang față de centrele de putere din exterior. Și nu doar de turnura spectaculoasă, pe care o cunoscută față bisericească din România o numea „mutarea Kremlinului de la Moscova la Washington și Bruxelles“, făcătorii de temenele rotindu-se la 180 de grade dinspre Răsărit spre Apus cu o dexteritate de giruetă. Chestiunea nu se reduce la lipsa de demnitate națională și caracter, ci la un deficit de ordin intelectual, la absența de viziune asupra măsurilor ce ar fi putut ridica economia țării. Asta a fost și asta mai rămâne încă esența „animalelor politice“ de prin părțile noastre. Știind cam ce hram poartă fiecare dintre politicienii „de top“ de la noi, să ne gândim câți dintre ei ar fi în stare, dacă ar deține puterea, să aplice niște măsuri despre care ne vorbește autorul nostru în continuare:

„Guvernul coreean avea de asemenea controlul total (Atenție! Total! – n.n.) asupra valutei (încălcarea regulilor de schimb valutar putea fi pedepsită cu moartea). În combinație cu o listă de priorități bine gândită privind folosirea valutei, se asigura că banii străini câștigați cu greu erau folosiți pentru importarea unor utilaje și componente industriale vitale. Guvernul coreean controla strict și investițiile străine (!!!), primindu-le cu brațele deschise în anumite sectoare, dar interzicându-le complet în altele, în funcție de planul național de dezvoltare“.

Acum să ne gândim la (im)potența intelectuală a strategilor locali,

politicieni și analiști de toată mâna, pro-occidentali, pro-ruși sau pro-români. Câți dintre ei cred în capacitatea de renaștere economică a țării pe cont propriu? Câți văd în țara noastră altceva decât un apendice, o anexă, o periferie care trebuie remorcată de către capacitățile economico-financiare ale altor entități statale sau suprastatale? Din păcate, mai nimeni. Așadar, încă o dată, cel mai teribil handicap al nostru nu este lipsa de resurse naturale bogate, de condiții geopolitice prielnice sau de legislație necesară. Handicapul constă în lipsa de viziune. Și de voință. Putem noi oare să stopăm prăbușirea noastră vertiginoasă având un sistem bancar aflat înafara oricărui control din partea statului, de la acționariat la fluxurile astronomice de bani murdari ce se spală prin băncile locale? Dar într-o țară care trăiește din remitențe este normal ca veniturile uriașe din schimbul valutar să intre în buzunarele câtorva șmecheri, nu în vistieria statului? Ce ar fi dacă ghișeele de schimb valutar ar dispărea într-o bună zi, statul naționalizând acest gen de activitate economică? Ar câștiga capacitatea financiară a statului, firește. Dar astfel de măsuri radicale ar presupune un război total cu marii jucători pe piața financiară. Unul riscant, dar extrem de necesar.

Succesul la export nu are nevoie de liber schimb

Ha-Joon Chang mai spulberă o iluzie legată de succesul țării sale, specificând următoarele:

„Impresia populară pe care a creat-o Coreea ca economie a liberului schimb a fost determinată de succesul său la export. Dar succesul la export nu are nevoie de liber schimb, după cum au demonstrat Japonia și China. Exporturile coreene din perioada timpurie – lucruri simple precum articole de îmbrăcăminte și electronice ieftine – erau toate mijloace necesare de a câștiga valuta necesară pentru achiziționarea tehnologiilor avansate și a mașinilor scumpe care erau vitale pentru industriile noi, mai dificile, protejate prin taxe vamale protecționiste și subvenții (!!!). În același timp, măsurile de protecție tarifară și subvențiile nu erau acordate odată pentru totdeauna în vederea protejării față de concurența internațională, ci doar pentru a da răgaz firmelor să absoarbă noile tehnologii și să pună baza noilor capacități organizaționale până când puteau concura pe piața mondială“.

Să ne amintim că Moldova deja este în regim de liber schimb cu Uniunea Europeană, spre jubilația eurolatrilor fanatici, căzuți în capcana

neoliberalismului sau angajați ca agenți de influență ai unor state străine, care predică de la tribuna ONG-urilor grantofage dogmele religiei neoliberale. Însă partea proastă este că și adversarii acestora, stânga filorusă, nu vede altă soluție pentru economia națională decât retragerea RM din acordurile de asociere și de liber schimb cu UE și înglobarea ei imediată, necondiționată și totală în spațiul economic al Uniunii Eurasiatice. Nu punem la îndoială necesitatea retragerii din înțelegerile fatale pentru economia noastră, semnate de către o guvernare perversă și antinațională cu UE. Cum nu contestăm nevoia extinderii și aprofundării cooperării economice a țării noastre cu țările ex-sovietice și în primul rând cu Rusia, care reprezintă o piață vitală pentru noi.

Însă cooperarea cu partenerii noștri din Răsărit, care trebuie axată și pe valorificarea comunității noastre civilizaționale, dar și pe o viziune similară asupra proceselor turbulente ce se derulează la scară globală, trebuie să țintească obținerea unor avantaje de ordin economic (de la raporturi comerciale în regim de comerț asimetric până la facilități la livrarea de resurse energetice) în schimbul unei politici externe consecvente, bazate pe principiul neutralității permanente și al renunțării la orice gest neprietenos în raport cu Moscova și aliații săi. Asta pentru că statul nostru nu-și poate ridica economia fără a aplica selectiv și pe o durată limitată de timp (20-25 de ani) anumite politici de ordin protecționist.

În acest sens lecția coreeană, adaptată la realitățile interne și la conjunctura internațională, poate fi extrem de utilă pentru noi. Să mai preluăm un fragment de la același autor, care poate fi privit, ca și toate celelalte invocate aici, ca niște sfaturi practice care i-ar putea prinde bine unui „Principe“ ce ar dori să guverneze Republica Moldova spre binele ei:

„Miracolul economic coreean a fost un amestec inteligent și pragmatic de stimulente ale pieței și intervenție statală. Guvernul coreean nu a înfrânt piața, așa cum au făcut-o statele comuniste. Cu toate acestea, nici nu avea o încredere oarbă în piața liberă. Deși a luat piețele în serios, strategia coreeană a recunoscut că acestea trebuiau adesea corectate prin politici intervenționiste.

Acum, dacă doar Coreea s-ar fi îmbogățit prin astfel de politici „eretice“, predicatorii pieței libere ar fi putut-o caracteriza ca fiind excepția care întărește regula. Cu toate acestea, Coreea nu este o excepție… Practic toate țările dezvoltate de astăzi, inclusiv Marea Britanie și Statele Unite, presupusul cămin al pieței libere și al liberului schimb, s-au îmbogățit pe baza unor rețete, care se opun ortodoxiei economiei neoliberale.

Țările bogate de astăzi au folosit măsurile de protecție și subvențiile, discriminând în același timp investitorii străini – toate aceste politici fiind blamate de ortodoxia economică actuală, restricționate sever prin tratate multilaterale, precum acordurile OMC, și interzise de statele care acordă ajutor și de organizațiile financiare internaționale (în special FMI și Banca Mondială)…“

Între Adam Smith și Karl Marx noi optăm pentru Friedrich List

Așadar, suntem prinși într-un păienjeniș de acorduri multilaterale ce paralizează orice capacitate a statului de a redresa situația din economie. A se remarca insistența obsesivă cu care exponenții SUA și ai UE îndeamnă toate guvernările de la noi să întrețină relații cât mai strânse cu FMI și BM, iar papagalii locali le țin de zor isonul, unii din ignoranță, alții din interes. Și atunci cum facem să scăpăm din îmbrățișarea mortală a „călărețului de aramă“? Cum scăpăm de securea gâdelui plutocrației mondiale? Regândind geopolitica regiunii și angajându-ne în procesul de reașezare a arhitecturii internaționale, jucându-ne cartea cu cei care sunt gata să ne susțină. Cum anume, aceasta ar fi tema unui articol aparte. Cert este un singur lucru: continuarea liniei promovate timp îndelungat de autoritățile noastre este o cale sigură și rapidă spre un suicid colectiv iminent.

Autorul nostru arată în continuare că „puține au fost țările care nu au folosit numeroase măsuri protecționiste, cum ar fi Olanda (până la Primul Război Mondial) și Elveția, însă ele au deviat de la ortodoxie în alte moduri, cum ar fi refuzul de a proteja brevetele. Politicile țărilor bogate privind investițiile străine, întreprinderile de stat, managementul macroeconomic și instituțiile politice indică, de asemenea, abateri semnificative de la ortodoxia actuală cu privire la aceste aspecte“.

Prin urmare, regulile care ni se impun nouă, celor săraci și înapoiați în nivelul de dezvoltare economică, sub dictatul „partenerilor de dezvoltate“, sunt scrise de către cei puternici pentru cei slabi, doar că ne sunt servite, nu cu titlu de ultimatum impus de pe poziții de forță, ci sub forma unor adevăruri științifice sacrosancte, indiscutabile și evidente de la sine. Iar respectiva operațiune de dezinformare și manipulare în masă a elitelor și popoarelor din Lumea a Treia și din spațiul ex-comunist (ceea ce formează Restul în raport cu Vestul, după celebra expresie a doctrinarilor occidentocentrismului) produce niște dezechilibre din ce în

ce mai catastrofale și cauzează suferințe miliardelor de oameni. Cum vine asta, vă veți întreba? Oare chiar e cazul să renunțăm și la iluzia despre bunele intenții ale „salvatorilor noștri occidentali“? Iată ce interogație formulează Ha-Joon Chang și ce răspuns ne oferă:

„Și atunci de ce țările bogate nu le recomandă țărilor în curs de dezvoltare aceleași strategii care pe ele le-au ajutat atât de mult? De ce propun în schimb o istorie fictivă a capitalismului, și încă una proastă?

În 1841, un economist german, Friedrich List, a criticat Marea Britanie pentru propovăduirea liberului schimb altor țări, după ce și-a câștigat supremația economică prin măsuri protecționiste dure și subvenții extinse. Acesta i-a acuzat pe britanici că „împing scara“ pe care au urcat pentru a atinge poziția economică de top la nivel mondial: „Este un gest foarte inteligent ca atunci când cineva a ajuns în vârf să împingă scara pe care a urcat, pentru a-i lipsi pe ceilalți de mijlocul de a urca după el“... Într-o notă făcută de autor, acesta dă versiunea mai desfășurată a citatului respectiv, deosebit de relevant pentru noi:

„El (F. List – n.n.) continuă: „Orice națiune... care și-a crescut puterea de prelucrare și navigația la un asemenea nivel de dezvoltare încât nici o altă națiune nu poate intra în concurență liberă cu ea nu poate face nimic mai înțelept decât să împingă scara de acces spre măreția la care a ajuns, să predice celorlalte națiuni avantajele liberului schimb și să declare spăsit că până în acel moment a rătăcit pe căi greșite și că acum a reușit pentru prima dată să descopere adevărul“ Friedrich List, „*The National System of Political Economy...*“ Și continuă astfel: „Astăzi există unele persoane din țările bogate care propovăduiesc piața liberă și liberul schimb țărilor sărace pentru a acapara o cotă mai mare din piețele acestora și pentru a împiedica apariția unor concurenți potențiali. Ei spun: „faceți așa cum spunem noi, nu așa cum am făcut noi“.

Invit cititorul dornic să pătrundă în profunzime realitățile noastre să revină la citatele de mai sus pentru a reține modul în care este programată subdezvoltarea noastră, precum și pentru a vedea cui servește această stare de înapoiere economică. Toți cei interesați de politică, de economie și în general de problemele ce vizează poporul nostru în ansamblu ar putea să descopere multe lucruri noi, chiar să-și modifice radical optica asupra realităților, dacă și-ar face timp să studieze lucrarea celebrului economist german, părintele protecționismului, Friedrich List. (Pentru cei cu aplecare pentru istoria economică a României le-aș recomanda să studieze opera economistului român Petre S. Aurelian. A se vedea în acest sens și monografia istoricului și editorului Radu-Dan Vlad, cu care am fost bun prieten[3]. Iar pentru cei care doresc să

cunoască experiența academică și practică a Rusiei de până la bolșevizare, aș face trimitere la numele lui Serghei Witte și a lui Dmitri Mendeleev, celebrul chimist, care a avut o contribuție extrem de valoroasă și în promovarea protecționismului economic.) Acest autor trebuie studiat având în minte alți doi teoreticieni ai economiei politice, mult mai cunoscuți publicului larg, perechea-fondatoare a celor două modele antagoniste, Adam Smith, părintele liberalismului economic, și Karl Marx, întemeietorul doctrinei comuniste. Altfel zis, cei de stânga ar face bine să renunțe la dogmele de sorginte comunistă, dacă în general au mai rămas dintre aceștia, deoarece majoritatea foștilor comuniști a migrat ideologic în ultimele decenii în tabăra liberală, iar cei de dreapta să se dezică de sacralizarea miturilor (neo)liberalismului pentru a se apropia de opera unui autor, care a avut o influență uriașă asupra viitorului propriei țări și a Occidentului în ansamblu, însă se bucură de o notorietate postumă mult mai modestă decât primii doi.

Avem nevoie nu de liber schimb, ci de protejarea industriilor tinere

Deși reprezintă o mostră superbă de abordare academică deosebit de doctă, cartea pe care o prezentăm este scrisă într-un limbaj deosebit de savuros și accesibil, astfel încât orice nespecialist, care de regulă evită să aprofundeze materii științifice legate de economie, va avea plăcerea să descopere un talent care știe să facă accesibile niște subiecte altfel destul de complexe. Și deoarece spulberarea mitului liberului schimb este unul dintre scopurile programatice ale lucrării de față, să mai apelăm la câteva fragmente, care ne vor ajuta să înțelegem mai bine ce ar putea face țara noastră pentru a se rupe din lanțurile subdezvoltării, în care este încătușată la ora actuală.

„Problema este aceasta – producătorii din țările în curs de dezvoltare care abordează industrii noi au nevoie de o perioadă de asigurare (parțială) împotriva concurenței internaționale (prin protecții, subvenții și alte măsuri) înainte de a-și construi propriile capacități pentru a concura cu producătorii străini superiori. Bineînțeles, când producătorii emergenți „cresc“ și pot concura cu producătorii mai avansați, protecția ar trebui să dispară. Dar acest lucru ar trebui să se producă treptat. Dacă sunt expuși prea devreme la prea multă concurență internațională, vor dispărea de pe piață“.

Acum, parcurgând argumentația celebrului profesor coreean,

poate măcar o mică parte din mulțimea de euroentuziaști, care îi aplaudau frenetic pe impostorii de la cârma țării deghizați în straie de civilizatori, vor începe să realizeze cât de perfidă a fost operațiunea de asociere a țării noastre la UE și cât de catastrofală este perspectiva ei în condițiile impuse cu titlu de binefacere. Încă o dată, fără niște măsuri provizorii de protecție a pieței interne și de avantajare a întreprinzătorilor naționali în raport cu cei străini, șansa noastră de depășire a stării de subdezvoltare este egală cu zero. De altfel, pe parcursul expunerii sale, autorul menționează cum de-a lungul istoriei Anglia își proteja piața în fața expansiunii economice a Olandei, care o depășea la nivelul de dezvoltare economică, SUA se apăra în fața invaziei economice a puterilor europene etc. La fel a procedat la rândul său și țara de baștină a autorului, Coreea de Sud. Însă și ea a urmat cu fidelitate experiența altor țări care s-au dezvoltat cu mult timp înainte. De la un vreme încoace și Coreea de Sud, atingând nivelul celor mai dezvoltate țări, a renunțat la orice măsuri protecționiste și pledează energic în cadrul OMC pentru înlăturarea oricăror bariere comerciale. Prin urmare, există o logică firească în dezvoltarea economică a fiecărei țări care a reușit: acestea inițial își protejează piața, după care, atingând un nivel egal sau superior cu cele mai avansate țări, pledează pentru liberalizarea maximă a piețelor. Altminteri, starea de subdezvoltare, condiția de colonie economică vor pecetlui iremediabil soarta acelor țări care n-au însușit această lecție. Să revenim la argumentația savantului nostru:

„Se poate ca adesea – deși nu întotdeauna – liberul schimb să fie cea mai bună politică pe termen scurt, deoarece probabil va maximiza consumul curent al unei țări. Dar cu siguranță nu este cea mai bună modalitate de a dezvolta o economie. Pe termen lung, liberul schimb este o condamnare a țărilor în curs de dezvoltare să se specializeze în sectoare care oferă o creștere cu o productivitate scăzută și, astfel, o creștere mică a nivelului de trai. Iată de ce atât de puține țări au reușit prin liberul schimb, în timp ce majoritatea țărilor de succes au folosit protecția industriilor tinere într-o măsură mai mare sau mai mică. Venitul mic care rezultă din lipsa dezvoltării economice restricționează dramatic libertatea pe care țările sărace o au în alegerea viitorului lor“.

Hipnoza mortală a balaurului cu trei capete

Pe parcursul întregii lucrări Ha-Joon Chang aduce noi și noi

exemple și argumente despre rolul, de cele mai multe ori nefast pentru țările sărace, pe care îl joacă ceea ce dânsul numește, așa cum am văzut, „Treimea Păgână“: FMI, Banca Mondială și OMC. Și dacă primele două au fost create încă în 1944, în cadrul unei conferințe a forțelor aliate (în principiu, SUA și Marea Britanie) la stațiunea New Hampshire Bretton Woods din Statele Unite, Organizația Mondială a Comerțului a apărut abia în 1995, fiind succesoarea GATT (Acordul General pentru Tarife și Comerț), a căpătat niște drepturi mult mai largi de reglementare a politicilor economice ale țărilor care aderă la ea decât predecesoarea sa. Astfel, precizează autorul, OMC „promovează nu doar liberalizarea comerțului, ci este activă și în alte domenii, precum reglementarea investițiilor străine și drepturile de proprietate intelectuală. OMC este în prezent centrul de guvernanță economică globală, împreună du FMI – care se ocupă de accesul la finanțări pe termen scurt și Banca Mondială, care se ocupă de investițiile pe termen lung. Și dacă inițial cele două instituții - se limitau să-și asigure rambursarea creditelor la niște condiții relativ rezonabile, care în mare nu afectau independența economică a țărilor care beneficiau de asistența acestora, „în urma crizei datoriilor țărilor Lumii a Treia, – specifică autorul, – atât rolul FMI, cât și cel al Băncii Mondiale s-au schimbat dramatic.“

Adică din acel moment acestea au început să se implice practic în toate domeniile politicii economice, cum ar fi politica bugetară, fiscalitatea, reglementarea industrială, agricultura, piața forței de muncă, privatizarea etc. Dar iată că pe parcurs cele două organizații și-au arogat funcții și mai puternice. Astfel, menționează savantul, „în anii 1990 s-a înregistrat o lărgire și mai pronunțată a misiunii acestora, pe măsură ce au început să atașeze împrumuturilor lor așa-numitele condiționalități de bună guvernanță. Ele implicau intervenții în domenii de neimaginat până atunci, precum democrația, descentralizarea administrației, independența băncii centrale și guvernanță corporatistă“. În aceste condiții, întrebarea formulată de către autor – Cine conduce economia lumii? – capătă un răspuns univoc: „Treimea Păgână“.

Regulile jocului la scară globală fiind prescrise în maniera respectivă, devine evident faptul că țările sărace nu prea au șanse să evite impunerea unor condiții discriminatorii și umilitoare, care doar perpetuează pe termen lung înapoierea economică. Însă lucrurile se agravează și mai mult din cauza calități profesionale mediocre a negociatorilor din partea statelor-țintă ale marii finanțe internaționale. Așa cum susține pe bună dreptate autorul, „multor țări în curs de dezvoltare le lipsesc resursele intelectuale pentru a discuta în

contradictoriu cu organizațiile internaționale puternice, care dispun de o armată de economiști foarte bine pregătiți și de o mare susținere financiară“. Din nefericire, cazul Moldovei nu constituie o excepție în acest sens. Mai grav, deoarece practic toți economiștii, atât din cadrul guvernelor, cât și din mediul universitar și cel de experți, s-au format în ultimele două decenii însușind paradigma neoliberală, iar analiștii de serviciu care dau sfaturi autorităților de regulă sunt întreținuți pe bani occidentali prin intermediul unor proiecte de finanțare externă, „consensul“ lor în idolatrizarea recomandărilor „guvernanței globale“ nu este deloc surprinzător.

Pentru a detalia mai mult funcțiile OMC, vom reveni din nou la expunerea academică a lui Ha-Joon Chang. Așadar, din momentul apariției sale, respectiva organizație se prezintă astfel:

„La suprafață, OMC a creat doar „un mediu concurențial echitabil“ pentru țările membre, impunând ca toată lumea să respecte aceleași reguli – cum am putea să ne opunem la așa ceva? Un element-cheie a fost adoptarea principiului „obligației generale“, care presupune ca toți membrii să semneze toate acordurile“. Sub regimul GATT, țările puteau alege ce acorduri să semneze și multe țări în curs de dezvoltare puteau rămâne în afara acordurilor pe care nu le doreau – de exemplu, acordul care restricționa utilizarea subvențiilor. Prin regula obligației generale, toți membrii trebuiau să se supună acelorași reguli. Toți au trebuit să-și reducă taxele vamale. Țările sau fost obligate să renunțe la plafoanele pentru importuri, la subvențiile la export (permise doar pentru cele mai sărace țări) și la cea mai mare parte a subvențiilor interne“.

Parcurgând cu atenție citatul de mai sus, nu putem să nu realizăm gravitatea excepțională a condițiilor asumate de țara noastră în cadrul OMC. Ca, de altfel, și a celor în fața FMI și BM. Însă dramatismul situației se mai agravează și prin faptul că criticii ireconciliabili ai guvernării, care râvnesc să ajungă la cârma țării, nu par să realizeze faptul că oricine ar ajunge să dețină puterea, fără o revizuire radicală a relațiilor noastre cu „Treimea Păgână“, orice măsură cu caracter economic ar fi în cel mai bun caz una parțială, provizorie și având efecte limitate.

Dezvoltarea fără protecționism este o iluzie

Exemplul Coreii de Sud, care a ajuns o națiune comercială robustă, este invocat în mod repetat de către autor, care insistă asupra rolului-

cheie, pe care l-a avut protecția industriilor emergente în realizarea acestui salt economic spectaculos. Sau, așa cum se exprimă el însuși, „protecționismul nu garantează dezvoltarea, dar dezvoltarea este foarte dificilă în lipsa lui... Prin urmare, dacă dorim să ajutăm țările în curs de dezvoltare să progreseze prin comerț, țările bogate trebuie să accepte un protecționism asimetric, așa cum l-au folosit ele între anii 1950-1970".

Iată aici intervine problema majoră. Pot oare țările bogate să accepte niște condiții speciale ce ar avantaja statele vulnerabile? Dacă în fruntea lor s-ar afla niște lideri independenți și responsabili, da. Însă, întrucât trăim vremuri în care nu guvernele și nici organizațiile internaționale conduc instituțiile în fruntea cărora se află, ci sunt mai curând derivatele grupurilor financiare sau ale corporatocrației, ar fi naiv să așteptăm de la „rechinii capitalismului speculativ" ai Nordului bogat să renunțe la propria esență răpitoare de dragul unor „abstracțiuni" cum ar fi dezvoltarea economică echilibrată a țărilor lumii. În acest sens, ar fi util pentru cei care doresc să știe mai multe despre felul în care funcționează mecanismele corporatocrației să citească lucrarea *Corporațiile conduc lumea* aparținând celebrului economist american David C. Korten, care a văzut lumina tiparului în original în 1994, iar în română în 1995 și încă mai poate fi găsită în anticariatele din România. Sau cele două lucrări ale altui faimos autor american, John Perkins, „Confesiunile unui asasin economic" și „Istoria secretă a imperiului american", editate recent și în România.

Având în vedere conjunctura internațională ce s-a creat în ultimele decenii, tot mai mulți est-europeni încep să înțeleagă că ieșirea din strânsoarea mortală a „partenerilor de dezvoltare" este legată în cel mai direct mod de reașezarea centrelor de putere la scară globală, adică de reorganizarea geopolitică a lumii, care va permite respingerea dictatului „centrului" impus „periferiei" și „semiperiferiei", ca să uzăm terminologia altui american celebru, Immanuel Wallerstein. Altminteri, fiind prea vulnerabile sub aspect politic și economic, țări ca Republica Moldova, fără a-și redimensiona conceptul de securitate națională și cooperare internațională, în stare să reprezinte o contrapondere în fața imperiului global, nu au șansa să se salveze din postura de victimă a unui nou tip de imperialism deopotrivă economico-financiar, politic și cultural.

Și ca să mai accentuăm o dată în plus importanța vitală a modelului asupra căruia insistă autorul, vom mai reproduce un citat:

„...Liberul schimb nu este calea cea mai bună către dezvoltarea economică. Comerțul contribuie la dezvoltarea economică doar atunci când folosește un amestec de protecționism și comerț deschis, ajustându-l

constant în funcție de nevoile sale în schimbare și de capacitățile proprii. Comerțul este pur și simplu prea important pentru dezvoltarea economică pentru a-l lăsa pe seama economiștilor adepți ai liberului schimb“.

Investițiile străine – un benficiu sau o capcană?

Prezența și efectul investițiilor străine în țările cu o economie slabă reprezintă un alt subiect-cheie pentru religia neoliberalismului, pe care îl demitizează fără drept de apel Ha-Joon Chang. Este vorba de un efort extrem de important, deoarece și în discursul public de la noi obsesia pentru atragerea de investiții străine a devenit un loc comun. Observăm cu ușurință cum politicieni de toate nuanțele și experți de toată mâna se întrec în exerciții retorice, glorificând în fel și chip investițiile străine în economia națională, văzute ca mijloc de redresare economică, de prosperitate și în definitiv ca practică indiscutabilă pentru orice țară încadrată în sistemul internațional care dorește să fie „ca toată lumea“ (bună). Cauza acestei atitudini generalizate este aceeași: așa ne-au învățat consultanții și diplomații străini, care s-au tot perindat pe la noi în ultimul sfert de secol. Caracterul evident și axiomatic al multiplelor beneficii pentru societăți ca a noastră, consideră adepții gândirii comune, îl poate pune la îndoială doar un ignorant. Ei bine, cel pe care îl avem drept autor al cărții prezentate în acest material, o somitate academică de talie internațională, nu poate fi suspectat de lipsă de competență. Tocmai de aceea lectura acestei lucrări reprezintă o șansă deosebită pentru schimbarea opticii noastre asupra unor lucruri pe care în general credeam că le cunoaștem destul de bine.

Mitul liberei circulații a capitalului, alături de libera circulație a mărfurilor și serviciilor, reprezintă însăși piatra de temelie a evangheliei neoliberale. Iar afirmațiile despre necesitatea instituirii unor reglementări la acest capitol în funcție de situația concretă a fiecărei țări par cel puțin stranii. Nu vom detalia prea mult expunerea acestui compartiment al lucrării, limitându-ne la câteva fragmente, care sperăm să aibă darul să trezească un și mai mare interes al cititorului pentru cartea respectivă.

„Un impact crucial, dar adesea ignorat al ISD (investiții străine directe) este cel asupra concurenților interni (actuali și viitori). O companie transnațională care face investiții străine directe poate distruge firmele naționale existente care ar fi putut „crește“ și ar fi putut avea

succes fără această expunere prematură la concurență sau poate împiedica apariția concurenților interni. În astfel de cazuri, capacitățile de producție pe termen scurt sunt îmbunătățite, deoarece filiala companiei transnaționale care înlocuiește firmele locale naționale (prezente sau viitoare) este de obicei mai productivă decât acestea din urmă. Dar nivelul capacităților de producție pe care o țară le poate atinge pe termen lung devine mai redus…

Date fiind aceste aspecte, o țară în curs de dezvoltare poate fi îndreptățită să respingă beneficiile pe termen scurt ale ISD pentru a mări șansa ca firmele sale interne să se angajeze în activități superioare, pe termen lung, interzicând investițiile străine directe în anumite sectoare sau reglementându-le…

Istoria este de partea țărilor care au reglementat investițiile străine directe. Majoritatea țărilor bogate de astăzi au reglementat investițiile străine atunci când au fost pe poziția de a le primi. Uneori reglementarea a fost draconică – Finlanda, Japonia, Coreea și Statele Unite (în anumite sectoare) fiind cele mai bune exemple".

Ar fi de menționat măcar în treacăt că reglementarea ISD nu este una cu interzicerea acestora, iar măsurile respective, care avantajează investitorii naționali în raport cu cei străini (în anumite sectoare și pe o durată limitată de timp), nu sunt neapărat factori ce descurajează influxul de capital străin. Ceea ce contează mai mult poate ține de potențialul de piață ale țării respective, de calitatea forței de muncă și a infrastructurii, reglementările fiind o chestiune cu totul minoră în contextul deciziei unor investitori de a se orienta spre o țară sau alta. Aceste argumente aduse de autor presupun, firește, existența unui guvern național puternic și competent, care urmărește interesul național. Evident, o asemenea situație încă nu vizează Republica Moldova. Ceea ce nu înseamnă câtuși de puțin că o asemenea stare de lucruri trebuie privită ca fiind inevitabilă. Dimpotrivă, elaborarea unei viziuni noi, coerente și viabile asupra perspectivelor de dezvoltare a țării, bazată pe experiența internațională și pe înțelegerea profundă a nevoilor economiei autohtone și a realităților internaționale, rămâne a fi prioritatea numărul unu pe agenda publică. Asta pentru că ar fi cu totul dramatic dacă într-o bună zi în fruntea statului ar ajunge oameni cu intenții bune, dar fără idei. Temele pentru acasă trebuie făcute din timp. Altfel riscăm să rămânem niște restanțieri incorigibili. Și pentru a concluziona împreună cu autorul pe marginea acestui aspect, să revenim la textul propriu-zis:

„Investițiile financiare străine aduc mai multe pericole decât beneficii… Investițiile străine directe nu sunt asemenea Maicii Tereza, ele

aduc totuși beneficii țărilor-gazdă pe termen scurt. De aceea ce contează cu adevărat atunci când vine vorba de dezvoltarea economică este ce se întâmplă pe termen lung. Acceptarea ISD în mod necondiționat poate face de fapt mai dificilă dezvoltarea economică pe termen lung.

Prin urmare, investițiile străine directe pot fi un pact faustian, pe termen scurt ele pot aduce beneficii, dar pe termen lung se pot dovedi de fapt nocive pentru dezvoltarea economică".

Mitul tranziției: sacralizarea proprietății private și demonizarea proprietății publice

Asemenea cunoscutului economist american Joseph Stiglitz, Ha-Joon Chang privește cu ochi critic recomandările legate de aplicarea „terapiei de șoc" în economie, pe care le-au impus instituțiile financiar-creditare țărilor ex-comuniste. Printre măsurile-cheie urmărite de aceștia a fost în primul rând privatizarea în masă, rapidă, totală și devastatoare în același timp. Efectul catastrofal al acestor măsuri neoliberale radicale a afectat practic toate țările din fostul lagăr socialist, singura excepție lăudabilă fiind, așa cum arată același Stiglitz, China, care a declinat sfaturile FMI și ale Occidentului în ansamblu. Iar rezultatele acestei independențe în politicile economice sunt evidente pentru oricine. Nici Moldova n-a fost o excepție în acest sens. Zelul birocrației locale mafiotizate de a privatiza orice unitate economică rentabilă, de a le falimenta și a le vinde cu bucata este binecunoscut. Întreaga operațiune de o amploare fără precedent a avut succes în primul rând deoarece societățile noastre (sau mai curând elitele locale), dezicându-se de trecutul comunist, au basculat cu ușurință în mrejele neoliberalismului, pe care l-au considerat a fi singura alternativă a modelului etatist defunct.

„Puțini ar mai susține acum comunismul ca sistem economic viabil. Dar este un salt logic uriaș să treci de la această concluzie la afirmația că întreprinderile de stat sau întreprinderile publice nu funcționează. Această gândire a devenit populară în urma programului de privatizare de pionierat al lui Margaret Thatcher, din Marea Britanie, la începutul anilor 80, și a dobândit statutul de crez pseudoreligios în timpul „transformării" fostelor economii comuniste din anii 90. Pentru o perioadă, părea că întreaga lume fostă comunistă era hipnotizată de mantra „privat – bun, public – rău"... Privatizarea întreprinderilor de stat a fost, de asemenea, o piesă importantă a agendei neoliberale, pe care

samaritenii cei răi au impus-o majorității țărilor în curs de dezvoltare în ultimul sfert de veac“.

Partea cea mai proastă a acestei povești este că nici după acest sfert de veac se pare că politicienii și „liderii de opinie“ nu s-au tratat de această iluzie periculoasă. Pe post de campioni în menținerea acestei iluzii se prezintă în mod invariabil „înțelepții de serviciu“ din „societatea civilă“, adică acea duzină de grantofagi unși cu toate alifiile lui George Soros și alții de teapa lor, care se erijează în (im)postura de pedagogi naționali, dând lecții publice de pe ecranele televizoarelor cu aerul unor deținători ai secretelor lumii. Astfel încât garniturile guvernamentale vin și pleacă, iar povățuitorii tuturor guvernărilor și ai societății în ansamblu rămân invariabil aceeași. Astfel, deviza ironică atribuită foștilor comuniști la București capătă conotații noi la Chișinău, vizându-i de această dată pe eternii înțelepți din cohorta „experților independenți“: „La vremuri noi, tot noi!“.

Nu vom relua întreaga expunere a avantajelor și dezavantajelor existente în cazul administrării unei întreprinderi de stat în raport cu una privată și viceversa, expuse de o manieră excelentă, cu multiple argumente imbatabile și exemple concrete de către autor. Menționăm doar că ambele forme de proprietate își au dreptul la viață, totul depinzând de o multitudine de condiții și criterii concrete, care trebuie luate în calcul la aprecierea nivelului de performanță a fiecăreia dintre ele. Cert este, însă, că în realitatea economică practică lucrurile se prezintă de o manieră mult mai complexă decât în teoriile fundamentaliste de factură marxistă (care sacralizează proprietatea de stat) sau neoliberală (care exaltă simetric proprietatea privată).

Așa, de exemplu, eficiența unei întreprinderi poate depinde nu doar de forma de proprietate, ci și de dimensiunile ei și de măsura în care acționarii (de stat sau privați) sunt implicați în management sau au capacitatea de a-l supraveghea la modul eficient. Sau, așa cum arată autorul, „întreprinderile de stat pot fi instrumentul ideal și acolo unde există un „monopol natural“. Acesta se referă la situația în care condițiile tehnologice fac ca prezența unui singur furnizor să fie cel mai eficient mod de a servi piața. Electricitatea, apa, benzina, căile ferate și liniile de telefonie fixă sunt exemple de monopol natural. „

În cazul nostru, așa cum știm, electricitatea și benzina sunt demult înstrăinate în favoarea sectorul privat, iar căile ferate și telefonia fixă urmează să fie sacrificate și ele pe altarul relațiilor cu „partenerii de dezvoltare“ care ne cer să le privatizăm. Între altele, ar fi de reținut că diferența dintre o întreprindere de stat și una privată constă în faptul că

ambele plătesc impozite, doar că în cazul celei de stat întregul profit este vărsat în bugetul public, iar al celei private – în buzunar privat. Și încă e bine dacă cel privat este un localnic și urmează să-și investească banii în consumul local sau să îi reinvestească pe piața autohtonă. Pentru că dacă e străin, acesta de obicei își cară banii în țara de origine.

Desigur, e inutil să repetăm că în fiecare caz aparte se iscă o sumedenie de condiționalități, de care trebuie să se țină cont pentru obținerea unui rezultat optim din activitatea unei întreprinderi. Iar dacă cele înșiruite de noi sunt de la sine evidente, de ce atunci se mai insistă atât de mult pe prioritatea inexistentă la capitolul eficiență și utilitate publică a sectorului privat în raport cu cel de stat? Din interes meschin sau din prostie? Răspunsul ar fi unul solomonic: ambele motive pot fi la fel de valabile.

Ar mai fi de menționat aici faptul că autorul amintește că pe lângă cele două forme de proprietate „există și multe drepturi de proprietate comunale, care funcționează foarte bine. Multe comunități rurale din toată lumea au drepturi de proprietate comunală ce reglementează eficient utilizarea resurselor comune (cum ar fi pădurile, peștele) pentru a împiedica exploatarea în exces“.

Ar trebui să mai subliniem și faptul că gradul de prosperitate a unei societăți mai depinde și de măsura în care este distribuită proprietatea privată cât mai multor cetățeni, familii, comunități și grupuri sociale. Asta pentru că democrația politică funcționează în măsura în care funcționează democrația economică, iar distribuția largă și echitabilă a proprietății presupune existența unui stat puternic și a unor reglementări ce ar împiedica apariția unor monopoluri sau oligopoluri. Altminteri ne pomenim în situația când întreaga societate este captiva unor oligarhi care instituie regimul plutocrației. Reiese că am scăpat de nomenclatura comunistă și am dat peste nomenclatura oligarhică, generată de concentrarea excesivă de capital în mâinile unui grup restrâns de persoane.

Industria, nu sfera serviciilor și nici agricultura, aduce prosperitate

Întrucât în ultimii ani se vehiculează tot mai intens ideea, potrivit căreia economia unei țări ar putea genera dezvoltare și prosperitate unui număr larg de cetățeni bazându-se în mod prioritar pe sfera serviciilor (cum ar fi turismul, de exemplu) sau pe agricultură, fără a avea o

industrie puternică, apelăm din nou la opinia avizată a profesorului de la Cambridge Ha-Joon Chang. Anume formarea unui puternic sector industrial, care este cheia succesului general, este împiedicată de acțiunile de dereglementare, uneltite de economiile dezvoltate contra celor mai slabi. Asta cu toate că, așa cum subliniază autorul, „investițiile în construirea capacităților (de producție – n.n.) cer sacrificii pe termen scurt. Dar acesta nu este un motiv pentru care nu trebuie făcute, contrar a ceea ce spun economiștii adepți ai pieței libere". Și în continuare:

„Dacă barierele reprezentate de taxe vamale sau subvențiile le permit firmelor locale să acumuleze noi capacități – prin cumpărarea unor utilaje superioare, îmbunătățirea organizării și instruirea muncitorilor – și să devină competitive pe plan internațional, reducerea temporară a nivelului de consum al țării (deoarece refuză să cumpere bunuri străine, de mai bună calitate și la prețuri mai mici) poate fi pe deplin justificată".

De reținut că invazia de mărfuri străine pe piața noastră internă este una dintre cauzele de bază ale subdezvoltării economice, inclusiv a lipsei de capacități industriale pentru a face față concurenței cu produsele de import, aceeași situație fiind caracteristică și sectorului agrar, ucis de importurile și contrabanda în cantități gigantice de produse similare cu cele de origine locală. Această situație este și una dintre cauzele de bază ale unui șomaj atât de mare, care generează migrația masivă a forței de muncă peste hotare. Altfel zis, la întrebarea ce importă Moldova, am putea răspunde simplist: mărfuri, servicii și capitaluri străine. Iar la întrebarea ce exportă, răspunsul ar fi: oameni. Astfel, schimbul este departe de a fi unul echivalent. Reiese că mergem să lucrăm în străinătate pentru a face bani ca să cumpărăm cu ei acasă mărfuri și servicii străine. Un asemenea cerc vicios nu poate decât să aprofundeze criza social-economică și să ne împingă spre un faliment total: economic, politic, demografic.

„Odată ce am acceptat că este important să creștem capacitățile de producție, unde exact ar trebui să investească o țară pentru a face acest lucru? – se întreabă autorul, pentru a ne oferi tot el răspunsul optim. – În industrie sau mai precis în industria de prelucrare – iată răspunsul meu. Este, de asemenea, răspunsul pe care l-ar fi dat generații întregi de artizani de succes ai dezvoltării economice, de la Robert Walpole[4] încoace, dacă li s-ar fi pus aceeași întrebare". Și continuă astfel:

„Istoria ne-a arătat în mod repetat că cel mai important lucru care deosebește țările bogate de cele sărace este practic capacitatea de prelucrare mai mare, acolo unde productivitatea este, în general, mai

ridicată și, mai important, acolo unde productivitatea are tendința (deși nu întotdeauna) de a crește mai rapid decât în agricultură sau servicii. Walpole știa acest lucru acum aproape 300 de ani, când i-a cerut regelui George I să spună în Parlament: „Nimic nu contribuie mai mult la promovarea bunăstării publice decât exportul de produse prelucrate și importul de materii prime brute străine“.

Un subiect aparte în lucrarea de față este cel al gestionării inflației și al rigorilor impuse în acest sens de către FMI țărilor sărace, care creează probleme enorme acestor țări. Dar nu intrăm în detalii, lăsând cititorul să se documenteze la acest capitol studiind cartea în cauză. Precum nu pomenim decât în treacăt și chestiunea independenței băncilor centrale în raport cu autoritățile naționale, care a devenit o problemă generală de câteva decenii încoace, ce provoacă deseori efecte negative majore. Nici problema proprietății intelectuale, a brevetelor și a modului în care ar putea realiza un salt în dezvoltare economiile statelor sărace fără a face uz de cele mai înalte tehnologii, care sunt practic inaccesibile din cauza multiplelor bariere instituite la nivel internațional. Toate acestea ar ocupa un spațiu mult prea mare pentru o prezentare de carte, fie ea și una ceva mai extinsă.

Am dori totuși să remarcăm în încheiere un aspect pe care îl găsim fundamental în definirea profilului profesional și moral al autorului acestei cărți. Ha-Joon Chang provine dintr-o țară care acum câteva decenii era una dintre cele mai înapoiate țări din lume. Experiența lui personală îl ajută să fie solidar și să pledeze pentru o soartă mai bună, pe care o merită toate popoarele lumii. Iar ceea ce trezește o admirație deosebită, alături de anvergura academică și argumentația impecabilă, este profundul angajament moral cu care își scrie cărțile. Angajamentul plenar și pledoaria plină de pasiune pentru mai multă echitate în relațiile dintre țările bogate și cele sărace, ca și sfaturile practice pe care le poate însuși orice conducător sau expert din „periferia lumii“ în avantajul propriei țări, îl ridică pe economistul coreean la cele mai înalte culmi de probitate profesională.

15 februarie 2016

---

3. P. J. Aurelian, Omul și epoca, 1995

4 Robert Walpole) (n. 26 august 1676 , Norfolk – d. 18 martie 1745, Londra) a fost un politician britanic, prim ministru al Marii Britanii, între 1721 și 1742 (n.n., sursa:

Wikipedia)

Ilie Șerbănescu : România, o colonie la periferia Europei

Românii, chiriași în propria țară

Cartea economistului și publicistului român Ilie Șerbănescu *România, o colonie la periferia Europei*, apărută recent la editura „Roza vânturilor“ (2016), este o mărturie zguduitoare a tragediei României ultimului sfert de veac. Bilanțul tranziției de la comunism la statutul de membru al UE, pe care îl face domnia sa, este un adevărat strigăt de durere, expresia unei conștiințe lucide, care înfruntă discursul dominant, supunând unei analize riguroase procesul de colonizare a țării sub acoperirea retoricilor triumfaliste de occidentalizare.

Pe parcursul întregii sale istorii zbuciumate, niciodată până în prezent neamul românesc n-a avut parte de o soartă mai vitregă, mai umilitoare și mai lipsită de șanse de emancipare de sub jugul străinilor decât în ultimele decenii. Situația este cu atât mai dramatică cu cât starea de înrobire, de devastare economică, socială și culturală nu este resimțită de către majoritatea covârșitoare a societății ca fiind una de-a dreptul disperată. Asta pentru că, spre deosebire de perioadele istorice anterioare, când ocupantul își impunea voința prin forța armelor și, prin urmare, starea de ocupație era una evidentă, la ora actuală colonizatorii fac uz de inginerii sociale soft, care anesteziază orice bănuială a celor împilați, lipsindu-i de capacitatea de a-și cunoaște asupritorii.

Am considerat extrem de necesară expunerea pe larg a acestei lucrări pentru publicul din Republica Moldova, deoarece și dincoace de Prut ne confruntăm cu aceleași fenomene. Și aici clasa politică este orbită de mitologia neoliberală, iar spațiul public este confiscat de trubadurii integrării europene și ai globalismului. Această liotă de servanți ai unor interese străine, care impune o viziune deformată asurpa realității, viciind percepția societății asupra cauzelor eșecurilor noastre, ca și asupra soluțiilor ce ar conduce spre redresarea străriі de lucruri, n-ar mai avea trecere dacă lumea ar reuși să însușească modul de abordare a problemelor, pe care îl practică Ilie Șerbănescu.

Autorul creionează încă din prefața cărții condiția în care s-a pomenit țara:

“Românii au ajuns deja chiriași în țara lor. Următorul pas – dezmembrarea – este inevitabil. România nu mai este țara românilor. Era, bună sau rea, atâta timp cât proprietarii, buni sau răi, erau românii.

Acum, România are noi proprietari. Și acest lucru va fi consemnat și în scripte, politic. Când și cum, nu depinde nimic de noi. Depinde de proprietar, și nu de chiriaș!“.

Așadar, Ilie Șerbănescu afirmă din capul locului că după căderea comunismului românii au fost deproprietăriți, lăsați lefteri, ajungâng străini în propria țară. Chestiunea proprietății a fost dintotdeauna una fundamentală, ea definind esența unei societăți. Oricine cunoaște că stăpân este doar cel căruia îi aparține proprietatea. El și numai el are puterea de decizie, el hotărăște care e partea leului ce îi revine și care este partea lăsată celor mulți, aflați la cheremul lui. Altfel zis, mai simplu, ai proprietate – ești stăpân, nu o ai – ești în cel mai bun caz argatul slugii stăpânului. Alte tipuri de raporturi pur și simplu nu există prin definiție. Iar în cazul României, ca și al nostru, și al aproape tuturor țărilor ex-comuniste din regiune, în postura de argat s-a pomenit nu doar omul simplu, ci și statul, căruia i s-a stors toată vlaga de proprietar, toată puterea de decizie și, prin urmare, însăși rațiunea de a fi – apărarea și susținerea propiilor cetățeni. Cum vine una ca asta, s-ar putea scandaliza consumatorii minciunilor omniprezente? Cu nițică răbdare, vom vedea mai la vale din argumentația autorului.

Dar până atunci mai reproducem un citat din prefață, care pare a pune la îndoială însuși rostul jocului politic, cu tot cu circul electoral care îl însoțește. Printr-o singură frază Șerbănescu aruncă în aer întregul eșafodaj argumentativ al clasei politice, arătând că toată scamatoria cu votul universal și schimbarea garniturilor guvernamentale nu are cum să miște din punctul mort o societate înlănțuită într-o multitudine de acorduri internaționale și acte normative interne, care au determinat vasalizarea țării:

“Unica ieșire din starea și statutul de colonie nu poate fi, obiectiv, decât o mișcare de eliberare națională. Care poate avea succes sau nu. Și care oricum nu poate fi realizată – admițând prin absurd că cineva din România ar organiza-o! – decât într-un context international favorabil. Un asemenea context nu există în momentul de față. Colonialismul este în ofensivă.“

În țările din Lumea a Treia mișcările de eliberare națională și-au luat avântul tocmai într-un context internațional favorabil, mai exact după al Doilea Război Mondial, iar în spațiul ex-comunist - odată cu slăbirea și apoi prăbușirea imperiului sovietic. Și întrucât noii colonizatori sunt occidentalii, doar dezintegrarea UE sau preluarea puterii în principalele țări din acest subimperiu regional de către forțele patriotice, precum și slăbirea influenței imperiului american, care încă

menține în stare de protectorat UE, pot crea condiții favorabile pentru apariția unor astfel de mișcări. Iar până atunci se impune afirmarea plenară în spațiul public a adevărului despre condiția umilitoare în care am fost împinși, scopul fiind crearea unui viguros curent de opinie, care ar putea să se transforme la momentul oportun într-o forță politică redutabilă.

Arătând cum țările din zona ex-comunistă, scăpate de sub comunism, au căzut în plasa unui alt regim nedrept, și mai dezastruos prin efectele lui, autorul accentuează că „simpla schimbare de paradigmă - asupra căreia s-au bătut tobele politice, anume că ar fi de ajuns să se treacă la proprietatea privată pentru ca subdezvoltarea și sărăcia să fie eradicate de la sine – nu antrenează automat schimbări la nivel de dezvoltare și de standard de viață“.

Colonialismul colectiv: alte măști, aceeași piesă

Ca purtător al virusului liberal preț de ani de zile, recunosc și de această dată că eu însumi am crezut cu tărie în acest aparent panaceu până în momentul când am văzut că, deși privatizarea a fost una masivă, efectele ei s-au dovedit a fi de-a dreptul devastatoare. Și întrucât schimbarea puterii nu aducea și schimbări calitative a stării de lucruri, am început a căuta adevăratele cauze ale eșecurilor noastre. A fost nevoie să acumulez o experiență internațională de peste două decenii și să studiez o mulțime de cărți până când mi s-a împrăștiat ceața din fața ochilor. Tocmai de aceea mă și aplec asupra unor astfel de volume, făcându-le prezentări largi. Așa i-aș putea ajuta și pe alții să scape de vraja dogmelor în vogă.

Mitul extinderii UE spre țările din Răsărit continuă să facă multă vâlvă, pretinzându-se că este vorba despre admiterea noastră în clubul țărilor de elită, ceea ce va atrage negreșit un salt economic și prin părțile noastre. Să vedem, însă, cum dinamitează acest mit Ilie Șerbănescu:

“O violentă și abruptă polarizare economico-socială s-a produs atât pe verticală în fiecare din țările zonei, cât și pe orizontală între Vest și Est…Întreaga configurație actuală economico-politico-socială a Europei poartă amprenta unui clasic sistem centru-periferie de tip colonial. Grație dimensiunii fabuloase, puterii militare și în particular nucleare, precum și depășirii în deceniile Putin a umilinței inițiale, doar Rusia a scăpat din acest sistem centru-periferie cu alungiri de la Vest la Est“.

Că lucrurile stau anume așa, o cunoaște oricine a studiat lucrările a cel puțin doi autori americani de primă mărime, Immanuel Wallerstein și Joseph Stiglitz. Și lista ar putea continua. Dar să revenim la momentul imploziei colosului sovietic și să vedem cum stăteau lucrurile dincolo de fosta cortină de fier, mai bine zis să înțelegem logica marilor puteri economice vest-europene în acel moment, care le-a servit ca o oportunitate istorică nesperată. Se știe că în jocul internațional lumea se conduce de interese, nu de intenții filantropice. Precum la fel de bine se știe că în relațiile externe marile puteri își drapează orice interes, oricât de venal și cinic, într-o frazeologie scăldată în miere. Asta pentru a prosti aborigenii cu mărgele de sticlă, oglinjoare, „apă de foc“ și alte nimicuri. Așadar, spune autorul:

“Destrămarea Uniunii Sovietice și a conglomeratului ei satelitar din Europa Centrală și de Est a oferit Vestului Europei oportunitatea istorică a unor surse de aprovizionare și piețe de desfacere aproape neașteptate în cvasiproximitate și cvasigratuitate – un adevărat balon de oxigen pentru cel mai în vârstă dintre centrele de putere economică ale lumii și, oricum, cu cel mai costisitor model social devenit handicap în fața ascensiunii noilor concurenți mondiali din Asia. Vestul Europei s-a repezit spre Centrul și Estul Europei oferit pe tavă de istorie.“

Dar oare nu anume în acest hal am ajuns și noi, după ce ne-am făcut toate temele dictate de centrele de putere occidentale, cu privatizări, ajustări și reglementări masive? Ce altceva decât zonă de extracție a forței de muncă și de desfacere a produselor și serviciilor occidentale am ajuns să fim în ultimii ani? Principiul sacrosanct al liberei circulații funcționează perfect – exportăm oameni și importăm bunuri, capitaluri și servicii. Cât de echivalent este acest schimb, se vede de la o poștă. Așa că nu ne rămâne decât să scandăm în cor, ca la paradele comuniste de pe vremuri: „Trăiască regimul fără vize și cel al liberului schimb!“ Pentru că schimbul de „sclavi fericiți“ pe marfă de import e în plină desfășurare. Astfel, mai toată lumea e mulțumită: sclavii, pentru o bucată de pâine pe care o pot câștiga pe aiurea, iar corporațiile transnaționale, pentru că ne pot inunda cu mărfurile lor.

Astfel, continuă autorul, cele 5-6 foste puteri coloniale din Vestul Europei, care timp de secole și-au asigurat prosperitatea datorită extracției sistematice și masive din teritoriile coloniale, au pus la cale un fel de „colonialism colectiv“. Anume acest nucleu dur al țărilor respective a stabilit regulile impuse în spațiul ex-comunist, doar că de această dată rolul armatelor cotropitoare le-a fost atribuit multinaționalelor. Iată cum a decurs această operațiune de o amploare continentală cu consecințe

catastrofale pentru „beneficiarii“ acestor politici:

“În spiritul libertății de mișcare și acțiune propovăduite, s-a trâmbițat nevoia unei liberalizări rapide și depline a circulației produselor, serviciilor și capitalurilor, a schimburilor comerciale, valutare și de investiții. Ce înseamnă acest lucru?! Că de la sine cei puternici și deja așezați pe piață, adică cei din Vest, vor acapara tot, întrucât în mod obiectiv nou-veniții din Est nu puteau fi decât slabi și fără potențe tehnologice și financiare.“

Teoreticianul protecționismului economic, Friedrich List, avertiza încă în prima jumătate a secolului XIX că atunci când fuzionează o economie puternică cu una subdezvoltată, prima are doar de câștigat, iar cea de-a doua - doar de pierdut. El arăta cât de riscant este pentru germani să dea curs insistențelor britanice de a înlătura barierele vamale în condițiile unei discrepanțe izbitoare în nivelul de dezvoltare. De atunci și până în prezent timpul a verificat și a confirmat de nenumărate ori justețea concepției lui List. Însă, în momentul dobândirii independenței, noi, cei din spațiul ex-comunist, habar nu aveam de toate acestea. Tocmai de aceea am și înghițit toate gogoașele liberale ca pe niște cadouri de mare preț.

Odată semnalul privatizărilor fiind lansat, rechinii capitalismului occidental au avut din capul locului ținte bine determinate. Ei s-au năpustit spre cele mai grase felii din avuția statului:

“Ca în scenariul clasic colonialist, capitalul vest-european s-a înfipt de la început în ceea ce constituie rulajul banului într-o economie: exploatarea resurselor naturale, distribuțiile de energie, (cele care colectează banii din asigurarea cu energie) și băncile. Restul – industrii, servicii, comerț – s-a prăbușit aproape implicit în brațele „eliberatorilor“ vestici. Esențială a fost implementarea cât mai rapidă a mecanismului de extracție de sevă economică din Est, care operează în principal și masiv prin menținerea în Est a salariilor mici, dar generalizarea (impusă) aici a prețurilor din Vest“.

Atenție ! La noi nu e diferit. Cine crede că menținerea salariilor mizerabile în sectorul de stat, dar și în cel privat, este doar o măsură luată de niște guvernări ticăloșite, se înșeală amarnic. Salariul minim pe economie este plafonat la indicația acelorași stăpâni ai actului decizional din Vest, care ne stabilesc și ceilalți parametri economici de bază, cum ar fi deficitul bugetar, rata inflației, principalii indicatori fiscali, nivelul admisibil al subvențiilor etc. Creditorii externi sunt cei care dictează condițiile. Banii lor nu sunt pentru salvarea, ci pentru înfeudarea noastră. Dar despre asta vom vorbi puțin mai târziu.

„Hoții noștri“ – clienții permamnenți ai DNA, „hoții lor“ – imuni în fața justiției

Spre deosebire de România, Republica Moldova nu dispune de resurse naturale atât de bogate, însă cel puțin un exemplu mai mult decât semnificativ ar fi de adus aici. Privatizarea rețelelor electrice în favoarea companiei transnaționale spaniole „gasNatural fenosa“ reprezintă o formă clasică de extracție de tip colonial a unor supraprofituri din distribuție, banii storși din această activitate parazitară fiind transferați cu regularitate în țara de origine a acestui gigant. Prezența în sistemul bancar a capitalului străin la noi pentru moment (cel puțin în aparență) este mai redusă decât în România, însă nu încape îndoială că în scurt timp, pe fundalul scandalurilor financiar-bancare și a arestării lui Veaceslav Platon (unul dintre cei mai grei jucători pe piața financiară), sistemul nostru bancar va fi înghițit integral de capitalul străin. Spre bucuria naivilor și spre nenorocirea țării care, fiind lipsită de pârghii de stimulare a economiei prin linii de creditare eficiente, n-are nici o șansă să depășească starea de înapoiere.

Menționând că România a devenit ținta predilectă a Occidentului nu doar pentru că dispunea de resurse naturale de o valoare cu totul aparte, ci și pentru că reușise să scape integral către sfârșitul perioadei comuniste de datoriile externe, autorul arată că liniile de creditare externă nu reprezină altceva decât „un instrument folosit copios de marii creditori pentru înrobirea debitorilor“. Așadar, să fim atenți la discursul public al partidelor de la noi, indiferent de poziționarea lor pe eșichierul politic. În timp ce guvernarea prooccidentală divinizează cooperarea cu FMI, Banca Mondială și Comisia Europeană, opoziția considerată eurosceptică și filorusă, de regulă, nu neagă necesitatea acestei cooperări, precizând doar că e nevoie să știi să negociezi cu acestea.

Altfel zis, avem și partide care mai cred că în negocierea dintre un lup și un iepure ambele părți ar fi în condiții egale. Pentru a se debarasa de asemenea iluzii, politicienii noștri ar trebui să mai pună mâna pe carte, citindu-l măcar, să zicem, pe americanul John Perkins sau pe rusul Valentin Katasonov, ori pe românul Ilie Bădescu (a se vedea lucrarea acestuia, scrisă împreună cu Ciprian Bădescu *Conversiunea sistemelor*). Desigur, asemenea lecturi ar putea fi utile doar acelor politicieni care nu sunt vânduți unor interese străine și vibrează la nevoile reale ale țării. Însă așa cum avem, exact ca și frații din România, prea multe cozi de topor sau personaje politice în vogă, dar fără viziune, a ne face iluzii în

acest sens ar fi nu doar inutil, ci și periculos.

Să vedem acum ce au cedat, vândut, înstrăinat în mod criminal valeții români gangsterilor economici străini, și asta doar trecând în revistă cele mai importante piese ale economiei naționale. Șerbănescu spune:

"Să evocăm cazul pieselor strategice: Petrom (cu toate resursele de petrol și jumătate din cele de gaze), distribuțiile de energie (70% din cele de carburanți, 100% din cele de gaze, 80% din cele de electricitate), băncile (circa 90%), toate industriile (siderurgia, metalurgia feroasă, metalurgia neferoasă, construcțiile auto, materialele de construcție), telefonia fixă, sistemul de asigurări. Și să nu uităm că totul s-a desfășurat în numele așa-zisei privatizări. Așa-zisă, pentru că aceste piese de forță au fost preluate nu de companii private, ci de stat, totul rezumându-se la o trecere din proprietatea statului român în proprietatea unor state străine mai puternice, mai chivernisite. OMV, Eon, GDF, CEZ, OTE, Enel, chiar și într-o mare parte Renault sunt companii de stat, și nu private!".

Așadar, iată cum stau lucrurile cu tranziția dincolo de Prut. Dar partea proastă e că dincoace de Prut lumea cu dispoziții românofile trăiește într-un univers virtual, consumând subiecte glorioase din istoria și cultura națională, dar neavând vreo tangență nici cu realitățile economice, nici cu cele geopolitice. Discursul siropos, plin de incantații patriotarde, slobozite periodic din gurile oficialilor români și preluate cu entuziasm de fanii lor moldoveni, acoperă cu o perdea densă de fum tot ce ține de analiza pragmatică și matură a fenomenelor ce se desfășoară în România. De altfel, una dintre temele predilecte la Chișinău în legătură cu nevoia de a lupta cu corupția ține de glorificarea DNA, mecanism ce s-ar crede că ar trebui imitat și în Moldova. În acest sens Șerbănescu salută activitatea respectivei insituții, însă face următoarea precizare :

"În iureșul campaniilor antifurt și anticorupție, a căzut din păcate în capcana anterior arătată (trecerea cu vederea a matrapazlâcurilor făcute de străini în complicitate cu românii – n.n.) și DNA, care, în esență, exercită un rol asanator în societate, acționând contra hoților și corupților, dar care, nu se știe de ce și pentru ce, nu descoperă practic nici un străin în mizeria hoției și corupției, neputând astfel aduce vreo explicație pentru care România furată de români se află de fapt la străini!".

Că lucrurile stau anume așa, nu încape nici un fel de îndoială. Asta din simplul motiv că însăși instituția respectivă a fost inventată pentru a cotonogi mogulii români, însă nu în avantajul statului și al poporului, ci doar pentru a-i elimina pe „greii" din businessul și politica românească (e

adevărat, corupți!) și a-i înlocui pe primii cu companiile străine, iar pe ultimii - cu personaje alde Iohannis și Cioloș la București și Maia Sandu la Chișinău. Adică, are loc trecerea economiei în proprietate străină și epurarea mediului politic, oligarhii de ieri fiind înlocuiți cu păpușile de paie ale unor centre de influență dinafară. Cam asta ni se pregătește și nouă: după plecarea proocidentalior compromiși și corupți de teapa Filat și Plahotniuc, este programată instalarea unor proocidentali imaculați, dar docili, care vor face jocul străinilor în detrimentul țării. Iată natura schimbării care ni se pregătește.

Mitul investițiilor străine – o minciună a corporatocrației

Acum să dăm un citat în speranța că argumentele autorului vor reuși să facă lumină măcar parțial asupra mitului investițiilor străine ca soluție salvatoare pentru economia unor țări ca ale noastre:

„Capitalul străin externalizează către țările de origine profituri înainte de fiscalizare de cel puțin 100 milioane de euro pe zi! 100 milioane de euro pe zi înseamnă 35-40 miliarde de euro pe an.“.

Pentru comparație, ar fi de făcut o investigație sau măcar o estimare cam ce sume scot afară din Moldova, să zicem, „gasNatural fenosa“ (spanioli), companiile de telefonie mobilă „Moldcell“ (turci), „Orange“ (francezi) sau fabrica de ciment de la Rezina „Lafarge“ (francezi), ca să ne limităm doar la câteva exemple. Deci, direcția pe care merg autoritățile noastre nu este una diferită de cea a colegilor lor de la București. Și totul se face sub stindardul victorios al integrării europene. Căci altfel, zice-se, nici nu poate fi.

Să vedem acum, măcar și în treacăt, cum se prezintă structura economiei românești, dar și cum ar trebui să arate aceasta pentru a genera prosperitate. Starea de deformare catastrofală în care a ajuns economia țării este definită de către autor astfel:

“Structural această economie din România este a consumului fără producție, a hipermarketurilor fără fabrici, a băncilor fără economie reală, a mașinilor fără șosele, ceea ce proiectează lipsa de perspective. În mod dramatic, cele două componente ale economei din România nu au aproape nici o legătură nici pe verticală, nici pe orizontală. Componenta străină este insularizată: se aprovizionează dinafară și lucrează pentru afară, nu difuzează în restul economei… Industrializarea pe care aparent o generează investițiile străine este o falsă industrializare“.

Asta apropo de lanțurile de hipermarketuri gen Metro și Kaufland, și de întreprinderile care lucrează cu materie primă de peste hotare și livrează integral marfa tot în exterior, dar și de parcurile industriale, și de alte prezențe economice occidentale răstrâmbițate pe la noi de trubadurii puterii. Toate acestea sunt elemente ale unei economii colonizate, de consum a produselor străine și de exploatare a forței de muncă locale, remunerate de zeci de ori mai prost decât în țările de origine ale investitorilor. Cu o asemenea structură a economiei dezastrul general doar se va accentua la toți parametri.

Iată cum, în viziunea lui Ilie Șerbănescu, trebuie gândită strategic o economie a unei țări independente, care își dorește un viitor mai bun:

"Industrializare înseamnă crearea unui țesut industrial în economie, ale cărui noduri se află într-o legătură organică între ele. Acest țesut trebuie să fie de origine endogenă, pentru că numai astfel poate avea trăinicie și durabilitate. Factorul exogen poate ajuta, dar nu poate înlocui factorul endogen în crearea unui adevărat țesut industrial. Nu există industrializare pe bază de investiții străine. Orice inserție străină riscă să devină „insulă" și rareori se integrează solid. (Re)industrializarea ce pare a se fi produs din anii 2000 nu putea fi o adevărată industrializare, pentru că avea la bază integral investiții străine".

Iar ceva mai jos vine o precizare extrem de relevantă și pentru cazul nostru :

"În termeni mai puțin „drăguți" și mai puțin tehnici, „insularizarea" se numește mai de demult exploatarea colonialistă a celor slabi și subdezvoltați de către cei puternici și dezvoltați. După distrugerea țesutului industrial în România, investițiile străine „insularizate" constituie cel mai profitabil mijloc de exploatare a unui teritoriu rămas anexă de consum de la periferie a centrului".

O rată a depopulării consemnată doar în războaie

Suntem la fel de afectați ca și România și la capitolul prăbușire demografică. Doar că, de regulă, în spațiul public se operează cu termeni de genul migranți, remitențe, diaspora etc. De fapt, ne aflăm și unii, și alții într-o adevărată catastrofă demografică de proporții uriașe. Cauzele și consecințele iminente ale acestui fenomem sunt analizate pe larg și dezbătute prin alte părți, și nu în ultimul rând în SUA și Europa Occidentală.

La noi, însă, subiectul respectiv este fie ignorat, fie abordat în treacăt, circumstanțial și inconsistent. Blamăm pe bună dreptate deportările staliniste, dar ne scapă să observăm că la ora actuală suntem deportați la o scară infinit mai mare. Cauzele tragediei din anii regimului comunist parcă am reușit să le înțelegem, însă resorturile profunde și deseori ascunse ale tragediei de azi ne scapă celor mai mulți dintre noi. Mai grav, multora situația de azi nici nu li se pare a fi una alarmantă. Confuzia mai e sporită și de faptul că strămutarile făcute de către sovietici au fost unele forțate, în timp ce valul de „nomadism în masă“ de azi este unul în aparență benevol.

Dar iată ce spune autorul nostru în acest sens :

“România a reușit într-o perioadă de-o clipă la scara istoriei să înregistreze cea mai înaltă rată de depopulare consemnată vreodată în istoria modernă a lumii. Practic, nici una dintre țările afectate de războaie grave, probabil cu excepția Siriei, nu a cunoscut o rată de depopulare similară României. Din cauza prăbușirii rapide a natalității și bejeniei absolut spectaculoase, România a ajuns practic singura țară subdezvoltată din lume, care are probleme demografice de tip țară dezvoltată… Bejenia a ajuns o tragedie națională, implicând 40% din populația țării în vârf de aptitudine de muncă.“

Și în fața unei astfel de stări de lucruri, ce se agravează vertiginos, nici guvernanții de la București, nici cei de la Chișinău nu au nici o soluție economică viabilă. Nici nu pot avea, atâta timp cât se va perpetua starea de ocupație economică în care ocupantului nu-i pasă de dispariția fizică a unui popor, ci doar de stoarcerea supraprofiturilor cu orice preț.

Întrucât noul tip de imperialism practică inginerii sociale extrem de eficiente de spălare pe creieri a populațiilor cucerite, cei aflați sub dominație străină nu simt nici un disconfort în raport cu împilatorul, blamând cu sau fără temei doar propriile guverne și așteptând salvarea de la un nou ciclu electoral.

Sărăcia programată și Enciclopedia Britanică despre colonialism

Auzind discursul strident al unioniștilor de azi de la Chișinău, ai impresia că nici n-a trecut mai bine de un sfert de veac din momentul când, pe valul de entuziasm al renașterii naționale, visam la „unirea celor două state românești după modelul german“. Însă astăzi se vede cu ochiul liber că o Românie independentă și puternică, în stare să remorcheze

Republica Moldova spre un „viitor luminos“, pur și simplu nu există.

Cine nu vrea să țină cont de noile realități geopolitice, economice, etnopsihologice, culturale și de alt gen și continuă să pedaleze pe acest discurs este fie naiv, fie, mai grav, un aventurier iresponsabil. Deși autorul nostru nu vizează deloc subiectul respectiv, totuși dacă s-ar ține cont cel puțin de argumentele aduse mai jos de către acesta, elanul unor visători s-ar putea să se mai tempereze. Să-l ascultăm :

“În prezent, România are cea mai înaltă rată de sărăcie din Europa. Și rata crește și crește pentru că provine din sărăcie. În general, sărăcia este asociată excluziunii sociale. Dacă devii salariat, ieși din zona excluziunii sociale. În România, însă, dacă devii salariat, nu ieși din zona excluziunii sociale sau din sărăcie. Iar aceasta derivă din salariile mici, care constituie cheia jafului practicat de capitalul străin. România are cea mai dramatică împărțire a PIB-ului între muncă și capital. Munca prelua din PIB la intrarea în UE 41-42%; a ajuns să preia doar 31%! Capitalul preia 55%. În tot Occidentul este invers: munca preia din PIB mai mult decât capitalul. Trebuie spus clar: în țările colonialiste este invers decât în țările coloniale! Primele trăiesc mai bine pe seama ultimelor!“.

Acum, după lectura atentă a citatului de mai sus, să punem cap la cap intenția de a aduna laolaltă cea mai săracă țară din Europa – Republica Moldova cu o țară ca România, care, așa cum arată autorul, „are cea mai înaltă rată de sărăcie din Europa“. Iese ceva acătării din această aglutinare mecanică sau – fie ! - romantică? Nu iese nimic? Păi în aceste condiții altfel nici nu poate fi! Tot aici ar trebui să mai ținem seama și de faptul că nici poporul, adus la sapă de lemn și exilat „de bună voie“ din țară, nici cu atât mai puțin guvernele, reduse la rolul de pioni ai unor interese străine, nu mai au nici un cuvânt de spus în actuala conjunctură internațională.

Două state desuveranizate, devastate economic și secate de toate energiile n-au cum să-și depășească postura de protectorat aflat la cheremul străinilor și să facă istorie. Prin urmare, oricât de amar ar fi adevărul, anume aceasta este starea de lucruri la ora actuală.

Termenul de colonialism aplicat unei țări ca România scandalizează și pare deplasat din simplul motiv că urechea românului, ca, de altfel, și a noastră, a celor de dincoace de Prut, a fost descântată și sedusă de sirenele europenizării, care au potopit toate sectoarele societății: mass-media, politicul, sistemul de învățământ, instituțiile statului. Iar o mincuiună, se știe, dacă e repetată de o mie de ori, cum spunea respectivul fruntaș nazist, devine adevăr. Sau ține loc de adevăr. Iată ce relatează autorul despre reacțiile fețelor simandicoase din

establishmentul românesc la auzul acestui termen deloc eufonic :

“Când aud de aprecieri că România a ajuns din păcate o colonie, politicieni sau executivi din indiferent ce parte a spectrului parlamentar și chiar analiști economici sau politici de toată reputația se fac toți că plouă și abia așteaptă să-și poată elibera auzul de asemenea blasfemii și să se întoarcă la liturghiile lor despre mântuirea României în UE și în „piețele libere“ de comunism și etatism. Vai, cum ar putea România, membră a UE, să fie o colonie? Uite-așa, și încă o colonie de la periferie, chiar a centrului vest-european al UE!“.

Pentru a-și fortifica poziția în baza unei surse academice greu de contestat, autorul preia definița colonialismului chiar din Enciclopedia Britanică:

“Control exercitat de o putere asupra unei zone sau asupra unui popor ce depinde de ea. Printre scopurile vizate de colonialism se numără exploatarea economică, a resurselor naturale ale coloniei, crearea de piețe de desfacere noi pentru colonizator și extinderea teritoriilor dincolo de granițele naționale“.

Așa că cine nu e de acord cu Ilie Șerbănescu, n-are decât să scrie plângeri autorilor acestei lucrări enciclopedice monumentale.

Ciocoii vechi și ciocoii noi, la ei ca și la noi

Radiografia societății românești pe care o face autorul și maniera extrem de exactă de a descrie toate aspectele procesului de cedare a principalelor sectoare ale economiei și de abandonare a funcțiilor de bază ale statului în avantajul noilor ocupanți nu lasă loc de replică sau dezacord. Demonstrarea detaliată a procedeelor utilizate de puterile ocupante în complicitate cu administrația de la București, aflată în slujba acestora, scoate în evidență existența unui plan bine ticluit de preluare a întregului control asupra economiei românești. Să mai parcurgem împreună câteva rânduri din vibrantul rechizitoriu al autorului nostru, adresat celor care au nenorocit țara într-un hal pe care nu l-a mai cunoscut niciodată în trecut:

“Prin liberalizările impuse de centrul vest-european, prețurile au ajuns la niveluri similare în periferia România, numai salariile au rămas în urmă la niveluri de câteva ori mai mici (acesta fiind mecanismul principal prin care centrul absoarbe seva economică de la periferie); liberalizările au operat de la început doar în domeniile în care era

interesat centrul (produse, servicii, capitaluri), dar nu și în ce privește forța de muncă din România; pentru a extrage mai lesnicios profit, hipermarketurile occidentale au obținut în România amplasări înlăuntrul orașelor, și nu doar în afara acestora, precum la ele acasă; companiile vestice își permit în România ceea ce nici prin cap nu le-ar trece să facă în țările lor de origine; companiile străine (de fapt, mai toate vest-europene) și-au arogat dreptul de a factura românilor produse și servicii în moneda centrului, cu toate că plățile în România nu sunt permise, prin lege, decât în lei...; băncile occidentale practică în România niște dobânzi astronomice la credite, pe care le justifică oficial cu „riscul de țară“... ; băncile occidentale mențin sistematic dobânzi jefuitoare la credite printr-un cartel pe care autoritățile române, în urma unor presiuni externe, se fac a nu-l vedea...“.

Oare situația de la noi nu seamănă ca două picături de apă cu cea de dincolo de Prut? Și așa cum trăim vremuri când deseori niște entități nestatale cum sunt corporațiile transnaționale substituie tradiționalele state naționale, considerate până nu demult singurii subiecți ai dreptului internațional, directivele din exterior în interesul multinaționalelor curg gârlă către oficialitățile de mucava de la București, ca și spre cele de carton de la Chișinău. Tragicomismul situației se vede cu ochiul liber: oameni cu funcții de prim rang în stat bravează și se complac în postura de lachei ai stăpânilor vestici, ca niște restanțieri care au fost luați în seamă de directorul școlii. Astfel, sfera politică se devalorizează în mod substanțial, pierzându-și în totalitate menirea. Autorul subliniază:

“Într-o colonie, rolul politicului este infim. De fapt, nu se mai poate construi, ci doar demola și este un exercițiu inutil să te amăgești cu strategii, căci oricum nu mai dispui de mijloace și pârgii pentru a le transpune în viață...Este extrem de instructiv ce decide în practică prim-ministrul oficial al țării (poate numirea prefecților și a directorilor de deconcentrate și repartizarea fondurilor pe la primării), în timp ce deciziile în probleme majore (care întreprinderi de stat se privatizează și care se lichidează, configurația calendarelor de liberalizare, procentajul deficitului bugetar, care cheltuieli se majorează și care se reduc) aparțin adevăratului prim-ministru, care, după caz, este FMI ... sau, pur și simplu, Comisia de la Bruxelles“.

Altfel zis, păpușarii din Occident nici nu prea își ascund veleitățile de stăpâni care le fac și le desfac pe toate după bunul lor plac și în funcție de interesele plutocrației globale. Iar cei care fac figurație în politicul local concurează doar pentru a intra în grațiile acestora, prețul unor astfel de favoruri fiind sacrificarea intereselor naționale. În condițiile unui

„internaționalism democratic“ sloganul „Democrați din toate țările, uniți-vă !“ nu mai pare deloc rizibil, de vreme ce are loc uniformizarea cvasigenerală a spectrului politic și a discursului dominant. Așa stând lucrurile, partidele politice seamană din ce în ce mai mult cu niște brigăzi de mercenari. Iată și puncul de vedere al autorului:

“Este foarte limpede cum se pun problemele pentru partidele politice. Ori devin instrumente pentru puterea colonială, ori încearcă, evident, dacă le țin baierele, să joace rolul unei mișcări de eliberare națională, cu programe de redobândire a controlului național măcar asupra celor trei segmente strategice (exploatarea resurselor naturale, distribuțiile de energie și băncile). Cale de mijloc nu mai există. O respinge însăși viața! Iar poziționarea pe stânga sau pe dreapta eșichierului politic este o pură bazaconie“.

Evident, situația partidelor politice moldovenești, deși se aseamănă foarte mult cu a celor din România, are și niște nuanțe locale bine conturate. Acestea, însă, țin de preferințele geopolitice, nu de abandonarea posturii de subaltern. Chestiunea se pune astfel: nu dacă e cazul să închinăm țara străinilor, ci căror străini, celor din Apus sau celor din Răsărit. În rest, dincolo de etichetele de partide de stânga sau de dreapta, peste toate domnesc aceleași mituri liberale cum sunt liberul schimb, capacitatea de autoreglare a pieței, necesitatea de a atrage investiții străine și de menținere a acordurilor cu FMI și Banca Mondială, miza pe giganții economici (chiar dacă doar virtuali, trecuți în platformele electorale) ca soluție de angajare a celei mai mari părți a forței de muncă etc. În rest, divizarea convențională în stânga/dreapta nu mai are nici o relevanță, criteriul geopolitic nefiind neapărat unul de ordin ideologic sau doctrinar.

Un alt URSS cu centrala la Bruxelles

Șerbănescu accentuează faptul că elaborarea unor strategii de relansare economică a țării pornește de la „premisa falsă că România ar mai fi o țară suverană“, ignorându-se în mod conștient sau nu realitatea dură că de fapt într-o colonie orice strategie de acest fel este din start lovită de nulitate.

Am spus-o și mai repet: Republica Moldova nu poate fi independentă politic, nefiind independentă economic, dar nici nu poate avea libertate economică, rămânând vasalizată politic. Acum, cei care poate nu mi-au dat crezare, luând afirmațiile mele drept niște exagerări,

să se concentreze la spusele redutabilului economist român Ilie Șerbănescu.

Așadar, autorul afirmă că „România a încetat să mai fie o țară suverană“, prin urmare este vorba nu de „o țară europeană“, ci de „o colonie est-europeană a centrului vest-european“, cu tot cu „directoratul de tip sovietic de la Bruxelles“. Ventilarea de către politicienii români a sintagmei „parteneri europeni“ este văzută de Șerbănescu ca una improprie, deplasată, falsă, relația dintre centru și periferie de fapt fiind una de subordonare și dictat, nu de parteneriat. Insist asupra acestor precizări, deoarece doar utilizând termenii corecți, numind lucrurile cu numele lor, fără eufemisme, vom putea ajunge la înțelegerea cauzelor dramei pe care o trăim.

Este de remarcat faptul că la Chișinău atât luările de cuvânt ale economiștilor, cât și discursul oficial al politicienilor de toate culorile și nuanțele posibile sunt extrem de departe de abordările lui Ilie Șerbănescu. Cauza de bază a acestei situații este simpla neînțelegere a naturii relațiilor dintre o țară ca Moldova și marile puteri occidentale. Însuși sistemul de referință, croit în manieră neoliberală de către apostolii de aici și de aiurea ai globalismului și ai integrării europene, este unul strâmb, deformat, plin de pretinse axiome pe care nimeni nu mai îndrăznește să le pună la îndoială. Iar așa cum mai nimeni nu se ține la curent cu gândirea socio-politică și economică din Europa și SUA, mai nimeni nu depune efortul de a citi în mod sistematic și riguros lucrările unor personalități de vârf, care arată ce se întâmplă de fapt în economia globală la ora actuală, puzderia de experți și politicaștri se mulțumește să repete papagalicește dogmele religiei neoliberale. De aici și lipsa de soluții realiste din partea partidelor în vogă. Doar slogane și elemente de show, bune de zăpăcit și de sedus alegătorul.

Autorul spune despre partidele politice că unele dintre acestea „s-au făcut releu al cerințelor impuse de puterile coloniale direct sau prin agenturile lor (FMI, Banca Mondială, Comisia Europeană), prezentându-le ca programe proprii de „modernizare“. Încă o dată, atenție mare! Oare la noi este diferit? După tentativa de lovitură de stat din 7 aprilie 2009 cei care au uzurpat puterea n-au procedat anume așa? Oare n-au copiat orbește toate „indicațiile prețioase“ ale rechinilor capitalismului speculativ, transformându-le în programe de partid și de guvernare? Însă, din păcate, și oponenții acestora nu prea dau semne că au scăpat de ochelarii de cai atunci când încearcă să-și definească platforma.

Iată cum le descrie Șerbănescu: „Altele au construit programe pentru cai verzi pe pereți tocmai pentru că au plecat de la premisa falsă

că România ar mai fi o țară suverană…“

Exact la fel stau lucrurile și în cazul Moldovei de azi. Pretențiile unor politicieni de la Chișinău că ar fi posibilă renegocierea acordului de asociere și a celui de liber schimb cu UE sau afirmațiile, potrivit cărora, FMI, Banca Mondială și OMC n-ar fi rele în sine, totul e să știi cum îți aperi propria poziție și să negociezi în interesul național, sunt rodul unor plăsmuri naive. În asemenea cazuri nici nu mai știi câtă ignoranță e la mijloc și câtă ipocrizie. Pentru că ar fi suficient să știm cât de modestă e greutatea geopolitică a unui stat ca al nostru pentru a realiza cât de șubredă este capacitatea de negociere a Moldovei cu astfel de monștri globali.

Pentru a arăta mai pe înțelesul cititorului câtă putere de decizie în materie economică și-au mai păstrat autoritățile române, autorul face următoarea mențiune:

„Toate cerințele de natură economică, din zona fiscalității la cea a cursului valutar, trebuie adresate deținătorilor deciziei: capitalul străin și agenturile sale (FMI, BM și CE) și vor avea urmare doar dacă vor dori deținătorii deciziei, și nu salahorii români…“.

Cu riscul de a pisălogi rău de tot cititorul, reiau: oare la noi politica economică a statului o fac Guvernul și Parlamentul? Pentru că se vede cu ochiul liber: guvernanții noștri doar simulează actul guvernării, deciziile-cheie fiindu-le slobozite de sus de către portavocile respective ale corporatocrației globale. Revin la acest subiect deoarece la noi, dintr-o inerție întreținută cu abilitate de presa dominantă, de ONG-urile aservite grupurilor de influență din Vest și de partidele-marionetă ale acelorași forțe, lucrurile par a merge prost doar pentru că avem o guvernare vicioasă, iar o eventuală schimbare a garniturii guvernamentale ar avea darul să ne reorienteze pe făgașul dezvoltării economice.

În aceste condiții, fără a conextualiza situația Moldovei la scară regională și globală, fără a decripta cauzele profunde ale prăbușirii noastre, nu există șanse de a stopa vreodată genocidul economic ce s-a abătut peste noi. Iar exemplul României este unul extrem de elocvent în acest sens. Mai ales că țara de dincolo de Prut a fost deja înglobată total în UE și în celelalte structuri care îi macină întregul potențial economic, dar și șansele de relansare.

Asocierea și liberul schimb cu UE – o capcană pentru Moldova

Știm bine câtă vâlvă s-a făcut pe seama asocierii noastre cu UE, ca și pe seama acordurilor de liber schimb nu doar cu UE, ci și cu Turcia. Exponenții guvernării emană în permanență inepții despre oportunitățile de export pentru producătorii autohtoni, în timp ce de fapt este vorba despre deschiderea pieței noastre interne pentru invazia mărfurilor din străinătate. Să vedem cum se prezintă aceste realități la frații noștri români. Poate că asta ne va ajuta să ne revenim din transa în care ne-a împins discursul oficial. Iată tabloul real:

„Pentru înglobarea României, Vestul nu s-a oferit să fie piață pentru produsele din România… Vestul a ales însă o formulă strict financiară… Și-a trimis băncile în România, le-a dat bani la discreție să creeze aici prin creditare consum pentru produsele din Vest. Mecanismul acesta a funcționat câțiva ani, a creat în România niște dezarticulări și dezechilibre imense, nesustenabile – consum fără producție, importuri fără exporturi, hipermarketuri fără fabrici și altele asemenea…“

Iată că suntem și noi deja înglobați de-a binelea. Economia cade vertiginos la toți parametrii. Dar în aceste condiții altfel nici nu poate fi. Ne plângem că nu putem să ne exportăm producția agricolă și că, dimpotrivă, ne-am pomenit invadați cu ceea ce avem și noi din belșug? Păi tocmai astea-s regulile de joc pe care ni le-au impus occidentalii, iar noi le-am acceptat ca proștii. Ia să vedem dacă nu cumva și la acest capitol starea de lucruri de dincolo și de dincoace de Prut este absolut la fel:

„Potențialul agricol, chiar dacă existent, este înăbușit pentru ca țara să poată fi un jalnic importator net de produse agricole și deci să fie ținută în dependență chiar de aprovizionarea agroalimentară externă. În schimb, se țin teorii despre virtuțile globalizării; care de fapt oferă avantaje doar globalizatorilor, în timp ce globalizații sunt condamnați. Se urmărește sistematic dezarmarea statului globalizat pentru a permite globalizatorilor să facă aici ce vor“.

Pentru a înțelege că starea în care a ajuns România (și Republica Moldova) nu este cauzată doar de propriile guverne, ci rezultatul unor politici bine gândite ale Vestului bogat, ar fi suficient de studiat cartea economistului sud-coreean Ha-Joon Chang, profesor la Universitatea Cambridge, „*Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb și istoria secretă a capitalului*“ (Polirom, 2012). El arată că pentru state ca ale noastre agenda neoliberală a fost promovată de o alianță de guverne ale țărilor dezvoltate conduse de SUA, această agendă fiind mediată de ceea ce autorul numește „Treimea Păgână“ – FMI, Banca Mondială, OMC. Autorul spune că acest grup de țări își folosește bugetele de ajutor și afișează în mod ipocrit deschiderea piețelor lor pentru țările sărace „drept momeală pentru a

convinge țările în curs de dezvoltare să adopte politicile neoliberale“. Aceste politici perfide creează în țările respective un mediu propice pentru bunurile și investițiile străine.

Chang precizează că FMI și Banca Mondială au rolul de a obliga țările care beneficiază de credite să adopte politici neoliberale. Cele două organisme financiar-creditare internaționale joacă împotriva țărilor sărace în echipă cu Organizația Mondială a Comerțului. El scrie:

“OMC contribuie (la cucerirea țărilor sărace de către cele bogate – n.n.) prin crearea regulilor de comerț care favorizează liberul schimb în domeniile în care țările bogate sunt mai puternice, dar nu și acolo unde sunt slabe (de exemplu, agricultură sau textile)“.

Cunoaștem deja pe propria piele în avantajul cui a fost inventată povestea liberului schimb. Iar sectorul agroalimentar din România, ca și cel din Republica Moldova, s-a pomenit la pământ tocmai pentru că, în loc să exportăm producția noastră pe piața UE, suntem inundați de supraproducția lor.

Și ca să ne convingem încă o dată de anvergura acestei operațiuni de înrobire economică a țărilor sărace la scară planetară, vom cita din nou din cartea sud-coreeanului Ha-Joon Chang, care confirmă integral poziția românului Ilie Șerbănescu:

“Aceste guverne și organizații internaționale sunt sprijinite de o armată de ideologi. Unii dintre aceștia sunt persoane cu o înaltă pregătire academică și cunosc limitele economiei lor, dar tind să le ignore atunci când trebuie să dea sfaturi cu privire la politici (așa cum s-a întâmplat atunci când au sfătuit fostele economii comuniste în anii 1990). Împreună, aceste organisme și persoane diverse formează o mașină de propagandă puternică, un complex financiar-intelectual, susținut de bani și putere“.

Reproduc aceste citate nu pentru a face paradă de erudiție, ci pentru a veni în ajutorul cititorului să se descurce în hățișurile strategiilor occidentale, care se răsfrâng dramatic asupra noastră. Voi da la capătul acestui articol o listă întreagă de autori care să fie la îndemâna celor care vor să aprofundeze cunoștințele pe marginea acestor teme.

Mitul forței de muncă ieftine ca motor al progresului

Un aspect accentuat de către autor, care de asemena consună perfect cu situația de la noi, este cel al salariilor mizerabile, care au fost plafonate la sugestia capitalului străin și a exponenților instituționalizați

ai acestuia - FMI, BM, CE etc. Șerbănescu arată cum capitalul a făcut presiuni imense asupra guvernanților pentru ca aceștia să „liberalizeze“ piața forței de muncă. Salariul minim căzând în mod catastrofal, iar prețurile săltând continuu în ritmuri galopante, efectul asupra populației a fost unul de-a dreptul dezastruos. În plus, în urma presiunilor făcute de aceleași centre de comandă, drepturile la grevă au fost amputate, angajații rămânând totalmente la cheremul patronilor.

Nu mai puțin grav este felul cum e împărțit PIB-ul între muncă și capital. Este vorba despre o proporție care scoate în vileag în mod univoc statutul de colonie al acestei țări. Iată ce spune la acest capitol autorul:

“Potrivit înseși datelor UE, nu există vreo altă țară din Europa în care, din valoarea adăugată la nivel național (așa-numitul PIB), muncii să-i revină atât de puțin (31%) și capitalului atât de mult (55%), restul de circa 13% reprezentând bilanțul intervenției statului (taxe de producție minus subvenții acordate)“.

Așadar, insistă autorul pe drept cuvânt, în România se practică un salariu de tip colonial, ce reprezină însăși baza sistemului colonialist. Iată și un exemplu la îndemâna oricui. Un conducător de metrou în România ridică circa 350 de euro, în timp ce unul din Vest – peste 3 000 de euro. Deci, este vorba de o discrepanță în dezavantajul românului de vreo 8 ori. De altfel, aceeași situație este și în industria auto, de exemplu, unde un muncitor primește cam tot 350 de euro, în timp ce în Occident pentru aceleași munci angajatul ridică 2 500 – 2 800 de euro. „Admițând că ambientul economic general este mai prost în România, o justificare pentru salarii mai mici ar exista, - subliniază autorul, - dar nu de 7-8 ori!“. Dacă mai punem la socoteală faptul că anume acesta (350 euro) este salariul mediu net în România, devine și mai evident faptul că el se situează la un nivel mai mic decât media în țările occidentale. Și toate acestea se fac – atenție! –, chipurile, „în vederea stabilizării financiare și economice a țării“, impuse prin intermediul Băncii Naționale la indicația acelorași comisari occidentali. Așa că cei care trâmbițează despre „salariile europene din România“ ca argument pentru discursul unionist, în cel mai bun caz bat câmpii.

Autorul concluzionează astfel:

“În condițiile generalizării impuse în prețuri de la centru, în numele „liberalizării“ și „globalizării“, salariile mici, promovate și proslăvite la periferii, devin cel mai important mecanism de exploatare colonială a acestora... Se realizează o extracție masivă de sevă de la periferii către centru, de nivelul a câteva zeci de miliarde de euro anual la un PIB precum cel al României“.

Un aspect vizat pe parcursul cărții sale de către Ilie Șerbănescu ține de faptul că în România munca a ajuns să nu mai constituie un factor de motivare. Iar cauza acestei neîncrederi față de muncă este aceeași – salariile mizerabile. Tocmai de aceea și pleacă la munci negre peste hotare milioane de români, iar costurile sociale, inclusiv cele de ordin demografic, cu o perspectivă catastrofală, nu lasă loc de prea mult optimism.

“Săracii României nu sunt, în majoritate, din zona excluziunii sociale, ci sunt în proporție de peste jumătate chiar salariați. A deveni salariat nu înseamnă în România a ieși din zona sărăciei, ci a rămâne sau a te afunda în această zonă“.

Cei care continuă să trăiască stări de vrajă și de așteptări optimiste de la procesul de integrare europeană ar face bine să parcurgă în mod repetat citatul de mai sus. Ca, de altfel, și patrioții de serviciu care confundă cauza națională cu niscaiva poezii lacrimogene și tot atâtea cântece de jale. Deși, din păcate, astfel de idei nu prea răzbat în universul lor opac. Patrioții de meserie nu se prea complică nici măcar cu miturile liberalismului, mulțumindu-se cu cele patriotarde, chiar dacă acestea nu au nici o conexiune la realitate. Însă panglica tricolor legată de braț sau pusă pe frunte, din păcate, nu schimbă datele problemei. Spun asta în mod special pentru cei care au reușit să depășească naivitățile de altă dată, să capete nițel discernământ, puțin spirit critic sau capacitate de analiză.

Minciuna despre investițiile străine ca sursă a dezvoltării

Într-un paragraf al cărții sale, intitulat cât se poate de elocvent, „România va rămâne subdezvoltată, cu dragul ei capital străin de gât“, Ilie Șerbănescu combate una dintre principalele diversiuni ale rechinilor capitalismului occidental. El arată cât de distrugătoare este prezența marelui capital pentru o țară care s-a lăsat sedusă de miturile neoliberale. Cine știe măcar câte ceva despre condițiile minime, enumerate de David Ricardo, un nume de referință al gândirii economice clasice, pentru ca prezența capitalului străin într-o țară să aibă efecte pozitive, înțelege revolta autorului român. Ricardo sublinia că libertatea comerțului între două țări funcționează doar în anumite condiții deopotrivă în avantajul ambelor popoare. Acestea sunt cel puțin trei:

1) nu trebuie permis exportul de capital dintr-o țară dezvoltată în

una subdezvoltată;

2) comerțul dintre cele două țări participante trebuie să fie echilibrat;

3) în fiecare țară aparte numărul șomerilor să nu depășească 5% din totalul populației apte de muncă.

Întrunește oare România sau Republica Moldova cel puțin aceste trei condiții? Evident, nu. Și atunci nu e deloc de mirare că în cazul nostru străinii au doar de câștigat, iar noi doar de pierdut.

Însuși cel care este considerat părintele fondator al economiei capitaliste, Adam Smith, scria cu totul altceva decât ceea ce teoretizează și practică la ora actuală economia zisă neoliberală cu tot cu fundamentalismul ei de piață. Astfel, Adam Smith considera că, pentru a da rezultate benefice, capitalul trebuie să aibă rădăcini locale sau naționale, iar proprietarii trebuie să fie direct angajați în managementul întreprinderilor. Orice înstrăinare a acestora de locul de investiție, considera celebrul economist, îi înstrăinează de responsabilități de ordin social, comunitar, național sau ecologic. Iată acum și argumentele lui Șerbănescu:

“Dezvoltarea, după cum dovedește toată istoria, nu vine de la sine și nici de la baliverna numită „mâna nevăzută a pieței“! Dezvoltarea vine dacă este dirijată de cineva care să strângă resursele, să le prioritizeze orientarea, să le aloce și să le urmărească alocarea. Altfel nu vine!“.

Acum e clar de ce ursul n-are coadă? E clar de ce ne rostogolim în hău, urmând sfaturile perfide dinafară? Încă nu e clar? Mergem mai departe:

“Singura forță aptă de a conduce România spre dezvoltare ar fi fost capitalul privat autohton la spate cu capitalul public, dar, prin dispariția practic a statului, această șansă nu mai există.

Atunci poate de la capitalul străin? Asta e chiar o glumă! Capitalul străin a venit în România după profit. Și încă unul pe cât posibil mai rapid, mai ușor și mai substanțial. Însuși acest fapt este în disjuncție față de prioritățile și durerile unei dezvoltări... Dezvoltarea României nu mai are de la cine veni! Și România, dacă va mai exista ca țară (lucru plin de dubii!), va rămâne subdezvoltată, cu dragul de capital străin de gât!“

La București, însă, ca și la Chișinău, soldații centrelor de putere occidentale continuă să aburească mințile oamenilor anume cu astfel de inepții la modă. Orice nechemat din politica locală, orice terchea-berchea din zisa societate civilă o ține tot o gură, repetând fără istov că doar inviestițiile străine ne vor salva. Aici este vorba despre un amestec de lipsă de patriotism și elementară ignoranță, care, fiind apanajul mai

tuturor celor din fruntea statului, fac ravagii și minează orice șansă de relansare economică. Să vedem acum ce roade a dat invazia de lăcustă a capitalului străin peste România:

“Cu ce s-a soldat pentru dezvoltarea României perioada 2003-2008 în care capitalul străin a venit în economie?! S-a soldat cu lichidarea economiei românești din România (căci au fost socase de sub control național toate punctele nodal-strategice din economie) și cu dezechilibrarea pe cel puțin 20 de ani a economiei între consum și producție (căci băncile străine au dat credite pentru consum, și nu pentru crearea de locuri de muncă)!“

Ceea ce deseori nu se înțelege la noi este faptul cum trebuie să arate structura unei economii naționale pentru ca aceasta să genereze dezvoltare și în definitiv bunăstare. Ne-am obișnuit demult cu faptul că exercițiul intelectual local rareori avansează dincolo de slogane politice și expresii parazit. Iar povestea cu rolul salvator al investițiilor străine face parte anume din acest arsenal al politicienilor noștri. În legătură cu acest subiect, autorul arată în ce condiții investițiile străine pot avea un efect benefic:

“Investițiile străine pot da roade numi dacă există o țesătură internă de dezvoltare a țării, precum și cineva (o forță politico-economică interesată) care să promoveze procesul. Investițiile străine pot fi un adjuvant puternic pe calea dezvoltării, dar nu pot constitui factorul dezvoltării. Nu există în lume vreun exemplu de țară acum dezvoltată care să se fi dezvoltat numai prin investiții străine, așa cum se pretinde să se întâmple în România „.

Reducerea fiscalității – o altă baliverna de serviciu pe tema dezvoltării

Vorbind despre imposibila dezvoltare prin fiscalitate, autorul nostru dinamitează încă o minciună sau poate o eroare, pe care o auzim în permanență din gura politicienilor de duzină și a puzderiei de paraziți pe post de analiști și experți. La întrebarea „Ce să facem pentru a genera bunăstare?“ aceștia vin invariabil cu același răspuns: „Să reducem impozitele și taxele“. Ei bine, lucrurile nu stau tocmai așa. Șerbănescu arată că într-o economie dezvoltată, care dispune de un sistem fiscal stabil, chiar și unele modificări nesemnificative pot determina impulsionări ale dezvoltării economice, genera noi oportunități de

angajare în câmpul muncii, influența creșterea sau diminuarea consumului etc. Însă acesta nu este câtuși de puțin cazul României. Nici al Moldovei, am adăuga noi, deoarece ambele țări sunt subdezvoltate. Autorul accentuează:

“Pentru a se dezvolta, sunt necesare resurse financiare masive, aflate în cea mai mare parte în afara fiscalității: în funcție de dotări, în zona exploatării materiilor prime, în zona energiei, în sistemul bancar. Să fie clar: în zona fiscalității sunt foarte puține resurse financiare disponibile. Cheltuielile bugetare în majoritatea lor sunt fixe: salarii, pensii, minime achiziții pentru funcționarea sistemelor de sănătate, educație, ordine publică, armată, servicii secrete etc. Presiunea asupra sistemelor bugetare este imensă“.

Iar dacă mai luăm în calcul și faptul că în cazul ambelor țări, România și Moldova, mai sunt exercitate și presiuni enorme din partea FMI și altor creditori externi, în special în zona de sănătate, învățământ și protecție socială, precum și faptul că ni se cam dă peste mâini la stabilirea tuturor indicatorilor bugetari de bază, capacitatea de manevră a guvernării este cu totul nesemnificativă. După ce s-a cedat controlul asupra tuturor sectoarelor-cheie, România nu mai dispune de resurse pentru finanțarea propriei dezvoltări. Tocmai așa se explică atenția sporită asupra fiscalității. Autorul face la acest capitol o remarcă extrem de importantă:

“Este de înțeles de ce, în mod inevitabil în aceste condiții, forțele politice din România, indiferent dacă se dau de dreapta sau de stânga, scormonesc în fiscalitate, singurul instrument care le-a mai rămas la îndemână! Desigur, doar parțial, pentru că în calitate de membru al UE și Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), România nu mai poate practica o fiscalitate selectivă care să o ajute să promoveze sectoarele de care depinde dezvoltarea, așa cum au procedat la vremea lor actualele țări dezvoltate“.

Prin urmare, este limpede cât de naivi sau ipocriți sunt cei care ventilează subiectul instrumentului fiscal ca pe un colac de salvare pentru depășirea crizei. Revin și insist: expun cu minuțiozitate argumentele autorului tocmai pentru a ajuta cititorul (printre care sper să se nimerească și câte un politician și poate chiar vreun expert-doi) să scape de clișeele ideologice, care le blochează orice capacitate de înțelegere a cauzelor dezastrului pe care îl trăim și, prin urmare, nu le permit să caute soluții adecvate pentru tămăduirea maladiilor noastre economice. Autorul formulează de o manieră aforistică situația paradoxală în care s-a ajuns:

“Reducerea fiscalității – trebuie spus clar și apăsat – nu duce la

dezvoltare. Nici o țară nu s-a dezvoltat prin reducerea fiscalității și nici o țară dezvoltată nu are fiscalitate redusă, ci dimpotrivă, una foarte înaltă. Cu fiscalitate redusă se laudă numai țările primitive și, în modul cel mai sigur, cu o fiscalitate redusă vor rămâne primitive pe scara dezvoltării".

Iar dacă mai punem la socoteală și faptul că în România, ca și la noi, se bucură de reduceri cu precădere nu taxarea muncii, ci a capitalului, se vede cu ochiul liber cine beneficiază de pe urma acestor reduceri fiscale.

Riscurile dezmembrării teritoriale ca efect al „colonialismului colectiv"

Așa cum arătam mai sus, pentru mulți dintre noi, în virtutea unei pregătiri culturale și istorice șubrede sau poate ca urmare unei imagini idealizate pe care ne-am creat-o, România este văzută mai mult prin prisma unor momente de glorie din trecut sau a unor opere poetice ce ne induc stări de încântare. Tocmai de aceea ne vine greu să privim realitatea de azi așa cum e. De aici și abordările paseiste, bucolice sau, hai să zicem, idealiste. Iată de ce găsesc abordările lui Ilie Șerbănescu de o actualitate stringentă și dureroasă pentru toți cei de dincoace de Prut care privesc România cu admirație firească sau cel puțin cu simpatie. Las la o parte antiromânismul patologic, ce se mai face auzit din gura unora de la noi. Nu pentru ei scriu această expunere de carte. Să luăm aminte, totuși, că dragostea oarbă pentru tot ce e românesc sau vine din România (de exemplu, pentru orice președinte sau lider politic), exact ca și ura la fel de oarbă față de tot ce e legat de ea, pot deveni niște bariere insurmontabile pentru înțelegerea realităților de acolo.

Pe parcursul întregii lucrări Șerbănescu scoate în evidență niște riscuri majore pentru România într-o o manieră unică în spațiul public românesc. El avertizează asupra unor riscuri iminente ce planează asupra integrității teritoriale a țării. Autorul susține că dezmembrarea teritorială a României poate să rezulte din starea de „colonialism colectiv" în care s-a pomenit. Adică, spre deosebire de variantele clasice de colonialism, când popoare întregi din toate colțurile lumii se pomeneau sub stăpânire străină, noul tip de colonialism, practicat de fostele puteri imperiale din UE, este unul aplicat asupra unei singure țări în comun, dar nu și de comun acord. El amintește:

"Nu UE a inventat colonialismul. Aceasta a reunit, însă, cel puțin cinci dintre cele mai importante puteri coloniale cunoscute în istorie...

Acum practică la greu colonialismul în fostele colonii oficiale ale trecutelor imperii, dar și un fel de „colonialism colectiv“, pe care îl experimentează îndeosebi pe spinarea fostelor țări comuniste din Europa de Est. Acestea sunt însă prea slabe pentru a susține întreaga șandrama a „colonialismului colectiv“ vest-european. Și țările respective vor crăpa rând pe rând. România este în fruntea acestei liste“.

Viziunea autorului ar putea șoca multă lume care privește România în actualele granițe ca pe o realitate imuabilă sau chiar visează la restabilirea hotarelor ei interbelice. Dar dacă e să ne amintim cel puțin despre ce a pățit Iugoslavia în 1999 și mai târziu, dacă e să reținem și ce se întâmplă în țările lumii arabe și să mai luăm în calcul confruntarea din ce în ce mai acerbă dintre Rusia și SUA, atunci temerile lui Șerbănescu vor deveni și ale noastre. Și asta chiar dacă dânsul se referă în context doar la giganții cu pofte imperiale din UE. Să vedem acum care a fost schema de împărțire a prăzii pe nume România între ortacii vest-europeni și de ce riscul destrămării ei teritoriale pare a fi unul real:

„Nu poate opera un organism cu mai mulți stăpâni: petrolul și gazele la austrieci; distribuțiile de energie la francezi, nemți, italieni; și sistemul bancar, și retailul, bine feliate, la nemți, austrieci, francezi, olandezi; siderurgia la britanici; industriile (câte mai există) la nemți și francezi etc. Să observăm că și cei din afara UE își au partea lor: rușii metalurgia, kazahii (deveniți de curând chinezi) carburanții. Rupturile sunt inevitabile! Să mai observăm că implicările în România din partea unora dintre corifeii vest-europeni, cum ar fi nemții, nu depășesc arcul carpatic, ceea ce sugerează că acesta va constitui, ca și în alte etape ale istoriei, linia de demarcație a rupturii (dezmembrării). „

În concluzie, ar fi de menționat faptul că cine ține cu adevărat la România n-ar trebui să îi pericliteze stabilitatea internă și viitorul prin pedalarea pe discursul unionist. Știm că printre adepții acestei opțiuni sunt mulți oameni cu cele mai nobile aspirații și cele mai frumoase intenții. Dar este bine să nu uităm că drumul spre iad este pavat cu intenții bune.

Încă o dogmă liberală: statul ca piedică în dezvoltarea economică

Printre elementele-cheie ale tacticii de învăluire și de anesteziere a voinței politice în operațiunea de luare sub control economic total a țărilor-țintă este prezentă în mod obligatoriu și teza liberală despre statul

văzut prin definiție ca cel mai prost și ineficient manager. Tocmai de aceea, susțin cu perfidie agenții de influență ai marelui capital, cu cât mai puțin este prezent statul în economie, cu atât mai bine. Conceptul de „small government“ (guvern mic) este propovăduit de către clerul noului cult la universități și în mass-media și trâmbițat de către comisarii europeni și emisarii instituțiilor financiar-creditare internaționale. El devine un loc comun, un tic intelectual al politicienilor și comentatorilor, ajungând să fie perceput de către opinia publică drept un adevăr axiomatic.

Anatemizând, deseori pe bună dreptate, birocrația, corupția și structurile statale hiperdimensionate, exponenții acestui curent ideologic insinuează ideea că dacă statul ar lăsa cât mai mult pe seama „mânii invizibile a pieței“, pe seama liberei competiții dintre actorii privați din economie, totul se va autoregla de la sine și va merge strună. Adică, altfel zis, această școală de gândire tinde să sustragă statului cât mai multe pârghii de reglementare a proceselor economice. Și atunci concentrarea de capital autohton în mâinile câtorva inși venali este inevitabilă, ca și colonizarea întregii economii naționale. Anume asta scoate în evidență Ilie Șerbănescu în unul dintre capitolele cărții, intitulat „Diversiuni“, paragraful din care urmează să dăm câteva citate purtând denumirea „Statul, anatemizat pentru a fi jecmănit“:

“Potrivit preceptelor propovăduite pe la Washington și Bruxelles, neaplicate câtuși de puțin pe la fața locului, dar pentru implementarea cărora pe la periferii se fac presiuni uriașe, statul este de vină de tot ceea ce este rău în economie. Statul, adică singurul care ar putea opune vreo rezistență pe la periferii în fața extinderii transnaționalelor din centru, căci capitalul privat autohton, aflat la început și fără resurse, este lipsit de orice putință. De aceea, statul de la periferii trebuie să fie împins într-o permanentă defensivă, iar culpabilizarea lui este instrumentul cel mai eficace“.

Autorul arată în continuare că, din păcate, capitalul autohton, atâta cât mai există acesta, în loc să se alieze cu propriul guvern în fața ofensivei dinafară, se înregimentează în corul străinătății de diabolizare a propriului stat. Asta în timp ce doar statul i-ar putea fi aliatul natural, care să-l protejeze în fața invaziei străine și să-i creeze condiții optime de dezvoltare. În plus, dat fiind și servilismul dezgustător al politicienilor locali, diversiunea de compromitere și marginalizare a statului își atinge pe de-a-ntregul ținta. Cu acuzații pentru infracțiunea de a nu fi privatizat destul sau pentru crima de a nu fi deschis destul de larg porțile cetății pentru invazia capitalului străin, statul a fost redus la o stare de paralizie

totală, voința politică a fost strivită iremediabil, iar subordonarea clasei politice față de centrele de comandă din exterior este prezentată ca o mare virtute în opera de integrare europeană și de participare la procesele globalizării. Și asta până la disoluția definitivă a statului, aneantizarea neamului și cotropirea definitivă a teritoriului.

Autorul amintește: atacul împotriva Statului Român are loc tocmai în condițiile în care acesta a ajuns să mai reprezinte doar 4% din ceea ce se obține ca valoare adăugată în economie. Pledând pentru un stat puternic, eliberat de sub controlul elementelor corupte, autorul precizează:

"Cu cât statul este mai puternic, cu atât drepturile privaților sunt mai bine apărate, evaziunea fiscală este mai mică, poziționarea și tratamentul privaților sunt mai corecte, iar corupția este mai redusă. Cu cât, dimpotrivă, privații de la stat sunt mai puternici, cu atât privații din mediul privat sunt mai discriminați pe baze selective, corupția este mai în floare, evaziunea fiscală este mai mare și statul este mai tras în piept".

Fragmentul de mai sus ilustrează perfect și situația de la noi. Statul a devenit captivul gangsterilor „privați", care îi folosesc toate instituțiile (de la Parlament și Guvern până la Procuratură și puterea judecătorească!) pentru a-și favoriza afacerile oneroase în detrimentul binelui comun, dar și în dauna acelor unități economice, care nu reprezintă clientela clanului de la guvernare. În asemena condiții, a vorbi despre rolul statului ca arbitru în economie, care instituie reguli și veghează la respectarea lor, este cu totul neserios. Iar noțiuni ca economie funcțională de piață sau concurență liberă nu mai au nici o relevanță.

Pentru a ieși din acest cerc vicios, politicul trebuie scos din subordinea economicului, iar între administrația de stat și mediul de afaceri trebuie să existe o linie de demarcație clară. Însă în condițiile unei societăți dominate de bani, când prezența parlamentară a oricărui partid este în funcție de injecțiile financiare pe care le primește de la sponsori în campaniile electorale, depășirea acestei disfuncții de sistem este aproape imposibilă. În acest context, excepțiile care confirmă regula generală pot apărea în special în momente de criză și de tensiuni sociale maxime.

Noul tandem: proprietari străini și administrație aborigenă

Întrucât cartea dlui Ilie Șerbănescu este o apariție editorială foarte recentă, ieșită de sub tipar chiar acum câteva luni, este firesc să găsim în

ea aprecieri asupra a ceea ce reprezintă actuala administație a țării, de la președintele Iohannis la premierul Cioloș. Autorul arată cum prin intermediul șefului statului, suspectat nu fără temei de a face jocul străinătății, în noiembrie 2015 la București a fost instalat un guvern zis de tehnocrați în frunte cu Dacian Cioloș. Așadar, ale cui interese reprezintă această garnitură guvernamentală? Ale românilor? Să urmărim opinia autorului nostru:

"Mai degrabă, însă, guvernul Cioloș este guvernul capitalului străin. Este și logic, și firesc. Și, se poate spune, chiar și legitim, căci proprietarul actual al României este capitalul străin. Acesta a ajuns să dețină cam 60% din activele țării, peste jumătate din cifra de afaceri și – extrem de important de precizat – în ambele cazuri este vorba de activele de control și de jumătatea de control din cifra de afaceri, respectiv, pozițiile strategice și pârghiile de decizie. Nu este oare și firesc să-și pună și administratorul dorit? Acesta este guvernul Cioloș! Niște persoane – în frunte cu premierul însuși – probate că așază mai presus de interesele României interesele zise „europene", adică ale corifeilor UE, proprietarii actuali ai României. Pare firesc, logic și legitim!".

Așa cum spuneam mai sus și cum o știe oricine are ochi de văzut, și în Republica Moldova de după 2009 întreaga administrație de stat face sluj în fața Occidentului. Revin și aici asupra tezei că personaje ca Filat sau Plahotniuc (unul deja la răcoare, altul având toate șansele să-l ajungă din urmă) trebuie văzute doar ca unele de tranziție în instalarea unei guvernări din exterior a țării. Unii ca aceștia sunt prea pătați în afaceri murdare. Ei sunt utili pentru moment, deoarece sunt șantajabili, în special pentru că își țin la păstrare sumele astronomice furate de la popor în băncile occidentale. Dar pe termen lung sforarii din Vest au nevoie de alte manechine, imaculate, cu gulerașe albe, școlite pe la fundația Soros sau pe la diverse instituții americane și europene, deci suficient de spălate pe creier de orice conștiință națională și sentiment de solidaritate cu propriul popor. Un fel de humanoizi fără Patrie, infectați iremediabil de virusul liberal și de ideologia globalist-cominternistă a acestuia.

Referindu-se la Cioloș, autorul amintește că acesta a ajuns în fruntea guvernului după ce trecuse examentul de loialitate față de plutocrația occidentală pe post de comisar pentru agricultură al Comisiei Europene. Respectivul s-a pomenit cocoțat în postul de comisar european după ce fusese ministru al Agriculturii din România în „cea mai înnegurată perioadă din istoria postdecembristă din România pentru acest sector năpăstuit". Tot acolo el mai adaugă:

"A fost perioada depopulării masive a satului românesc. A fost

perioada apogeului pârlogirii pământurilor agricole. A fost perioada în care, cu contribuția ministrului de resort prin lipsa de măsuri sau prin măsuri greșite, au luat-o razna importurile agroalimentare, consolidându-se poziția României de importator net alimentar, o anomalie pentru o țară ce trece drept agricolă“.

Prin urmare, uite că vulpea a ajuns paznic la găinărie. Acum să zăbovim un pic împreună cu autorul asupra adevăratelor motive ce au determinat plasarea actualului premier în jilțul de mare birocrat european. Citățm:

“Subvenționarea nesustenabilă a producătorilor și exportatorilor agricoli din UE nu mai putea continua cu noul aport masiv de producători și exportatori din Est. România avea o poziționare aproape nesperat de nimerită pentru Vest: era singura din Est care importa apocaliptic mai mult decât exporta produse agroalimentare și era de ajuns de a se subția importanța factorului uman și de a se întări importanța factorului producție în noua politică agricolă comunitară pentru ca România să nu prezinte nici un pericol“.

Tocmai de aceea, arată autorul, Cioloș s-a bucurat de atâta sprijin din partea Franței, beneficiarul principal al politicilor agricole comunitare, Parisul găsind în acesta pe post de comisar european pentru agricultură principala piesă în promovarea propriilor interese. Arătând bilanțul dramatic pentru România a aflării lui Cioloș în fotoliul de oficial la Bruxelles, autorul amintește următoarele: „Cele mai mici subvenții din UE au fost de la început și au rămas și astăzi pentru agricultorii români!“.

Deruralizarea sau distrugerea satului, atât sub aspect economic, cât și ca loc de dăinuire a neamului în istorie, depopularea prin stimularea emigrației în masă în special a sătenilor spre piețele forței de muncă din exterior reprezintă cele mai tragice aspecte ale realităților pe care le trăim în întreaga regiune, ca, de altfel, și la scară globală. Moldova se află, așadar, într-o situație la fel de proastă ca și România. Și totuși România „ne-a întrecut“, fiind cu un pas înainte în efortul de autolichidare, de suicid colectiv, de genocid împotriva țărănimii. Și anume, în România piața funciară deja e deschisă vraișteș pentru străini, în timp ce în Moldova ÎNCĂ nu. Iar în această de departe cea mai gravă crimă împotriva propriului popor, se pare, actualul premier Dacian Cioloș are un rol central. Iată ce ne spune autorul în acest sens:

“Contribuția cea mai dramatică a lui Dacian Cioloș constă, însă, în agrearea (poate și conceperea) prevederii stipulate și în Tratatul de aderare a României la UE referitoare la dreptul neîngrădit al cetățenilor UE de a cumpăra pământuri agricole în România. Exact în perioada când

s-a bătut în cuie această posiblitate, Dacian Cioloș a fost fie ministru al agriculturii în România, fie ministru al agriculturii în UE“.

Am avertizat în repetate rânduri că guvernarea trădătoare de la Chișinău, instalată și menținută la putere prin fraudă și trucuri politico-juridice, dar și cu girul marilor puteri occidentale, este gata să repete „performanța“ guvernanților de peste Prut, la fel de trădători, și să dea pe doi bani pământurile noastre agricole străinilor. La 23 iulie 2013, am ținut o lecție academică la Academia de Științe a Moldovei, pe care am intitulat-o „Republica Moldova: de la independența politică spre independența economică“ (vezi versiunea pdf a acestui discurs pe www.iurierosca.md, compartimentul CĂRȚI sau volumul cu același titlu în librăriile din Chișinău). Cu acea ocazie susțineam, între altele, următoarele:

“Fiind o țară dezindustrializată, Republicii Moldova nimeni nu îi oferă soluții de dezvoltare a propriei producții, bazate pe cele mai înalte tehnologii. Dimpotrivă, ultima lovitură mortală, care i se pregătește țării noastre prin atragerea în circuitul economiei globale, este deschiderea pieței funciare pentru capitalul străin. Concomitent, ei își însoțesc operațiunea de subjugare economică a țării cu un discurs gălăgios despre „valorile europene“ și perspectivele grandioase, care ne-ar aștepta prin semnarea unor noi acorduri de apropiere cu această structură continentală. În literatura de specialitate situația în care s-a pomenit țara noastră este numită COLONIALISM ECONOMIC, cu toate consecințele dramatice care decurg din acest statut jalnic“. Dixi.

Procedee de înrobire economică a României, lecții amare pentru Moldova

Clasa politică de la București, ca și cea de la Chișinău, excelează în slugărnicie, în lipsa de viziune, dar și de preocupare pentru interesul național. Pentru a înțelege mai bine mecanismele și intrumentele de vasalizare economică a țării este util să însușim ca pe o lecție tristă scenariul aplicat împotriva României și descris cu atâta competență de către Ilie Șerbănescu. Să vedem acum încă o dată, în detaliu, cum angajamentele guvernărilor obediente față de structurile mondialiste au paralizat capacitatea de reacție a statului în interesul propriei economii. Citățm din nou:

“Prin legi și reglementări este interzis orice sprijin pentru capitalul autohton, ceea ce, la un tratament egal, înseamnă că acesta din urmă,

mult mai slab și nefinanțat, va rămâne pe veci la coadă. Și câștigător, fără vreo piedică, va fi mereu capitalul străin. Tot prin legi și reglementări este interzisă folosirea unor mijloace monetare și financiare pentru promovarea dezvoltării țării, culmea!, tocmai a acelor mijloace utilizate masiv de către actualii corifei ai UE în vremea dezvoltării lor: subvenționarea dobânzilor în finanțarea anumitor sectoare economice strategice, sprijinirea exporturilor, folosirea în scopuri stimulative economice a cursului valutar, și, în sfârșit, cheia cheilor, deficitul bugetar! Pentru o țară subdezvoltată, limitarea draconică a deficitului bugetar nu înseamnă decât încremenirea în stare de subdezvoltare".

Orice economist sau analist politic cât de cât instruit știe bine că și Moldova are parte de același tratament, pe care ni-l aplică „partenerii de (sub)dezvoltare", cu consecințe la fel de dramatice ca și în cazul României. Dar majoritatea dintre aceștia, fie pentru că își câștigă pâinea prin diverse ONG-uri sau „proiecte" finanțate din Occident, fie deoarece răspund comandamentelor boșilor de partid pe care îi servesc, preferă să ocolească abordările tranșante ale acestor subiecte. Tocmai de aceea și insistăm asupra prezentării ample a unei surse atât de valoroase cum este cartea economistului român. Lumea trebuie să știe ce i se întâmplă și din ce cauză suferă. Așa-numitele elite politice sau, mai exact, găștile de impostori care stau în două labe în fața străinătății sunt de vină pentru drama noastră colectivă. Să mai urmărim ce isprăvi au mai făcut politicienii de duzină de la București pentru a-și îngenunchea propriul neam:

"Aceeași clasă politică a acceptat fără crâcnire așa-numita liberalizare a contului de capital, prin care o țară subdezvoltată ca România era aruncată fără mâini și fără picioare în vâltoarea fluxurilor de capitaluri speculative internaționale".

Și de această dată nu ne rămâne decât să constatăm că și la noi lucrurile se prezintă de o manieră izbitor de asemănătoare. Iar ca să nu se creadă că doar la Chișinău ierarhiile statale sunt populate cu niște popândăi lipsiți de orice pic de resposabilitate, care tremură ca varga în fața oricărui birocrat european, să vă mai dau un exemplu. Ținem minte cu toții cum au fost semnate și ratificate acordurile de asociere și de liber schimb cu UE. Cu ochii închiși, adică. Deputații forului legiuitor de la Chișinău nici n-au avut posibilitatea să parcurgă textul acestor documente înainte de a le vota. Asta pentru că lacheii nu au dreptul la obiecții critice față de stăpâni. Iată acum avem ocazia să ne convingem că asocierea Moldovei la UE a avut loc exact la fel ca și aderarea României la aceeași organizație. Citez:

“Și să nu pierdem din vedere că, după ce a participat doar ca spectator la mascarada așa-numitelor negocieri de admitere în UE potrivit impunerii de la Bruxelles, „vreți aderarea, dați economia“, clasa politică a trimis de fapt țara în UE fără economie, ceea ce o excludea de la valorificarea vreunuia din avantajele teoretice ale intrării în UE, exact ca și cum o țară ar fi fost dusă fără echipă la un meci de fotbal“.

Bine-bine, și care este rezultatul practic al aderării României la UE, cu ce avantaje s-a ales? Pentru că la Chișinău încă se bate monedă pe marginea virtuților aderării la această structură suprastatală de tip imperial. Iată halul în care a ajuns România urmând orbește „parcursul european“:

“Nu este cumva de mirare faptul că România și-a consolidat starea de subdezvoltare în UE, devenind o colonie în cadrul acesteia, și că este ca și la început codașa Europei în orice domeniu la care s-ar face referire“.

Ce mai caută FMI în România după ce a aservit-o capitalului străin?

Revin din nou, cu cartea lui Ilie Șerbănescu în mână, la rolul nefast al FMI, deoarece se știe bine că șacalii de la această instituție de subjugare a popoarelor sărace nu ne slăbesc din atenția lor nici o clipă, iar manechinii din funtea țării continuă să se căciulească în fața lor cu mâna întinsă, cerând pomeni pentru a-și acoperi lipsa de capacitate în administrarea eficientă a economiei naționale. Să vedem, așadar, cum FMI și-a îndeplinit misiunea de asasin economic (ca să folosim expresia autorului american John Perkins) în România:

“La scară istorică, misiunea de până acum a FMI în România a fost una dramatică: desființarea pur și simplu a economiei naționale ca structură și conținut și aservirea completă a dezmembrărilor rezultate către capitalul străin. Misiune realizată, tot la scară istorică, extrem de rapid!..

Punct ochit, punc lovit! Resursele minerale, distribuțiile de energie, băncile, cu alte cuvinte, întregul rulaj al banului, industriile câte mai există, retailul, pădurile și într-o mereu mai mare măsură pământurile agricole sunt toate în mâna străinilor. Întrebare legitimă: ce mai caută totuși FMI în România? Ce mai au străinii de luat din România și n-au luat încă, astfel încât brokerul lor principal să se afle mai pe departe aici?! Mai ales că principalele mecanisme de extracție de tip colonial sunt deja implantate și funcționează din plin.“

Bine-bine, oameni buni, oare asta ne lipsește nouă acuma? Să dăm și noi pe mâna străinilor ce a mai rămas din puținul avuției noastre naționale, inclusiv pământurile și pădurile? Fiindcă anume asta ni se va întâmpla și nouă, dacă vom continua să mergem pe calea trasată de FMI și alte tentacule ale caracatiței globale. Oare asta ne-am dorit când ne-am declarat independența? Oare asta își doresc cei care râvnesc extinderea administrației și a legislației românești (românești doar cu numele, deoarece nu românii își conduc țara, ci cozile de topor care fac jocul străinătății!)? Dacă nu, atunci chiar că trebuie să facem ceva pentru a ne dobândi independența adevărată, cea economică, fără de care independența politică este doar o ficțiune.

Și totuși, revenind, să vedem de ce capitalul străin își menține principalul său vârf de lance, FMI, în România? Iată ce spune autorul:

"Momentul nou obligă să se treacă la alte forme de împilare. La alte gâturi de jugulat! Nu există însă alte gâturi decât cele ale populației!.. Capitalul străin trebuie să treacă în exploatarea colonială a României de pe resurse/active pe buget/oameni. Încercările se lovesc de rămășițele celor trei piloni ai protecției sociale moștenite de la comunism: sistemul de sănătate, sistemul de pensii, sistemul locativ și al utilităților publice".

Așadar, se încearcă trecerea sistemului de sănătate către companii străine. În plus, România este singura țară din regiune în care există oficial fonduri private de pensii. Trecerea treptată sau mai accelerată a celor două sisteme în gestiunea preponderentă a unor companii străine ar însemna o nouă lovitură împotriva cetățenilor. Iar lovitura de grație, asupra căreia bate alarma autorul, ține de scumpirea galopantă a utilităților, aflate și acestea în mânile străinilor. Adică, proprietarii de locuințe care nu-și vor onora plățile pentru utilități (în special după zisa liberalizare a prețurilor la energie ordonată de Burxelles) sau nu vor fi în stare să plătească impozitele exagerat de mari pentru ele, vor fi nevoiți să le cedeze capitalului străin. Autorul readuce în atenția cititorului în mod repetat o realitate care arată cât de mari sunt riscurile pentru români de a rămâne pe drumuri în propria țară, subliniind că „firmele străine au preluat în România toate fostele monopoluri de stat din utilitățile publice (apă, gaze, electricitate, carburanți)". Asta e soarta românilor la ora actuală și aceeași perspectivă sumbră ne paște și pe noi. Așa că, să avem grijă mare ce modele preluăm și încotro ne îndreptăm aspirațiile.

Menționăm măcar în treacăt încă o problemă de un tragism fără precedent în istorie, care arată că suntem pur și simplu condamnați la dispariția fizică din acest spațiu. Este vorba de prăbușirea demografică, fenomen cauzat atât de plecarea masivă a milioane de oameni la munci

peste hotare, cât și de scăderea catastrofală a natalității. Autorul numește fenomenul astfel: „România, o țară în extincție“. Adică, altfel zis, neamul a ajuns în prag de stingere, de slăbire continuă, de pulverizare ireversibilă. Iată și câteva cifre. Dacă acum 20 de ani populația României era de circa 21,6 milioane locuitori, recensământul din 2012 arată 19 milioane, iar până în 2050 această cifră se va reduce la 14-15 milioane. Și astea sunt doar niște estimări. Însă perspectivele pot fi și mai dramatice.

Acum, stimați cititori, luați rata natalității și pe cea a mortalității din satul dumneavoastră natal sau din raionul dvs., vedeți și viteza cu care ai noștri își iau lumea în cap și pleacă peste graniță pentru totdeauna, aminitiți-vă cine a mai rămas prin satele noastre și vă veți cutremura în fața acestei realități crude.

La zece ani de la aderarea la UE, România este o ruină economică

Încă o dată, în atenția euroentuziaștilor oficiali de la Chișinău și a eurolatrilor cu simbrie, tocmiți pe bani occidentali să divinizeze integrarea în UE și executarea docilă a tuturor „recomandărilor“ făcute de către comisarii respectivi. Bilanțul celor zece ani de apartenență a României la „clubul de elită“ este, așa cum demonstrează în mod strălucit Ilie Șerbănescu, unul dramatic:

“La o analiză chiar și sumară, toate potențialele avantaje pe care se insista înaintea aderării nu s-au concretizat în vreun fel, în timp ce toate dezavantajele, de care se vorbise mult mai puțin, s-au manifestat la cotele cele mai puternice, aproape ruinător...

Totul era de fapt strict previzibil, având în vedere faptul cum marii decidenți ai UE consideraseră că trebuie să se prezinte la intrare România: anume, deposedată de orice le-ar fi putut face vreo concurență.“.

Românilor li s-a spus pe șleau, așa cum arată în mod repetat Șerbănescu: vreți aderarea, dați economia! El revine din nou la principalele cedări, pe care au fost constrânși să le facă decidenții români pentru a intra în grațiile birocrației de la Bruxelles: în mâinile capitalului vest-european au ajuns exploatarea petrolului, jumătate din cea a resurselor de gaze, întreaga distribuție de gaze, în majoritate distribuția de electricitate, controlul sistemului bancar, sistemul de asigurări. „Toate acestea au fost parte chiar a procesului de negociere a aderării“, - accentuează autorul. Și lista deposedării statului de cele mai valoroase active de către nesățioșii rechini vestici nu se încheie aici. La pachet au

intrat, sub dictatul direct al „partenerilor europeni“, și Petrom, dar și cea mai importantă piesă din sistemul bancar românesc, BCR. Iată cum e creionată de către autor, cu o ironie plină de durere, starea jalnică a țării în pragul aderării:

“România, cu o industrie deja demolată și o agricultură deja pusă la pământ, devenea dintr-o dată un fel de legumă, ce era aruncată în lupta cu leii din UE... În asemenea condiții România nu avea în mod obiectiv cum profita de pe urma a ceea ce era considerat cel mai mare avantaj al aderării la UE – respectiv accesul direct și fără obstacole la o piață de peste o jumătate de miliard de consumatori! De piețele extinse profită campionii.“

Cu regret, nu România avea calitatea de campion, ci capitalul străin.

Mutatis mutandis, cum ar zice strămoșii noștri latini, în Moldova lucrurile stau cam la fel. Dar menestrelii cauzei europene nu se dau bătuți și continuă să-și cânte partiturile triumfaliste despre raiul terestru ce ne așteaptă la porțile UE. Cu ocazia semnării acordului de liber schimb nu tot de acea jumătate de miliard de potențiali consumatori ai mărfurilor moldovenești ni se spunea? Bun, au trecut doi ani. Unde-s rezultatele? Ce arată cifrele? Ce zic exportatorii? Datele care arată dinamica schimburilor comerciale din ultimii ani sunt la îndemâna oricui. Așa cum era de așteptat, piața europeană nici nu-și propune să deschidă porțile pentru produsele noastre, în schimb mărfurile lor au inundat până peste margini piața noastră internă.

Să urmărim în continuare rechizitoriul pubic făcut de către autor jafului căruia i-a fost supusă țara de către „binefăcătorii“, „salvatorii“ și „învățătorii“ din Vest:

“Capitalul este cel mai mobil, iar forța de muncă este cel mai puțin mobil factor de producție. Produsele zise exportabile/importabile își generalizează rapid prețurile, în timp ce produsele și serviciile neexportabile/neimportabile o fac cel mai lent, întrucât depind masiv de condițiile locale. Din cauza comerțului preponderent cu Vestul Europei, prețurile la produsele industriale se aliniaseră în România celor din centru încă înaintea aderării la UE. Din cauza distrugerii agriculturii din România, dar și preluării surplusurilor agroalimentare comunitare de către România, transformată în anexă de consum, prețurile la produsele agricole s-au aliniat celor din centru cu o viteză mult mai mare decât cea anticipată. Hipermarketurile și supermarketurile din centru, care au pus stăpânire pe piața internă din România, au făcut restul spre uniformizare
”.

Desigur, omului de rând pot să-i scape toate aceste analize, deși ele sunt la îndemâna oricui și de fapt țin de bunul simț și de logica elementară, care nu necesită o pregătire specială pentru a le înțelege. Însă celor care pretind să facă politică sau să o comenteze la modul serios un asemenea arsenal de cunoștințe le este indispensabil. Altminteri, pur și simplu nu au cum să facă ceva bun pentru țară.

Pământul strămoșesc – pradă pentru străini

În istoria recentă a României există o zi care ar trebui marcată cu negru în calendar. Este vorba despre ziua de 1 ianuarie 2014, zi în care a intrat în vigoare dreptul de vânzare a terenurilor cu destinație agricolă către cetățenii UE. Autorul numește această zi „un moment curcial în istoria României“, adăugând că „liberalizarea vânzării terenurilor este o operațiune fără precedent de deposedare a săracilor din Est de către bogații din Vest, în spiritul celei mai crâncene exploatări colonialiste“. În sistemul de tip colonialist al UE, organizat după modelul centru-periferie, capcana care li s-a întins românilor poate părea scandaloasă doar neștiutorilor. Pentru că de fapt anume asta este schema aplicată dintotdeauna de către occidentali celorlalte popoare. Și chiar dacă la modul formal tot atunci și românii au căpătat dreptul de a cumpăra terenuri în alte țări ale UE, este de la sine înțeles că e vorba doar de un tertip ieftin și cinic. Autorul precizează și de ce:

„..Nu este greu de întrezărit ce efecte va avea așa-zisa liberalizare a vânzării pământurilor în România, când câștigul mediu net salarial este aici de 350-400 de euro (nu mai vorbim de câștigul lucrătorilor din agricultură!), iar în vestul Europei este de 2 500– 3 000 de euro și când hectarul agricol în România este de 2 000 euro, iar în vestul Europei – 15 000 – 20 000 mii de euro: o deposedare de anvergură a săracilor de pământurile lor! „.

Șerbănescu arată că în timp ce în Ungaria vânzarea terenurilor arabile este interzisă totalmente, iar în Bulgaria s-a obținut cel puțin o amânare de cinci ani de punere în aplicare a normei respective, România, prin „pătura superpusă“ (Eminescu), s-a dovedit a avea cei mai ticăloși conducători.

Și cum vine asta, domnilor? Voi, cei care încă mai vibrați la gândul cât sânge s-a vărsat de-a lungul secolelor pentru moșia strămoșească, cei care n-ați uitat superbul poem al lui George Coșbuc „Noi vrem pământ!“,

ce aveți a spune despre trădarea ciocoilor noi de la București? Pe ăștia sau pe unii ca ăștia ați vrea să-i avem drept administrație de stat? De fapt, este vorba despre o administrație într-un stat captiv al capitalismului sălbatic occidental, care macină din temelii neamul ajuns la cheremul străinilor. Stranie logică, jalnic elan patriotic!

Vi se pare exagerată aprecierea mea? Atunci să fim atenți la ce spune despre asta Ilie Șerbănescu:

"Față de actuala expropriere funciară, cea operată de regimul comunist a fost un biet bebeluș. Aceea avea întoarcere și s-a dovedit că o răsturnare politică i-a putut repune în posesie pe proprietari. Noua deposedare este fără întoarcere. Este definitiva rupere de glie a românului. Și cu aceasta, România ca țară are toate condițiile să nu mai existe „.

Și totuși, de ce, s-ar putea întreba unii, Vestul pe care îl știm asigurat cu de toate din abundență, s-a năpustit cu atâta rapacitate asupra pământurilor cu destinație agricolă din România? Care a fost ținta acestei operațiuni strategice mai grave ca efect decât condițiile de capitulare impuse unei țări învinse într-un război? Iată răspunsul:

"Rolul pe care România l-ar putea eventual juca în noua fază a crizei alimentației mondiale – pe fondul creșterii populației globului și limitării resurselor de hrană – se cere, în viziunea Bruxellesului, anihilat! Cea mai eficientă modaliate este, după dislocarea deja a populației rurale românești în plină capacitate de muncă spre Occident, preluarea pământurilor agricole de către occidentali. Pământurile nu pot fi, desigur, deplasate de aici! Dar roadele lor pot fi preluate, și, astfel, de beneficiile de pe urma lor se pot bucura noii proprietari, și nu românii!".

Și ca să nu se creadă că doar România a ajuns în această stare umilitoare de un tragism fără egal în istoria ei milenară, ca să se înțeleagă mai bine cum funcționează regulile capitalismului neoliberal, speculativ, hrăpăreț pretutindeni în lume, autorul continuă:

"Aceasta a ajuns regula pe piața agricolă mondială! Deținătorii de bani achiziționează în draci terenuri agricole pretutindeni unde acestea există în folosință sau ca potențial în pârloagă. Chinezi, amercani, japonezi, britanici dau năvală în toată lumea. Un soi de colonialism dintre cele mai primitive înflorește pe toate continentele. România are la bătaie și terenuri în folosință, și în pârloagă. Se află deja în top 10 mondial printre teritoriile coloniale la capitolul terenuri agricole cedate străinilor, alături de o companie selectă din care nu lipsesc Liberia, Laos, Paraguay, Sierra-Leone, Indonezia".

De la proiectul de anexă a URSS la realitatea de anexă a UE

Odată cu prăbușirea imperiului sovietic, popoarele ce se aflaseră preț de mai multe decenii sub dominația acestuia s-au avântat spre „lumea liberă“, ca să scape definitiv de comunism și de opresiune. Puțini au fost cei care acum un sfert de veac au observat că regimul comunist dispăruseră definitiv, iar odată cu el – și toate constrângerile legate de dominația sovietică. Și mai puțini au fost cei care au decriptat corect mesajul sirenelor îmbietoare din Occident, au sesizat cursele ce ni se întindeau în calea spre occidentalizare. Dar până la urmă am început să ne prindem și unii dintre noi că am fugit de dracu' și am dat de ta-su. Altfel zis, a venit deja timpul să aruncăm o privire retrospectivă și să comparăm cele două entintăți geopolitice suprastatale: URSS și UE. Ilie Șerbănescu face în acest sens niște observații cu totul izbitoare:

"Dintre feluritele aspecte ale vremurilor de atunci la care merită să se reflecteze acum un loc aparte îl ocupă soarta proiectului sovietic de satelizare economică a României. Era pe la începutul anilor '60. Lumea se afla în plină epocă a industrialismului clasic. În Occident, țările își găseau prosperitatea în dezvoltarea industrială. Industria cerea inovare tehnologică, absorbea forța de muncă ce părăsea satele și moderniza societatea. Cheia succesului părea să fie specializarea înaltă în funcție de avantajele competitive ale fiecărui jucător pe plan internațional... Sovieticii, analizând avantajele competitive ale țărilor din blocul politic pe care îl stăpâneau practic în Estul Europei, au încercat să impună (...) un model economic de diviziune a muncii între țările zonei, de specializare pe domenii a acestora. Prioectul a rămas cunoscut sub denumirea de „planul Valev“, după numele unui economist care primise sarcina politică de a desena configurația internă a blocului economic al zonei pe care îl constituia CAER.

Rezervând României un rol de anexă agricolă a unui complex industrial (...), „planul Valev“ anula aspirațiile industriale ale României, în afara cărora la vremea industrialismului clasic nu era de conceput nici un proiect de dezvoltare. Planul a fost respins net de Gh. Gheorghiu-Dej, mai întâi în culise și apoi public, respingere susținută ulterior cu fermitate de Ceaușescu“.

Desigur, criticile care se fac în legătură cu faptul că saltul industrial al României a impus un consum scăzut și un nivel de trai redus sunt pe deplin întemeiate. Și totuși, subliniază autorul, în acele condiții dure efortul bazat pe o rată înaltă de acumulare și investiții a avut un efect

economic cu totul remarcabil. Acum, dacă nu prea ne convine ce au intenționat să impună sovieticii României, să vedem dacă ne va plăcea ce au reușit să impună europenii. Autorul susține:

"UE a ales pentru România cea mai de jos postură din panoplia formelor colonialiste: anexa bananieră!...În timp ce de expansiune se ocupau băncile, FMI și Banca Mondială se îndeletniceau cu demolarea a tot ceea ce mai exista din trecut și deranja, căci lipsa investițiilor productive externe avea rolul de a nu se pune cumva ceva în loc!

Și, important de subliniat, la vremea demarării, proiectul UE scotea din joc agricultura! Rolul României era tot de anexă, dar nu agricolă (precum în „planul Valev"), ci doar de consum, inclusiv din import agroalimentar, pentru că, atunci când a pornit în acapararea României, UE avea mari surplusuri de produse agroalimentare de zonă temperată și n-avea nici un interes în existența unui nou producător concurent, ci doar de prezența unui nou consumator!".

Tristă realitate! Sumbre concluzii. Neplăcute comparații. Dar adevărul ni se deschide doar atunci când reușim să facem comparații corecte. Altfel riscăm să rămânem captivii unor petarde propagandistice despre cât de rău a fost comunismul și cât de bun este liberalismul, dragul de el. Și totuși, de ce ștabii comuniști s-au descurcat în raport cu URSS mult mai bine decât succesorii lor democrați în raport cu UE? Iată răspunsul autorului:

"Planul Valev" a putut fi evitat. Pentru că la nivelul clasei politice de atunci din România, s-a vrut! Și pentru că împotriva proiectului s-au luat lucrurile din față! Cu actuala Românie ca anexă bananieră a UE situația este cu totul diferită. Clasa politică nici să bâjbâie cumva nu este în stare! Și se arată decisă să meargă mai departe pe linii trasate la Bruxelles. În timp ce anexa bananieră deja există și este de neclintit".

Ungaria lui Viktor Orban – un model de patriotism economic și de verticalitate

Într-un capitol aparte Ilie Șerbănescu supune unei analize minuțioase măsurile care se iau pe plan economic în Ungaria ultimilor ani, arătând prin contrast cum procedează România în situații similare. Autorul subliniază faptul că programul de guvenare al liderului de la Budapesta, Viktor Orban, are o componentă economică puternică. Sau, altfel zis, acesta este poate singurul din spațiul ex-comunist european care

aplică ferm un program bazat pe patriotismul economic și pe apărarea suveranității naționale în fața ofensivei agenților capitalismului globalizant. Autorul nu-și ascunde simpatia față de abordarea pe care o au autoritățile maghiare în politica lor economică:

"Pentru o țară mică este mai mult decât cutezător că această componentă economică nu ezită să vizeze întărirea statului, evitarea subordonării economiei capitalului străin, refuzul supunerii oarbe față de rețetele prescrise de FMI și chiar de Comisia Europeană și față de dictatul multinaționalelor vest-europene!".

Iată un model demn de urmat și de către autoritățile de la Chișinău. Nu cele de astăzi, ci poate cele care vor veni la putere după actualul regim. Ungaria ne arată că o țară mică, având lideri cu viziune și hotărâți să-și servească neamul, pot să se manifeste din plin și să contribuie substanțial la prosperarea țării chiar și în condițiile extrem de dificile de azi. Categoric, exemplul Budapestei este cel care trebuie preluat la Chișinău, și nu cel al Bucureștiului.

Atenție! Aici sentimentele firești pe care le nutrim față de România ar putea să ne joace festa. Asta dacă vom confunda cultura comună, zestrea istorică comună și limba pe care o vorbim cu actul de guvernare de la București. Să nu confundăm această pătură parazitară cu neamul și aspirațiile lui. Raporturile dintre cei din vârfurile ierarhiei statale din România și poporul pe care îl guvernează aceștia se înscrie perfect în formula cunoscutului sociolog român Dimitrie Gusti. Este vorba despre cea ce savantul numea „confictul dintre stat și națiune".

Prin urmare, noi, cei din Republica Moldova, putem și trebuie să mergem la București după cărți și după cultură în ansamblu, dar după modele de dezvoltare economică, de administrare a statului și de politică externă am face bine să mergem la Budapesta. Încă o dată: să nu confundăm conducătorii provizorii și efemeri ai României cu neamul românesc. Precum nu trebuie să apară vreo confuzie atunci când susținem nevoia de a prelua modelul ungar de eficiență economică și politică pe motivul unor disensiuni istorice pe marginea problemei Ardealului.

Și totuși, aici se poate isca o întrebare firească: de ce două țări vecine cum sunt România și Ungaria se descurcă atât de diferit în actuala conjunctură internațională? Răspunsul dat de Ilie Șerbănescu la această întrebare este cu totul remarcabil. Desigur, totul se reduce la calitatea elitelor politice, cele care au căderea să conducă un stat în vremuri destul de tulburi. Unii aleg demnitatea națională și curajul, alții – obediența și căpătuirea personală. Autorul mai face următoarele clarificări în acest

sens:

“Ungaria a ales să se îndatoreze spre a-și construi autostrăzi și alte elemente de infrastructură. România a ales să se îndatoreze pentru consum...Orban a vorbit chiar în România despre faptul că vremurile în care trăim sunt unele de înfruntare între state și piețe, de rertractări de la consumerismul ridicol, vremuri în care Estul ar trebui să-și găsească propriul model de economie și acțiune! Ungaria premierului Orban a ales să întărească statul, să-i consolideze pe cât posibil pozițiile economice. În plină criză, a oprit privatizările (...), a întors în sistemul public de pensii contribuțiile îndreptate obligatoriu către fondurile administrate privat, a blocat penetrările externe în punctele nodale și sectoarele strategice, s-a opus programului FMI de a arunca toată ajustarea asupra populației, punând la plată întru susținerea ajustării băncile, hipermarketurile, telecomul și distribuțiile energetice, toate serviciile publice care fac profituri și în criză și care, nu întâmplător, ca și în România, au fost confiscate de capitalul străin. Ba mai mult, a adoptat o lege care decretează utilitățile publice drept activități non-profit“.

Economistul român mai menționează și faptul că Ungaria s-a hotărât să nu mai facă jocul multinaționalelor, apărându-și interesele chiar și atunci când este nevoită să se contrazică cu o forță atât de uriașă cum este marele capital vestic. Dânsul amintește și de faptul că Orban i-a comparat pe comisarii europeni cu cei sovietici. Șerbănescu citează un fragment dintr-o cuvântare a premierului maghiar demnă de reținut:

“Țara noastră nu va fi o colonie. Ungurii nu vor trăi după cum comandă puterile străine, nu vor renunța la independență sau la libertate. Ca națiune europeană, cerem un tratament egal. Nu vom fi cetățeni europeni de mâna a doua“.

Astfel de intervenții publice din partea unui demintar de prim rang nu prea s-au auzit în ultimii ani nici la București, nici la Chișinău. Și nu e cazul să dăm vina pe specificul nostru național, pe neputința noastră funciară de a propulsa spre vârfurile puterii de stat niște lideri de calibru. Poate n-am reușit până acum, dar viitorul nu trebuie privit ca o fatalitate sau ca un blestem. Articularea unui discurs public viguros și coerent, coagularea unui grup de elită și manifestarea unui lider adevărat încă se pot produce în Republica Moldova. Vremurile de criză, instabile și pline de necunoscute reprezintă nu doar obstacole, ci și oportunități care, într-un anumit concurs de împrejurări, ar putea fi valorificate din plin. Iar cărți ca cea a domnului Ilie Șerbănescu pot și trebuie să ne servească drept surse de șlefuire a capacității noastre de înțelegere a realității din jur.

P.S.: Așa cum am promis ceva mai sus, dau o listă de lucrări care ar putea să ajute doritorii să aprofundeze subiectele abordate în articolul de față. Prezentarea cărții domnului Ilie Șerbănescu mi-a servit drept prilej să umblu la polița mea de cărți de specialitate, care ar putea fi de folos în mod special tinerilor mei prieteni. Lista de mai jos face abstracție de orice ordine ierarhică, cronologică sau alfabetică.

1. Friedrich List, „National System of Political Economy“;
2. Фридрих Лист „Национальная система политической экономии“;
3. Immanuel Wallerstein „After Liberalism“;
4. Иммануэль Валлерстайн „После либерализма“;
5. E. F. Schumacher „Small is Beautiful“;
6. Joseph E. Stiglitz „Mecanismele globalizării“, Polirom, 2008;
7. Joseph E. Stiglitz „Globalization and its Discontent“;
8. Joseph E. Stiglitz „Freefall. America, Free Markets, and the Sinking of the World Economy“;
9. David C. Korten „Corporațiile conduc lumea“, Samizdat, 1995;
10. David C. Korten „Marea cotitură“, Antet, 2007;
11. David C. Korten „Proiectul noii economii“, Antet, 2009;
12. „A Treia Forță. Economia libertății. Renașterea României Profunde.“, edotori: John Chrysostom Medaille, Ovidiu Hurduzeu;
13. Ha-Joon Chang „23 de lucruri care nu ți se spun despre capitalism“, Polirom, 2011;
14. Ha Joon-Chang „Samaritenii cei răi. Mitul liberului schimb și istoria secretă a capitalismului“, Polirom, 2012;
15. Ha Joon-Chang „ECONOMIA. Ghidul utilizatorilor“, Polirom, 2014;
16. John Perkins „Istoria secretă a imperiului american. Adevărul despre corupția globală“, Elit, 2009;
17. John Perkins „Confesiunile unui asasin economic“, Litera Internațional, 2010
18. John Pekins „The New Confessions of an Economic Hit Man“, 2016
19. „A Game as Old as Empire“, edited by Steven Hiatt
21. Naomi Klein „The Shock Doctrine. The Rise of Disaster Capitalism“;
22. Alain de Benoist „Tratatul transatlantic și alte amenințări“, Alexandria Publishing House, 2016;
21. Nicolae Sfetcu „Corupție – Globalizare - Neocolonialism“, 2014
22. Александр Дугин „Конец Экономики“, Амфора, 2010
23. Валентин Катасонов „Религия денег. Духовно-религиозные основы капитализма“, 2013
24. Валентин Катасонов „Кризис денежной цивилизации. Что ожидать человечеству в будущем?“ , 2016
25. Janiel Wedel „Unaccountable“
26. Charles Eisenstein „Economia sacră. Banii, darul și societatea în epoca tranziției“, 2013
27. Fred Block, Margaret R. Somers „The Power of Market Fundamentalism“, 2014
28. Justin Fox „The Myth of Rational Market“
29. Călin Georgescu „Cumpăna României“, Logos, 2014

30. Artur Kitson „The Banker“s Conspiracy which Started the World Crisis“, 1933
31. Jacques Sapir „La demondialisation“
32. Michel Clousard „Le capitalisme de la seduction“, 1981
33. J. M. Blaunt „The Colonizer“s Model of the World“
34. Ilie Bădescu, Ciprian Bădescu „Conversiunea sistemelor“, Mica Valahie, 2014
35. Philippe de Villiers „Le moment est venu de dire ce que j’ai vu“, Éditions Albin Michel, 2015 36. Maurice Allais „L“Europe en crise. Que faire?“, 2006

Feminismul și Noua Ordine Mondială

(recenzie la cartea lui Henry Makow cu același titlu)

Otrava ce omoară feminitatea

Omul zilelor noastre este un purtător inconștient al virusului feminismului. Ideologia dominantă, care a pătruns masiv în societatea noastră după căderea comunismului prin intermediul culturii de masă, a presei, rețelelor de socializare și școlii, este percepută de cei mai mulți ca o stare de normalitate, ca o axiomă, ca un dat. O întreagă armată de „activiști civici“ și „formatori de opinie“ inoculează de zor noul cult, punându-i la punct pe toți cei care nu respectă dogmele respective în numele „drepturilor omului“ și a „corectitudinii politice“. Servanții locali ai acestui cult păgân, executând cu un zel demn de o cauză mai bună „indicațiile prețioase“ parvenite de la finanțatorii lor dinafară, ba impun un procent minim de reprezentare a femeii în Parlament, ba sperie lumea cu violența în familie, ba vor un președinte-femeie. Și toate acestea și atâtea altele sunt ventilate sub stindardul emancipării femeii, al nediscriminării acesteia etc.

Pentru a ajuta cititorul nostru să se dumirească asupra esenței problemei respective, am zis că e bine să facem o prezentare a unei cărți pe care am procurat-o recent dintr-un anticariat de la București. Este vorba de lucrarea „*Feminismul și Noua Ordine Mondială. Emanciparea femeii. Pervertirea familiei. Deturnarea societății*“, semnată de Dr. Henry Makow din Canada, apărută la editura „Meteor Press“ în 2012 și tradusă din engleză de Mihaela Drăghici. Cartea este prefațată de părintele profesor Mihai Valică. Deși editată cu patru ani în urmă, stocul masiv de cărți nou-nouțe clădit pe masa din anticariat mi-a creat impresia că, dată fiind necorespunderea conținutului ei limitelor admise ideologic, poate nici n-a fost admisă în librăriile de lux, doldora de scrieri toxice.

Nota editorului conține o remarcă pe care am găsit cu cale să o citez aici: „Cartea de față nu va fi o carte promovată de mass-media, ci va fi arsă pe rugul indiferenței și al ignorării. Acesta este prețul, pe care trebuie, de fapt, să îl plătească astăzi orice idee, carte sau persoană care încearcă să apere valorile tradiționale“. Mai preluăm din aceeași notă precizarea că autorul este „unul dintre cei mai mari specialiști în literatura conspiraționistă“. Astfel, cititorul neavizat va avea surpriza să descopere originile istorice ale feminismului, contribuția clanurilor

Rockefeller și Rothschild la promovarea acestui curent, ca și legătura dintre iluminați și Iluminism, masonerie și marile evenimente istorice din ultimele secole, dar și atâtea adevăruri la prima vedere șocante și neverosimile.

Autorul recunoaște din capul locului că el însuși a fost de-a lungul întregii vieți un feminist convins. Însă la un moment dat a simțit că ceva nu se leagă în toată povestea asta. El zice:

„Dumirirea mea s-a petrecut la vârsta de 48 de ani, în 1997, când am început să supun îndoielii educația mea în spirit feminist. Instinctele mele îmi spuneau că nu trebuie să îi las pe alții să gândească în locul meu... Dar mi-a luat trei ani ca să reușesc într-un final să elimin orice urmă de îndoctrinare. Am petrecut toată această căutare ca pe o luptă de a mă dezbrăca de o cămașă de forță mentală".

H. Makow și-a mărturisit întreaga experiență pe www.savethemales.ca. Iată un blog pe care ar trebui să îl frecventeze cei care știu engleza.

Alienarea prin inginerii sociale

Pentru a ne da seama de proporțiile uriașe ale unor inginerii sociale malefice, puse în aplicare în doar câteva decenii, dar și pentru a realiza gravitatea mortală a imitării modelului occidental de către țara noastră, vom parcurge această lectură cu multă luare aminte, citând copios din ea. Cine are ochi de văzut, va vedea despre ce este vorba. Autorul spune:

„Fiind născut în 1949, maturitatea mea a coincis cu un plan secret de inginerie socială menit să destabilizeze societatea prin programarea oamenilor normali să se comporte ca niște homosexuali. Asaltul insidios asupra heterosexualilor a fost deghizat sub forma „revoluției sexuale", a „drepturilor homosexualilor" și a „feminismului". Pe noi, cei de dincoace de Cortina de Fier, valul respectiv a început să ne copleșească abia după prăbușirea comunismului, duhul libertății în stil occidental penetrând masiv în zona noastră.

Autorul precizează că planul de alienare a societății a fost pus la cale încă acum câteva secole de către o elită financiară internațională cu sediul la Londra. Este vorba despre planul de a ne transforma în „hetero-homosexuali", respectiva elită având drept scop final acapararea întregii bogății a lumii și instalarea unui „guvern totalitar secret peste întreaga planetă, care să i se închine lui Lucifer". Asemenea afirmații pot părea

neverosimile doar celor care încă n-au deslușit esența globalizării, a corporatocrației, a concentrării unor averi fabuloase în mâinile unui număr restrâns de familii, a dezechilibrelor catastrofale dintre masele planetare de miliarde de muritori de foame și secta de miliardari care controlează jocul. Desigur, pentru orice creștin care știe că Apocalipsa este inevitabilă aceste adevăruri nu par deloc șocante, precum nu sunt nici semnele vremurilor de apoi, când tronul Tatălui ceresc va fi uzurpat de un fals Mesia, căruia i se vor închina mulțimile de pretutindeni.

Henry Makow continuă să fie „incorect politic“ și spune adevărul pe ulița mare:

„Planul vizează distrugerea tuturor forțelor „colective“ capabile de a opune rezistență. Aceste forțe, care constituie fundamentele identității umane, sunt familia, rasa, religia și statul național. Ele trebuie eradicate printr-o campanie a „toleranței“, care să șteargă diferențele dintre ele“.

Așadar, astăzi cine se mai minunează de esența zis laică, seculară, dar de fapt anticreștină a ideologiei dominante în societățile noastre, cine nu observă declarațiile liderilor europeni, care răspund crizei imigranților cu „Welcome!“, cine nu sesizează cum elitele globaliste surpă din temelii statele naționale prin politici de liber-schimb, de confiscare a actului decizional în favoarea unor centre de putere mondiale, cine nu simte proporțiile catastrofale a destrămării familiilor? Totul e să putem aduna laolaltă realitatea din jur și să-i decriptăm resorturile profunde.

Revenind la tema centrală a cărții, autorul ne focalizează atenția supra rolurilor sociale diferite, ce le revin în mod normal bărbaților și femeilor, roluri care întotdeauna pe parcursul istoriei au fost complementare, nu interschimbabile. Ținta predilectă a ingineriilor sociale occidentale din ultimele decenii a fost anume aceasta: ștergerea diferențelor dintre bărbat și femeie, incitarea femeilor împotriva bărbaților, prezentarea femeilor drept „proletariat subjugat“, care trebuie să se răscoale contra jugului impus de bărbați. Cultura modernă a supus deconstrucției „familia patriarhală“, dinamitând vechile temeiuri ale acestei instituții rânduite de Dumnezeu. Femeia-militar, femeia-polițist, femeia-fotbalist, femeia-boxer, femeia-tractorist sunt deja modele care nu mai surprind pe nimeni. Citind o multitudine de cărți în engleză și franceză din domeniul științelor socio-umane, am observat în ultimii ani un tic stilistic prezent invariabil în lucrările respective. Când e vorba să se dea vreun exemplu, pronumele „el“ este dat invariabil în pereche, prin bară (acesta e semnul - „/“) cu „ea“. Astfel, he/she, il/elle sunt omniprezente, ca semn al „corectitudinii politice“. Iar în ultima vreme auzim tot mai frecvent și în română monstruozități lingvistice de genul

„deputata“,“ministra“, etc.

Revoluția ca apostazie

Expunând cu simplitate și exactitate natura relațiilor firești dintre bărbat și femeie, autorul oferă niște formule pe înțelesul oricui: „Feminitatea are drept trăsătură definitorie iubirea unei femei pentru soțul, copii și familia ei. Masculinitatea are drept trăsături definitorii puterea și spiritul de conducător... Femeile nu pot avea totul. În sfera personală, ele trebuie să facă alegerea între dragoste și putere. Astfel funcționează heterosexualitatea. O ideologie care distribuie egal puterea este una ce țintește către neutralizarea heterosexualilor. Masculinizează femeile și efeminează bărbații. Creează hetero-homosexuali – doi indivizi identici, incapabili de a stabili o relație, în loc de doi indivizi complementari“.

Rolul devastator pe care îl deține de secole un cartel bancar, care utilizează diverse rețele secrete cum sunt masoneria, este scos în vileag de către H. Makow fără menajamente și jumătăți de măsură. Anume aici descoperă autorul originile feminismului. Cunoaștem prea bine maniera în care reacționează aceste congregații și exponenții lor din viața publică: ei iau totul în derâdere, îi scot pe cei care rostesc adevărul întreg drept demenți și ricanează cu ipocrizie, invocând „teoria conspirației“, pe care au și transformat-o într-un semn al alienării mentale. „Începând cu epoca „iluminismului“, cultura apuseană a fost în esența sa luciferiană. Ea se bazează pe negarea lui Dumnezeu“, - subliniază autorul.

Acum să ne amintim că atât sub vechiul regim comunist, cât și sub noul regim liberal copii învață la școală aceleași dogme ale Modernității, care fac din așa-zisul Iluminism și din Revoluția Franceză, dar și din darwinism cu tot cu evoluționismul lui stupid, dar și din ideea de progres și din cea de om ca „măsură a tuturor lucrurilor“ elemente obligatorii ale noului cult păgân, impus cu strășnicie societăților obligate să-și uite originea divină și rosturile adevărate. Omul a încetat să fie unul religios și a devenit „un animal rațional“, iar zeița Rațiunii L-a detronat pe Creatorului și își impune cu viclenie și perversitate impostura. Ce are toată această tărășenie cu feminismul, vă veți întreba? Vă răspunde imediat prietenul nostru canadian:

„Istoria apuseană este punctată de o serie de „revoluții“ susținută de acești bancheri – cea engleză, americană, franceză și rusă. „Revoluție“ înseamnă răsturnarea lumii cu susul în jos, înlocuirea lui Dumnezeu cu

bancherul, adică înlocuirea Vechii Ordini (aristocrația, Biserica) cu Noua Ordine Mondială. „Revoluția“ sexuală a constituit o parte a acestui proces. Fiindcă creează bani, bancherii cred că ei sunt Dumnezeu. Ei cred că pot fi artizanii realității“.

Atunci când ne plângem de oligarhii locali, când ne lamentăm că aceștia au uzurpat puterea și că au pervertit lumea cu bani murdari și spălare de creieri prin TV, trebuie să realizăm că aceștia nu sunt decât niște mici copii pe lângă plutocrația care controlează prin metode la fel de abominabile „marele joc“. În momentul în care negustorul a eliminat din scena istoriei preotul și războinicul, numele adevărat al formei de guvernământ impuse societăților occidentale, iar mai târziu practic întregii lumi, este mamonocrație. Pentru a-și menține controlul asupra popoarelor, ea a creat toate variațiunile de ideologii și mituri politice, economice și culturale, inoculate cu metodă în mințile golite de sensuri și repere. Și aici curentul feminist este doar o piesă din acest angrenaj sofisticat. Iar ca experimentul să reușească, era nevoie ca Dumnezeu să fie izgonit, deportat, defăimat și scos înafara legii. Sau, altfel zis, am fost constrânși să acceptăm minciuna „secularismului“, ceea ce nu a fost atât de dificil de impus după ce ni s-a rupt conexiunea la sacralitate.

Henry Makow ne atrage atenția asupra pretinsei „neutralități“ a statelor moderne, care prin constituție se erijează în această jalnică impostură. În capitolul „O conspirație împotriva Lui Dumnezeu“ el arată:

„Credem că trăim într-o societate „secularizată“ (adică neutră din punct de vedere religios). Însă nu Îl putem izgoni pe Dumnezeu din lume, după cum nu putem suprima lumina fără să fim înghițiți de întuneric. Secularismul este, în fond, stadiul de trecere de la o civilizație fundamentată pe adevărul spiritual la una fundamentată pe credința ocultă a bancherilor luciferieni. Mai întâi suntem dezbărați de religie; apoi ni se propovăduiește dogma new-age-istă (luciferiană)“.

Expun în mod deliberat cel puțin o mică parte a tezelor de bază din cartea pe care o prezint tocmai știind bine că multă lume pur și simplu nu are timp să se aplece asupra unor lecturi de acest gen. Acum să trecem la alt capitol. Să vedem care este rolul presei în alienarea femeilor. „Fiecare fațetă a mass-mediei (filme, televiziune, reviste, muzică, reclame, „știri“), - susține autorul, - este folosită pentru îndoctrinare și control social“. Făcând trimitere la Myrna Blyth, autoarea cărții „Cum femeile din media vând nefericirea – și liberalismul – femeilor din America“, H. Makow scrie:

„Conform părerii lui Blyth, revistele pentru femei deținute de iluminați au subminat instinctele naturale de iubire ale femeilor prin

următoarele mantre: 1) bărbații nu mai sunt demni de încredere; 2) femeile sunt victime prin însuși sexul lor; 3) femeile ar trebui să fie egoiste; 4) sexul nu este apanajul iubirii și al căsătoriei; 5) împlinirea de sine rezidă în carieră, și nu în familie“.

Oare nu anume acest model este preluat de către tinerele noastre în ultimele decenii? Fiind virusate de miturile impuse prin cultura de masă, acestea nici măcar nu realizează starea de anormalitate și de nefericire în care sunt aruncate de către „stăpânii discursului“. Tehnologiile moderne permit inocularea acestui drog prin anestezierea totală a conștiinței. Iar starea de nefericire, nefiind resimțită, este percepută ca o fericire adevărată și ca o culme a performanței, spre care trebuie să aspire orice victimă inconștientă a noului cult. Astfel, întreaga experiență multimilenară a omenirii, toată viața plină de sens și de jertfă a bunicilor și a mamelor, care se dedicau familiei, nașterii și creșterii copiilor, este privită de către tinerele domnițe ca ceva depășit, demodat, patriarhal. Fiind atrase de fascinația propriei împliniri, dornice „să mai trăiască și pentru ele“, aceste suflete rătăcite își iau zborul către „visul femeii moderne“ ca fluturele de noapte spre becul aprins.

Și ca să nu se creadă că trucul cu eliberarea femeii de povara familiei și absorbția ei în câmpul muncii este o idee nouă, izvodită de către liberali pentru a dubla numărul de angajați, dar și de consumatori (consumatoare cu propria pungă în poșetă!), autorul ne oferă un citat din Friedrich Engels (precizare pentru tânăra generație: Engels este, alături de Karl Marx, fondatorul comunismului):

„Condiția primordială pentru eliberarea femeilor măritate este de a le aduce pe acestea în industria publică, ceea ce de la sine va antrena abolirea familiei monogame în calitatea sa de unitate economică a societății“. *(Originile familiei, proprietatea privată și statul,* New York, International Publishers, 1942, p. 67).

Nimic surprinzător în citatul de mai sus. Comunismul și liberalismul sunt două ideologii-gemene ale experimentelor sociale puse la cale de către aceleași forțe oculte, pe care obișnuim să le numim generic și eufemistic „spirit al Modernității“. Căci multiple sunt manifestările duhului rău în lume. Așa cum spune și Evanghelia după Marcu (5:9), „Legiune este numele meu, căci suntem mulți.“.

Trenduri unisex în era androginului

Trecem peste extrem de importantele mențiuni ale autorului care

dezvăluie rolul serviciilor secrete americane în crearea și promovarea feminismului, peste raporturile de subordonare ale acestora clanurilor financiar-bancare, precum istoria și rolul jucat și astăzi de către organizații cum este, de exemplu, „Craniu și Oase“ („Skull & Bones „). Aș vrea să accentuez aici un aspect pe care îl găsesc de o actualitate stringentă și pentru țara noastră. Iată-l:

„Bătălia nu se duce între stânga și dreapta“, titrează autorul nostru, citându-l pe Dr. Anthony Sutton, mai exact preluând câteva idei din cartea acestuia *Instituția secretă a Americii: o introducere în ordinul „Skull and Bones“*. Astfel, potrivit autorului, „Dr. Sutton crede că separația „stânga“ versus „dreapta“ este falsă și este folosită să controleze dezbaterea și să îi condiționeze pe cetățeni să gândească pe anumite coordonate“. Și în continuare: „Mai devreme sau mai târziu oamenii se vor trezi. Mai întâi trebuie să ne debarasăm de cursa diviziunii stânga-dreapta. Aceasta este o cursă hegeliană menită a dezbina și a controla. Bătălia nu se duce între dreapta și stânga, ci între noi și ei“.

Ar fi de reținut această abordare, poate chiar să tindem spre depășirea barierelor convenționale, existente între cei care se poziționează pe cele două flancuri politice.

„Protejarea femeilor și a copiilor este un instinct natural și o motivație pentru bărbați, - amintește autorul ceea ce parcă știam cu toții. – Acceptarea acestei protecții definește femeile ca fiind feminine“. Așa este, veți spune. Desigur, doar că suntem martorii unei tragedii fără precedent în istorie, care afectează în mod direct și neamul nostru, periclitându-ne viitorul și transformându-ne în într-un popor pe cale de dispariție. Vorba e că în ultimele decenii s-au produs niște mutații sociale atât de grave, încât tinerii bărbați s-au pomenit devirilizați, sterili, predispuși spre distracție, trândăvie și sex, iar tinerele femei au ajuns a fi sterile de bună voie. Instinctul matern li s-a atrofiat, iar căminul familial le repugnă unei alarmante majorități. Dintotdeauna, de la Facerea lumii încoace, de când Dumnezeu a dat porunca „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul“ (Geneza, 1:28), cea mai mare nenorocire pentru o familie era să nu poată zămisli copii. O astfel de tragedie era privită ca o pedeapsă a lui Dumnezeu. Astăzi sunt alte vremuri, iar nedorința de a întemeia o familie și de a face copii sunt tratate ca drepturi fundamentale ale omului (de a-L sfida pe Tatăl ceresc și de a-și pângări propria menire).

Referindu-se la plasarea femeilor în roluri sociale eminamente masculine, H. Makow menționează:

„Subversiunea unisex nu este rezervată doar armatei. Insistența ca femeile să aibă slujbe care să presupună pericolul și duritatea fizică este

un asalt asupra naturii noastre heterosexuale. Mă refer aici la femei pompieri, polițiste sau muncitoare în construcții. Suntem subiecții unui experiment în care femeile sunt masculinizate, iar bărbații demasculinizați!“.

Acum mai bine de douăzeci și cinci de ani am mers pentru prima oară în Europa de Vest și apoi în SUA. Acolo m-am surprins la gândul că atunci când urmăresc trecătorii de pe stradă, dacă aceștia se află la o anumită distanță, nu-mi pot da seama decât atunci când obiectul observației mele este foarte aproape dacă e vorba de o fată sau un băiat. Așa ceva nu mi se întâmplase acasă, în universul nostru sovietic. Am văzut, deci, cu un sfert de secol în urmă că tinerii occidentali sunt la fel, indiferent de sex, cu plete lungi, în blugi, în haine și încălțăminte colorate strident, cu ghiozdane fistichii în spate, cu umeri înguști, cu cercei în urechi, iar atunci când se deplasează în grup, sunt de o voioșie neghioabă care îi face să râdă zgomotos și aiurea fără oprire. Societatea noastră, așa cum era ea ieșită de sub comunism, încă mai păstra puternica distincție dintre bărbat și femeie, rolurile lor sociale încă nu devenise interșanjabile. Dar a trecut timpul și generațiile tinere de azi seamănă leit cu tinerii din Occident. Nu doar la exterior, dar și la (vidul) interior, care se lasă umplut cu insanitățile culturii de masă, cu hedonism, trândăvie, superficialitate și lipsa oricăror aspirații superioare. Aici excepțiile remarcabile doar confirmă regula generală.

Iar pentru a-i reduce la un infantilism neghiob pe oamenii de ambele sexe și de toate vârstele, moda de azi impune un stil caricatural, distorsionat, asimetric, în mod obligatoriu „funny“ (amuzant, caraghios): șepci cu cozorocul pe ceafă, ochelari de soare pe frunte și pe ceafă, frizuri fistichii și păr vopsit în culori țipătoare, piese de metal agățate de orice parte a corpului (pe nas, pe buze, pe sprâncene, pe limbă, pe burtă etc.), gel și lac pe capete de (ex)bărbați ferchezuiți și unși cu toate alifiile de dame. Acestea sunt astăzi semnele nonconformismului, ale libertății de a fi dizgrațios, scandalos și, în definitiv, un neghiob în rând cu lumea.

Cât privește proporțiile în care s-a prăbușit familia, e suficient să parcurgem dinamica demografică a ultimilor ani, la scara fiecărui sat, raion, dar și la nivel național. Carevasăzică, experimentul elitelor globaliste a reușit. Prin urmare, dragi moldoveni, bine ați venit în Lumea Liberă a orbecăielii fără noimă prin universul goanei după bani, al lipsei de rădăcini și al consumismului generalizat!

De la „Playboy“ la asaltul general al

mișcării gay

Vorbind despre fixația infantilă a bărbaților, provocată de către revista „Playboy“ începând cu anii cincizeci, autorul se întreabă „Ce gen de bărbat citește „Playboy?“. E vorba despre cineva care este „egocentric și nu vrea să se implice emoțional ori oficial. Crede că o femeie l-ar sufoca, iar copiii ar fi o povară“. Henry Makow insistă: „Esența masculinității constă în a fi capul și sprijinul unei familii“. Știm bine că nu doar obscena revistă pomenită mai sus propagă un asemenea stil de viață, ci întregul univers audiovizual, care bombardează fără oprire mințile tinerilor, inoculându-le clișee de comportament, atitudine și mod de viață.

Odată cu revoluția sexuală și cu ruperea zăgazurilor decenței tradiționale, în prim-planul vieții publice au țâșnit nu doar miasmele feminismului, ci și duhoarea homosexuală. Aceste curente deviante, fiind sprijinite masiv de către marea finanță internațională și de către principalele centre de putere politică aservite acesteia, au declanșat un asalt general contra familiei așa cum a fost rânduită aceasta de la începuturile lumii. Iar „comunitatea internațională“, organizațiile globale, exponenții marilor puteri occidentale nu sunt decât niște portavoci ale rețelelor oculte din culise. Și totuși, de ce atâta pasivitate din partea unei largi majorități a oamenilor normali? Autorul menționează în primul rând următoarele motive:

„Partida feminiștilor și gay-lor poartă un război beneficiind de perfectă siguranță, mimând un fals statut de victime. Oamenii normali nici nu își mai pot apăra sexualitatea de teama acuzațiilor de „homofobie“ și „sexism“. În zilele noastre, cel care nu dorește să fie gay sau nu aplaudă acest fel de „normalitate“ este considerat homofob. Oare nu prin asemenea momente rușinoase și revoltătoare în același timp am trecut și noi acum câțiva ani, când țara s-a pomenit sub asediul internațional al gay-lobby-ului reprezentat de către toate diplomațiile occidentale, precum și de către „coloana a cincea“ a acestui lobby în persoana colectivă a guvernării de ocupație și a rețelei de onegiști aflați în solda magnatului Soros și a altor sataniști de peste ocean? Acum, dacă nu dăm peste cap așa-zisul curs proeuropean, să vedeți ce ne așteaptă! Căci viermele neadormit al duhului răului roade din temelii zidurile civilizației noastre creștine. Astfel încât ceea ce azi ni se pare o știre respingătoare de pe alte meleaguri poate să devină parte a realităților noastre. Haideți să vedem ce se întâmplă deja de mai mulți ani în Canada, țara de destinație a atâtor moldoveni zăpăciți, aflați în căutarea Raiului terestru.

„Multe școli publice chiar au „spart gheața“ în privința promovării

agendei gay-ilor. De pildă, curriculumul școlilor elementare din Ontario le prezintă copiilor de 12 ani sexul oral și anal. Phyllis Benedict, președintele Federației Profesorilor din Școlile Elementare din Ontario, spunea că federația „încearcă să promoveze în școli o atmosferă mai deschisă (față de homosexuali)“ („National Post“, 16 august 2001). Această atitudine se extinde până la a leza familia heterosexuală prin lectura unor cărți precum *Mămicile lui Aasha și cei doi tătici*, *Tăticii Brown*, *Tăticii Blue*.

Repet, astăzi aceste monstruozități par imposibile la noi. Dar mâine, dacă vom rămâne în captivitatea acelorași servanți ai unor interese străine, prea puțini vor mai fi în stare să priceapă ce ni se întâmplă, dar și mai puțini vor fi capabili să-și manifeste deschis protestul.

Josnică și destrăbălată. Feminismul a ucis curtarea

Construindu-și o identitate conformă starurilor din filmele Hollywood, de la MTV, din revistele glamour și din show-biz, ajustându-și vestimentația din ce în ce mai vulgară și mai obscenă la trendurile modei, tinerele de azi ajung să imite exteriorul și atitudinile de cocote. Ceea ce dintotdeauna era considerat degradant și rușinos astăzi a ajuns să fie văzut ca ceva „cool“, iar rezervele sau criticile maturilor sunt luate de către tineri în zeflemea ca fiind ceva depășit și inutil. Tricoul căzut de pe umăr, bluzele stil lenjerie intimă, maiourile ce lasă burta dezgolită ca să se vadă cercelul de la buric, fustele ce abia de acoperă fesele, blugii rupți de parcă i-au mușcat toți câinii din cartier – iată cum se înțolesc tinerele noastre pentru a fi în pas cu timpul. Ținuta lor trebuie să fie cât se poate de sfidătoare și provocatoare, cât mai străină de ideea de decență și de sfială. Iar ca să facă vârf la stog, tipele de astăzi se mai și sluțesc cu tatuaje monstruoase plasate pe unde le trece prin cap. Citiți ce scrie pe tricourile domnișoarelor de azi: „Follow me!“ („Urmează-mă!“), „Catch Me If You Can!“ („Agață-mă dacă poți!“) și alte porcării care le degradează imediat la nivelul de târfe accesibile oricui.

Henry Makow scrie: „Grație feminismului, studentele din zilele noastre au fost scutite de umilirea curtării. Au scăpat de tinerii care să le ofere flori și să le invite la cină sau la film. Zilele în care se întâlneau ca iubiți, iar tinerii se raportau la ele ca la posibile viitoare soții și mame sunt de domeniul trecutului…

În trecut, existența unei perioade de curtare și a căsătoriei ca și

condiție a întreținerii relațiilor intime le conferea femeilor putere. Căsătoria era ca un negoț. Vrei sex? Însoară-te. Acum toate femeile sunt la fel de roabe. Își fac treaba, dar nu primesc nimic în schimb. Piața a căzut. Fetele sunt disperate“.

Ader aproape integral la felul cum descrie condiția tinerelor femei de azi autorul. Doar ultima propoziție ar putea fi dezvoltată puțin. Ca să ajungă la starea de disperare, fetele trebuie să fie conștiente de condiția dezastruoasă, degradantă în care s-au pomenit. Dar întrucât mediul le învață să se creadă în regulă așa cum sunt, anesteziindu-le instinctele de jenă, dar și de maternitate, doar unele dintre ele ajung să-și realizeze propria condiție de epavă, de ratată, de neîmplinire sfâșietoare. De cele mai multe ori trezirea din reveria dulce a jocului distractiv al tinereții extinse hăt până dincolo de treizeci de ani intervine când deja e prea târziu să o ia de la capăt. Timpul spulberă inexorabil farmecul primei tinereți, iar odată cu el și șansa de a deveni soție și mamă iubitoare în sânul unei familii fericite.

Bărbații buni nu se însoară cu femei ușoare

Acest intertitlu al autorul pare să nu aibă nimic ieșit din comun. Și totuși, observațiile pe care le face și sfaturile practice pe care le dă, formulate cu o franchețe exemplară, ar putea fi utile tinerelor care, în virtutea educației defectuoase de care au avut parte, poate până în momentul de față nu s-au gândit profund la o asemenea optică asupra vieții.

„Farmecul unei femei este capitalul ei. Trebuie să îl învestească cu înțelepciune și să aibă grijă să nu îl irosească.

Aceasta presupune ca ea să își facă din căsătorie și familie prioritatea principală. Altfel, instinctele sale de tandrețe și materne vor fi frustrate, iar ea va sfârși singură și nefericită.

Frumusețea unei femei îi reflectă candoarea fizică și spirituală. Bărbații consideră candoarea foarte atractivă; îi echilibrează emoțional și spiritual. O femeie dură și cinică nu este nici pe departe atrăgătoare pentru bărbați.

O femeie trebuie să își dăruiască fecioria bărbatului pe care îl va iubi și cu care se va căsători. Gândurile sale ar trebui să se centreze numai asupra lui și a viitorilor săi copii. Ar trebui să se pregătească să fie vrednică a fi soție și mamă“.

De fapt, cine oare nu știe aceste lucruri simple? Însă deși sunt cunoscute de toată lumea, societatea de azi le determină pe fete să amâne la nesfârșit povara unei familii și a grijii pentru copii. Viața ca distracție, ca aspirație spre o carieră strălucită împing mereu pe plan secund instinctul matern și nevoia de a avea un cămin familial împlinit.

Veacul controlului mental

În ultimele decenii au apărut o infinitate de lucrări care explică felul în care suntem programați mental, modelați după niște calapoade artificiale de către artizanii noii paradigme civilizaționale. Experimentul a reușit prin dinamitarea credinței în Dumnezeu ca factor ordonator pentru om, la care acesta se raportează ca la propriul Creator care a instituit reguli morale imuabile, care trebuie urmate până la sfârșitul lumii. Iar odată cu năruirea credinței religioase, a fost surpată și instituția familiei, în care autoritatea și severitatea necesară a tatălui este complementată de dragostea mamei. De câteva secole Occidentul s-a prăbușit în epoca relativismului, iar societăți ca a noastră, fiind eurocentriste și imitatoare, au sărit vertiginos peste etape și au reușit că cadă în aceeași condiție. Ne-am integrat până peste cap, ca într-o mlaștină, în modelul occidental. Luminile lui de neon ne-au fascinat și ne-au sedus iremediabil. În aceste condiții implantarea feminismului s-a prins cu ușurință în solul mentalității post-comuniste. Autorul mărturisește:

„Am crescut în veacul care a înghițit hapul minciunii feministe cum că bărbatul și femeia sunt identici. În cultura noastră, femeile sunt încurajate să facă tot ceea ce fac bărbații, și viceversa. Cred în egalitatea de șanse, însă feminiștii se comportă de parcă a fi egal ar fi totuna cu a fi identic…“

Și în continuare, tot despre feminism: „O ideologie subversivă, anti-feminină, anti-heterosexuală, care și-a propus să răpească bărbaților sentimentul masculinității și femeilor, sentimentul feminității. Așa încât cei doi să nu mai poată stabili o legătură trainică; o ideologie care pe femei le ademenește să lupte pentru cariere și să se arunce în brațele desfrânării… Femeile au acaparat identitatea masculină și, în acest proces, ambele sexe și-au pierdut-o. Chiar dacă pare de necrezut, abolirea heterosexualității este scopul declarat al multor feminiști. Ei cred că diferențele de gen nu sunt doar nefirești, ci și sursa tuturor nedreptăților“.

Karl Stern, „Fuga de feminitate“

Mărturisind cu sinceritate propriile rătăciri feministe, care l-au dominat de-a lungul câtorva decenii, Henry Makow spune că despărțirea de această iluzie pernicioasă a survenit în urma unei lecturi. Anume cartea unui medic psihiatru, Karl Stern, citată în intertitlul de mai sus, publicată în 1964, a ajuns să-i confirme ceea ce îi șopteau instinctele. Așadar,

„Conform părerii lui Stern, masculinitatea este definită prin „putere“. Bărbatul oferă condițiile fizice, sociale și culturale pentru universul intim al familiei. Bărbații sunt cei care protejează și întrețin familia. Ei sunt cei care își asumă riscuri, care se angajează în aventuri și au calități de ctitori“.

Iar acum, dragi cititori, după ce ați parcurs acest citat, priviți în jur, la tinerii de azi, cei din preajma dumneavoastră, și întrebați-vă câți dintre ei mai emană putere, curaj, fermitate, temeritate, își asumă riscuri și râvnesc un cămin familial, căruia să îi poarte de grijă. Din nefericire, prea puțini. Junii de astăzi, eternii imberbi până în pragul vârstei senectuții, deseori subdezvoltați fizic și goliți de orice urmă de voință, nonșalanți și relaxați, parcă sunt decupați din versul eminescian:

„Vorbesc pe nas, ca saltimbanci se strâmbă:
Stâlpi de bordel, de crâșme, cafenele
Și viața lor nu și-o muncesc - și-o plimbă“. („Junii corupți“)

Coborâți la condiția de insecte sociale, fără scop, idealuri, aspirații, răspundere și conștiința propriei meniri, tinerii de azi rătăcesc într-un univers opac, străini de orice atașamente profunde. Sunt excepții? Desigur, însă și de această dată doar pentru a confirma regula generală. Iar tendința dominantă tinde să le elimine și pe acestea.

În continuare autorul trece la definirea feminității, inspirându-se și din cartea medicului citata mai sus:

„Feminitatea se definește pe sine prin relațiile de iubire. Psihologia feminină are drept fundament purtarea de grijă față de soț și față de copii, ea având nevoie, în schimb, de a se simți iubită și folositoare. Femeile fac să circule iubirea în interiorul familiei cam în felul în care inima pompează sângele în întregul trup. Jertfirea de sine propulsează iubirea în acest circuit“.

Anume așa a fost din vechime și așa trebuie să fie relația între bărbat și femeie. Doar că planurile sforarilor obsedați să alieneze societatea pentru a o putea controla și exploata sunt altele. De aici și

interpretările neomarxiste cu femeia zugrăvită ca proletar sub jugul bărbatului-exploatator. Încă o dată: relația între cei doi este de complementaritate, nu de rivalitate. Așa cum scrie și autorul nostru într-un pasaj de o frumusețe aparte:

„Nemulțumirea generală e aceea că bărbații nu mai știu să fie bărbați, iar femeile nu mai știu să fie femei. Ne-ar ajuta să ne imaginăm iubirea heterosexuală ca pe un dans simbolic. Bărbatul conduce, femeia îl urmează. Nu poți realiza un dans grațios dacă fiecare din cei doi parteneri nu își execută cum trebuie rolul.

Dansul este iubirea. Bărbatul întotdeauna ține cont de dorințele partenerei sale, deoarece o iubește. Într-un vals, cine ar putea spune al cui rol este mai important? Ambii parteneri au valoare egală. Dansul presupune, atât dinamismul bărbatului, cât și frumusețea, grația și tandrețea femeii“.

Pentru a ajunge la formulări atât de poetice autorul însuși a parcurs o lungă cale de eșecuri și suferințe, care, iată, au fost însușite ca niște lecții. Acestea ar putea fi utile și altora, și nu e neapărată nevoie ca toată lumea să își irosească o jumătate din viață în poticniri până să dibuie cărarea ce duce spre luminiș. Să vedem în continuare cum își definește relația sa cu propria nevastă însuși autorul:

„Avem o relație aproape cu desăvârșire lipsită de divergențe. Ea îmi spune ce gândește, dar nu îmi spune niciodată ce să fac (cu alte cuvinte, nu mă controlează). Nu se plânge niciodată, nu mă critică, nu se ia la întrecere cu mine (Acestea sunt, de altfel, cele trei puncte capitale pe care femeia ar trebui să le evite)“.

Recâștigarea puterii masculine

Întrucât nu putem spera să avem o viață „ca-n filme“ și deoarece „viața bate filmul“, cu cât mai curând se vor scutura tinerii noștri de obsesia maimuțăririi unor personaje de pe ecran sau din Internet, cu atât mai probabilă va fi șansa revenirii lor la normalitate. Altfel zis, dacă vor reuși să priceapă că realitatea virtuală, indusă de media, nu are mai nimic în comun cu viața adevărată, atunci și respingerea condiției de cobai în experimentul feminist va veni ca una firească. H. Makow mai spune următoarele:

„Feminismul îi induce pe bărbați în eroare, îndemnându-i să caute femei „independente“ și să le respingă tocmai pe cele de care au cu adevărat nevoie. Căsătoria nu are nimic de a face cu a fi independent.

Dacă o femeie îți spune: „Ești un bărbat destul de bun pentru mine?“ ori „Sunt greu de întreținut“, refuză provocarea. Rostul bărbaților nu este acela de a se lua la luptă cu femeile. Căsătoria înseamnă a deveni una, iar aceasta se petrece când femeia își frânge voința înaintea unui bărbat spre a primi în schimb dragostea lui. Bărbații ar trebui să își centreze atenția doar asupra femeilor care îi admiră și care acceptă să fie conduse de ei“. Și ceva mai la vale: „Când o femeie iubește un bărbat, ea acceptă să fie condusă de el. Este mulțumită să i se ceară părerea și să fie luată în considerație“.

Independența și cariera ca piedici în calea fericirii unei femei

Trăim cu toții într-o societate de masă, ne-am dizolvat în marile aglomerații urbane, detestăm sau cel puțin disprețuim tot ce a fost până la noi, toată zestrea milenară a tradiției, râvnim să fim „în rând cu lumea“, însă iată că lumea a deraiat grav de pe orbita normalității. Având tipare strâmbe în cap, ne mirăm de ce suferim de neîmplinire, de ce nici „independența“, nici „cariera“, nici veniturile barosane nu ne fac fericiți. Urmând un calapod deformat, nu poți decât să te pomenești înghesuit în niște chingi procustiene care îți vor sufoca adevărata identitate.

Și deoarece feminismul a decretat că feminitatea este „un stereotip inventat de bărbați pentru a oprima femeile“, mitul ieșirii de sub tutela bărbatului (mai întâi a tatălui, apoi a soțului) a căpătat o răspândire devastatoare. Și așa cum independența unei persoane poate fi concepută doar în raport cu o alta de care aceasta este dependentă, „Războiul de Independență“ al feministelor contra bărbatului și familiei tradiționale pare să nu mai aibă sfârșit. Mai dăm un citat incendiar al autorului despre feminism pentru a inflama definitiv amazoanele egalității șanselor și agenții de influență ai elitelor globale „de pe teren“:

Așadar, feminismul este „o sinteză ilicită și agresivă dintre marxism și lesbianism, folosită de elitele conducătoare pentru a slăbi indivizii și societatea prin subminarea heterosexualității. Este pentru societate ceea ce este SIDA pentru trupul omenesc“.

Iar acum să mai stăruim asupra încă unei definiții despre o femeie feminină. Autorul o vede astfel:

„O femeie feminină este motivată de iubirea pentru soțul și pentru copiii ei. Ea le este devotată cu toată ființa ei. Aceasta este adevărata ei carieră. O femeie care este preocupată de o carieră solicitantă nu are cum

să nu acorde mai puțină atenție familiei sale. Iubirea constă, într-o măsură covârșitoare, în a acorda atenție... O femeie feminină poate avea o carieră, însă acest lucru să nu fie prioritar. Să nu fie mânată de ambiție personală". Prin urmare, pentru o femeie normală întotdeauna va prima soțul și copii, nu cariera, realizarea profesională sau notorietatea.

Și în continuare: „O femeie feminină depinde de un bărbat... Este competentă, însă nu pretinde să fie independentă... După cum femeia este inima familiei, bărbatul este capul și umerii. O femeie feminină este camarada soțului ei. Ei iau împreună deciziile, însă el are ultimul cuvânt". Iar drept completare a acestei relații, canadianul nostru adaugă: „Femeile sunt iubite atunci când își pun soțul și copiii mai presus de ele. Ține de feminitate să intri într-un con de umbră. Bărbații iubesc aceste femei deoarece ele acceptă să devină parte din ei".

Înșiruind aceste citate, știu prea bine că umblu la sensibilitățile sexului frumos educat preț de câteva generații în spiritul feminismului, pe care îl poartă ca pe o parte a propriei identități. Vechea etică rurală, care a migrat parțial și spre oraș, s-a risipit aproape definitiv. Iar întrucât stimulentul de bază al feminismului este orgoliul, doar o parte dintre femei va mai fi în stare, parcurgând aceste rânduri, să-și facă o introspecție sinceră pentru a-și examina cu înțelepciune propriile atitudini. Se știe că în general omul renunță cel mai greu la propriile prejudecăți. El le ia drept convingeri personale, nu ca pe niște viruși cuibăriți în minte care își fac în chip nevăzut lucrarea nefastă. Iată de ce renunțarea la stereotipuri și autodepășirea este atât de dificilă. Repet, din păcate, adesea aceste limpeziri survin când deja este prea târziu să o iei de la capăt. Și cum tot pățitu-i priceput, doar suferința personală se întâmplă să fie cel mai bun sfetnic. Și așa cum mediul este unul potrivnic, o asemenea cale este parcursă din ce în ce mai anevoie și doar printr-un efort personal deosebit.

O întâlnire romantică

Efortul pedagogic al autorul este unul reușit și pentru că el reușește să aducă niște exemple pe care le-a trăit oricine. Prin urmare, își poate vedea propria experiență ca în oglindă. Iată cum descrie H. Makow două tipuri de întâlnire romantică, una eșuată, cealaltă reușită:

„El vorbește despre serviciul lui și așteaptă admirație și respect. Ea vorbește despre serviciul ei și așteaptă admirație și respect de la el. A doua oară nu se mai văd (Deja a început competiția).

NU acesta este modul în care heterosexualii stabilesc o relație. La o întâlnire, bărbatul se dezvăluie pe el însuși, precum și viziunea sa asupra vieții. Ea decide dacă îl găsește interesant sau nu. Dacă da, îl acceptă și îl încurajează…

Toate organizațiile care au izbutit sunt ierarhice. În familia heterosexuală bărbatul este capul. Dacă vrei să o distrugi, promovează egalitatea. După cum a spus cineva, „doar un monstru are două capete“.

Așadar, o familie bicefală este fie o ficțiune, fie o monstruozitate. „Tertium non datur“, vorba latinilor. Iar ceva mai jos vine și concluzia:

„Feminismul subminează căsătoria, încurajându-le pe femei să își nege feminitatea și să îi conteste pe bărbați“.

Tentația angajării într-o nesfârșită și agasantă competiție deseori împinge femeia spre atitudini pline de criticism, iar alteori spre sarcasm și persiflare. Iar asta în mod inevitabil șubrezește relația dintre cei doi.

Un câine – mai prețuit decât un copil

De când e lumea, se știa care era rostul animalelor domestice la casa omului. Astfel, câinele e făcut să păzească gospodăria, iar pisicilor e să prindă șoareci. Dar iată că sminteala generalizată, perfidele inginerii sociale aplicate în spațiul urban occidental au alienat și această relație.

Cultul pentru respectivele animale este prezentat drept culme a virtuții și nobleței, iar sintagma „drepturile animalelor“ nu mai sună atât de aberant, făcând vâlvă în presă și în forurile legiuitoare. Milioane de occidentali, iar după ei – tot mai mulți oameni din regiunea noastră își plimbă în mod ritualic potăile când purtate în lesă, când culcate în cărucior, când ținute cu grijă în brațe. Cățeii și pisicile sunt duși la frizerie, împodobiți în straie la modă și legați cu fundițe la gât. Iar cele mai „performante“ dintre răsfățatele potăi sunt duse la competiții și concursuri de frumusețe.

Putem observa frecvent în locurile publice cum oameni în aparență teferi la cap întrețin conversații cu tentă pedagogică cu mult adoratele javre atunci când acestea se abat de la „normele de conduită civilizată“. În acest sens, autorul face următoarea precizare:

„Înainte oamenii își luau câini pentru copii lor“, a observat soția mea. „Acum și-i iau în locul copiilor“.

Așadar, la ce bun să nești și să crești copii când poți să te îngrijești toată viața cu substitutul acestora, câinele sau pisica. Să îi cumperi hrană aleasă, să îl dezmierzi și să te topești de dragoste pentru animăluța sau

dihania venerată ca o vietate sacră.

De câteva luni pe străzile centrale ale Chișinăului au fost instalate niște panouri enorme cu poza unui cățeluș, însoțită de următorul apel: „Adoptă-mă!“. Fiți atenți, suntem îndemnați să adoptăm un câine, nu un copil orfan. Și atunci vom fi fericiți și chiar lăudați de respectivele ONG-uri, poate și arătați la televizor.

Universitatea ca loc de îndoctrinare și descreștinare a studenților

Puțină lume de la noi a observa faptul că atât sub vechiul regim comunist, cât și sub actualul regim liberal, școala a fost și rămâne în continuare înrobită unei viziuni anticreștine și aspirituale. Dogmele de bază ale Modernității, izvorâte din filosofia Iluminismului ca expresie publică a planului ocult al iluminaților, persistă pretutindeni și își fac nestingherit lucrarea perfidă.

Henry Makow are perfectă dreptate atunci când susține că un tânăr care studiază științele umaniste și sociale nu va mai fi în stare să gândească independent ori să absoarbă informații care sunt contrare îndoctrinării primite. Asta deoarece „universitatea modernă nu este fidelă adevărului, ba dimpotrivă. Feminismul represiv tronează în campus, iar acesta este doar un sindrom al unei probleme mult mai profunde“.

Pentru a pătrunde fenomenul feminismului este nevoie să-l privim în context, încadrându-l în întregul set de idei ce marchează deraierea lumii occidentale de pe orbita normalității. Autorul ne invită să facem anume acest exercițiu. El afirmă univoc și răspicat:

„Cultura modernă occidentală este clădită pe ipotezele mincinoase ale iluminismului, o mișcare intelectuală datând din sec. al XVIII-lea. Aceasta, la rândul ei, a fost produsul iluminaților, care și-au propus să creeze o nouă ordine (seculară) mondială, tăgăduind existența lui Dumnezeu și a legilor imuabile, naturale și spirituale“.

Așadar, pentru a înțelege de ce după căderea URSS am devenit victime atât de vulnerabile ale unui anume tip de educație prin învățământ, mass-media și cultura de masă, trebuie să realizăm că deosebirile de ordin conceptual dintre cele două ideologii sunt minime, iar unitatea de viziune asupra chestiunilor de bază, cum ar fi originea lumii și a omului (creaționism versus evoluționism), antropocentrism, progresism, economism etc., este una de-a dreptul izbitoare. Evident, sistemul ce a emanat din uneltirea satanică de descreștinare a omului

țintește întâi de toate înstrăinarea lui de Dumnezeu și aservirea unor falși dumnezei. În acest sens este suficient să ne amintim că în sistemul de învățământ, ca și în societate în ansamblu, persistă ticul de a cita din abundență diverși filosofi sau scriitori celebri (cum li s-a creat celebritatea, e o altă poveste!) și mai deloc de a face trimitere la Evanghelie, la Sfinții Părinți sau la Sfânta Tradiție. Oare nu auzim noi la tot pasul expresii de felul „cum a zis Hegel“, „după cum susține Spinoza (Descartes, Freud, Nietzsche, Shakespeare, Adam Smith etc., etc.)“? Iată tâlcuirea autorului asupra acestui mod de a face școală:

„În practică, aceasta înseamnă că studenții de la disciplinele umaniste studiază o grămadă de ateiști care sunt prezentați de parcă EI ar fi dumnezei. Profesorii lor joacă rolul unor mari preoți. Ca niște oameni surzi care acordează un pian, ei încearcă să explice condiția umană fără referire la Creator, la planul dumnezeiesc ori la Sfântul Duh, Care viază în oameni. Ei portretizează omenirea ca pe un animal lăsat de izbeliște într-o lume amorală, pradă nemiloasei lupte pentru supraviețuire. Ei celebrează „libertatea“ prin care ei înțeleg libertatea de a respinge rânduiala lui Dumnezeu – de a te deda la pofte animalice și de a-ți făuri o realitate personală alienată și disfuncțională“.

Dacă mai adăugăm aici deasupra și relativismul generalizat, care ne-a pătruns până în măduva oaselor, când fiecare individ pretinde că este purtătorul propriului adevăr și set de valori, ne este mult mai lesne să prindem cum ne-am pomenit o simplă masă de manevră în mâinile manipulatorilor din umbră, care stabilesc „trendul“. Și dacă am ajuns să îl detronăm pe însuși Dumnezeu, subminarea autorității bărbatului, a tatălui, a capului de familie, a modelului „patriarhal“ a devenit mult mai lesnicioasă. Și așa cum reclamele și cultura de masă în ansamblu ne îmbie spre egolatrie, autoglorificare, autoadmirație, un soi de închinare sie însuși, diversiunea feministă penetrează cu ușurință mințile slăbite ale omului de azi. Apropo de universitatea de azi și de spălarea pe creieri pe care o practică. După ce precizează încă o dată că „iluminismul este doctrina luciferiană a francmasoneriei“, autorul amintește între altele un detaliu care cu siguranță scapă celor mai mulți:

„Toga de absolvent pe care o poartă absolvenții este un simbol al francmasoneriei. Roba neagră simbolizează puterea ocultă.“.

Plecați-vă înaintea „Marilor Personalități“

Revin asupra felului în care sunt inoculate anumite fixații mentale celor care studiază în învățământul superior de azi. Asta pentru că în Republica Moldova situația din acest sistem este la fel de jalnică. Autorul readuce în atenția noastră procedeul-cheie care garantează funcționarea impecabilă a planului de aservire intelectuală a tineretului:

„Studenții sunt inițiați în Cultul Marilor Personalități", panteonul impostorilor moderni care au uzurpat tronul lui Dumnezeu. Fiecare lucrare de-a lor este tratată ca o Scriere Sacră... Profesorii sunt preoții plătiți cu vârf și îndesat ai acestui cult secular. Ei au un interes personal în propagarea învățăturilor sale. Ei își inițiază studenții într-un obicei de servitute mentală pe viață. Toată cunoașterea vine de la Marile Personalități. Studenții pot doar aspira să le pătrundă înțelesul".

În felul acesta, întreaga cultură modernă sfidează în cel mai direct mod prima poruncă dumnezeiască „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afara de Mine!" (Ies. 20, 2-3)". A nu vedea în spatele acestei realități crude un plan secret este dovada unei orbiri duhovnicești și intelectuale, induse cu metodă mai multor generații succesiv, astfel încât omul de azi mărturisește o „credință atee", un fel de parareligie ce îi distorsionează totalmente viziunea asupra vieții. Astfel, opacitatea este dată drept deșteptăciune, citatomania stearpă – drept înțelepciune, iar secularismul drept normă axiomatică indiscutabilă.

„...Iluminații au infestat omenirea cu iluzia că ei construiesc o utopie umanistă al cărei fundament este rațiunea, când, de fapt, ei pun bazele unei tiranii. Aceasta este esența „globalismului" și firul roșu ce străbate toate evenimentele ce se petrec în lume..."

Anume exaltarea rațiunii, fracturarea relației dintre creatura umană și propriul ei Creator, tocmai cultul raționalismului ca expresie a emancipării revoluționare, luciferice, a omului în raport cu Dumnezeu stă la baza Modernității. De altfel, ar fi suficient să amintim că una dintre semnificațiile mistice ale semnului fiarei – 666 – din Apocalipsa lui Ioan este de trei ori rațiune: „Rațiune! Rațiune! Rațiune", adică o rațiune autonomă, ruptă de sursa ei divină, autosuficientă și dătătoare de norme cu de la sine putere. Să nu uităm nici faptul că bandele criminale de „revoluționari" din timpul „Revoluției Franceze" nu doar omorau în masă fețe bisericești și distrugeau lăcașe de cult, ci și înălțau monumente „Zeiței Rațiunii" ca expresie a apostaziei omului.

Pledoaria lui H. Makow este a unui militant plin de credință și de vigoare sufletească. Mersul împotriva curentului este felul lui de a fi și de a afirma adevărul integral, fără ocolișuri, în pofida tuturor piedicilor și

riscurilor. El trage un semnal de alarmă, adresat tuturor celor care încă mai sunt în stare să îl audă, nefiind paralizați definitiv de dușmanii omenirii:

„Prioritatea iluminaților este distrugerea creștinismului și a credinței în Dumnezeu. Ei trebuie să dezlege omenirea de ancora sa metafizică și să o substituie cu o falsă realitate favorabilă conducerii lor.“.

Astfel, corabia umanității riscă să intre în derivă și să rătăcească drumul spre Adevăr. Pentru a recăpăta capacitatea de a pătrunde sensurile vieții, lumea are nevoie de reînnodarea relației sale cu divinitatea. Pe parcursul câtorva sute de ani această necesitate a fost strigată de cei mai de seamă trăitori creștini sau, mai larg, oameni religioși. Glasul conștiinței lor sau, mai exact, glasul Duhului Sfânt din sufletul omului, răbufnește cu o putere nestăvilită. Iată și perspectiva optimistă a autorului asupra destinului umanității:

„Lumea nu va fi salvată de faptele lui Dumnezeu, ci de faptele oamenilor prin care lucrează Dumnezeu. Sarcina noastră este de a ne asuma la modul cel mai serios aceste idealuri în viața noastră personală și de a le răspândi în lume. Prețul respingerii lui Dumnezeu este acela de a deveni sclavii unor oameni extrem de malefici“.

Parcurgând această lucrare, cititorul are șansa să culeagă o serie întreagă de titluri de cărți, inclusiv să afle ce reprezintă Institutul Tavistock pentru Relații Umane cu centrul la Londra, ce este marxismul cultural și Școala de la Frankfurt, precum și alte adevăruri zguduitoare, care îl pot face să-și schimbe radical optica supra vieții și să renunțe la prejudecățile pe care le purta cu mândrie ca pe niște convingeri intime. Asemenea lecturi au darul să adune laolaltă pânza realității, să o reconstituie din cioburi, înlocuind o optică fragmentară cu una organică, închegată și dătătoare de certitudini. Și abia dobândind aceste certitudini, am putea accepta afirmația de mai jos a autorului în toată gravitatea ei:

„Ar trebui să se pună un semn de avertizare ca cel pentru substanțe toxice deasupra ușilor universităților, cinematografelor și galeriilor de artă. Ar trebui să existe un avertisment similar și asupra televiziunilor, muzicii și videoclipurilor noastre actuale“.

Trăim într-un mediu nociv pentru sufletele și mințile noastre. Reușește să scape de intoxicare doar cel care e conștient de pericolele ce îl înconjoară și știe că e nevoie de profilaxie, de efort și tenacitate pentru a-și obține și păstra libertatea și discernământul. Și în acest caz puterea noastră spirituală și intelectuală se poate afirma doar în pofida unor circumstanțe neprielnice, nu datorită unor împrejurări prielnice. Cine nu opune rezistență, este răpus, cine nu înoată contra curentului, e dus de

val, cine nu-și pune întrebări fundamentale, rămâne deținătorul falsurilor imprimate în mintea lui șubrezită.

Epilog cu titlu de Manifest pentru bărbați

Plăcerea de a expune *in extenso* gândurile autorului este una deosebită. Textul lucrării este unul consistent și extrem de util pentru toată lumea dornică să clarifice totuși ce i se întâmplă, să desprindă cauzele debusolării generale ce domnește azi în societățile umane. Am expus pe larg un șir de teze ale cărții tocmai pentru că, așa cum spuneam, sunt conștient de faptul cât de puțin timp îi mai rămâne unei largi majorități dintre noi pentru a-l consacra lecturii. Și întrucât subiectul de bază abordat de către autor este cel al feminismului cu toate implicațiile acestui curent extrem de periculos, am găsit potrivit să încheiem prezentarea noastră cu un citat ce prezintă deosebit de plastic modelul unui bărbat autentic.

„Împlinirea pentru un bărbat vine din descoperirea scopului pentru care a fost creat și din atingerea lui. Dumnezeu a rânduit fiecărui bărbat o misiune. Un bărbat devine bărbat în clipa în care începe să creadă în el însuși și nu pune mai presus de el nici un alt bărbat și nici o femeie. Acest gen de bărbați nu are nevoie de femei decât pentru a-l ajuta să-și ducă misiunea la îndeplinire. Acesta este bărbatul adevărat pe care o femeie adevărată și-l dorește alături“.

Altfel zis, un bărbat este bărbat în măsura în care are conștiința de lider. Iar cineva devine lider doar atunci când reușește să-și descopere vocația, rostul pentru care a fost creat. Ca să și-l îndeplinească, el are nevoie de adepți. Ferice de omul care și-l găsește în femeia care i-a acceptat misiunea și e gata să-l însoțească până la urmă pentru realizarea ei.

12 septembrie 2016

Traduceri

Ivan Ilyin: Uniunea Sovietică nu este Rusia

Introducere

Un gânditor rus ca remediu contra sovietolatriei și rusofobiei

De-a lungul ultimilor ani deseori am făcut trimitere în articolele mele, pe care le scriu deopotrivă în română și în rusă, dar și în luările mele de cuvânt, la numele unuia dintre cei mai de seamă gânditori creștini ruși ai secolului trecut, Ivan Ilyin (1883-1954), care și-a scris opera filozofică, juridică, politică și publicistică în exil. În mod special am apelat la faimosul său articol *Uniunea Sovietică nu este Rusia* (1947). Asta pentru a aminti rușilor din Rusia, dar și din Republica Moldova, despre nevoia de a face o distincție netă între Rusia și ceea ce a fost experimentul bolșevic, ce a durat 74 de ani, având consecințe devastatoare în primul rând pentru poporul rus, care a plătit cu viețile a zeci de milioane de noi mucenici, cu alte zeci de milioane de deportați și obligați la munci forțate, dar mai ales a suferit o prigoană religioasă de o amploare nemaiîntâlnită în istorie. Vindecarea de virusul comunismului sovietic reprezintă o necesitate de o importanță ce depășește chestiuni de oportunitate politică. Este vorba de nevoia de revenire la originile metafizice ale acestui neam, de asumarea dureroasă a traumei istorice de dimensiuni metapolitice și metaistorice ce a fracturat devenirea în timp și împlinirea destinului rușilor. Și atâta timp cât în mentalul colectiv din Rusia și din țările ex-sovietice cu importante minorități rusofone se va menține confuzia între Rusia profundă, cea adevărată, și simulacrul ei – URSS, calea spre întremarea duhovnicească va fi dibuită cu greu.

Atâta timp cât lovitura de stat din 1917 nu va fi înțeleasă de cele mai largi pături sociale ca o conspirație a unor complotiști demonizați; atâta timp cât nu se va recunoaște de la cele mai înalte tribune că a fost vorba de fapt de o acțiune subversivă pusă la cale dinafară, viitorul va rămâne minat de distorsiuni și rătăciri de o gravitate uriașă. Iar o lectură corectă a trecutului sovietic nu poate fi făcută din perspectiva liberalismului, fratele geamăn al comunismului, ambele ideologii totalitare și materialiste fiind deopotrivă niște bastarzi ciumați ai Modernității.

Singura abordare care poate să limpezească optica lumii ruse asupra comunismului sovietic este cea axată pe Tradiție și Ortodoxie,

adică, pe viziunea conservatoare, patriotică, spiritualistă, organică, holistică. În ultimii ani Rusia face pași hotărâți anume în această direcție. Întreaga lume vede în ea bastionul valorilor conservatoare, tradiționale, religioase. Și totuși, mai persistă încă multe rătăciri și prejudecăți atât la nivelul elitelor, cât și al maselor. Anume aici le vine în ajutor un Ivan Ilyin, acest spirit profetic de o forță și expresivitate aparte, care face cinste acestui neam. Citindu-l pe Ilyin, descoperi cu bucurie că acesta e de aceeași stofă și de același calibru cu contemporanii săi români Nichifor Cranic, Nae Ionescu sau publicistul redutabil în epocă, marele teolog ortodox Dumitru Stăniloae.

Pentru popoarele din spațiul ex-comunist (atât din fosta URSS, cât și din fostul lagăr socialist) lectura unor texte ca cel care apare acum pentru prima oară în limba română este la fel de importantă. Și asta deoarece, din cauza suferințelor pe care le-am îndurat în perioadă comunistă și întrucât acest blestem istoric s-a revărsat asupra noastră dinspre spațiul care era cunoscut în istorie ca fiind Rusia, în mentalul colectiv al popoarelor subjugate de acel regim URSS este una cu Rusia. Astfel, în accepția comună a românilor, ungurilor, polonezilor, cehilor, balticilor etc. urgia comunistă s-a abătut peste noi din cauza rușilor, văzuți ca purtători ai bolșevismului, ai experimentului de coșmar care a produs un dezastru apocaliptic în zona noastră. Așadar, simplul fapt că geografic URSS coincidea cu Rusia a alimentat această confuzie din plin. În limbajul comun, până în ziua de azi, atunci când cineva își amintește de acele vremuri de tristă pomină, zice: „Păi, rușii ne-au adus comunismul, rușii ne-au schingiuit neamul, rușii ne-au deportat în Siberia“. De cele mai multe ori uităm că prima victimă a comunismului a fost chiar Rusia, care a plătit din plin tributul său de sânge, umplând cerul cu martiri, și doar la distanța câtorva ani sau decenii aceeași soartă au îndurat-o și alte popoare, peste care s-a rostogolit molima bolșevică.

Această confuzie este alimentată din plin de adversarii geopolitici ai Rusiei, care profită de traumele istorice ale popoarelor din zona noastră pentru a ne utiliza în orb și în detrimentul intereselor noastre naționale contra Rusiei de azi, care nu mai este demult URSS-ul de altă dată. De aici și eurolatria caricaturală, pliată perfect pe rusofobia bine întreținută de rețelele de influență globale prin intermediul ONG-urilor producătoare de „experți independenți“ și analiști de serviciu, ca și prin intermediul structurilor mass-media conectate la aceleași surse de finanțare și de spălare a creierilor. Iată de ce e nevoie urgentă de publicarea și în română a unor texte ca cel care urmează. Efortul de dezintoxicare ideologică este unul anevoios, tocmai de aceea necesită multă perseverență și fermitate

în depășirea inerției de gândire și în înfruntarea pseudoelitelor de sorginte sorosistă, cantonate într-un discurs anticomunist steril și în propovăduirea religiei globalismului, a integrării europene și a „corectitudinii politice“ cu toate perversitățile ei de ordin intelectual și moral.

Îi aduc mulțumiri bunului meu prieten Cristi Pantelimon, care mi-a sugerat să traduc acest text.

Iurie Roșca

Uniunea Sovietică nu este Rusia

1. Despre patriotismul sovietic

Nu noi suntem primii care am pronunțat acestă îmbinare de cuvinte: ea a fost născocită și pusă în circulație de către înșiși comuniștii și de către unii dintre cei ademeniți de ei de peste graniță. Ei înșiși și-au spus patrioți sovietici, definindu-și astfel propria esență politică și locul ce le revine în istoria Rusiei. Nouă nu ne rămâne decât să arătăm sensul acestei denumiri și să le arătăm locul ce le revine.

Privită dintr-un punct de vedere corect sub aspect juridic și cărturar sub aspect politic, această denumire este pur și simplu dovada unei totale neștiințe. Cuvântul „sovietic“ semnifică doar forma de organizare statală, nimic mai mult. Cunoaștem forma de guvernământ monarhică și cea republicană. Statul sovietic se autodefinește drept republică: se susține că ar fi vorba despre o nouă formă a orânduirii republicane – nu o republică parlamentară, ci anume una sovietică. Dezvoltând această idee, „mladorușii“ (de tristă pomină) grăbiți și guralivi propuneau demult să se creeze o monarhie sovietică: să se accepte forma sovietică a statului și să se plaseze în fruntea acestuia un „țar revoluționar“…

O abordare corectă juridic arată că ideea patriotismului sovietic se dovedește a fi o absurditate crasă.

Un patriot îi este fidel Patriei sale, poporului său, culturii sale spirituale, propășirii sale naționale, bunăstării sale organice; el îi dorește independența pe plan internațional, el slujește puternicei și bravei sale apărări… Însă patriot poate fi atât un monarhist, cât și un republican. În Elveția și Statele Unite veți găsi o mulțime de patrioți, dar nu veți descoperi monarhiști. Nu mai puțini patrioți veți găsi în Anglia și Olanda, însă „republicanii“ constituie acolo o minoritate insignifiantă. Patria este una, însă forma de guvernământ a țării lor oamenii o pot concepe în mod diferit. Asta înseamnă că problema formei de guvernământ arată nu atașamentul omului față de Patrie, ci față de partid. Pe tărâmul loialității patriotice se pot regăsi la fel de bine, atât monarhiștii, cât și republicanii. Și unii, și alții își iubesc întâi de toate patria lor națională (Olanda, Anglia, Statele Unite, Elveția, Franța): ei sunt olandezi credincioși, englezi fideli, americani mândri, elvețieni neînfrânți și viteji, francezi înfocați, și doar drept urmare a acestui patriotism național ei revendică pentru țările loc o formă de guvernământ sau alta – unii doresc monarhie, alții – republică.

Însă ideea de „patriotism sovietic“ reprezintă ceva pervers și absurd. Este vorba despre un patriotism al formei de guvernământ. Un „patriot sovietic“ îi este fidel nu adevăratei sale Patrii (Rusiei) și nu propriului popor (poporul rus). El îi este fidel acelei forme sovietice, în care Rusia suferă și este batjocorită preț de treizeci de ani; el îi este credincios acelei „Sovietcina“ partinic-comuniste, care asuprește și nimicește poporul rus încă de la începutul revoluției. Întrebați acești oameni, de ce ei nu-și spun pur și simplu patrioți ruși? De ce nu își numesc statul pe care, chipurile, îl iubesc – Rusia? De ce ne lasă acest avantaj neprețuit nouă, celor care îi spunem deschis pe nume Patriei – Rusia, iar nouă înșine – ruși? Unde și de ce își ascund cu jenă aceștia propria esență națională? De ce s-au declarat, nu fii ai Patriei lor istorice mărețe, ci adepți ai unui partid internaționalist-comunist, ce a pus stăpânire pe ea și i-a dat o formă sovietică?

Să ne mai întrebăm: ce ar însemna expresia „sunt patriot monarhic“? Ea nu semnifică nimic; ea vădește doar o ignoranță politică totală.

A spune „sunt un patriot francez și în plus republican“ are o noimă; în acest caz înțelegem, fiul cărui popor stă în fața noastră, de dragul cărui interes național e gata să meargă la luptă și care formă de guvernământ o consideră a fi cea mai bună pentru Franța lui. Însă dacă i-ați propune unui francez să iubească, nu Franța, ci o „Sovietie“ anațională, internațională și tocmai de aceea din punctul de vedere corect al patriotului francez trădătoare, el vă va privi ca pe un dement și va avea dreptate.

Așadar, ce ar însemna cuvintele „sunt un patriot sovietic“? Ele înseamnă că eu sunt credincios Sovietcinei – statului sovietic, guvernului sovietic, orânduirii sovietice, orice s-ar ascunde în spatele acesteia și orice fel de politică s-ar pune în practică: rusă, nerusă sau antistatală, poate una mortală pentru Rusia, ce aduce poporului rus înrobire și moarte, foamete și teroare.

“Patriotul sovietic“ îi este devotat puterii, iar nu patriei; regimului, iar nu poporului; partidului, iar nu țării-mamă. El îi este devotat dictaturii internaționale, care a subjugat propriul său popor prin ură și foamete, cea care i-a anulat estența rusească și i-a interzis poporului să-și poarte numele său istoric plin de glorie… Fiindcă în Sovietia nu mai există demult Rusia, comuniștii au șters în mod oficial numele ei din istorie și însuși statul lor poartă un nume internațional și chiar antinațional: „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste“ (vezi, de ex., textul Constituției staliniste din 1936).

Și iată că patriotul sovietic prin însuși numele său reneagă Rusia și poporul rus, declarându-și adeziunea și credința nu acestuia. El este patriotul unui partid internaționalist: anume acestuia îi slujește, pentru el luptă, lui în jură supunere. Însuși numele lui conține o deschisă, publică dezicere de Rusia și o auto-înrobire benevolă față de dictatura ei nerusă și antirusă. Dacă așa ceva este „dragoste“, atunci e o dragoste, nu față de Rusia, ci față de comunismul internațional; dacă asta e luptă, atunci e o luptă pentru întărirea robiei sovietice în Rusia, o luptă pentru nimicirea poporului rus în numele revoluției comuniste mondiale; dacă aceasta e „credință“, atunci e o credință față de Sovietcina și o trădare a Rusiei naționale!

Fiindcă Statul Sovietic nu este Rusia, iar Statul Rus nu este Uniunea Sovietică.

2. Statul sovietic nu este Rusia

Acest adevăr istoric și politic trebuie conștientizat și perceput o dată și pentru totdeauna până la capăt. Acest lucru trebuie să-l facă în primul rând toți rușii, după care și toate popoarele lumii. Caracterul nerus a Sovietcinei trebuie analizat cu aceeași consecvență și determinare, de care au dat dovadă înșiși comuniștii. După care este necesar să fie acceptate toate concluziile esențiale ce reies de aici.

Atunci când în toiul Primului Război Mondial, la Zimmerwald, a fost adoptată acea rezoluție defetistă, atunci când a urmat cunoscuta în istorie cârdășie dintre bolșevici și cartierul general german (vezi onesta și responsabila carte a lui S. P. Melgunov „*Cheia de aur (germană) a bolșevicilor*“), atunci când Vladimir Ulianov, sosind la Petersburg, și-a anunțat programul defetist și revoluționar-comunist, ruptura dintre bolșevism și Rusia național-istorică era deja un fapt împlinit. Această ruptură se manifesta în toate sensurile: și în „Ordinul nr.1“, și în fluxul secret al banilor, și în răscoala din iulie, și în răscoala din octombrie; toate acestea și încă multe altele de acest fel constituiau un sistem unic al unei politici anti-rusești, care este promovată fără întrerupere din acel moment până în ziua de azi. Și, în sfârșit, atunci când în 1922 s-a declarat în mod oficial despre redenumirea Rusiei în Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, acest fapt doar a exprimat adevărul fundamental al orânduirii sovietice: Statul Sovietic nu este Rusia, iar Statul Rus nu este Uniunea Sovietică.

Din acel moment comuniștii nu și-au mai numit nicăieri și niciodată statul „Rusia“ și aveau dreptate în acest sens. De atunci doar cei naivi sau mincinoșii care știu ce fac mai numesc Uniunea Sovietică – Rusia, teroarea și împilarea – „politică rusă“, intrigile internaționalist-revoluționare sovietice – „lipsă de loialitate rusească“, spionajul sovietic – „servicii speciale rusești“, mania grandorii sovietice – „aroganță rusească“, acaparările teritoriale sovietice – „imperialism rusesc“. Și numind lucrurile astfel, amestecând Uniunea Sovietică cu statul național Rus, ei se înșeală pe ei înșiși și pe toți ceilalți, își orbesc deputații, miniștrii și diplomații, le impun judecăți eronate, le sugerează decizii imprudente sau pur și simplu fatale, astfel ajutând revoluția mondială... Există un anume soi de jurnaliști străini (dintre cei mai stupizi sau dintre cei mai mincinoși), care repetă până la ora actuală cu orice ocazie nepotrivită că politica celei de-a III-a Internaționale nu este altceva decât „politica de veacuri a țarilor ruși“. Nimeni n-ar mai fi în stare să le altoiască acestor scribi, nici sentimentul de rușine, nici rațiune politică; ei vor pleca din

scenă rămânând detractori și mitomani.

Așadar, încă o dată: Statul sovietic nu este Rusia.

Toate societățile umane, toate structurile sociale sunt definite în funcție de scopul pe care îl servesc. Asta se referă atât la corporații, cât și la instituții.

Astfel, o cooperativă obișnuită este o entitate care se ocupă de achiziții și distribuții. Însă dacă aceasta începe să se ocupe de organizarea de jafuri și contrabandă, ea se transformă dintr-o cooperativă într-o bandă de tâlhari și contrabandiști; și atunci firma „cooperativă“ devine o mască și o înșelătorie.

O societate specializată în executarea fotografiilor cultivă această activitate ca pe o tehnică și ca pe o artă. Însă dacă în spatele acestei activități societatea respectivă organizează o „casă de toleranță“ și comerțul cu „carne vie“, ea se va transformă într-o bandă odioasă și va fi lichidată în orice stat democratic.

Dacă o universitate începe să se ocupe de speculații comerciale, aceasta nu mai e o universitate, ci o bursă de mărfuri.

O societate cu profil sportiv, care se dedică propagandei revoluționare, nu mai este ce se declară a fi, ci un club de complotiști-revoluționari.

Tot astfel, un stat care nu servește binele propriului popor, ci abuzează de puterile lui pentru „revoluția mondială“, nu este un stat național, ci o organizație perversă și anti-națională. O astfel de comunitate nu este una loială, patriotică, ci una internațional-revoluționară, una trădătoare față de propriul popor și complotistă în raport cu alte state naționale.

Și iată că deja de treizeci de ani statul sovietic nu-și ascunde propriul scop și sarcinile sale de bază. Pentru comuniști, Rusia nu reprezintă decât un cap de pod pentru răspândirea revoluției în întreaga lume. Este vorba despre o tabără fortificată ce țintește escapade revoluționare în alte țări. Pentru ei Rusia e ca un stog de fân sau un butoi de inflamabil pentru aprinderea incendiului modial.

Pentru ei Rusia nu este decât un mijloc, nu un scop, un instrument, care urmează să moară în lupta comuniștilor pentru puterea mondială și pentru care aceștia nu au nici un regret. Puterea sovietică nu slujește Rusiei, nu se îngrijește de ea, nu-i protejează cultura: ea distruge minunatele ei biserici străvechi, ea suprimă știința liberă și arta liberă, ea sugrumă intelectualitatea ei care gândește în termeni naționali, nimicește cele mai productive forțe ale țărănimii și supune clasa munciotare unui sistem atât de apăsător, despre care orice stat capitalist nici n-a pomenit.

Ea are nevoie de teritoriul rusesc, de materia primă rusească, de armata rusă, însă pentru propriile scopuri, distincte, non-ruse, extra-rusești, „internaționale“, revoluționare. Anume pe aceste temeiuri se înalță școala sovietică: copiii trebuie să se pregătească încă din fașă de participarea în revoluții pe meleaguri străine. Pe aceleași baze este construită armata sovietică, acest tăvălug cu aburi al revoluției mondiale, ca și industria sovietică, acest cuib subjugat al materialismului economic și al chimiei militare. Pe aceleași fundamente se edifică în Sovietia „uniunile muncitorești“ înrobite, „cooperativele“ fictive, bugetul sovietic, literatura siluită, arta servilă, presa lipsită de scrupule și, în ultima vreme, biserica falsificată. Anume acestui scop îi servește întregul mecanism monstruos al poliției sovietice, oricum s-ar numi acesta – CK, GPU, NKVD, MVD, MGB – și, în sfârșit lagărele de concentrare pline de mucenici, împrăștiate pe tot întinsul țării…

Aici n-avem ce demonstra sau supune polemicii. Acest adevăr pur și simplu trebuie să ajungă la rațiune, să fie spus până la capăt și supus judecății conștiinței.

Așadar, să gândim totul în acest sens până la capăt.

3. Despre teritoriul național

Elementele de bază ale statului sunt: teritoriul, puterea, poporul și loialitatea cetățenilor.

Și iată că în toate aceste elemente Uniunea Sovietică nu coincide cu Rusia națională (cu tot caracterul ei multinațional). Dimpotrivă, ea i se opune acesteia ca un dușman categoric, consecvent și fatal.

Să începem analiza noastră cu teritoriul.

Uniunea Sovietică a pus stăpânire pe teritoriul național rusesc și se folosește de acesta ca de o speluncă pământească. Dar asta nicidecum nu înseamnă că aceasta ar fi preluat moștenirea teritorială rusă, îi înțelege sensul și responsabilitatea și știe cum să o apere. Teritoriul național rus nu este pentru ea decât un câmp bun de experimentele ei comuniste, pe care râvnește, în nepotolita-i sete de putere, să-l extindă asupra întregii lumi. Ea nu înțelege că teritoriile statelor se întemeiază pe recunoașterea reciprocă, că relațiile internaționale se bazează pe principiile dreptului și pe respectul reciproc, că cel care sfidează drepturile altora, într-o zi va fi el însuși lipsit de drepturi, așa cum s-a și întâmplat cu Hitler... Ea nesocotește independența altor state și neatârnarea unor teritorii străine. Ea intervine în alte spații, inclusiv prin instrumente diplomatice, abuzând în mod clandestin de extrateritorialitatea diplomaților săi lipsiți de loialitate, ceea ce aduce atingere gravă intereselor Rusiei naționale: întrucât prin lipsa de loialitate ea surpă respectul altor state față de teritoriul național rusesc și compromite drepturile noastre teritoriale...

Cel care încalcă în mod conștient drepturile altora, își șubrezește și compromite propriile drepturi. Cel care își creează o reputație de cotropitor, îi provoacă pe alții la cotropirea teritoriilor cotropite, și încă pe de-asupra cu niște adaosuri nelimitate (vezi Germania după Primul Război Mondial). Însă ceea ce contează întâi de toate este faptul că Sovietele creează o astfel de reputație nu sieși, ci Rusiei. Întreaga lor politică teritorială și internațională reprezintă o compromitere permanentă a statalității naționale ruse; ei îi terfelesc prestigiul internațional, ei întinează pretutindeni bunul nume al Rusiei, ei îi creează o reputație de tâlhar internațional, pentru care toate mijloacele sunt bune, chiar și cele mai ignobile și mai sălbatice. Preț de treizeci de ani de zile Sovietele induc în conștiința întregii lumi ideea că Rusia este cel mai periculos imperialist, intrigantul internațional, disprețuitorul dreptului internațional, sabotorul păcii și al ordinii...

V-aș invita să răsfoiți documentele conferințelor de la Haga, să urmăriți acolo linia neabătută de pace și umanism, pe care o promova

Rusia în timpul împăraților, și vă veți convinge că cele mai importante inițiative, ce vizau pacea lumii, porneau de la autoritățile ruse (de ex., proiectul despre Arbitrajul internațional sau interdicția de a arunca din aer obuze explozive, care a fost propusă de Rusia încă pe vremea împăratului Aleksandr II, în 1868). Astfel vă veți putea convinge de câtă autoritate, de cât prestigiu se bucura Rusia națională la acele conferințe, cât de conciliant, cât de solid, cât de responsabil, cât de chibzuit juridic și politic era fiecare cuvânt rostit în numele ei. Evaluați toate acestea și veți înțelege că Uniunea Sovietică acționează într-un mod diametral opus acestei tradiții, că moștenirea internațională a Rusiei este respinsă și batjocorită de către URSS.

Puterea sovietcă detestă drepturile altor state. Ea le sfidează în mod permanent și provocator, tinzând să pună stăpânire pe teritoriile lor. Ea consideră că Uniunea Sovietică trebuie neapărat, mai devreme sau mai târziu, – prin diversiuni economice, prin destabilizări revoluționare sau pe calea armelor, prin intermediul revoluției sau al ocupației – să cucerească întrega lume și să o transforme într-o unică și internaționalist-mondială tiranie. Puterea sovietică pune toate celelalte state în fața următoarei alegeri: sau destabilizare revoluționară, jaf revoluționar și măcel revoluționar, sau, în caz contrar, război. O agresiune directă a Sovietelor (dacă acestea se vor simți mai bine înarmate și pregătite) poate să se întâmple, însă se poate întâmpla și un atac provocat și determinat de Soviete a altor state împotriva Sovietiei, dar asta doar ca măsură de autoapărare și de respingere a unui atac revoluționar permanent din partea Sovietelor… În ultimul caz în Sovietia se vor face auzite țipete despre intervenție, despre „imperialismul statelor burgheze“, despre agresiunea dușmanilor, despre o campanie contrarevoluționară asupra nevinovatei Rusii etc., fiindcă atunci, la fel ca în 1941-1945, Sovietele își vor aminti de Rusia și se vor acoperi cu numele și cu interesele ei!

Întreaga politică a Sovietelor arată astfel: asemeni unor termite revoluționare, să macine și să distrugă edificiile altor state și în același timp să dea asigurări tuturora precum că ar promova pacifismul; să submineze capacitatea de autoapărare a altora și să declare că aceasta ar fi manifestarea „agresiunii militariste a capitalismului“, iar în caz de război, să ridice poporul rus împotriva dușmanilor, făcând apel la patriotismul lui, la spiritul lui de sacrificiu, la tot ce are mai sfânt și la instinctul său de autoconservare națională. Sovietele se joacă cu destinele Rusiei în numele revoluției mondiale și trimit la moarte milioane de eroi ruși, punând Uniunea lor în cele mai periculoase situații internaționale și prezentând propriile riscuri ca fiind unele ce ar viza interesele generale

rusești.

Așadar, toate acestea arată în mod clar că interesele statului sovietic sunt diametral opuse intereselor Rusiei naționale...

4. Despre cucerirea lumii

Rusia națională nu este interesată câtuși de puțin să poarte războaie sângeroase pentru teritorii care aparțin altor state sau să cucerească întreaga lume.

Rusia nu are nevoie de teritorii străine; dimpotrivă, acestea sunt imposibil de gestionat sub aspect economic și politic, sunt dăunătoare sub aspect național, sunt o povară sub aspect diplomatic și deosebit de periculoase sub aspect strategic. Pe de altă parte, puterea rusă nu este nici necesară, nici dorită de către alte popoare – nici de către Polonia, nici de către Cehia, nici de către Ungaria, nici de către România, nici de către Iugoslavia, nici de către alții. Alte popoare au propria lor cultură, propriul și specificul lor simț al dreptului, propria credință și propriile idealuri naționale. Pe de o parte, este extrem de important sub aspect istoric și spiritual ca ele să-și păstreze în mod liber identitatea, iar pe de altă parte, contează ca noi, rușii, să ne protejăm și să ne dezvoltăm specificul nostru. Este inadmisibil din perspectiva spirituală și istorică și irațional din perspectiva culturală ca un popor să-și subordoneze alte popoare, impunându-le scopurile sale, rânduielile sale, credința sa și cultura sa. Noi am urmărit cu indignare astfel de tentative din partea Germaniei. Dar indignarea noastră nu era determinată de faptul că noi am fi dorit să le luăm locul național-socialiștilor și să ne năpustim cu tăvălugul peste întreaga Europă și peste alte continente. ..

Noi recunoaștem dreptul altor popoare – ca abordare conceptuală și ca principiu de bază – acea libertate de autoorganizare națională, care îi este necesară și Rusiei însăși; suntem convinși că după ce statul nostru va fi restabilit, el nu va mai repeta greșelile anterioare. Generațiile noastre au trăit secolul XIX cu ochii deschiși, învățând în permanență. Am văzut ce ne-a costat anexarea Poloniei și urmările ei tragice: Rusia s-a ales cu o periferie care îi era străină și care nu se contopea cu ea, cu o multitudine de patrioți polonezi împrăștiați pe întinsul întregii țări, care urau Rusia (devenind niște neprieteni și semicomplotiști), care nu acceptau apartenența lor la noua statalitate, un șir de răscoale sângeroase, un vecin deosebit de periculos în persoana Germaniei și ca rezultat – reputația de siluitor al Europei... La ce bun ne-ar trebui toate acestea? Nu avem nevoie de Polonia în calitate de dușman intern, ci ca vecin loial, care are încredere în noi, ca un zăgaz cultural slav, ca aliat în lupta contra imperialismului german și ca piață de desfacere, iar suveranitatea ei nu reprezintă nici un pericol pentru noi.

Viitoarea Rusie națională nu va mai repeta această greșeală la

periferiile sale. Ea nu se va mai înconjura cu provincii violate și în esență neloiale. Ea nu-și va mai inunda propriile spații cu cetățeni neloiali, cu dușmani interni ireconciliabili.

Iar în ceea ce privește cucerirea lumii, Rusia niciodată n-a urzit asemenea planuri și n-a râvnit spre așa ceva. Ea nu și-a imaginat niciodată că ar dispune de o „rețetă a fericirii“, unică pentru toate popoarele, că ar avea un calapod social-politic unic, pe care ar dori să-l impună altora, sau că ar fi deținătoarea unei religii salvatoare unice. În Rusia n-a existat niciodată până în prezent o asemenea dementă încredere în sine, o asemenea trufie demonică, ce îi caracterizează pe bolșevicii neinstruiți sau semiinstruiți. N-avem nevoie de o „dominație mondială“. Păzește-ne, Doamne, de una ca asta! Iar atunci când țarii ruși luptau pentru accesul la mări, ei tindeau doar să obțină ieșirea și intrarea în propria casă. O țară continentală imensă nu se poate lipsi de mare și de navigația pe mare; iar faimosul plan al lui Gustav Adolf – de a împinge Rusia dinspre mare și de a-i impune condiții pentru ca ea să se sufoce în adâncul continentului asiatic – va fi inacceptabil pentru orice guvern rus, fie el republican sau monarhist. Rusia are nevoie vitală de ieșire la mare – anume în asta constă întregul sens al așa-numitului „imperialism rus“. A le atribui Novgorodului, lui Ivan al III-lea, Ivan I-ul și lui Petru cel Mare un imperialism similar celui sovietic este o pură nebunie. Aceste afirmații reprezintă un neadevăr istoric grav.

Agenda internațională a Rusiei și agenda internațională a Sovietelor sunt diametral opuse. Tocmai de aceea a te solidariza, într-un elan patriotic, cu niște comuniști posedați este de-a dreptul o dovadă a demenței și a iresponsabilității. Toate planurile, uneltirile și războaiele acestora nu vor aduce nimic bun Rusiei, ci numai sânge, suferințe, moarte, umilință, ruină, ură din partea tuturora și răzbunarea tuturora. Aceștia nu doar că nu vor înălța și nu vor îmbogăți Rusia, ci chiar pot provoca scindarea și destrămarea ei, împingând-o spre pierderea pământurilor sale strămoșești, indiscutabile sub aspect istoric și statal.

Să nu fim naivi și să nu cădem în mintea copiilor. Încă nimănui și niciodată nu i-a reușit să cucerească întreaga lume, nici faraonilor, nici persanilor, nici grecilor, nici romanilor, nici turcilor, nici arabilor, nici francezilor, nici nemților… Chiar dacă sovieticii-bolșevici ar putea să mizeze în afacerea asta pe ceva nou, atunci doar pe o demoralizare universală, pe demența bombelor atomice și pe regimul totalitar criminal. Această descompunere a spiritului, această distrugere a materiei, această pervertire a politicii le-ar putea oferi inițial niște scurte succese, dar cu atât mai profundă va fi ulterioara trezire la realitate a omenirii, cu atât

mai groaznică va fi răfuiala cu ei... (Însă descompunerea spiritului nu va fi nici una generală, nici de lungă durată; practica bombelor atomice – dacă aceasta va începe – va determina o deșteptare rapidă a omenirii, iar regimul totalitar este suprasaturat de antidoturi).

Umanitatea nu este uniformă, ci, slavă Domnului, este una diversă. Tocmai de aceea ea are nevoie nu de un despotism totalitar, ci de o organizare legală, liberă și loială. Factorii determinanți, cum ar fi spațiul, timpul, diversitatea umană, rasele, specificul național, instinctul individual, dragostea de libertate, varietatea religioasă, lingvistică și deosebirile de percepție a patriotismului statal, nu vor admite o asemenea subjugare universală, și asta chiar dacă degradarea morală a popoarelor ar căpăta temporar caracterul unei „epidemii". Cel care luptă pentru o asemenea ticăloșie mondială – orice dezmăț ar răspândi și orice manevre de partizani ar unelti prin păduri și coclauri – va suferi înfrângere, va atrage asupra sa o ură generală și va provoca în definitiv o epurare atât de dură, încât amintirea ei nu se va mai stinge niciodată în memoria omenirii...

Acum să ne întrebăm: oare când și unde a nutrit Rusia asemenea planuri descreierate?

Niciodată și nicăieri! Și de ce oare ar fi avut nevoie de așa ceva? De ce să provoace o ură mondială și să o concentreze asupra sa? Nu, interesul ei este unul radical diferit. Însă ea nu e deloc interesată nici de faptul de a plăti pentru aventurile comunist-sovietice. Ea niciodată n-a mizat pe o revoluție mondială. Nu pentru asta îl trimitea ea pe Suvorov în Italia; nu pentru asta a luptat la Borodino și la Leibzig împotriva lui Napoleon; nu pentru asta îi acorda ajutor Ungariei în 1849. Ea niciodată n-a promovat în lume degradarea morală și politică... Ea a pledat întotdeauna pentru interzicerea armelor barbare, a promovat pacea generală și n-a urzit să impună popoarelor un regim totalitar.

Așadar, Rusia națională și Statul sovietic sunt antipozi politici.

Nimic nu poate fi mai naiv și mai stupid decât a lua succesele inițiale și relativ scurte ale imperialismului sovietic drept succese reale și definitive ale Rusiei naționale. Nimic mai absurd și mai frivol decât să-ți imaginezi că Sovietia, care a transformat poporul rus într-o unealtă și o victimă a revoluției mondiale ("mori, dar incită la răzvrătire omenirea!"), ar dobândi ceva pentru Rusia. Imperialismul sovietic are cu totul și cu totul alt sens. Vâborg, Țările Baltice, Basarabia, Karelia, Manciuria, strâmtorile le sunt necesare Sovietelor doar pentru ulterioara cucerire a lumii, pentru instaurarea dictaturii comuniste asupra popoarelor. Tocmai de aceea și sunt acaparate de către Soviete, fără a se ține cont de

interesele naționale ale Rusiei. Acești oameni cu un mod de gândire catastrofal, aruncați la suprafață pentru un scurt timp din cele mai adânci găuri ale iadului în scopul ispitirii, depravării și povățuirii popoarelor, n-au trăit niciodată în tumultul istoric al Rusiei și în interesul ei; aceștia n-au cunoscut și n-au înțeles istoria ei. Pentru ei Rusia nu este decât o grămadă de bălegar pentru revoluția mondială: dacă acesta se va termina, nici o grijă, ei îi vor găsi o altă movilă de bălegar – Germania sau Franța. Aceștia sunt niște internaționaliști consecvenți și necruțători, fapt demonstrat în mod univoc în ultimii treizeci de ani.

Tocmai de aceea acestora le este absolut indiferent faptul că acapararea de teritorii aduce daune enorme Statului rus. Aceste acaparări, făcute prin ademenire, degradare morală, minciună, revoluții, violență și uciderи, afectează grav orice politică națională rusă de viitor, seamănă neîncredere, aversiune și ură față de Rusia, care nu poartă nici o vină, și montează împotriva ei o lume întreagă.

Trebuie să fii orb de-a binelea ca să-ți imaginezi că ocupația sovietică sau infiltrările comise de către aceasta ar fi adus Statului național rus respect și „popularitate“ în Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Galiția, Austria, Germania, Cehia, Ungaria, România, Bulgaria, Iugoslavia, Albania și Grecia; sau să crezi că violurile comise de soldați, arestările practicate de CK, sechestrarea și executarea oamenilor, impunerea delațiunii, a bătăilor și a împușcării liderilor opoziției țărănești și liberale în aceste țări, torturile din închisori, lagărele de concentrare, alegerile falsificate, precum și inflația premeditată impusă pretutindeni, toate aceste redistribuiri de proprietate, confiscările și socializările – ar fi salutate de către aceste popoare nenorocite ca un „răsărit al libertății“ sau ca o „democrație autentică“, ca niște „daruri mult râvnite“ ale „măreței Rusii“... Adevărul e că în aceste țări se seamănă o sămânță diabolică și crește ura față de Rusia națională.

Comunitatea internațională încă n-a învățat să facă deosebire între statul sovietic și Rusia națională, între guvernul internaționalist-comunist și poporul rus, schingiuit de către acest guvern. Toate cele făptuite de către Soviete i se atribuie unei imaginare conduite a Rusiei; toate „isprăvile“ și „calitățile“ puterii sovietice sunt puse pe seama ei; astfel, împotriva ei se acumulează toate resentimentele altor popoare. Bunul ei renume este blestemat în toate colțurile lumii; ea este percepută la ora actuală ca o plagă mondială; toată lumea așteaptă de la ea nesfârșite nenorociri și suferințe, al treilea război mondial și răsturnări revoluționare.

Noi, patrioții ruși, deplângem această stare de lucruri preț de

treizeci de ani, dezmințind eroarea în cauză și restabilind adevărul: statul sovietic nu este Rusia națională. Iar patrioții sovietici cunosc aceste adevăr la fel de bine ca și noi, văd adevărata stare de lucruri și trec de partea Sovietelor, ajutându-le să compromită, să violeze și să ruineze Rusia națională…

Însă ei ruinează nu doar Rusia, ei se apucă de bună voie să slujească pentru acapararea și distrugerea restului omenirii, străduindu-se să-i altoiască un regim de execuții și de împilare, cultivat în Rusia cuprinsă de comunismul totalitar. Aceștia pot să nu aibă nici o îndoială că istoria le va da o apreciere justă: și pentru obediența lor benevolă, și pentru încântarea lor bruscă în fața Sovietelor, și pentru falsul lor „patriotism“, și pentru trădarea Rusiei de către ei, și pentru înrolarea perfidă și neonestă în rândurile coloanei a cincea în țările democratice care i-au adăpostit, unde aceștia inițial ani la rând se ascundeau de Soviete pentru ca astăzi să devină agenți sovietici…

5. Despre puterea de stat

Cel de-al doilea element al statului îl constituie puterea.

Iată că Puterea sovietică nu continuă câtuși de puțin cauza guvernului național rus: ea n-a acceptat nici moștenirea lui, nici tradițiile lui, nici scopurile lui, nici metodele lui de conducere. Dimpotrivă, aceasta a irosit și a distrus moștenirea Rusiei, i-a călcat în picioare tradițiile, a renunțat la scopurile ei și a introdus propriile metode de conducere, nemaiîntâlnite în istorie. Cel cu dragoste pentru Rusia nu poate privi acest mod de conducere altfel decât cu indignare și dezgust, și nu va deveni niciodată un „ patriot sovietic“.

Puterea sovietică n-a preluat moștenirea statală a Rusiei imperiale. Această moștenire a constat în primul rând în existența unui număr considerabil de funcționari, care dădeau dovadă de gândire statală, experiență și onestitate; în al doilea rând, ea se manifesta prin legi bine chibzuite, care țînteau triumful dreptății și arătau respect față de persoana umană; în al treilea rând, în sistemul de instituții care organizau viața națională rusă, mai ales în existența unei justiții de cea mai bună calitate, una „rapidă, publică și echitabilă“. Astăzi toată această moștenire de veacuri este suprimată, batjocorită, anulată și înlocuită cu o rânduială de-a dreptul de coșmar…

S-au făcut multe afirmații pline de ură, prostie și minciună despre cinovnicii perioadei imperiale. Toate acestea ar putea să fie adevărate pentru epoca „Sufletelor moarte“ ale lui Gogol, dar au fost depășite definitiv în a doua parte a secolului XIX. Iată câteva dovezi în acest sens.

În 1911, Societatea pentru studierea Europei de Est din Germania a cerut permisiunea ministrului Krivoșein să viziteze Rusia și să ia cunoștință la fața locului de reforma agrară a lui P. A. Stolâpin în curs de desfășurare. Krivoșein a comis o greșeală de neiertat, permițându-le nemților să efectueze aceste acțiuni de cercetare în adâncul teritoriului nostru. Această misiune a fost îndeplinită. Comisia Societății, în frunte cu eminenții savanți germani Zering și Auhagen, a vizitat cele mai importante puncte de organizare a comunităților și de strămutare a acestora în Siberia, iar întorcându-se în Germania, i-a raportat guvernului lui Wilhem al II-lea, că reforma respectivă este înfăptuită cu un succes deosebit și că dacă în Rusia lucrurile vor merge pe același făgaș, atunci peste 10 ani un război cu Rusia va fi lipsit de orice speranță. Rusia va deveni o mare democrație țărănească, iar orice revoluție și război nu vor mai constitui nici un pericol pentru ea. Tocmai atunci Germania a decis să pregătească un atac preventiv împotriva Rusiei către anul 1914, fapt

despre care Duma de Stat a fost avertizată de către unul dintre membrii săi încă la sfârșitul anului 1912. Profesorul de la Berlin, Zering (unul dintre cei mai buni cunoscători ai problemei agrare din Europa), susținea în rapoartele sale, între altele, următoarele: „Reforma lui Stolâpin este realizată de către o pătură de funcționari, pe care i-ar putea invidia orice putere europeană, pentru că este vorba de niște oameni onești, incoruptibili, convinși de necesitatea reformei, experimentați și competenți“…

…Cine cunoaște câtuși de puțin chestiunea finanțelor publice, își poate aminti de strălucita reformă a circulației monetare, realizată cu un succes deosebit de către Witte[5]. O astfel de reformă putea să-i reușească doar unui demnitar rus experimentat, instruit și integru.

În Rusia imperială toate sectoarele de activitate publică și economică au cunoscut o adevărată înflorire; căile ferate rusești erau un model pentru întreaga Europă; monopolul asupra vinurilor s-a justificat pe deplin; creșterea cailor atinsese cote fără precedent; corupția în sistemul judecătoresc era de neimaginat. Serviciile de informații militare rusești, care nu atrăgeau în activitățile lor persoane private și cetățeni liberi (așa cum se întâmplă în Europa), îi uimeau pe străini prin nivelul său de documentare: anume acest serviciu a pregătit campania victorioasă din Galiția în 1914; anume acesta l-a pus în gardă pe lordul Kitchener că îl paște un pericol de moarte în Marea Nordului din cauza unui submarin german, ceea ce s-a și întâmplat etc. Precum se știe, activitatea într-o asemenea structură necesită o incoruptibilitate totală și un patriotism dus până la sacrificiu.

Rușinoasa poveste, cunoscută ca „suhovlinovșcina“[6], a reprezentat o excepție.

Unde-i astăzi această pleiadă de preț a intelectualității rusești, aflate în slujba țării? Acești oameni au murit de foame, au fost sfâșiați de „Comisia extraordinară“[7], au fost distruși în lagărele de concentrare ori s-au stins în emigrație. Statele și popoarele europene trebuie să ia aminte că și intelectualității lor li se pregătește aceeași soartă, adevăr care deja a fost însușit în Ungaria, România și Iugoslavia…

Idealizarea Rusiei prerevoluționare ar fi deopotrivă lipsită de inteligență, neonestă și dăunătoare intereselor de stat. Nici nu ne-am propus să facem așa ceva; noi căutăm pentru Rusia doar dreptate și înțelegere istorică.

În secolul XIX poporul rus, fiind copleșit timp de secole de nevoia de a se apăra, care îi absorbea toate forțele și nu-i dădea răgaz pentru o organizare calmă și creatoare a vieții sale, și-a revenit și, fiind condus de

către împărații săi, a adunat și a sistematizat legile sale (cauza și tradiția lui Speranskyi[8]), a pregătit propria intelectualitate (cauza geniului lui Pușkin și a faimoaselor universități rusești), a eliberat țăranii (cauza lui Aleksandr al II-lea și a lui Miliutin[9]), a renovat și a organizat sistemul judecătoresc și a început realizarea unui șir de reforme liberal-democratice (de la recrutarea militară obligatorie și până la reprezentarea populară). Îi mai rămânea încă multe de făcut, dar toate acestea (de la rețeaua de școli populare de instruire generală, situate la distanța de o verstă, și până la planurile de industrializare a țării și de construcție la scară largă a căilor ferate, care n-au fost realizate de către comuniști nici până în prezent) erau deja elaborate și începute sau chiar se aflau în plină desfășurare.

Nu avem de ce să idealizăm. Nu are nici un rost să ne lăudăm. Dar putem afirma cu certitudine că dreptul statal rusesc a fost unul reușit și chibzuit cu înțelepciune, că Statutul de Procedură Penală nu cedează în fața celor europene; că justiția rusească era la un nivel foarte înalt, atât în ceea ce privește calitatea judecătorilor, cât și cea a avocaților, dar și în ceea ce ține de rapiditatea soluționării cauzelor și tendințele sale creatoare; că deciziile de casare ale Senatului rus reprezintă un monument remarcabil în istoria omenirii, ce cuprinde mai multe tomuri de creație legislativă fină, profund creștină și echitabilă; că orașele și zemstvele rusești au niște merite culturale enorme; că universitățile rusești reprezentau din mai multe puncte de vedere niște modele de instituții academice europene; că medicina rusă, cu capacitatea ei de diagnosticare sensibilă și individualizată, cu tratamentul ei „organic“ și dezinteresul material, era un motiv de mândrie națională a rușilor; că soldatul rus îmbina în luptă vitejia exemplară cu inițiativă personală; că arta rusă (cântecele populare, necunoscute până în prezent Occidentului în toată originalitatea lor, muzica rusă, opera, pictura, sculptura, arhitectura, teatrul, dansurile, poezia și literatura în general) – că toate acestea se manifestau în deplină libertate și originalitate, atingând cele mai înalte culmi ale frumuseții artistice; că actele de binefacere publică pot fi comparate doar cu cele americane.

Toate acestea au crescut și s-au dezvoltat în mod organic, împreună cu poporul rus, constituind propria lui cultură, ca formă de viață ce-i aparținea doar lui, aceasta fiindu-i insuflată de către duhul credinței religioase (Ortodoxia) și de conștiința lui națională…

Dar unde se află la ora actuală toată această moștenire a istoriei naționale rusești? Unde sunt aceste tradiții creatoare? Totul este distrus, călcat în picioare, stins, batjocorit. Bolșevicii au respins această moștenire

și au nimicit-o. Ei aveau nevoie de altceva, de cu totul altceva: de un regim antinațional, internațional, ce transformă Rusia într-o unealtă și o victimă a revoluției mondiale.

Ei aveau nevoie de un stat totalitar, care să cucerească întreaga lume pentru socialism. Ei râvneau să transforme Rusia într-un arsenal al revoluției mondiale, iar poporul rus – într-o turmă miloagă, dependentă, cuprinsă de frică și depersonalizată, care este gata, asemeni unei cirezi de bizoni în prerii, să se năpustească asupra altor popoare și să le strivească cultura lor necomunistă… Însă aceștia trebuie să țină minte: nu le va reuși una ca asta, îi așteaptă o prăbușire grandioasă!

De-a lungul întregii istorii rusești n-a existat nici un moment, n-a existat nici un cneaz sau împărat, n-a existat nici un politician care ar fi pus la cale ceva similar și ar fi definit astfel menirea poporului rus.

Această politică monstruoasă – aceste scopuri hidoase, aceste mijloace nemiloase și ucigașe, – toate acestea ies la suprafață pentru prima oară, nu doar în istoria Rusiei, ci și în istoria mondială. Iar poporul rus nu are nici o atribuție la toate acestea și nu este vinovat de ele, el nu este creatorul, ci victima acestei politici. Însăși ideea acestei revoluții comuniste mondiale n-a apărut în Rusia, ci în Occident, ea a fost elaborată de către Marx și Engels, care nu cunoșteau Rusia; ea a fost născocită în Europa Occidentală, iar Rusia a avut marele nenoroc să devină primul teren al acestui experiment.

Priviți ce se întâmplă: din primele zile ale revoluției ruse, această aventură mortală bătea la ușile Occidentului; ea râvnea acolo de unde a ieșit, în mediul capitalismului marilor industriași, pentru care a și fost zămislită… Iată că acum a sunat ceasul și aceasta dă buzna în statele mici din Europa de Est.

---

5 Contele Serghei Iulievici Witte – 1849-1915. A fost unul dintre cei mai influenți oameni politici care au condus industrializarea extensivă a Imperiului Rus, a deținut funcția de ministru de Finanțe din 1882 până în 1903, iar în 1905 e numit Președinte al Consiliului de miniștri.

6 „Suhovlinovșcina“ – termen creat după numele lui Vladimir Alexandrovici Suhovlinov, care în timpul Primului Război Mondial deținea funcția de Ministru de război, acesta pomenindu-se în mijlocul mai multor scandaluri și denigrări.

7 „Comisia extraordinară“ sau CK – organ represiv al poliției politice a bolșevicilor.

8 Speranskyi Mihail Mihailovici (1772-1839) – demnitar și reformator rus, unul dintre fondatorii sistemului de drept al Rusiei prerevoluționare.

[9] Miliutin Dmitrii Alekseyivici (1817-1912) – istoric și teoretician militar rus, Ministru de Război între 1861-1881, principalul autor și promotor al reformei militare din anii 1860.

6. Despre poporul rus

Poporul rus a fost până în prezent un subiect activ al propriei istorii, iar nu un obiect schingiuit și înrobit, nu o unealtă a răului mondial atât de străin lui. El trăia, și nu murea, el crea, și nu se târa.

Rusia nu a fost niciodată un stat totalitar: ea niciodată nu-i lipsea de personalitate pe cetățenii săi; ea niciodată nu le suprima inițiativa creatoare; ea niciodată n-a tins să le suprime instinctul autoconservării personale și nici stimulentul pentru activitatea economică. Ea n-a anulat niciodată proprietatea privată, ea n-a urmărit niciodată să-i lipsească pe cetățenii săi de credința religioasă, de forța rațiunii personale și a unor viziuni independente, ea n-a dorit niciodată să transforme poporul rus în niște robi flămânzi, semi-goi și înfricoșați, care să-și salveze viața prin delațiuni false depuse împotriva vecinilor; ea nu și-a imaginat niciodată că întreaga economie rusă poate fi transformată într-o mașinărie birocratică, iar întreaga cultură rusă să fie supusă tiraniei unui centru de comandă unic. Dimpotrivă, conducerea Rusiei, fiind axată pe principiile creștine, era conștientă de faptul că inițiativa personală are o importanță religioasă indiscutabilă și că tocmai din acest motiv ea trebuie să fie chemată să servească atât în organizarea statală, cât și în economie (Amintim aici despre viziunea națională rusă asupra soldatului, avansată de către Petru cel Mare, însușită de către Münnich[10] și aplicată la nivel practic de către Suvorov: soldatul este un luptător cu propria lui personalitate, căruia trebuie să-i prețuiești sufletul nemuritor, plin de răspundere patriotică și să-i cultivi identitatea spirituală – una patriotică, conștientă și înzestrată cu inițiativă. Anume în această concepție este vie respirația ortodoxiei răsăritene, care s-a manifestat în perioada când aproape toate armatele europene, și în mod special cea a Prusiei, rămâneau tributarele unei discipline ce se ținea pe pedeapsa corporală.).

Este limpede că însăși ideea unui regim totalitar nu putea să ia naștere în Rusia națională.

Însăși nemărginirea spațiului rusesc exclude apariția unei astfel de idei. Această idee putea să fie zămislită doar în epoca afirmării totale a tehnicii: telefon, telegraf, aparate de zbor, comunicare prin unde radio. Ea a apărut doar în timpurile actualei revoluții ca expresie a folosirii abuzive a acestei tehnici, care a permis pentru prima oară să fie creată o asemenea centralizare și o asemenea statalitate ce pătrunde pretutindeni, una care urmărește să stăpânească tehnic și politic instrumentele de vedere și ascultare de la distanță, asta pentru a face viața liberă pe pământ absolut imposibilă.

Ar trebui să ne amintim că încă acum 50 de ani un curier de stat se deplasa cu ajutorul cailor din Irkutsk până la Petersburg timp de o lună și jumătate și tot atâta timp îi trebuia pentru a face cale întoarsă… Dar din Iakutsk? Dar din Vladivostok? Deja după construirea magistralei Siberiene, finalizată în 1906, poșta mergea de la Moscova la Vladivostok timp de douăsprezece zile și jumătate. Iar emisia pe unde radio a început să fie folosită în Rusia abia în preajma revoluției, în timpul războiului, dar și atunci doar în scopuri militare… Iată de ce însuși gândul despre totalitarism nu-i putea trece prin minte nimănui. Ideea unui regim totalitar n-a fost nici acceptată, nici realizată în Rusia națională. Însăși esența acestuia este una potrivnică firii poporului rus, și asta în virtutea multor cauze temeinice.

În primul rând, în virtutea credinței creștine într-un suflet personal liber, nemuritor și responsabil sub aspect moral; în al doilea rând, în virtutea dragostei pentru libertate a caracterului național rus și în virtutea atașamentului instinctiv al poporului rus față de inițiativa economică privată; în al treilea rând, în virtutea diversității spațiale și naționale a Rusiei, în virtutea varietății ei religioase, dar și a unor moduri de viață diferite, precum și datorită diversității sale climaterice. A schimba, a interzice sau a distruge toate acestea putea să le vină în minte doar unor fanatici marxiști descreierați, care niciodată n-au cunoscut și n-au iubit Rusia. Poporul rus, însă, a prețuit dintotdeauna independența personală și a preferat mereu să-și organizeze viața fără vreo imixtiune din partea statului. El era gata oricând să-și apere libertatea prin retragerea în păduri sau în stepe. El întotdeauna opunea severității statale visul despre libertate anarhică.

Există prejudecata, potrivit căreia, pe parcursul istoriei Rusia s-a constituit, fiind dirijată dintr-un centru administrativ, prin ordinile, interdicțiile și voința acestuia. Această prejudecată trebuie abandonată definitiv. În realitate, centrul administrativ rusesc mereu rămânea în urmă față de „revărsarea“ istorico-instinctivă a poporului, înregistrând procesele deja încheiate. Statul aduna laolaltă ceea ce poporul plănuia, inițiа, realiza și construia din pornire proprie. Poporul „se revărsa“, (cuvânt folosit atât de Kliucevski[11] cât și de Șmurlo[12]), iar statul fixa. Poporul crea, iar statul organiza. Dar iată că această întocmire și fixare, această organizare statală nu întotdeauna era primită cu bunăvoință și supunere de către popor.

Rusia istorică se constituia în baza inițiativei populare: prin valorificări de terenuri de către țărani, prin meseriașii întreprinzători, prin neastâmpărul firilor slobode de prin părțile Novgorodului și

Pskovolui, prin străduințele misionarilor și ale nevoitorilor din mănăstiri, prin deplina volnicie de mișcare și de alegere a locului de viețuire, prin dragostea de libertate a fugarilor, prin pribegirea „oamenilor slobozi și hoinari“ (termen folosit în letopisețe), prin campanii și așezări căzăcești, prin caravane de negustori ce se întindeau pe râuri și drumuri… Aici nu avem ce discuta, și oricine cunoaște cât de cât istoria „marginilor“ rusești („okraina, ukraina“), ar confirma negreșit spusele mele.

Două sunt forțele care au ridicat Rusia: poporul înzestrat și plin de inițiativă și statul care adună totul laolaltă. Cine a populat spațiile Nordului ruso-european? Cine a fost primul care s-a îndreptat spre taigaua siberiană? Cine a valorificat pământurile pustii ale Malorosiei. Cine a fost primul care a început lupta cu turcii pentru ieșirea la Marea Neagră? Dar lupta pentru Azov? Dar pentru Ciscaucazia?

Și nimănui niciodată nu i-a trecut prin minte ideea totalitarismului… Însăși „opricinina“[13] lui Ivan cel Groaznic nu reprezenta decât o gardă puțin numeroasă, deși plină de cruzime, care se pierdea în nemărginirea „zemscinei“[14] rusești cu modul ei de viață aparte, cu funcționari autonomi și cazaci liberi (Ermak și Siberia). Chiar și tirania grăjdarului din Curlandia (Biron[15]), cu tot cu regimul ei ce se ținea pe delațiune și tortură, n-a urzit niciodată planuri totalitare, iar întreaga orânduire bazată pe șerbie, pe care însuși Kliucevski o califica drept grea, dar echitabilă, se întemeia anume pe perceperea de către stat de la populația ce activa în sectorul inițiativei private a cunoscutelor cotizații, taxe, servicii și donații necesare pentru salvarea națională. A pretinde că aici ar fi vorba despre un regim totalitar poate doar cineva pătruns de ignoranță și superficialitate. Indiscutabil, iobăgia a fost un fenomen de durată și apăsător, dar este bine să nu se uite faptul că aproape jumătate din țărănimea rusă n-a cunoscut deloc starea de șerbie, deoarece în momentul anulării iobăgiei (1861) Rusia avea circa 10,5 milioane de țărani iobagi, 1,5 milioane de țărani „dvorțovîe“[16] și „udelnîe“[17] și 10 milioane de țărani de stat.

Ca și orice altă putere, puterea de stat a Rusiei istorice poate fi criticată, dar nu denigrată. Ea făcea greșeli. Dar unde și când oare puterea n-a comis greșeli? Ea nu întotdeauna făcea față sarcinilor, care deseori se dovedeau a fi enorme, deosebit de grele, însoțite de dificultăți istorice pe care nu le-au mai avut alte state. Statele și politicienii occidentali n-au nici cea mai mică idee despre aceste sarcini, deoarece aceștia nu cunosc nici clima noastră și nici linia țărmului nostru; ei nu-și imaginează imensitatea spațiului nostru; ei nu înțeleg povara caracterului multinațional; nu conștientizează moștenirea jugului de 250 de ani, prin

care Rusia a salvat Europa de mongoli, ea însăși rămânând în urmă de civilizație cu două secole; ei nu știu în câte războaie de apărare ne-a atras aflarea noastră în câmp deschis, fără granițe naturale care ne-ar proteja; ei nu știu că Rusia a fost nevoită să lupte pentru a se apăra (potrivit unor statistici exacte) două treimi din existența ei (din fiecare trei ani ai istoriei sale, doi ani decurgeau în condiții de războaie de apărare).

Aflându-se în fața unor greutăți atât de mari și pentru a nu risipi voința de stat, pentru a nu complica și a nu încetini procesul ei de învățământ mereu grăbit (deoarece evenimentele se precipitau continuu, războaiele de apărare se succedau unul după altul), puterea de stat a Rusiei istorice era constrânsă să-și construiască centrul administrativ în mod autocratic (potrivit expresiei istorice rusești, „în mod autocratic“) și nu democratic. Rusia înțelegea perfect ceea ce formula atât de clar marele comandant de oști al zilelor noastre Eisenhower: „Democrația niciodată nu este gata de război“. Dar înțelegând acest adevăr și fără a lăsa misiunea de autoapărare istorică pe seama votului popular, puterea națională rusă niciodată n-a urzit planuri totalitare, rămânând mereu fidelă obiectivelor naționale.

Anume în acest sens, unul fundamental și substanțial, Puterea sovietică constituie antipodul ei direct și total.

Dar mai există o prejudecată ce împiedică înțelegerea Rusiei de către străini: precum că ea n-ar fi cunoscut fenomenul autoguvernării și a fost edificată exclusiv de către o birocrație autoritară. Această prejudecată dăunătoare se risipește imediat ce se recurge la studierea trecutului nostru.

Cândva istoria Rusiei va fi scrisă ca o istorie a autoguvernării rusești, începând cu „vece“[18], care alegea și detrona cnejii, și încheind cu „zemstva“[19] și Duma de Stat. Cine a studiat cu atenție și a reflectat asupra istoriei Rusiei, înțelege prea bine că centrul ei administrativ a fost supraîncărcat în permanență de o mulțime de sarcini primordiale, de neamânat, tinzând mereu să organizeze în teritoriu diverse forme de autoadministrare, pentru a se despovăra astfel în vederea realizării unor sarcini mai importante. Pe măsură ce creștea conștiința juridică a poporului, se dezvolta din ce în ce mai mult și instituția autoadministrării elective. Astfel, la începutul secolul XX, chiar în preajma revoluției, autonomia poporului a devenit principala formă a vieții culturale din Rusia.

Mai întâi de toate, în Rusia domnea libertatea religioasă, stabilită prin articolul 67 al Legilor de Bază ale Rusiei. Aceasta era acordată și creștinilor, și musulmanilor, și evreilor, și caraimilor, și lamaiștilor, și

„păgânilor“, având următoarea fundamentare: „Fie ca toate popoarele, care se află în Rusia, să slăvească pe Dumnezeu Atotputernicul în felurite limbi, potrivit legii și obiceiurilor strămoșilor săi, binecuvântând Statul Rus și puterea lui supremă și rugându-se Creatorului Universului pentru înmulțirea, bunăstarea și întărirea puterii duhovnicești a Poporului Rus“. Popoarele Europei cunosc prea bine cât de importantă este libertatea credinței ca temelie a unei democrații autentice.

Așadar, în Rusia prerevoluționară, autoadministrarea a cunoscut o adevărată înflorire.

Era aleasă Duma de Stat și o parte a Consiliului de Stat; partidele politice loiale (adică nerevoluționare) aveau întreaga libertate de autoorganizare; parohiile ortodoxe se autoadministrau; autonomia confesională era acordată și celorlalte religii, ținându-se cont de particularitățile fiecăreia dintre acestea (Culegerea de Legi ale Imperiului Rus, tomul 11); zemstvele și orașele prosperau (Culegerea, tomul 2), organizându-se în mod autonom în uniuni panrusești; se autoguvernau „dvorenii“ (nobilimea), negustorimea, orășenii (Culegerea, tomul 9); comunitățile țărănești, satele și regiunile dispuneau de propria lor structură de autoadministrare (Culegerea, tomul 9 și Anexa Specială la acesta); localitățile și trupele căzăcești se bucurau de propria autoadministrare; judecătorii erau aleși (tomurile 2 și 16); se bucurau de autoguvernare popoarele mici, atât cele sedentare, cât și cele nomade (tomurile 2 și 9); breasla avocaților avea propriile Consilii (tomul 16); se bucura de autonomie Academia de Știință, precum și instituțiile de învățământ superior (tomul 11). Pe întreg cuprinsul Rusiei se dezvolta nestingherit mișcarea cooperatistă, având congrese regionale și organe centrale la scara întregii țări. Se dezvoltau liber și artelurile în formele lor tradițional rusești (producția manuală, comerțul, activitățile de bursă, curieratul etc.); apăreau și se dezvoltau diverse societăți private (științifice, literare, sportive, fotografice, societățile angajaților negustorilor etc.); se autoorganizau felurite societăți economice și companii pe acțiuni; în baza inițiativei private și a fondurilor private erau create diverse instituții de învățământ de toate nivelurile, care completau astfel rețeaua educațională de bază – de stat, orășenească, de zemstvă și bisericească… Biserica Ortodoxă se îndrepta spre renașterea Sobornicității. Uniunile muncitorești militau și deja dobândeau propria libertate…

Și toate acestea constituiau firească și necesara școală a autoguvernării statale. Desigur, aceste procese erau întocmite și chiar supravegheate de către centrul administrativ al statului. Dar oare în alte

țări a fost sau este altfel? Și doar intelectualitatea rusă, în lipsa ei de experiență, își imagina precum că în democrațiile occidentale toate acestea se constituie făcându-se abstracție de principiul legalității și de orice control…

Poporul rus trăia înainte de revoluție ca un organism măreț și liber, însă nu era conștient de asta; a înțeles abia acum. Iar între timp acest organism urma să trăiască o și mai mare libertate de respirație și de muncă.

Dar ce se întâmplă astăzi?

Comuniștii au curmat creația populară, au suprimat manifestarea populară, au nimicit spiritul de inițiativă privată. Ei au înăbușit instinctul autoconservării naționale, impunându-i poporului un scop străin și sălbatic al revoluției mondiale și apelând la el doar în momentele de mari primejdii militare… Puterea lor antinațională a devenit totul, iar persoana și poporul – nimic.

Nimic sau doar niște paie politice, care pot fi arse în mod iresponsabil, necontenit și nelimitat în bezna revoluționară. Acest proces de risipire a poporului rus, de chinuire a populației prin foamete, frig, deportări, munci silnice nesuferite în lagărele de concentrare și de execuții directe durează deja de treizeci de ani…

Iată dovezile.

Recensământul din 1897 în Rusia din hotarele ei de atunci arăta peste 128 milioane de locuitori. Până la revoluție sporul mediu natural al populației pe an era – iar comuniștii pretind că ar fi și în prezent – de plus 17 oameni la mia de locuitori. Astfel, către anul 1914 populația ei constituia în mod oficial 167 milioane, iar către anul 1918, minus pierderile umane în Primul Război Mondial (circa 2 milioane), circa 175 milioane. Statisticile rusești estimau că, în cazul păstrării acestui spor natural, populația Rusiei urmează să se dubleze către anul 1941 față de anul 1897 și să constituie 257,5 milioane de cetățeni de ambele sexe.

Sporul natural normal, afișat de către Soviete, ar fi trebuit să arate către începutul celui de-al Doilea Război Mondial plus 50 milioane de oameni; altfel spus, Rusia postrevoluționară ar fi trebuit să aibă către anul 1939 o populație de nu mai puțin de 196 milioane. Cu toate acestea, mașinăria statistică a lui Stalin a adunat la ordinul lui categoric, după ce acesta a anulat recensământul din 1937 – care nu i-a plăcut (acesta arăta, potrivit calculelor prealabile, 160 milioane de locuitori!) – 170 milioane de oameni.

Iar asta înseamnă că revoluția a nimicit în Rusia în primii 22 de ani, potrivit propriilor sale calcule, nu mai puțin de douăzeci și șase

milioane de vieți omenești…

Această cifră însumează totul: și asasinatele politice, și războiul civil de trei ani (1918-1921); și epidemiile provocate de acesta; și răscoala lui Antonov din regiunea Tambov; și execuțiile lui Bela Kun în Crimeea (1920-1921); și foametea (1920-1921); și moartea unui număr enorm de copii, numărul cărora însăși Krupskaia[20] îl estima ca fiind de milioane; și teroarea preț de mai mulți ani asupra țărănimii; și colectivizarea din anii 1929-1933, care a nimicit circa 600 000 de familii de țărani înstăriți; și nenumăratele răscoale „mici“ pe întreg cuprinsul țării, înecate în sânge; și „sistemul economic“ al lagărelor de concentrare (GULAG); și construcția Canalului Belomor; și Solovki[21] cu fețele bisericești și credincioșii de toate religiile, condamnați la moarte în condițiile unor friguri insuportabile; și industrializarea forțată, care n-a pregătit Rusia de invazia germană, și epurările din Armata Roșie, și emigrația…

De atunci a izbucnit al Doilea Război Mondial, provocat cu îndemânare de către Stalin prin intermediul alianței cu Hitler, care i-a dezlegat mâinile ultimului.

Până la patru milioane de prizonieri ruși au fost nimiciți de către nemți prin înfometare și frig în lagărele de concentrare germane. E cu neputință de calculat numărul „muncitorilor estici“, deportați de către nemți și condamnați să moară de foame și din cauza unor condiții de muncă isuportabile. E imposibil de stabilit numărul enorm de ruși uciși de către nemți în interiorul Rusiei în calitate de „ostatici“. Puterea sovietică, diminuând în mod evident această cifră, a arătat șapte milioane. E cu neputință de stabilit numărul imens de ruși împușcați pe teritoriul Rusiei de către detașamentele NKVD-ului sovietic în perioada reocupării teritoriilor sale pentru falsul motiv de „colaboraționism“ cu nemții. Au dispărut din Crimeea tătarii lichidați de către Soviete (circa 150 mii). Au dispărut din Caucaz karaciaii (circa 16 mii); au dispărut din Caucaz cecenii (circa 200 mii) și ingușii (circa 50 mii). Au dispărut nemții din regiunea Polvoljie (circa 200 mii). Toate aceste popoare mici ale Rusiei au fost în parte nimicite, iar în parte deportate în aspra Siberie, la munci forțate pentru vina de a fi așteptat de la nemți eliberarea din robia comunistă…

Iar peste toate acestea, mereu completându-se cu noi victime, gem zecile de milioane din lagărele de concentrare împrăștiate pe întreg întinsul Rusiei; omul liber nu are acces acolo, de acolo nu vin nici scrisori, nici vești, iar condamnații supraviețuiesc în medie nu mai mult de opt luni… Puterea sovietică preferă în mod categoric sclavii încarcerați până la moarte (pe care nu trebuie să-i plătească) unor cetățeni liberi, care

blestemă comunismul fie și în șoaptă.

Astfel, poporul rus, această vie temelie creatoare a Rusiei, este irosit, înfometat, schingiuit de către Statul sovietic; toate acestea se întâmplă nu din cauza unor scăpări sau nepriceperi, ci în virtutea unui sistem, în mod calculat și premeditat: Puterea sovietică are nevoie de robi obedienți, nu de oameni ce ar avea propria gândire, propria inimă națională, propria voință independentă și credință în Dumnezeu. Această epurare monstruoasă durează timp de treizeci de ani: în Rusia sunt supuși „epurărilor“ cei mai de seamă oameni ai ei, ca să se șteargă până și numele lor. Anume în asta constă esența politicii sovietice, pe acest principiu se întemeiază Statul sovietic – principiul nimicirii „cetățenilor cu gândire necomunistă“.

Oamenii din toate țările și din toate popoarele pot fi siguri de faptul că, dacă Sovietele vor învinge la scară mondială, și lor li se pregătește aceeași soartă.

---

10 Contele Burkhard Christoph von Münnich (1683-1767) a fost un faimos inginer și figură politică în Imperiul Rus, un important reformator al Armatei Ruse.

11 Kliucevski Vasilyi Osipovici (1841-1911) – istoric rus.

12 Șmurlo Evghenyi Franțovici (1853-1934) – istoric rus.

13 Opricinina a fost instituită în 1565, ca organ represiv a primului țar rus Ivan al IV-lea.

14 Zemscina – teritoriu ce reprezenta, pe vremea lui Ivan cel Groaznic, o unitate aflată sub conducerea unui boier.

15 Ernst Johan von Biron (1790-1872) – duce de Curland și Semigallia și regent al Imperiului Rus.

16 Dvorțovîe krestiane („dvoreț“ – palat) – țărani care aparțineau personal țarului și membrilor familiei acestuia.

17 Udel – regiune în Rusia Veche, condusă de un cneaz.

18 Vece – formă de autoguvernare în Rusia Veche.

19 Zemstvă – organe de autoadministrare locală în Rusia începând cu 1864.

20 Nadejda Krupskaia (1869-1939) – revoluționară bolșevică, soția lui V. I. Lenin.

21 Solovki – insulele Soloveț̦k din Marea Albă, transformate în lagăr de concentrare de către regimul bolșevic.

7. Despre loialitatea națională

Orice stat se întemeiază pe loialitatea cetățenilor săi; adică pe disponiblitatea lor de a se supune legilor și decretelor, de a plăti impozitele și de a-și satisface serviciul militar pentru țara lor. Dacă această loialitate se clatină, atunci și statul își perde consistența spirituală, liantul său volitiv; într-o asemena situație el nu mai are pe ce se ține și se destramă.

Destinul istoric al Rusiei a fost unul deosebit de greu: câmpie deschisă, climă aspră, jugul tătăresc, care a durat 250 de ani, nesfârșitele năvăliri din partea vecinilor dinspre Nord-Vest, Sud și Sud-Est, lipsa de acces către mări, rămânerea în urmă sub aspect civilizațional și tehnic... Istoria Rusiei reprezintă un flux continuu de muncă, devastări, luptă, noi făuriri, noi devastări, sacrificii și suferințe – un proces neîntrerupt de luptă pentru libertatea națională. Și toate acestea erau surmontate. Toate poverile erau primite și purtate de către popor. Rusia își păstra independența națională și cultura sa religioasă specifică, și apărându-se, avansa și se ridica la nivelul de civilizație al vecinilor. Iar asta înseamnă că poporul rus avea un instinct statal sănătos, că loialitatea națională rusă avea niște fundamente vii și adânci.

Pe ce anume se baza această loialitate? Prin ce anume s-a menținut Rusia?

Ea s-a bazat pe instinctul autoconservării naționale, care căpăta forme de conștiință de sine rusească, de naționalism și patriotism.

Ea se ridica sprijinindu-se pe credința ortodoxă în Dumnezeu și în Hristos, Fiul lui Dumnezeu; această credință cultiva dragostea, smerenia, îndelunga răbdare și jertfelnicia, ea întărea în suflete simțul sănătos al rangurilor și disponibilitatea de a se supune unei autorități dreptcredincioase, legate cu poporul printr-o credință unică și un jurământ unic.

Loialitatea poporului rus s-a întemeiat pe dragostea față de țari, pe încrederea în voința lor nobilă și dreaptă.

Ea se baza pe o conștiință personală, mereu fortificată de duhul creștin și purificată de pocăință.

Ea se baza pe un sentiment sănătos al onoarei naționale, de breaslă și personale.

Pe tradiția familială cu rădăcinile ei instinctive și spirituale.

Pe proprietatea privată, transmisă prin moștenire din tată-n fiu, și pe inițiativa economică legată de aceasta, pe aspirația de a crea prin muncă onestă o viață mai bună pentru urmași.

Câte din toate acestea au fost recunoscute și respectate de către revoluție?

Nimic.

Timp de 24 de ani comuniștii au impus internaționalismul, s-au străduit să șteargă din sufletul poporului rus sentimentul național și patriotismul; ei și-au dat seama de cele întâmplate abia în 1941, când deja era prea tarziu și când au văzut că ostașii ruși nu doresc să lupte pentru Sovietcina internaționalistă; aceștia tolerează naționalismul rus doar în măsura utilității lui militare.

Timp de 26 de ani ei au suprimat credința, au distrus bisericile, au nimicit preoțimea, au lichidat credincioșii; aceștia au chemat în ajutor Biserica Ortodoxă doar în 1943, promițându-i toleranță în măsura obedienței ei totale și a participării la degradarea și la cucerirea lumii; iar în vara lui 1947 ei au anunțat din nou că „preotul este dușmanul de moarte al Statului sovietic“ și că „cel care este credincios nu poate fi un cetățean sovietic loial“…

Ei au substituit în mod categoric dragostea cu ura de clasă, iar apoi și cu o ură generalizată, iar smerenia – cu îngâmfarea și trufia.

Ei au călcat în picioare și au răsturnat prețiosul simț al ierarhiei, altoit timp de secole, batjocorind cei mai buni oameni și promovându-i pe cei mai răi: ignoranți, nemiloși, carieriști, corupți, flecari, lingăi, lipsiți de obraz și de capacitatea de a judeca de sine stătător.

Ei au înlocuit o guvernare dreptcredincioasă cu o tiranie antihristică și au făcut totul pentru a arăta poporului că noua putere nu se conduce nici de principiul binelui, nici de cel al dreptății.

Ei sfidează de treizeci de ani sentimentul demnității și al onoarei personale prin teroare, foamete, delațiuni și execuții.

Ei au făcut totul pentru a distruge familia, pentru a surpa rădăcinile ei și a umple țara cu copii vagabonzi, din mijlocul cărora își racolează agenții.

Ei au suprimat proprietatea privată și au înăbușit inițiativa economică.

Ei au făptuit toate aceste nelegiuri cu titlu de experiment provocator, fără milă, fără răspundere, mizând în mod fățiș pe răbdarea fără margini și pe marea jertfelnicie a poporului rus…

Și atunci pe ce temeiuri și-au construit aceștia noua loialitate „sovietică“?

Pe mizeria generalizată a comunismului, pe dependența totală, ce reiese din această stare, față de partidul unic, față de puterea totalitară, pe monopolul socialist de angajare la muncă. Prin urmare, pe înrobirea

economică a poporului. Această nouă realitate a transformat loialitatea istorică rusească, ce se întemeia pe conștiință, onoare și mărinimie, într-o silită obedienţă de sclav, într-o frică permanentă a omului flămând pentru soarta lui și a familiei lui.

Ei au întărit această obedienţă printr-un spionaj politic generalizat și prin denunțuri forțate ale cetățenilor. Delațiunea activă a devenit pentru aceștia modul de apreciere a gradului de fidelitate față de Statul sovietic; iar cel care nu își ia măsuri de siguranță prin participarea la turnătoria politică, este damnat. Oamenii care nu fac denunțuri sunt considerați neloiali și devin candidați la expedierea în lagărele de concentrare; dar asta deloc nu înseamnă că orice turnător este asigurat că va reuși să evite deportarea sau executarea prin împușcare… Așa s-a ajuns la distrugerea oricărui respect și încrederi, atât între cetățeni, cât și în raport cu puterea tiranică. Dar de ce aceștia au nevoie de așa ceva? Pentru că acolo unde nu există încredere reciprocă, orice complot politic sau uneltire devin imposibile, acolo despotul „poate dormi liniștit“… Așadar, ei și-au construit orânduirea pe o degradare morală generalizată și au creat cea mai rușinoasă tiranie din istoria omenirii.

Regimul lor se ține pe frică, o frică a oricui față de oricine. Tiranii de partid se tem de popor și de opinia lui liber exprimată, tocmai de aceea și bagă frica în oameni. Fiind ei înșiși cuprinși de frică, ei seamănă frică prin amenințări, arestări, pușcării, deportări, prin munci silnice în lagărele de concentrare și prin asasinate în masă.

Regimul lor se ține pe lingușire: gradul de supușenie, de laudă, de proslăvire a tiranilor de partid a devenit demult criteriul de apreciere a fidelității față de Statul sovietic. Așa se întâmpla la curțile lui Nero și Caligula: cel care voia să trăiască, trebuia să lingușească fără rușine, măsură și gust. Anume așa stau lucrurile în Rusia de azi. E rușinos și comic să citești ce scriu jurnaliștii lor, „academicienii“, muzicanții și literații despre „genialii conducători“, ce măguliri neroade articulează oratorii lor partinici și nepartinici, civili și militari despre acești „conducători“ și „învățători“, care în realitate au trăit toată viața cu ideile altora (Marx, Engels etc.) și pe parcursul întregii vieți n-au emis nici o idee personală… E adevărat că toți aceștia sunt inegalabili în uneltirea de intrigi și în practicarea unei cruzimi nesăbuite, însă doar în aceste îndeletniciri. Preaslăvirea, determinată de frică, este o elogiere impusă, adică o autoglorificare a tiranului care o impune. Ce „măreție“ falsă! Ce autoreclamă jalnică…

Regimul lor se ține pe minciună: minte oricare îi mai pasă de propria viață; mint, supunându-se, asigurându-se, îmbunând, adaptându-

se, mint în fiece zi, în fiece oră, simulând simpatie pentru Sovietcina, fidelitatea și admirația față de aceasta. În Sovietia poți să nu minți doar dacă te scufunzi în tăcere și eviți comunicarea cu oamenii; dar nici asta nu te poate salva de provocări, delațiuni și pierzanie.

Iată pe ce se ține Statul sovietic: pe orbirea spirituală a unor fanatici ignoranți, pe carierismul parveniților și pe teroare. Acesta e sistemul lui politic. Acestea sunt scopurile și mijloacele lui.

Acestea nu sunt scopurile Rusiei naționale, acestea nu sunt mijloacele ei. Este vorba despre două state totalmente diferite. Este vorba despre două forțe istorice și politice diametral opuse.

Una dintre aceste forțe, cea Sovietică, a acaparat teritoriul rusesc, a pus stăpânire pe bogățiile și energiile naționale rusești și a înrobit poporul rus, abuzând – spre nenorocirea altor popoare – de talentul lui, de răbdarea lui, de rezistența lui și de capacitatea lui de muncă și irosindu-i puterile în numele revoluției mondiale. Nu există nici o îndoială: o victorie definitivă a Statului sovietic ar reprezenta stingerea definitivă a Rusiei naționale.

Și într-adevăr, trebuie să fii cuprins de o orbire politică totală, ca după 30 de ani să nu vezi sau să nu înțelegi toate acestea. Să fii un orb… sau un mincinos fără nici un pic de obraz.

8. Despre „patrioții sovietici“

Cum vine asta, toți patrioții sovietici de-a valma suferă de orbire politică? Și cine sunt cei care trebuie numiți patrioți sovietici?

Trebuie să îi numim patrioți sovietici doar pe cei care ei înșiși își zic așa din proprie dorință, una deschisă și liberă.

Poporul rus nu demult a demonstrat prin fapte patriotismul său național rusesc și nu avem nici o îndoială că acest patriotism sănătos al instinctului și al duhului, care a salvat Rusia de cucerirea de către germani, predomină în Rusia și astăzi. Suntem mândri de asta; ne închinăm în fața lui și împărtășim acest sentiment.

Dar sub presiunea terorii sovietice lumea este nevoită să prezinte acest patriotism ca fiind sovietic: asta o cer comuniștii înșiși; în acest spirit minte presa sovietică, aceeași minciună se văd constrânși să o repete chiar și adevărații patrioți ruși. Iar a-i judeca pentru asta este inadmisibil.

Noi cunoștem acest lucru, ținem cont de el și avem în vedere cu totul altceva.

Îi avem în vedere pe cei care au trădat Rusia și în adâncul inimii, lipindu-se de Soviete. Îi avem în vedere pe cei care în mod conștient și din voință proprie au preferat Statul sovietic și i s-au predat în robie. Îi avem în vedere mai ales pe cei, care fiind peste graniță și, dispunând de libertate și nefiind strânși în chingile sovietice, au renunțat la poziția liberă de emigrant, încetând să servească din străinătate Rusia națională, acțiune la care au fost chemați să participe, acceptând de bună voie să le slujească tiranilor de partid ai Rusiei, supunându-se ordinelor, interdicțiilor și cerințelor acestora, primind de la aceștia „comenzi sociale“ și „sarcini politice“, angajând-se să contribuie la realizarea scopurilor acestora și să nu se ferească de ticăloasele lor mijloace și metode...

Aceștia sunt „patrioții sovietici“. Ei înșiși au acceptat această titulatură. Ei înșiși au ales cui să slujească. La ei se referă tot ce am spus și am demonstrat mai sus. Ei au trădat Rusia în cel mai tragic ceas al istoriei sale, astfel arătându-și propria natură morală și politică.

Ei sunt cei care au aderat. La cine?

În Rusia de azi există doar călăi și victime.

Și iată că unii, din cauza unui nivel de conștiință redus, vecin cu orbirea politică, se alătură benevol victimelor: dând crezare propagandei sovietice, care momește oamenii ca să vină în temnița ei sinistră, aceștia „se înregistrează“, își ridică pașapoartele sovietice, își adună calabalâcul, se îmbarcă pe vapoare și abia ajunși acolo, se conving imediat că au fost

înșelați, că au devenit robi și că de această robie se poate scăpa printr-o nouă evadare... Atunci acești fugari apar din nou printre noi și confirmă cu groază realitățile asupra cărora i-am avertizat: și interogatoriile, și anchetele, și amenințările, și delațiunile, și calvarul vieții, și umilirea generală, și sistemul de muncă istovitor...

Aceasta este soarta celor cuprinși de orbire politică.

Vorba e că în mediul emigrației rusești erau prea mulți refugiați. Un refugiat nu este emigrant – el nu gândește politic, el nu e un luptător, el nu înțelege ce se întâmplă și nu este atașat niciunui scop sau idei. Acesta este un filistin speriat care își salvează pielea; el visează doar să „spele putina“, „să se aranjeze“ și „să prindă la cheag“; el urmează legitățile psihologiei de masă. De-a lungul atâtor ani starea de bejenie a deveni una obișnuită pentru el; el este mereu frământat de aceeași întrebare: „unde să o apuce“ și „unde să se aranjeze mai bine“? El s-a obișnuit cu frica, s-a deprins să fugă... Și iată că... a suflat un alt vântuleț, din direcția opusă. Și cum să se descurce bietul de el, unde e vorba de propagandă și unde e realitatea pură?

Atunci când este momit, el pleacă urechea. I se fac promisiuni și el prinde să le dea crezare. El este înduplecat, înghesuit, i se fac făgăduințe, i se strecoară amenințări. E îngrozitor oriunde, pretutindeni este doar bejenie. Dar „acolo“ totuși este Rusia, câmpurile natale, pădurile, râurile, iernile înzepezite și ceea ce e și mai important – limba maternă... Și iată că acesta fuge înapoi, cărându-și și catrafusele agonisite, sperând că nu i le va lua nimeni și fără a pricepe că în curând el însuși le va da, ca să nu-și lase nevasta și copiii să moară de foame...

În esență, aceștia sunt niște patrioți ruși, care s-au rătăcit între Rusia și Soviete...

Dar există și alții, adevărații „patrioți sovietici“. Aceștia cunosc prea bine diferența dintre victimă și călău, și nu râvnesc deloc să li se alăture victimelor. Tocmai de aceea ei se grăbesc să li se alăture călăilor. Ei se îndreaptă către aceștia cu toată disponiblitatea și supușenia, se dedau tămâierilor, proslăvirilor, preiau sarcini, îi clevetesc pe cei nesupuși și îi pârăsc pe cei rezistenți, editează fițuici sovietice mincinoase, mint pe paginile lor în mod premeditat și fără rușine, creează „uniunile celor întorși“ și ale „patrioților sovietici“, iar uneori îi ajută pe agenții sovietici specializați în răpirea oamenilor. Prin toate acestea ei susțin examenul de loialitate al „cetățeanului sovietic“, adică de agenți și călăi.

Atunci când privești vânzoleala și mârșăviile gazetărești ale unora ca aceștia, râvna lor „de a se alătura“ și „de a avea succes“, involuntar îți vine în minte nuvela lui Leonid Andreev, pe care am citit-o deunăzi în

culegerea lui de proze. Ea se intitulează *Bezna*: doi golani zdvaveni aleargă după o fată ca să o violeze, iar un ins șchiop și pricăjit șontâcăiește și el din urma lor, răcnind: „Și eu, fraților, și eu!..“.

Anume de acest soi sunt „patrioții sovietici“ din străinătate, cu nume și fără nume.

Și să nu ni se spună că ei totuși „scriu despre Rusia, și chiar cu multă compasiune“. În realitate, însă, tot ce fac aceștia este doar la ordin sau cu voie, adică ei scriu despre Rusia doar în măsura în care asta e convenabil dușmanilor și prigonitorilor ei, și manifestă compasiune față de cauza rusă doar în măsura în care așa ceva îi este convenabil propagandei comuniste. Tocmai de aceea toată scriitura lor despre Rusia – politică, economică sau beletristică -, orice ar înșira și oricum s-ar răsuci, nu este altceva decât o trădare.

Și să nu ni se spună că printre patrioții sovietici sunt și unii care „totuși pașapoarte nu-și iau și nu pleacă în Sovietia“: ei doar fac vizite pe la ambasade, aduc laude numai cu jumătate gură, iar atunci când iau dejunul sau serbează cu bolșevicii, chiar caută să le atragă atenția asupra „greșelilor“ acestora. Toate astea sunt baliverne ieftine și fățarnice. Acești ispititori n-au plecat prea departe de adevărații „patrioți sovietici“: ei stau liniștiți în vilele și apartamentele lor pariziene, în siguranță, fără a risca nimic, și se fățărnicesc, ademenind și îmbiind. Aceștia sunt promotorii benevoli ai Sovietelor. Eu nu sunt călăi, ci doar seducătorii victimelor. Ei înșiși nevizitând niciodată Sovietia, nevăzând niciodată acolo nimic, se preocupă de realibitarea crimelor sovietice, iar oamenii naivi, citind articolele acestor martori falși ai sovieticilor, le dau crezare și merg să se înregistreze. Însă martorii falși știu prea bine că toate elogiile lor sunt contrafăcute și că vorbele lor sunt mincinoase...

Zadarnic se minunează aceștia (sau doar mimează încântarea) de amploarea dezvoltării industriale sovietice: „Ce uzine au fost construite, ce edificii au fost ridicate, Rusia n-a mai cunoscut vreodată așa ceva“...

Am avea doar o singură întrebare: de ce se construiesc toate acestea? În numele cărui scop? Răspuns: pentru cucerirea revoluționară a lumii cu prețul sacrificării Rusiei. Prin asta e spus totul. Nu te poți minuna de mijloc fără a împărtăși scopul. Cel care se bucură de succesele industriei sovietice, acela de fapt simpatizează în taină cu planurile mondiale respective, doar că se teme să vorbească deschis despre asta.

Și ar mai fi, totuși, încă o întrebare: care este prețul plătit pentru această construcție? Răspuns: cu prețul unui regim de lagăr de concentrare, cu prețul irosirii inumane a puterilor rusești, a libertății rusești, a talentului rusesc, a cinstei rusești. Este absurd și monstruos să te

umpli de admirație pentru niște realizări obținute cu un astfel de preț, e inadmisibil să închizi ochii la o asemenea ruinare a Rusiei în numele suceselor Statului sovietic și ale revoluției mondiale. Așa se întâmplă atunci când niște moșnegi naivi de la țară se bucură pentru „succesele de la oraș“ ale fiicei lor, fără a-și da seama cu ce anume se ocupă aceasta și încotro o vor duce aceste „succese“ ale ei.

Rusia suferă o maladivă și catastrofală „inflație industrială“... Ea este însoțită de ruinarea și stingerea țărănimii rusești... Ce va mai rămâne oare după această „inflație“ către sfârșitul revoluției? Când și cum își va reveni și se va reface țărănimea rusă? Un gospodar înțelept „își numără bobocii toamna“, iar un politician clarvăzător înțelege că fără țărănime democrația rusă nu are nici o șansă. Și atunci de ce se bucură oamenii aceștia? De „cezarismul“ iminent din Rusia? Sau de proletarizarea ei? Sau pur și simplu de edificiile prost făcute și etalate pretutindeni?

Aceștia sunt „patrioții sovietici“. Acesta e sensul politicii lor.

Iar istoria imparțială nu va uita niciodată „meritele“ lor sovietice. Ea va stabili în mod univoc faptul că Uniunea Sovietică niciodată nu a fost Rusia și că aceste două state au spirite diferite, scopuri diferite și destine diferite.

1947

Emmanuel Leroy: Rădăcinile spirituale ale marii Europe eurasiatice

Publicăm mai jos intervenția unuia dintre participanții la reuniunea de comemorare a filosofului mistic, geopoliticianului și scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, care s-a desfășurat la Câmpulung Muscel (România) la 12 noiembrie, cu ocazia celor șase ani de la trecerea la Domnul a ilustrului gânditor tradiționalist. Autorul, Emmanuel Leroy, este francez și face parte din cercul de elită al eurasianiștilor occidentali.

Care sunt rădăcinile noastre spirituale? Există vreun fir misterios ce reunește locuitorii acestui imens continent, de la Brest la Vladivostok? Și dacă da, care este acesta?

Consider că timpul care ne este rezervat ne permite doar să survolăm aceste chestiuni ce au fost deja abordate de către mari savanți de un alt calibru decât al meu, însă aș dori cel puțin să fac o clarificare, să sugerez poate o direcție, spre care alte spirite, fără îndoială mai aplicate și mai profunde decât al meu, ar putea să se îndrepte pentru a găsi răspunsuri.

Asupra rădăcinilor noastre religioase celor mai profunde și asupra miturilor fondatoare ale societăților indo-europene, consider că Georges Dumézil, Jean Parvulesco și Mircea Eliade au spus totul și ar fi peste măsură de pretențios, mai ales aici, în țara unde ultimii doi au văzut lumina zilei, să pretinzi a depăși acești maeștri.

Întrucât suntem aici pe pământul dacilor, ar fi poate cazul să ne aplecăm asupra zeițelor mame, fecioarelor negre și tămăduitoarelor, care au marcat de la un capăt la altul al continentului popoarele care trăiau sub semnul celor trei funcțiuni sacre. Am putea o invoca, de exemplu, pe Baba Cloanța, acea Iaga știrbă din folclorul românesc, tămăduitoare, oracol, călăuză sau vrăjitoare, acest personaj fiind reprezentativ pentru un mit permanent, pe care îl întâlnim începând cu Portugalia, trecând prin regiunea franceză Auvergne și prin Tyrol din Austria, prin câmpiile Dunării și până în Kamceatka. Această figură magică, profund atașată unei culturi rustice și înrădăcinate, ultima mărturie a vechilor practici animiste, se află la un stadiu avansat de dispariție, mai ales pe pământurile occidentale ale continentului, în timp ce grație sovietizării – termen ce ar putea fi înțeles și ca o formă de hibernare sau adormire – a Europei Centrale și a pământurilor rusești pe parcursul mai multor

decenii, o parte anume a valorilor au putut fi conservate sau, în orice caz, au fost mai puțin viciate decât sub dominația liberalismului nociv al Occidentului.

Am putea să ne referim, de asemenea, la noțiunea de geografie sacră, așa cum este concepută ea de către prietenul nostru Aleksandr Dughin, atunci când el arată opoziția existentă între tentațiile talasocratice și cele telurocratice. Amintind despre teoria Heartland-ului a geopoliticianului britanic Mackinder, Dughin face din Eurasia piesa de bază a geografiei sacre. Având Rusia în centrul său, Eurasia încarnează ultimul bastion al tradiției în emisfera de nord, singura capabilă de a lupta cu succes împotriva Modernității.

Potrivit lui, telurocrația încarnează stabilitatea, rezistența la schimbare, fixitatea și politica, în timp ce talasocrația promovează mobilitatea, fluiditatea, dinamismul și economia. Astfel încât imperiile terestre, deseori militare, au o formă telurocratică, în timp ce imperiile coloniale, mai comerciale, sunt mai mult talasocratice. Dincolo de geografie, acest antagonism sacru între pământ și mare se regăsește de asemenea în reprezentarea religioasă ce decurge din aceste două concepții asupra lumii. Valorile telurice se manifestă prin profunzime, tradiție, contemplare și misticism, în timp ce valorile talasocratice, dimpotrivă, sunt mai fluide și materialiste, dând prioritate ritului, organizării vieții cotidiene, acestea putând să meargă până la ignorarea părții divine a omului.

Aleksandr Dughin merge mai departe cu analiza lui, văzând în ortodoxie aspectul terestru al creștinismului, în timp ce catolicismul și protestantismul ar constitui fața lui maritimă. La fel, în sânul islamului principiul terestru se regăsește mai mult în anumite ramuri ale șiismului și în sufism. Și dimpotrivă, salafismul și wahhabismul ar fi mai mult atlantiste prin importanța acordată ritului și prin dogmatismul lor religios dornic să eradicheze spiritualitățile tradiționale ale popoarelor convertite.

Această transpoziție a dialecticii uscat/mare, Orient/Occident în domeniul religios este interesantă și cu certitudine merită să fie dezvoltată și aprofundată, mai ales deoarece filosofia eurasianistă dezvoltă o opoziție între Tradiție și Modernitate, între tot ce e peren și tot ce e fluid, între pământul protector care nu minte și marea în contiuă mișcarea, care își devorează copiii.

Personal n-aș putea să țin pasul cu Aleksandr Dughin pe toate căile pe care le-a deschis, dar afirmația lui, potrivit căreia ortodoxia ar reprezenta aspectul terestru, în timp ce catolicismul și protestantismul ar consitui o versiune maritimă, merită să fie discutată. În primul rând,

pentru că protestantismul, care s-a născut ca reacție față de excesele papalității și față de practica greșită a indulgențelor, vede lumina zilei în zona telurică, pe pământurile germane, înainte de a fi adoptat de către Anglia, un element talasocratic prin excelență, aceasta făcând uz de el ca de un ferment de divizare între națiunile europene. Prin urmare, dacă înțeleg bine că dintr-un punct de vedere „georeligios“ ortodox este îngăduit și chiar de dorit de a pune laolaltă, în același sac occidental, catolicismul și protestantismul, aceste două concepții creștine mi se par mult prea antagoniste pe plan filosofic pentru a fi împerecheate astfel.

Pe de altă parte, dacă e să pornim de la ideea lui Dughin despre principiul atlantist, care ar fi superficial și materialist, acordând prioritate ritului, – idee pe care o regăsim în mod efectiv în francmasonerie, foarte atașată practicilor meticuloase ale riturilor – atunci ce am mai putea spune atunci despre schisma lui Nikon, care a cuprins în sec. XVII milioane de vechi credincioși, care au respins reforma lui Nikon, în principal în chestiunea refuzului de a aduce atingere riturilor ancestrale ?

N-aș dori totuși să resuscit o veche discordie, ci chiar dimpotrivă, doresc din toată inima reconcilierea între credincioșii de rit vechi cu Patriarhatul Moscovei, deoarece cred cu tărie că așa ceva este în interesul spiritual al Sfintei Rusii, și prin urmare al întregului continent.

Așa cum nu sunt teolog și nici specialist în domeniul filioque, mă limitez, așadar, să avansez pe terenul teluro-talasocratic, care pare a avea multe nisipuri mișcătoare. Mă limitez doar la observația că în anul de grație 2016 și pentru prima dată după schisma din 1054 un papă s-a întâlnit cu un patriarh ortodox și asta s-a întâmplat pe o insulă, o zonă teluro-maritimă prin excelență, loc de confluență și de întâlnire între elementul fluid și cel solid.

Vorbindu-vă cu toată seriozitatea, aș vrea să invoc aici împreună cu dumneavoastră figura lui Vladimir Soloviov, marele reconciliator. El visa de asemenea la reconcilierea credincioșilor de rit vechi cu Biserica rusă ; mai târziu, după asasinarea lui Aleksandr II în 1881, el ajunge la concluzia că creștinismul trebuie să tindă spre universal prin intermediul unei centralizări, pe care el nu și-o imagina decât sub oblăduirea unei autorități religioase unice, în cazul de față cea a episcopului Romei.

În lucrarea sa *Marea dezbatere și politica creștină*, apărută în 1883, el consideră că Rusia este cea care trebuie să realizeze această unificare ce vizează reconcilierea celor două biserici, Roma rămânând în centrul acesteia. Însă, potrivit lui Soloviov, această fuziune a celor două creștinătăți, a Orientului și a Occidentului, nu trebuie să se facă prin latinizarea Bisericii Ortodoxe.

Atunci când susțin că figura lui Soloviov este a unui mare reconciliator, nu este vorba despre o figură de stil, deoarece în această lucrare filosoful se gândea de asemenea să asocieze protestantismul sfârșitului antagonismelor creștine prin integrarea conceptului său de libertate, deoarece, potrivit lui, biserica împlinită și reconciliată va deveni o „teocrație liberă".

Nu mă mai aventurez mai mult în acest domeniu, deoarece nu e de competența mea, însă în schimb aș dori să subliniez că figura holistică a lui Soloviov mă interesează în acest sens, întrucât el a perceput într-o manieră acută necesitatea absolută de reunire a popoarelor continentului eurasiatic în jurul unei spiritualități comune, ca cea care ne-a unit acum câteva milenii în timpurile binecuvântate ale trifuncționalității, înainte ca aceasta să se pervertească, iar valorile ei să se inverseze.

Este evident, desigur, că această mare reconciliere nu se va face sub egida Babei Cloanța sau și mai puțin prin invocarea lui Zamolxis, Perun, Jupiter, Odin sau Tentatis, chiar dacă nu e cazul să subestimăm forța vechilor mituri, și că doar figura lui Hristos și a Fecioarei Maria vor putea alina inimile și sufletele și vor reda popoarelor secătuite ale continentului spiritualitatea care le-a fost smulsă.

Aș adăuga la cele spuse doar faptul că dacă Soloviov prevedea corect necesitatea reunificării creștinilor din Orient și Occident, el greșea, după mine, atunci când susținea că ultimul va fi vectorul principal. Însă aici are drept scuză faptul că biserica Romei din secolul XIX mai era încă o putere spirituală considerabilă, în timp ce la ora actuală autoritatea ei morală asupra sufletelor s-a redus în mod considerabil. Popoarele continentului, mai ales în Occident, și-au pierdut credința, mai grav chiar, înșiși păstorii și-au pierdut-o, și asta atunci când aceștia nu sunt cuprinși de ideile antihristului.

Atunci când Papa este dispus să primească, și primește la Vatican, toată mizeria lumii, spre marea bucurie sardonică a unui Soros, Rockefeller și alți Attali, ne-am putea întreba pe bună dreptate dacă Roma mai este la Roma.

Există din fericire o a treia Romă, dacă într-adevăr credem în spusele călugărului Filoteu, care a vegheat asupra valorilor ancestrale, poate pentru că ele erau în stare de adormire, iar trezirea va veni de aici și doar de aici.

În fine, aș vrea să închei intervenția mea aducând un omagiu lui Jean Parvulesco, profetului noii Europe a marelui continent și al Imperiului Eurasiatic al sfârșitului, subliniind convergența esențială care există între Jean Parvulesco și Mircea Eliade. Ultimul a fost cel care a scris

cu privire la Europa următoarele cuvinte: „rădăcinile ei sunt mult mai profunde decât am crezut (...) ; rădăcinile ei ne arată unitatea fundamentală nu doar a Europei, ci de asemenea a întregii oicumene ce se întinde din Portugalia până în China și din Scandinavia până în Ceylon“. Iată firul Ariadnei pe care trebuie să-l urmăm, dacă dorim să ne ridicăm la o înălțime demnă de strămoșii noștri.

Ex oriente lux ! (Lumina vine de la Răsărit !) Până la proba contrarie, soarele răsare mereu în Est.

12 noiembrie 2016

Jean Parvulesco n-a murit

(Intervenția lui Aleksandr Dughin prin skype la reuniunea din 12 noiembrie de la Câmpulung Muscel (România), cu ocazia comemorării filosofului mistic și scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, prilejuită de cei șase ani de la trecerea lui la Domnul).

Aș dori să spun că trebuie nu doar să îl avem în memorie pe Jean Parvulesco, fiindcă Jean Parvulesco nu este mort.

Jean Parvulesco este cineva care trăiește. Deoarece el reprezintă și manifestă adevărul ontologic confirmat de succesiunea de fapte istorice și fizice.

Jean Parvulesco a creat o lume literară, un cosmos literar pentru forțele ontologice ale luminii ce combat forțele antiontologice ale tenebrelor.

Și această luptă care a fost misiunea lui Jean Parvulesco este o luptă ce va continua mereu.

Dar Jean Parvulesco nu este doar poetul sau scriitorul care fixează înșiruirea evenimentelor acestei lupte.

El a reprezentat această luptă în sine. El a reprezentat funcția avatarică a luminii, reprezentantul ei. Lumina este eternă, prin urmare Jean Parvulesco trăiește mereu.

Nu în calitate de memorie pe care o păstrăm despre el, ci el trăiește ca o personalitate naturală. Nu doar ca suflet, un suflet profund, ci ca o personalitate integrală.

Ceea ce e foarte important în cazul lui Jean Parvulesco este faptul că el se află astăzi, chiar în acest moment, angajat în desfășurarea marii istorii.

El a fost profetul reîntoarceii Vremurilor Mărețe.

Și el avea dreptate, deoarece reîntoarcerea Vremurilor Mărețe se împlinește în stadii, în faze.

Cred că ziua cea mai importantă a reîntoarcerii Vremurilor Mărețe a fost 8 noiembrie 2016.

Fiindcă în această săptămână lumea s-a schimbat în mod profund, ontologic.

Întrucât în Statele Unite, în însăși inima Fiarei, s-a produs revoluția ontologică a luminii contra tenebrelor. Și Donald Trump, reprezentantul Statului american profund, a avut o victorie decisivă asupra tuturor celor pe care îi numim mlaștină.

Mlaștina despre care vorbește Trump și persoanele mizerabile care

o susțin. În realitate este vorba despre americanii organici, americanii înrădăcinați, aflați față-n-față cu elita sau anti-elita globalistă în esență ticăloasă.

Această mlaștină a început să fie secată chiar în centrul răului mondial.

Așadar, lumina, în serviciul căreia s-a aflat cavalerul Jean Parvulesco, a început să răzbată în punctul cel mai de jos al geopoliticii mondiale, în Statele Unite ale Americii.

Dar urmându-l pe Raymond Abellio, știm că revoluția ontologică începe tocmai în acel moment și în acel punct în care soarele se ascunde, în care soarele dispare.

Și în mod sigur că anume în extremul Occident al dorințelor, dacă e să apelăm la cuvintele poetului francez vizionar Stéphane Mallarmé, începe reîntoarcerea Vremurilor Mărețe.

Tocmai la capătul nopții, în miezul Kaly Yuga, în însuși centrul răului american se produce refacerea mondială.

Iar Jean Parvulesco a fost precursorul a ceea ce cunoaștem astăzi. El a participat la această revoluție spirituală și ontologică care se desfășura în fața ochilor noștri. Și astăzi viziunea lui asupra lumii, viziunea lui anti-modernistă, anti-atlantistă, viziunea lui asupra marii Eurasii începe să se înfăptuiască.

În timpul vieții lui Jean Parvulesco credeam că este vorba despre un poet, despre un soi de nebun.

Dar aceasta este soarta, acesta este destinul marilor personalități și al marilor europeni. În timpul vieții lor, aruncăm cu pietre în ei, îi considerăm nebuni. Iar după moarte îi venerăm.

Noi, prietenii lui Jean Parvulesco, l-am venerat încă în timpul vieții lui. Fiindcă n-am fost doar prieteni, ci am fost entități angajate în aceeași lumină. Am fost și suntem chipuri și funcții diferite ale aceleiași lumini, lumina ontologică a lui Jean Parvulesco.

Și iată că astăzi marea bătălie a luminii ontolgice eurasiene, a tradiției solare, contra modernității lunare, terestre, htoniene și subterane, a început să fie văzută de toată lumea.

Jean Parvulesco a fost precursorul viziunii asupra lui Vladimir Putin ca eurasianist. El era convins că este vorba despre figura restauratorului Marii Eurasii. Iar astăzi toată lumea vede că el a avut dreptate.

Acum cred că a sosit timpul Europei să se refacă. Trebuie să se pună capăt situației când marionetele continuă să guverneze Europa.

Cu Putin în Rusia, cu Trump în Statele Unite, pentru Hollande,

Merkel sau alții ca aceștia nu mai există nici o rațiune de a fi.

Ale cui marionete sunt aceștia? Ale lui Soros, ale lui Clinton care a pierdut totul. Această vrăjitoare, această witch căzută și pierdută. Nimeni nu-i mai susține pe aceștia. Iar în cazul lui Hollande, acesta trebuie luat de ureche și dat afară.

A sosit timpul ca popoarele să se trezească. Este timpul Europei să se trezească.

Nu există alte legi decât cea a luminii solare și spirituale. Nu mai există alte reguli, decât regula eurasianistă de restaurare a marelui imperiu eurasiatic. Nu mai există deja nici altă literatură, decât sălbatica, excelenta, geniala și mereu actuala literatură a lui Jean Parvulesco, operele operative ale lui Jean Parvulesco.

Și pentru a închiea, aș dori să spun că sper la trezirea Marii Românii. Este o țară de moștenire bizantină. Este o țară secretă.

Și nu este deloc întâmplător că cel mai bun spirit al secolului nostru, secolul precedent, Jean Parvulesco, este născut pe acest pământ sacru. Pe pământul României.

Memoria lui Jean Parvulesco nu este de domeniul trecutului, este eternitatea mereu prezentă.

Jean Parvulesco – Prezent!

12 noiembrie 2016

Romania ca proiect

(Textul intervenției lui Laurent James (Franța), unul dintre participanții la reuniunea de comemorare a filosofului, geopoliticianului și scriitorului francez de origine română Jean Parvulesco, care s-a desfășurat la Câmpulung Muscel (România) la 12 noiembrie, cu ocazia celor șase ani de la trecerea la Domnul a ilustrului gânditor tradiționalist. Laurent James, născut la Lyon (Franța) în 1970, este scriitor, ezoterist și militant pentru refacerea unității spațiului eurasiatic din perspectiva Tradiției ancestrale.)

Întâlnirea între Papa Francisc și Patriarhul Chiril la 12 februarie anul curent, a constituit un eveniment istoric major.

Până în prezent Vaticanul a avut întâlniri doar cu factorii politici din Rusia, asta din cauza blocajului făcut de fostul Patriarh Alexei al II-lea (care a refuzat ca Papa Ioan-Paul al II-lea să viziteze Rusia, contrar voinței lui Putin însuși).

Or, toate evenimentele istorice sunt semnele vizibile a ceea ce se derulează în invizibil. Istoria este amprenta lucrării Sfântului Duh.

Și dacă bisericile catolică și ortodoxă, cei doi plămâni ai Europei, cum spunea Papa Ioan-Paul al II-lea, manifestă la ora actuală semnele exterioare ale unei uniuni regăsite, ale unei întoarceri acasă, este pentru că vremurile s-au împlinit și pentru că altfel nici nu putea fi.

Ultima oară când o astfel de reuniune era pe punctul să se producă a fost la 6 iulie 1439, cu ocazia Sinodului de la Florența.

Anul 1439 ține de perioada critică de devastare definitivă și fără întoarcere a Europei de către Modernitate. Este vorba despre începutul ireversibil al occidentalizării Europei.

Decretul Sinodului de la Florența de unire între greci și latini, confirmat la Sfânta Sofia în ziua de 12 decembrie 1452 (cu cinci luni înainte de căderea Constantinopolului), demonstra ambiția de a se ajunge la „definirea unor adevăruri teologice și norme doctrinare care să servească drept călăuză pentru spiritele care nădăjduiau să pună capăt schismei“ (vezi Joseph Gill, Le Concile de Florence, Ed. Desclée & Cie, 1964).

El a fost la un pas de răsturnare a istoriei prin proclamarea acordului între latini și greci asupra unor elemente cruciale, cum ar fi: purcederea Duhului Sfânt; principiul Euharistiei, cele patru țeluri ale omului; primatul Papei; Filioque. În ceea ce privește ultimul punct („ Purcederea Duhului Sfânt din Tatăl prin Fiul „), să nu uităm că inițial acesta a fost introdus la al III-lea Sinod de la Toledo în 589 de către

vizigoți, fiind proclamat ulterior în Galia francilor, în pofida poziției Bisericii latine. Cel care l-a introdus la Sinodul de la Aachen din 809 a fost Charlemagne (prin intermediul lui Teodulf), acesta fiind respins de către papa Leon al III-lea.

În ceea ce privește acest punct, ca de altfel și altele, arta rămâne una dintre posibilitățile cele mai înalte de găsire a celui de-al treilea termen imperial. Eu văd în icoana Sfintei Treimi a lui Rubliov, executată cu ceva mai mult de zece ani înainte de Sinodul de la Florența, cea mai grandioasă tentativă de reunificare a bisericilor ortodoxă și catolică în maniera lui de a reprezenta relația între Tatăl (în centru, sub stejarul Mamvri), Fiul (la dreapta, la poalele munților surplombați) și Sfântul Duh (la stânga, în cortul lui Avraam, reprezentat printr-o biserică). Conturul celor trei Persoane formează o cupă, centrată pe o cupă prezentă vizual pe masă. Fiul Se privește în ea, prevăzându-Și misiunea dureroasă. Tatăl se înclină spre Duhul Sfânt, privindu-L: Spiritus ex Patre procedit, corpul Lui fiind întors spre Fiul : Duhul Sfânt purcede din Tatăl prin Fiul. Tatăl trece prin Fiul pentru a se dărui Sfântului Duh. „Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi... Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt“ (Ioan, XX, 21-22). Tatăl și Fiul își îndreaptă ambii privirile Lor în direcția Sfântului Duh: Spiritus ex Patre Filioque procedit. O minunată sinteză armonioasă între monopartism și filioquism, ce se întemeiază în mod firesc pe comuniunea consubstanțială între Tatăl și Fiul.

Sinodul de la Florența a fost urmat de numeroase încercări de refacere a unității, care deseori veneau din partea împăraților Bizanțului (voi reveni asupra acestui termen), care cereau ajutor militar papilor, de cele mai multe ori împotriva otomanilor. În 1043, Patriarhul Cerularie s-a simțit amenințat de alianța politică creată între Împărat și Papă. El a fost excomunicat de către cardinalul Humbert, legatul Papei Leon. Ioan al V-lea Paleologul de asemenea îi ceruse ajutor Papei în 1365 (contrar poziției Sfântului Grigorie Palama). Astfel de exemple sunt numeroase.

Aș dori să menționez aici gândirea lui Jean Romanidès, preot și teolog născut la Pireu în 1927, doctor la Universitatea din Atena și profesor la Facultatea de Teologie din Salonic, începând cu 1968. O culegere de texte ale acestuia, intitulată *Théologie Empirique* și tradusă în franceză, a fost publicată de către Alain Santacreu (un prieten al lui Jean Parvulesco, căruia i-ar fi făcut plăcere să fie astăzi printre noi) în colecția „Contrelittérature“, pe care o conduce în cadrul editurii „L'Harmattan“ L-aș cita aici pe Jean-Claude Larchet, care formulează astfel principalele teme ale gândirii lui Romanidès: „Cele trei trepte ale vieții spirituale

(purificarea, iluminarea, glorificarea sau divinizarea); creștinismul ca terapeutică; opoziția dintre teologia francă – impusă în Occident de către Charlemagne – și teologia romană (adică a Imperiului Roman, numit în mod impropriu de către istorici „bizantin“ și a continuării sale după căderea Constantinopolului, numită în mod impropriu „Bizanț de după Bizanț„); diferența radicală dintre doctrina romano-catolică despre păcatul originar (formulată de Augustin) și concepția ortodoxă asupra păcatului strămoșesc ; Filioque-ul ca produs al teologiei francilor; schisma din 1054, nu ca rezultat al unei îndepărtări progresive dintre Occident și Orient (potrivit unei opinii devenite curente), ci ca produs al politicii francilor impuse papilor; opoziția dintre teologia ortodoxă a energiilor divine necreate și doctrina harului creat etc. Aș adăuga aici și isihasmul văzut ca temelie a credinței ortodoxe, necontenita rugăciune a inimii, care călăuzește și susține viața credinciosului.

Personal sunt interesat în mod special de viziunea sa asupra „ franco-latinizării ortodoxiei „, care ar putea căpăta accente semnificative în cadrul reuniunii noastre. Permiteți-mi să vă prezint un fragment dintr-un text al lui Jean Romanidès ce vizează această temă:

„Monahismul a constituit cel mai important obstacol în calea franco-latinizării ortodoxiei. Prin urmare, oare acesta nu era apărătorul tradiției biblice, al profeților și al apostolilor, însăși inima tradiției patristice? Francii cunoșteau puterea monahismului, deoarece atunci când aceștia au cucerit Galia romană, în secolul V, monahismul ortodox atinsese punctul său culminant. De asemenea, ei au încetat să caute episcopi printre călugări, transformându-i pe episcopi în conducători responsabili de poporul cucerit. În sfârșit, carolingienii franci vânau episcopii romani. Aceștia s-au instalat ei înșiși în pozițiile de episcopi și stareți, cooperând cu concetățenii lor franci și transformându-se într-o poliție asupritoare a poporului pe care aceștia îl mențineau într-o obediență servilă prin instituirea unei religii a fricii. Fără îndoială că tocmai de aceea atâția clerici franci au fost masacrați de către galo-romani în timpul Revoluției.“

Această viziune ar putea părea excesivă, dar ea este singura care intră în rezonanță cu cea a lui Grasset d’Orcet, care considera că istoria Franței a fost modelată de către două curente, două „ rase „ antagoniste și complementare: frigienii (țărani, închinători la zeii Soarelui, templierii, iezuiții) și delphienii (aristocrații, castelanii). În cadrul discursului meu, ținut la Rennes-le-Château în ianuarie 2014, am propus să li se atribuie o altă semnificație celor două curente din istoria Franței, adică de a vedea o existență de natură intrinsec fanceză, tacită sau explozivă de-a lungul

epocilor, între cosmogoniile celtice și merovingiene[22].

Susțineam în acest sens următoarele: „Revoluția franceză a constituit în egală măsură culmea vizibilă a confruntării dintre Parohie și Palat, deoarece potrivit lui Grasset d'Orcet, care reia teza lui Nicolas de Bonneville (1788), „ Louis al XVI-lea a fost condamnat la moarte de către un colegiu de iezuiți în februarie 1785. El a fost acuzat de faptul că a renegat legea neamului închinător la Belenus[23]„. Această lege nu era altceva decât Pactul Sfântului Remi între popor și elite, care își are originea într-un pact drudic ce vizează apărarea țăranilor de ravagiile războiului, devenit caduc deoarece ultimii s-au dedat speculației asupra seminței pe parcursul Renașterii„.

Să revenim acum la conceptul de „ franco-latinizare a Ortodoxiei". Îl găsesc pasionant, deoarece el suprapune peste cele două curente din istoria Franței pe cel al creștinismului originar (cel de dinaintea creării Statelor Pontificale) și cel al catolicismului modelat de către dinastia carolingiană. Adică creștinismul originar fiind celtic, țărănesc, colegial (de structură ortodoxă, am putea spune) și catolicismul de obedință castelană (structură verticală).

Nu susțin că aș adera în totalitate la această viziune a lui Jean Romanidès, deoarece în calitatea mea de catolic sunt de părerea că epopeea carolingiană a fost necesară din punct de vedere istoric, ea contribuind la consolidarea Europei în fața diverselor pericole care o amenințau grav.

Totuși, această viziune prezintă un interes special, deoarece ea asigură o platformă comună catolicilor și ortodocșilor. Romanidès scrie: „ Biserica Romei nu s-a separat niciodată de Ortodoxie, ci dimpotrivă, ea a fost distrusă, cucerită prin forță de către franci și de către italienii non-romani și a dispărut. „ Asta l-a determinat pe părintele Fontrier să susțină că, devenind ortodocși, francezii nu fac altceva decât altceva decât să revină la credința strămoșilor lor, ce se întemeiază în întregime pe tradiția sfinților din Provența.

În concluzie, l-aș cita pe monseniorul Philarète: „ Imperiul Roman a fost bilingv; și a-i opune (așa cum se face uneori) pe Părinții latini Părinților greci înseamnă a proiecta asupra trecutului o situație care n-a apărut decât după cucerirea francă și care a văzut confruntarea dintre un creștinism franc, zis latin, și un creștinism ortodox, zis grec. Romanidès vorbea despre Părinții helenofoni și latinofoni ai romanității [...]. Conceptul de romanitate ne permite să situăm în contextul lor adevărat disputele și luptele despre care vorbim. Acest cadru este cel al unității fundamentale a civilizațiile romaice „.

Romanidès ținea foarte mult la proiectul restaurării politice a Imperiului Roman, căruia să i se confere numele de Romanie, proiect în întregime compatibil cu eurasianismul.

Să revenim la discuțiile dintre împărații „ bizantini „ (sau mai curând „ romani „) și papi. Grecii ortodocși aveau temerea că Uniunea ar presupune în realitate desființarea grecilor (revenirea la biserica latină).

Roma le cerea grecilor supunere spirituală, pentru a le acorda în schimb ajutor politic și militar.

Astăzi, însă, trebuie să se înțeleagă că raporturile dintre Est și Vest s-au inversat totalmente. Prima Romă este cea care își va găsi reînnoire spirituală în cea de-a treia Romă, în schimbul unui ajutor politic.

Căci Franța și Occidentul sunt într-adevăr sub dominația radicală a puterilor Întunericului, și este de la sine înțeles că nu se pot elibera niciodată prin ele însele.

Fiind manipulați de puterile atlantiste, balticii, polonezii și ucrainenii și-au asumat riscul de a scufunda din nou Europa în foc și sânge, de a reinstala haosul pe continentul eurasiatic.

În definitiv, în loc să fie o punte între Europa și Asia și să aibă doar prieteni la frontierele lor, aceste țări au devenit un perete, o barieră inutilă, pomenind-se în jurul lor doar cu dușmani în stare să-i aneantizeze.

În ceea ce mă privește, sunt și rămân catolic, apostolic și roman, fidel față de capului familiei noastre. Sunt convins că Papa face totul pentru a pregăti marea reintegrare nupțială și imperială a celor două biserici în a Treia, care în realitate nu este altceva decât prima Biserică, cea de dinainte de 752 și de crearea Statelor Pontificale. Misiunele lui principale sunt: lupta totală contra Băncii Vaticanului, reîntoarcerea colegialității în Biserică, afirmația, potrivit căreia el este „ episcopul Romei „ (în conformitate cu profețiile Sfântului Malachia și a lui Ioan al XXIII-lea),... sunt de față pentru a mărturisi.

De altfel, aceste legături cu secolul al VIII-lea sunt tulburătoare: ultimul papă extra-european în istorie înaintea lui François a fost Grigorie al III-lea sirianul, „ prietenul săracilor și al nevoiașilor „, decedat în 741; primul miracol euharistic al hostiei sângerânde s-a produs în 750 în Lanciano (orașul centurionului Longinus), iar ultimul a avut loc în 1996 la Buenos Aires, în văzul monseniorului Bergoglio!..

Această întâlnire între Papa și Patriarh, profetizată acum douăzeci de ani de către Jean Parvulesco în cartea *Un retour en Colchide*, va fecunda un nou ciclu istoric sub stindardul alb al Fecioarei Maria, Cea care a împlinit destinul terestru prevăzut de Dumnezeu pentru omenire și

care constituie platforma comună cea mai puternică între catolicism și ortodoxie.

Vom lupta și de acum încolo, din toate puterile noastre, pentru „ Schimbarea la Față hristologică imperială“.

Traducere și note de subsol – Iurie și Oana Simona Roșca

---

[22] Merovingian - care aparține primei dinastii de regi ai statului franc

[23] Benelus – zeu al Soarelui în mitologia celtică.

Emmanuel Leroy: Brexit, Trump, Fillon! un fir conductor?

După votul în favoarea Brexit în Marea Britanie la 24 iunie, totul s-a derulat ca și cum agenda mondializării părea abandonată sau în orice caz s-a pomenit cu o aripa frântă.

Prin urmare, dacă însuși perfidul Albion, matricea istorică și ideologică anglo-saxonă, abandonează nava europeană afundată în criza migranților și cea financiară, atunci s-ar putea spune cel puțin că asistăm la o schimbare strategică fundamentală din partea celor care țintesc o guvernare globală. Așadar, din momentul în care arhivele declasificate ale CIA-ului din 2000 arătau legăturile strânse între presupușii „Părinți ai Europei“ Jean Monnet și Robert Schuman cu patronii lor anglo-saxoni, ne-am putea întreba în mod legitim care e interesul mondialiștilor de a lăsa în derivă un instrument prețios de control și aservire a popoarelor.

Însă dacă oligarhia anglo-saxonă sau cel puțin o parte a acesteia a jucat cartea Brexit și a victoriei lui Trump, ne pomenim în situația de a constata un caz de figură ideală pentru a orbi lumea și a înșela chiar și analiștii cei mai lucizi și mai circumspecți.

În realitate, însă, după ieșirea – pentru moment doar teoretică - a Marii Britanii din Uniunea Europeană, victoria lui Trump și cea a lui Fillon, Rețeaua anticonformistă și presa de alternativă cântă osanale pentru ceea ce pare a fi o schimbare radicală de paradigmă, față de care personal sunt mai mult decât dubitativ.

1. Să începem cu Brexit-ul

În mod obiectiv, plecarea „Godon“-ilor[24] din instituțiile europene nu pot decât să-i bucure pe toți apărătorii înflăcărați ai patriilor, întrucât este binecunoscut rolul jucat de Anglia în majoritatea războaielor ce au devastat Europa, și asta după victoria zdrobitoare a armatelor franceze asupra englezilor în bătălia de la Castillon la 17 iulie 1453. Lăsând la o parte falsa politețe, consider că monarhia britanică n-a acceptat niciodată această înfrângere și, mai larg, eliminarea ei de pe continent, și că secole la rând, întreaga sa geopolitică a demonstrat că aceasta nu doar intenționează să recâștige controlul asupra destinelor Franței și Europei, dar dincolo de asta, din moment ce după marile descoperiri geografice a căpătat mijloacele necesare și mai ales după revoluția industrială, aceasta și-a extins influența asupra întregii lumii.

Pentru a-și atinge scopurile, ea a știut să combine supremația maritimă cu dominația financiară, teoretizată în secolul al XVI-lea de către navigatorul englez Sir Walter Raleigh, acesta fiind primul care s-a exprimat în felul următor: „Cel care controlează marea, controlează comerțul mondial; cel care controlează comerțul, controlează bogăția; cel care controlează bogăția lumii, controlează însăși lumea.“

Dar să revenim la Brexit. Am convingerea că vârful piramidei oligarhiei britanice – nu cititorul de rând al ziarului „Times“ – a luat act recent de eșecul strategiei neoconservatorilor americani în ceea ce privește preluarea controlului total asupra lumii după căderea Uniunii Sovietice. Astfel, lumea anglo-saxonă a avut o perioadă de oportunitate relativ scurtă la scara istoriei - 1991/2000 – pentru a pune stăpânire pe Eurasia ca urmare a căderii definitive a Moscovei. Totuși, pe durata mandatelor lui Gorbaciov și Elțîn, stăpânii finanțelor mondiale n-au putut să viseze la niște parteneri mai buni pentru a pune în genunchi ultima țară liberă de pe continentul eurasiatic. Și de fapt, prin jefuirea bogățiilor, amputarea teritoriilor și inocularea în doze mari a otrăvii liberale în venele slave, totul a fost pus în aplicare pentru atingerea visului dement a adepților unei guvernări mondiale.

Dar la răscrucea mileniilor, încetul cu încetul, Rusia s-a trezit și a început să conștientizeze treptat că „partenerii“ occidentali nu doresc atât un parteneriat, cât o capitulare în toată regula. Anumiți autori anti-conformiști, precum Pierre Hillard, în ciuda calității lucrării acestora, susțin în permanență precum că liderii ruși sunt uneltele Sistemului. Personal, însă, consider că realitatea e mult mai complexă și va necesita în timp o analiză mult mai detaliată. Faptul că Vladimir Putin, de exemplu, - deși are o aversiune totală față de ideologie – provine din școala „liberală“ a KGB-ului nu lasă loc de îndoială.

Însă convingerea mea este că inițial geografia, apoi istoria, după care descoperirea treptată a voinței nestăpânite a anglo-saxonilor de a-și subjuga ultimul popor liber de pe continentul eurasiatic l-au determinat pe Vladimir Putin, iar alături de el – majoritatea poporului rus, să conștientizeze adevăratele mize, acesta începând să elaboreze o alternativă la ideologia occidentală. A se vedea la acest subiect remarcabilul articol al lui Aleksandr Dughin asupra cezarismului.

Această deșteptare a Marii Rusii și formidabila modernizare a armatei ruse, realizată doar într-un deceniu, a temperat speranțele anglo-saxonilor și neoconservatorilor de a-și înfăptui cucerirea militară a lumii într-o scurtă perioadă de timp prin impunerea presupusei lor superiorități tehnologice.

Ce legătură ar avea toate aceste întâmplări cu Brexit-ul? Ei bine, pur și simplu atunci când Sistemul se izbește de o rezistență pe care n-o poate învinge, acesta utilizează căi ocolite pentru a-și atinge scopurile. Luând act de superioritatea militară rusă față de tehnologia occidentală, inclusiv față de cea americană, el a revenit la ceea ce știe să facă mai bine, adică la ingineriile financiare și la ceea ce City-ul[25] a început să facă prin intermediul DST-ului .

Pentru a înțelege mai bine logica sistemului, trebuie să avem mereu în minte că oligarhia, Noua Ordine Mondială, clasa superioară mondială, inițiații, marea finanță, numiți-i cum doriți, urmăresc în permanență același scop, și asta de secole, generație după generație: a obține controlul total al întregii umanități. Așadar, Brexit-ul trebuie văzut nu ca o eliberare a unui popor din ghearele mondializării, ci pur și simplu ca o pauză sau mai curând o reorientare a strategiei adevăraților emițători de ordine.

Am putea împinge presupunerile noastre și mai departe, imaginându-ne, de exemplu, că afacerea murdară Strauss-Kahn de la hotelul „Sheraton“ din New York în 2011 a scos în vileag premisele a ceea ce vedem să se manifeste la ora actuală într-o manieră mult mai clară. Trebuie amintit faptul că fostul director al FMI, în conformitate cu anumite competențe ale sale, a urmat o politică de stabilire a drepturilor speciale de tragere, în strânsă legătură cu China și Rusia, situație în care Libia urma să joace un rol inițial important, datorită politicii sale africane și ponderii pe care o aveau rezervele ei financiare prin intermediul fondurilor sale suverane. Dar dacă implementarea acelor faimoase DST[26], dorite de către City, îi conveneau Chinei și unor țări emergente, care tindeau de asemenea să scape de presiunea dolarului, este evident că oligarhia americană nu putea să vadă cu ochi buni evadarea din supremația dolarului, care îi asigură dominația asupra sistemului financiar mondial.

Am putea, deci, presupune că această căderea a șefului FMI a scos în vileag confruntarea dintre anumite cercuri de la City și unele cercuri de pe Wall Street, precum și că Dominique Strauss-Kahn a fost prima victimă de anvergură a ceea ce poate fi văzut ca o sciziune în tabăra globaliștilor, iar în acest război fratricid, în toate sensurile acestui termen, Wall Street-ul și complexul militar-industrial american au fost cei care au repurtat prima victorie. Și această victorie a fost urmată de alta, și anume căderea dictatorului libian, cea de-a doua victimă de anvergură în lupta dintre dolar și ceea ce încă mai reprezintă lira sterlină. Altfel spus, anul 2011 mai poate fi considerat și ca un an al dominației mondiale a complexului

militar-industrial american, reprezentat pe scena internațională de către Hillary Clinton și valeții săi europeni Cameron și Sarkozy. Și asta probabil pentru că ea a servit în mod remarcabil interesele unei părți a oligarhiei americane aflate deja în conflict cu City, care a găsit în persoana lui Hillary Clinton un campion al taberei democrate, menite să apere cu orice preț, inclusiv cu prețul unui război mondial, preeminența Statelor Unite asupra restului lumii. Anume din această perspectivă am putea vedea candidatura lui Trump ca un contra-atac al City, destinat temperării progresive a veleităților de dominație mondială a SUA prin forța brută, prin realinierea puterii americane și supunerea acesteia singurei voințe a matricei londoneze.

2. Să continuăm cu Donald Trump

Există un fapt care a fost mai puțin accentuat, și anume că primul om politic european care s-a întâlnit cu Donald Trump după alegerea acestuia este Mister Brexit în persoană, și anume însuși Nigel Farage, ex-președinte UKIP[27], demonstrând prin asta că forțele care au susținut ieșirea Regatului Unit din UE au fost pe aceeași linie cu cele care l-au susținut pe Donald Trump în SUA.

Cât privește personajul extrem de controversat care este noul stăpân al Casei Albe, informațiile difuzate fiind contradictorii, ar trebui să așteptăm mai multe luni înainte de a vedea cum se va contura în realitate noua politică internă și internațională a Statelor Unite.

Dacă e să pornim de la ceea ce ni s-a transmis pe parcursul campaniei electorale sau de la propriile declarații ale lui Donald Trump – fără a zăbovi asupra aspectelor indecente sau asupra suspiciunilor de viol -, am putea să deducem în mod normal următoarele elemente:

În politica internă:

a) reindustrializarea țării;

b) stoparea imigrației (sud-americane și musulmane);

c) punerea la respect a Wall Street-ului și a Sistemului Federal de Rezerve al SUA;

d) reducerea impozitelor pentru întreprinderi;

e) relansarea printr-o politică de ample investiții în infrastructură;

f) independența energetică prin intermediul gazului și petrolului de șist.

Dacă e să ne reținem la primele trei puncte și dacă acestea vor fi într-adevăr puse în aplicare începând cu luna ianuarie, ar fi vorba în mod

cert de o revoluție, radical diferită față de politica promovată de către Statele Unite de la Jimmy Carter încoace. Dacă e să luăm în calcul faptul că politica americană, începând cu anii 1970, a favorizat în mod evident „offshorizarea“ marii finanțe prin delocalizarea industrială a întregii lumi occidentale, în beneficiul Asiei și al Chinei în particular și prin dezvoltarea simultană de paradisuri fiscale, proiectele lui Donald Trump sunt în mod clar în dezacord izbitor cu această politică de distribuție a bogăției la nivel mondial.

Și ca să spunem lucrurilor pe nume, atunci când o uzină este mutată din Cleveland la Shanghai sau de la Detroit la Kuala Lumpur, ajungem să constatăm următoarele: s-a produs sărăcirea claselor medii și populare americane; s-a înregistrat o îmbogățire a populațiilor asiatice și pe deasupra creșterea considerabilă a marjei de profit a societăților transnaționale și a principalelor bănci care le controlează. Deci, dacă Trump își va menține angajamentele electorale, vom asista la o redinamizare a societății americane în detrimentul marii finanțe internaționale. Va merge oare această voință până la răsturnarea puterii exorbitante a Rezervei Federale și la restabilirea unui capitalism de stat, asemenea celui care a dominat în Statele Unite înainte de 1913, anul creării Rezervei Federale? Viitorul ne va arăta.

Ceea ce deja s-a obținut este faptul că victoria lui Trump a eliberat în mod evident anumite conștiințe din lumea anglo-saxonă, în particular în lumea mass-media, deoarece am început să vedem în presa britanică articole ce repun în discuție versiunea oficială a atentatelor din 11 septembrie, un lucru absolut inimaginabil cu doar o lună în urmă.

În politica internațională:

a) afișarea unei voințe de cooperare cu Rusia;

b) inițierea unor tensiuni cu China prin anunțarea restabilirii unor tarife vamale ridicate;

c) renunțarea la războaiele de agresiune și în particular în cazul conflictului din Siria;

d) repunerea în discuție a acordurilor internaționale privind schimbările climatice;

e) repunerea pe tapet a problemei ridicării sancțiunilor contra Iranului.

Să le luăm pe rând. Voința de a coopera cu Rusia, în special în lupta contra terorismului – sponsorizat la scară largă de către Statele Unite și aliații lor -, este cea mai bună noutate la care putea spera Rusia, ceea ce și explică marea satisfacție exprimată la Moscova după victoria candidatului republican. Este evident faptul că dacă, dimpotrivă, ar fi

câștigat Hillary Clinton, riscurile iminente de declanșare a unui al treilea război mondial nu erau deloc neglijabile și că un șir de semnale alarmante au și fost lansate în ultimele luni în Europa și în Marea Chinei.

Cât privește reluarea tensiunilor cu China, s-ar întâmpla pentru prima dată după sfârșitul anilor 1960 când am asistat la reluarea conflictelor cu Imperiul de mijloc. Încă din perioada lui Nixon relația cordială între China și SUA practic nu a cunoscut hiatusuri, cu excepția tulburărilor create odată cu sfârșitul războiului din Vietnam din 1975. Este important să se țină cont de aspectul respectiv, deoarece acesta e în dezacord cu alianța financiară pe care a angajat-o Londra cu Pekinul, prin intermediul introducerii DST-ului și susținerii Băncii Asiatice pentru Investiții în Infrastructură – altfel zis, o susținere a politicii strategice a Chinei: o centură, un traseu.

În chestiunea războaielor de agresiune este vorba de o turnură majoră (dacă această promisiune va fi respectată) a politicii externe americane de după 1945. În particular, stoparea susținerii de către Statelor Unite a politicii de destabilizare a statelor laice din Orientul Apropiat și Mijlociu și din Africa de Nord, promovată de către Arabia Saudită și Qatar cu ajutorul Fraților Musulmani, ar reprezenta o schimbare fundamentală a strategiei din partea lumii anglo-saxone și, în plus, va demonstra o separare netă între politica Londrei și cea a Washingtonului.

Ceea ce ar fi de reținut în această evoluție este faptul că remodelarea Marelui Orient Mijlociu, elaborată în oficinele neoconsevatoare, care cel mai probabil sunt în legătură cu statul Israel, va cunoaște o stopare bruscă, care deja se conturează prin reluarea alianței manifestate de către Egipt, acesta raliiindu-se luptei contra terorismului în Siria.

Dacă aș fi în locul primului-minstru israelian, aș începe să mă întreb despre alianța reînnoită în 1917 între Lord Balfour și Theodor Herzl.

În ceea ce ține de repunerea în discuție a angajamentelor americane privind acordul COP 21, este vorba aici de o declarație mult mai importantă decât pare. În consecință, în pofida furtunilor mediatice din presa mainstream asupra unanimității între „experți“ și guverne, inclusiv papa, asupra chestiunii încălzirii globale, este interesant de observat că noul președinte american și-a exprimat scepticismul vizând pretinsa încălzire a pământului. După ce am examinat originea acestei farse, precum și larma mediatică fenomenală care o acompaniază, consider că am putea cădea de acord că aici este vorba de o nouă

escrocherie, de această dată de anvergură planetară, menită să ne facă să acceptăm faptul că în anii viitori va trebui să plătim noi taxe – ghiciți cui anume? – pentru a avea dreptul să respirăm un aer „sănătos“.

Și, în sfârșit, în ceea ce privește poziția lui Donald Trump asupra acordului cu Iranul, mărturisesc sincer că mă pierd în supoziții. A vrut el oare să îmblânzească lobby-ul sionist în cadrul alegerilor prezidențiale? Oare a pus el în aceeași torbă regatul wahhabit, ISIS/DAESH/EI, Frații Musulmani și Republica Islamică Iran? Este el pe punctul să aplice politica Israelului, având în vedere relația lui strânsă cu Beniamin Netanyahu? Singurul lucru cert este că geopolitica își are regulile sale și că mi se pare dificil să se împace o politică de alianță cu Rusia pentru eradicarea terorismului, în particular în cazul teatrului de operațiuni din Siria, cu o politică agresivă de reluare a acordurilor cu Iranul, ținându-se cont de faptul că ultimul este un actor major în lupta împotriva otrăvii islamului integrist în acțiune în Irak și în Siria.

În orice caz, chiar dacă nu suntem la capătul surprizelor pe care ni le rezervă alegerea lui Trump, este cert faptul că ascensiunea lui constituie o schimbare tectonică majoră, efectele căreia încă n-am reușit să le estimăm până la capăt, în mod special în Europa și în particular în Franța.

3. Să încheiem cu Fillon

Este foarte probabil că victoria acestuia la alegerile primare ale dreptei sunt în legătură directă cu victoria lui Donald Trump, ultima fiind o consecință logică a Brexit-ului.

Punctul comun care unește aceste trei surprize ale ultimelor luni este prăbușirea completă a instituțiilor de sondare a opiniei publice și a mass-media dominante, care în toate trei cazurile au dat de-a valma câștig de cauză taberei adverse. Prima constatare care e în consonanță cu ideea de sciziune în sânul taberei mondialiștilor, voința de schimbare strategică, afișată de către o facțiune a oligarhiei, n-a fost luată în seamă de către canalele obișnuite cu difuzarea gândirii unice. Această afirmație merită să fie temperată prin excepțiile notabile din presa anglo-saxonă, dar – vai! - nu și din presa conformistă franceză, aliniată în totalitate la vechile standarde ale mondializării 1.0. Va trebui să i se explice că s-a trecut la versiunea 2.0 și că aceasta include anumite reverențe față de personaje atât de atipice cum e Trump și atât de insipide cum este Fillon.

A doua constatare: se pare că puterea rețelelor sociale de a crea

valuri puternice sau de a inversa tendințele începe să-și producă efectele. Începând cu anul 2003 și revoluția color ce a determinat căderea președintelui Șevarnadze în Georgia și până în zilele noastre, rețelele sociale s-au dezvoltat în mod considerabil, iar influența asupra creierilor exercitată de către aceste rețele a cunoscut un salt enorm. Impactul este mult mai puternic decât al rețelelor militanților de tipul Avaaz, binecunoscut pentru finanțarea de către George Soros; de acum încolo este posibil de a încărca întreg spațiul virtual cu dezinformare sau cu informații părtinitoare pentru a ruina o candidatură (Alin Juppé), inclusiv prin intermediul canalelor de Internet anticonformiste.

În ceea ce privește poziția lui François Fillon contra avortului sau în favoarea acestuia, ar fi bine să ne amintim de fabulele lui La Fontaine: „Sunt o pasăre, priviți-mi aripile, sunt un șoarece, trăiesc ca guzganii…“

Fără a intra în această dispută, care nu mă interesează deloc, fie că ar fi vorba de o postură sau de o impostură, mi se pare mult mai interesant să înțelegem de ce Fillon l-a învins pe Juppé, în timp ce totul părea să indice că Sistemul în versiunea lui franceză votase pentru primarul de Bordeaux deja de mai multe luni. Mai mult decât atât, calchierea după Brexit și alegerea lui Trump mi se pare destul de valabilă; și de această dată ne aflăm în fața a ceea ce pare a fi o ruptură în sânul Sistemului sau o facțiune pe care o numim arheo-americană sau clintoniană, dacă doriți, care îl susține pe Juppé (vechiul Young leader), în timp ce o altă facțiune, pe care am putea-o numi neoglobalistă, a înțeles – sau a fost informată în mod corespunzător – că strategia s-a schimbat și că de acum încolo ar trebui să-și schimbe direcția.

Și ceea ce ne mai deranjează în cazul lui Fillon e faptul că acest insignifiant om politic de provincie este fiu spiritual al lui Joël Le Theule, fost deputat din partea Sarthei, care l-a și introdus pe François Fillon în farmecele și chinurile vieții politice franceze.

Și iată că ne-am pomenit cu acest viitor președinte cvasi-desemnat, ex-gaullist social, transformat în dublu ultra-liberal și foarte conservator de când cu viitorul său omolog de dincolo de Atlantic Donald Trump.

Acum este clar că François Fillon, având susținerea oficială a mediilor catolice de la „Le Manif pour tous“[28] , cu excepția unui accident oricând posibil, vede alegerile prezidențiale din anul viitor aproape câștigate și că vom avea un guvern ultra-liberal și ultra anti-social în exercițiu, spre marea satisfacție a păpușarilor care trag de sfori. Și pentru a vă arăta că este dificil de a te afla în acest coș de crabi, puneți-vă un pic în locul lui Alain Juppé, căruia personaje importante i-au declarat cu certitudine, de cel puțin doi sau trei ani, că acum va fi rândul lui să guste

din deliciile puterii și care, după toate acestea, l-au anunțat brusc că, după toate câte au fost, nu el va fi alesul, ci altul, al cărui profil se potrivește mai bine politicii care se dorește a fi promovată sau evoluției mentale pe care o cunoaște țara. Și dacă ați citit cu atenție notițele făcute de „French-American Foundation“, ați observat că un oarecare Henri de Castries (director general al AXA[29]) a fost membrul (promoția 1994) acesteia și că a fost, deci, foarte apropiat de Alain Juppé în calitate de „co-Young leader“.

Dar Henri de Castries, descendentul marchizului de Sade, potrivit descrierii sale de pe Wikipedia, este în același timp, începând cu 2011, conducătorul grupului Bilderberg, acesta revendicându-și fără nici un complex apropierea sa specială cu noul patron al dreptei republicane, și asta după ce a susținut, ca de obicei fără nici un minim complex, candidatura lui François Hollande în 2012.

În concluzie, mi se pare important să privim toate evenimentele care au survenit cu o maximă circumspecție și se cuvine, mai ales, să nu ne lăsăm abuzați de declarațiile de circumstanță sau de către trișorii puși să ne deturneze atenția de la ceea ce se întâmplă într-adevăr. Sistemul este mare maestru în arta de a manipula lumea.

Există în mod clar o schimbare de strategie în vârfurile elitelor mondialiste și, foarte probabil, o luptă pe viață și pe moarte între facțiunea arheo-americană și cea neoglobalistă este în desfășurare. Majoritatea elitelor franceze, în particular cele mediatice, încă n-au înțeles rațiunile și mizele acestor schimbări. Se cuvine să fim de o luciditate extremă în lunile care vin, deoarece schimbările vor fi profunde și brutale. În aparență, ideile conservatoare, revenirea la tradiție, consolidarea națiunilor și a identităților vor fi ridicate în slăvi. Dar este bine să nu se uite că Sistemul este inamicul declarat al patriilor, al popoarelor și al tradițiilor.

Scopul lor este să ajungă la o dominație absolută asupra unei umanități dezrădăcinate, fără memorie și la înrobirea acesteia prin controlul total asupra minților. Rețelele „sociale“, banii „digitali“, transhumanismul omul bionic… iată câteva elemente din proiectul lor, iar eu unul nu consider că Brexit, Trump sau Fillon sunt de natură să împiedice acest dezastru anunțat. Asta doar dacă Sfânta Rusie nu va continua să joace rolul „micului sat galez“, care încă mai rezistă și va rezista întotdeauna în fața invadatorilor… Cine știe?

Decembrie 2016

Traducere și note de subsol -
Iurie și Oana Roșca

[24] Godons - fr. - peiorativ pentru englezi.

[25] City – centrul financiar al Imperiului Britanic, care se află în miezul finanței mondiale.

[26] DST - Drepturile speciale de tragere sunt moneda virtuală a Fondului Monetar Internațional, conceput ca înlocuitor al standardului aurului.

[27] UKIP – Partidul pentru Independența Regatului Unit.

[28] Le Manif pour tous – grup de asociații ce pledează pentru valorile familiei.

[29] AXA – unul dintre cele mai importante instituții financiare la nivel mondial.

„Atunci când negustorul îi ia locul aristocratului, apare liberalismul“

Interviu realizat de Roman Bogoslovki cu Natella Speranskaia

Ocaziile de a comunica cu un filosof adevărat sunt extrem de rare. Mai ales dacă este vorba de o domnișoară de 29 de ani. Am dialogat cu o deosebită plăcere, vorbind despre politică și cultură, conservatism și liberalism cu Natella Speranskaia, filosof, coordonator de proiecte politice și culturale, director al departamentului de planificare strategică al Mișcării Internaționale Eurasiatice.

– Natella, știu că dumneavoastră promovați ideea a ceea ce se numește „a Patra Teorie Politică“. Vă rog să ne vorbiți despre asta. Și tot aici: de ce primele trei – înțeleg că e vorba de liberalism, comunism și naționalism – nu mai pot fi reformate sau completate, ci neapărat urmează să fie date la o parte?

– Secolul XX a fost arena luptei ideologice dintre cele trei teorii politice de bază – liberalismul, comunismul și național-socialismul (fascismul). Național-socialismul, care apăruse mai târziu decât alte doctrine, a fost primul care a suferit o înfrângere totală, dar și modelul sovietic s-a prăbușit sub presiunea teoriei liberale. De aici reiese că niciuna dintre ideologiile înfrânte nu ne poate servi drept punct de pornire. Nu are nici un sens să ne întoarcem înapoi și să revenim la strategiile ce și-au arătat impotența. Orice încercare de a reforma sau completa ceva vor conduce spre un rezultat nul. Cea de-a Patra teorie politică, fondatorul căreia este Aleksadr Dughin, apare ca urmare a ieșirii dincolo de limitele celor trei doctrine politice amintite aici. Acolo unde matricea liberală continuă să domine, dimensiunea politică propriu-zisă dispare. Ea este înlocuită de către sfera economică, unde nu există prieteni și dușmani, ci doar concurenți și oponenți. Iar acolo unde dispar noțiunile de „prieten-dușman“, care definesc însuși Politicul, se produce nivelarea dimensiunii existențiale a politicii. De fapt, liberalismul conduce spre neutralizarea și depolitizarea învățământului, economiei, precum și a altor domenii. Această doctrină a pervertit în mod sistematic toate reprezentările și modelele politice din trecut. Suntem nevoiți să avem de a face cu substituirea sensurilor. Nietzsche remarca pe bună dreptate: „Instituțiile liberale încetează imediat să mai fie liberale chiar din clipa

când acestea sunt ocupate: după care nu există dușmani mai răi și mai radicali ai libertății decât instituțiile liberale. Se știe până unde ajung acestea: ele plasează mine sub voința de putere, ele reprezintă nivelarea ridicată la rang de morală a munților și a văilor, ele fac din om o ființă mică, fricoasă și desfrânată, – ele reprezintă de fiece dată triumful spiritului de turmă“. Toți cei care se află până în prezent sub stăpânirea unei orbiri politice, se încăpățânează să vadă în liberalism calea spre libertate. Dar drumul respectiv le va fi semănat cu crâncene dezamăgiri.

– În ce mod și când anume se planifică implementarea practicii în baza celei de-a Patra teorii politice?

La fel ca și grecii antici, personal nu vad vreo ruptură între theoria și praxis și, firește, nu consider că este corect ca cele două noțiuni să fie contrapuse. Anume ideile sunt cele care formează contururile viitoarelor evenimente, exercită o influență hotărâtoare asupra mersului istoriei. O practică lipsită de orice fundament teoretic reprezintă doar un gest haotic cu urmări dintre cele mai imprevizibile. Teoria și practica trebuie gândite ca un tot întreg, nu ca două domenii incompatibile.

– Atunci vă adresez o astfel de întrebare: este oare posibilă la ora actuală existența unei filosofii fără politică și a unei politici fără filosofie? Știu că dumneavoastră sunteți adepta unei sinteze dintre cele două discipline. Însă, iată, de exemplu, filosofia lui Jakob Böhme nu are nevoie de o suprastructură politică, iar politica anarhiștilor m-aș îndoi să aibă nevoie de o fundamentare filosofică specială (desigur, aș putea să și greșesc). Nu cumva încercați să forțați o sinteză a ceva a priori imposibil de sintetizat?

– Mă tem că astăzi totul este posibil: o politică fără filosofie, o filosofie fără politică, chiar și o politică fără politică, oricât de straniu ar putea părea. Personal numesc perioada istorică actuală drept Interregnum, „interval între două domnii“, atunci când vechea paradigmă de viziune asupra lumii deja a suferit înfrângere, iar una nouă încă n-a reușit să se constituie. Această reținere metafizică este conjugată cu haosul, în pofida căruia noi, asemenea primului om, încercăm să dăm nume tuturor lucrurilor. Este un timp al unei rupturi totale și al inadmisibilității unor alianțe. Aveți perfectă dreptate, sunt adeptul unei sinteze între filosofie și politică, dar pentru a vă răspunde la întrebare, trebuie să explic ce anume vom avea în vedere prin termenul politică. Vorba e că viziunea tradițională (ca, de exemplu, cea a vechilor chinezi) vădește o legătură profundă între filosofie, politică și artă. Această

legătură este strict condiționată de către coincidența principiilor de gândire estetică, politică și filosofică. Indiscutabil, politica în înțelesul ei de azi, trivializat, nu are nicio tangență cu înaltele sfere ale esteticii sau filosofiei. Dar cum înțelegea Politicul Platon? Drept temelie a învățăturii lui politice servea teoria ideilor, politica fiind urcușul spre principiile fără nume. Filosoful se prezenta întotdeauna ca și conducător; mai mult, numai un filosof putea și trebuia să conducă. Astăzi s-a pierdut definitiv orice reprezentare despre politică, de aceea pentru majoritatea oamenilor acest cuvânt devine sinonimul vulgarității cinice, a minciunii și murdăriei. Cu părere de rău, despre politica modernă nici nu se poate spune altceva. La fel se prezintă și filosofia modernă. Dar, așa cum înțelegeți, personal insist asupra unei sinteze totalmente diferite.

– Vom reveni la Platon ceva mai târziu. Acum vă rog să ne spuneți cum înțelegeți dumneavoastră personal noțiunea de Dasein? Este vorba despre una dintre cele mai enigmatice noțiuni din filosofia occidentală, după părerea mea. În cursurile sale despre Martin Heidegger, Aleksandr Dughin, în opinia mea, descrie și explică această noțiune mai bine decât orice dicționar (poate chiar mai bine decât însuși Heidegger). Și încă ceva: am înțeles corect faptul că anume Dasein-ul stă la baza celei de-A Patra Teorii Politice?

– Aveți perfectă dreptate, Aleksandr Dughin a făcut cea mai completă descriere a acestei noțiuni fundamentale și e puțin probabil să pot adăoga ceva substanțial la cele spuse de învățătorul meu. Însă dumneavoastră mă întrebați de asemenea și despre înțelegerea mea personală a noțiunii de Dasein. Aș spune că Dasein este ceea ce conștientizează apropierea „nopții zeilor“, aflându-se la frontiera dintre ființă și neființă. Este revelația, lovitura inițiatică a fulgerului. Aici simplificările sunt cel mai puțin necesare. Ignotum per ignotius (lat.- necunoscutul prin ceva și mai necunoscut), cum spuneau filosofii antici . Atunci când Aleksandr Dughin s-a întrebat care anume este subiectul cele de-a Patra filosofii politice, el l-a definit ca Dasein. În liberalism drept subiect apare individul, în comunism – clasa, iar în fascism/național-socialism – rasa și statul. În cazul celei de-A Patra Teorii Politice este vorba despre un alt tip de gândire politică, despre dimensiunea existențială a politicii, unde nu mai e loc pentru subiecții vechilor ideologii. Dacă doriți, prin intermediul Dasein ajungem la principala alegere între das Man și Selbst, dacă e să apelăm la terminologia lui Heidegger.

– O întrebare nițel cam naivă: prin ce se deosebește Dasein de

noțiunea de Divinitate, Dumnezeire, Dumnezeu? Atunci când subiectul și obiectul sunt anulate și violate, ce mai rămâne? Dumnezeu, oricum l-ai numi, nu-i așa?

– Într-adevăr, n-aș putea spune că e o întrebare naivă... Cred că dacă vom porni de faptul că Dasein-ul reprezintă ceva finit (el încheindu-se în momentul în care devine existență-spre-moarte), atunci această noțiune va fi greu de aplicat pentru Dumnezeu. Aleksandr Dughin compara Dasein-ul cu o săgeată, aruncată în direcția chipului Ultimului Dumnezeu, der letzte Gott, comparația respectivă, în opinia mea, fiind foarte reușită. Nu sunt specialist în filosofia lui Heidegger, de aceea concluziile mele nu pretind la nimic deosebit.

– Natella, ce este Tradiția și cine este „Omul care aparține lumii Tradiției"?

– Stricto sensu, Tradiția este „transmiterea" inițiatică a eternelor și imuabilelor principii ale moștenirii spirituale a umanității, care s-au păstrat la toate etapele desfășurării procesului hieroistoric. Deseori ea este considerată a fi sinonimă cu Philosophia Perennis și este confundată cu tradiționalismul. Dacă prima asociere este îndreptățită, cea de-a doua necesită anumite explicații. Tradiționalismul a apărut ca reacție la desacralizare și la ruperea relației cu Tradiția, situându-se de la bun început în opoziție față de lumea modernă. Mark Sedgwick în cartea sa *„Împotriva lumii moderne: Tradiționalismul și istoria intelectuală secretă a secolului XX"* a descris în detaliu istoria apariției mișcării tradiționaliste, ale cărei exponenți de frunte au fost Rene Guenon, Julius Evola, Ananda Coomaraswamy, Frithjof Schuon, Titus Burckhardt etc. Anume lui îi aparține ipoteza nelipsită de interes, potrivit căreia Guenon a preluat concepția Philosophia Perennis din neoplatonismul renascentist. Fiind interesată de asta, am încercat să găsesc originile tradiționalismului în epoca Renașterii și, într-adevăr, le-am descoperit în viziunile lui Marsilio Ficino și Pico della Mirandola. Încă o eroare gravă o reprezintă reducerea Tradiției la o sumă de cutume și obiceiuri. Aceeași pierdere a sensului s-a produs și în cazul percepției asupra „mitului", care s-a transformat întro „poveste", „scornire". Trebuie pus capăt acestei stări de lucruri.

Omul care aparține lumii Tradiției este omul care nu și-a pierdut sentimentul sacrului, despre care omul modern a încetat să mai aibă chiar și cea mai vagă bănuială.

– Atunci haideți să ne deplasăm spre un context ceva mai politic.

Noțiunea de „conservatism“ deseori este asociată cu „strămoșii bărboși“, cu obscurantismul, cu negarea progresului. Să-i fie oare cuiva convenabil să trateze anume în acest fel noțiunea respectivă? Cine este în realitate un conservator?

– Șirurile asociative ale majorității oamenilor nu mă mai miră demult. Se creează impresia că oamenii s-au dezobișnuit să înțeleagă până și semnificația acelor cuvinte, cu ajutorul cărora comunică zilnic între ei. Atunci când pronunțăm cuvântul „om“, unul se gândește la individ, altul – la personalitate, un al treilea – la încă ceva. Inversarea sensurilor te face de fiece dată să tălmăcești de la început orice noțiune. Baza conservatorismului o reprezintă religiile tradiționale (pentru Conservatorismul rus – Ortodoxia, pentru cel occidental – Catolicismul). Este vorba despre apărarea și păstrarea valorilor spirituale și intelectuale, dar în nici un caz despre tendința spre modele escapiste de comportament (evadarea în trecut) și spre obscurantism. Conservatorul este întotdeauna un tradiționalist, care se opune declinului și degradării lumii moderne. Dar el nu este un paseist, care ar lupta pentru trecut. . El este tradiționalist, care veghează permanența și eternul. Amintiți-vă de renumitul George-Kreis, cercul poetului Stefan George format din intelectuali-platonicieni, care își sfidau deschis epoca, ocupând o poziție conservatoare. Aceștia erau esteți, gânditori, poeți care înțelegeau corect esența conservatorismului.

– Conservatorismul presupune o structurare ierarhică strictă a societății. Să apelăm la exemplul lui Platon cu Statul Ideal: conducătorul-filosof, aristocrația, poporul. Dar puțini sunt cei care ar dori de bună voie să fie „popor“ . Cine ar fi cel căruia i-ar plăcea ca o oarecare aristocrație să hotărască în locul lui ce să facă – să coase toată viața cizme sau să care cărbune? Oare asta nu e tiranie, nu e separare în cei care „au dreptul“ și cei care sunt niște „făpturi tremurânde“?

– Aici nu este vorba despre plăcere. Oare cineva s-ar apuca să conteste faptul că noi venim în această lume având sarcini ontologice diferite, iar ocupând un loc străin, nu vom reuși să atingem perfecțiunea în niciuna dintre acestea? Atunci când negustorul îi ia locul aristocratului, apare liberalismul, deoarece acesta începe să aplice principiile dintr-un domeniu (economia) acolo, unde acestea nicidecum nu pot fi aplicate. Atunci când cizmarul, în loc să se ocupe de meseria lui, se pretinde un nou Rafael, apare arta modernă și compania unui Jeff Koons etc. Atunci când filosoful-conducător în virtutea împrejurărilor se pomenește atras în

niște procese, ce-l îndepărtează de la vocația lui directă, avem de a face cu societate modernă, deoarece locul lui îl ocupă brutarul „încoronat“. Apropo de discuția despre conservatori. Conservatorul i se opune anume unei astfel de societăți. De altfel, castele lui Plato reuneau oameni nu în funcție de datele native, ci exclusiv în baza etosului, anume în asta constând deosebirea lor radicală față de castele indiene.

Tirania este posibilă doar în acea societate, unde la putere ajunge nu un rege-filosof, ci o parodie la acesta, un anti-filosof, un anti-politician. Potrivit lui Platon, dintre toate formele de guvernământ (timocrație, oligarhie, democrație și tiranie), cea mai proastă era anume tirania, ea reprezentând ultimul stadiu al degradării Statului Ideal.

– Natella, reiese că liberalismul este la ora actuală o noțiune strict economică? Liberalismul este anume economia de dreapta. Iar realizarea lui în politică reprezintă fie democrația (și atunci avem liberal-democrația), fie conservatorismul (și atunci avem liberal-conservatorismul). Altfel zis, această noțiune induce în permanență confuzii. Vă rog să ne spuneți ce este liberalismul în starea lui actuală?

– În starea lui actuală liberalismul este cangrena de pe corpul politicii, care a devenit cauza intoxicației în masă. Dar nu e cazul să reducem liberalismul doar la economie. El este în primul rând o ideologie. Și ca orice ideologie liberalismul constiuie un instrument de luptă periculos.

– Bine. Dar atunci când spuneți că în arta modernă pretutindeni se observă o hegemonie liberală, ce aveți în vedere?

– Liberalismul a transformat cultura întrun instrument politic. În momente de conflicte acute ce vizează teme de actualitate, cei care se grăbesc să se pronunțe sunt tocmai „oamenii de artă“, atrăgând în felul acesta auditorii largi formate din oameni la fel de analfabeți politic, gata de recepționarea non-critică a informației ieșite din gurile idolilor acestora. Treptat are loc „politizarea artei“, în timp ce trebuie să aibă loc „estetizarea politicii“. De fapt, este vorba de o politizare liberală. Vedem spectacole în care pe neprins de veste apar remarci legate de diverse chestiuni politice, plăsmuiri literare lansate la țanc etc. Încercați să declarați deschis că sunteți antiliberal și în același timp să realizați vreun proiect de anvergură. Orice subiect politic de actutaliatte devine o hârtie de turnesol: Pussy Riot, Charlie Hebdo, Maidan. Multă lume preferă să păstreze o neutralitate afișată și să discute chestiunile politice doar în

cercuri restrânse cu oameni de încredere, asta pentru a nu se confrunta cu presiunea publicului liberal. Să am iertare, dar cultura seamănă din ce în ce mai mult cu un câmp de bătălie dintre ideologii.

– Recent a decedat scriitorul Valentin Rasputin. Un alt scriitor, Dmitri Bâkov, a reacționat la acest eveniment printrun articol destul de neunivoc. Însă nu vom supune analizei textul respectiv, am vrut doar să citez ceva din articolul cu pricina cu titlu de exemplu și de ilustrare pentru întrebarea mea. Primul citat: „ Iar acum, de ce n-am spune lucrurilor pe nume? Rasputin reprezintă un exemplu al faptului cum o idee falsă, plină de ură față de oameni, a ucis un talent de primă mărime, cum îmbrățișarea unei concepții impuse a desfigurat un umanist, un psiholog, un intelectual.“ Iar al doilea citat e de la sfârșitul articolului: „Și poate dacă cineva ar compara proza timpurie și cea târzie a lui Rasputin, acesta ar înțelege mai bine cu ce se termină ideologia și practica naționalismului rusesc“. Iar acum iată și întrebarea: oare nu ne-am întrecut cu măsura, jucându-ne de-a „magnetismul politicii“ față de figura autorului, a creatorului? În fond, ce contează care anume sunt ideile și principiile împărtășite de un artist sau altul, de vreme ce este destul să îi deschizi cartea (asculți un disc, privești un tablou etc.) și simți cum te trec fiorii? De ce am încetat să privim arta în starea ei pură?

– Nu știu ce aș putea să vă spun… Vorba e că personal am luat în serios sfatul lui John Ruskin și caut să nu-mi pierd timpul cu niște cărți sau articole de o valoare modestă. Tocmai de aceea, firește, nu am cunoștință de textul lui Dmitri Bâkov. Dar judecând după fragmentele pe care le-ați citat, autorul s-a obișnuit să abordeze analiza literară fiind înarmat cu o prismă liberală, ceea ce nu mă miră deloc. Atunci când am avut ocazia să citesc romanele intelectualului liberal Umberto Eco, oricât ar părea de straniu, încercam să îl privesc din cu totul altă perspectivă, apreciind nu apartenența lui la tabăra adversă, ci măiestria lui deosebită de a crea lumi artistice.

– E clar. Atunci să venim mai aproape de cărți. Natella, în cartea dumneavoastră „Dionis cel urmărit „ una dintre noțiunile-cheie este cea de titanomahie. Vă rog să clarificați despre ce este vorba. Este o trimitere la Hesiod?

– Descrierea Titanomahiei sau a luptei dintre zeii olimpici este făcută în „Teogonia“ lui Hesiod. Titanomahia-Gigantomahia-Tithonia sunt unite de un singur motiv – confruntarea dintre zei și forțele ctonice. Așa

cum am reușit să clarific pe parcursul cercetărilor mele, Pherecydes din Syros avea cunoștință despre evenimentul ce a precedat Titanomahia, atunci când zeii și titanii au luptat de aceeași parte împotriva șarpelui Ophion. Am marcat această bătălie ca Ophionomahie sau lupta contra Șarpelui. În toate cazurile este vorba despre evenimente metaistorice (analogia acestora poate fi găsită și în alte tradiții: lupta dintre Hristos și Antihrist, a zeilor Deva și Asura, Ormuzd și Ahriman). Potrivit orficilor, omul a fost creat de către Zeus din cenușa titanilor nimiciți, ucigașii zeului Dionis, de aceea natura lui este dual: partea lui inferioară, titanică, trupească coexistă în el cu partea divină, dionisiacă, superioară. Astfel, omul se află încă de la începuturi în fața alegerii: zei sau titani, Olimp sau Ophrys, Dionis ori ucigașii lui Dionis. În secolul XX a apărut cartea *Miturile Greciei* de Friedrich Junger, o lucrare pe care aș putea să o numesc cu tărie drept una inițiatică, deoarece autorul ei nu doar a ajuns la reconsiderarea „Teogoniei“ lui Hesiod, ci a inserat în cartea sa propria experiență interioară a unui gânditor care riscă cu adevărat.

Titanomahia îmi domină toate gândurile, caut cu frenezie punctul de intersecție dintre mit și istorie, ghicind în acestea semnele reîntoarcerii lui Dionis. Având în vedere interesul meu pentru greci, este greu de imaginat că aș putea fi indiferentă față de „nervul“ întregii paradigme a gândirii grecești. Din perspectiva Titanomahiei devine clară soarta civilizației Europei Occidentale, esența sentinței „Dumnezeu a murit“, dezbaterile despre „sfârșitul filosofiei“, viitoarea renaștere a culturii ruse.

– Perfect. Ne-am apropiat de întrebarea ce este sau cine este Diavolul? Cum se manifestă acesta și prin ce este periculos? Astăzi este atât de în vogă să fie luat în râs... Poate că acesta nici nu există?

– „Eu am canonizat râsul: deci învățați să râdeți, o, voi, oameni superiori!“, așa îi învăța Nietzsche pe oamenii superiori să înțeleagă râsul divin, în ritmul dansului ușor, al lui Dionis. Însă nici chiar Nietzsche n-ar fi chemat la luarea în derâdere a Diavolului: cu acesta, ca și cu Dumnezeu, filosoful avea raporturi speciale. Ultimii oameni (chiar cei care „stau și clipesc din ochi“) s-au învățat să râdă de orice le este greu să înțeleagă, dar anume asta le e natura. Fiecare este liber să creadă despre Diavol orice, însă e puțin probabil ca cineva dintre noi să îl cunoască. Pentru mine Diavolul este concentrarea forțelor titanice, iar cu acestea eu mă aflu în stare de permanentă luptă, uneori hotărându-mă la un tangou mortal.

– Natella, și ultima întrebare? O femeie-filosof este mai curând o

raritate. Însă despre dumneavoastră se știe foarte puțin. În Internet nu există nici măcar biografia dumneavoastră oficială. Asta conduce spre gândul despre „ștergerea intenționată a poveștii personale“. Vă rog să lămuriți acest aspect.

În viața omului poate surveni un moment când persoana lui încetează să se epuizeze prin totalitatea datelor despre ziua și locul nașterii sale, activitățile anterioare, vârstă, sex, nume. Toate acestea se transformă întrun balast inutil, întro mască ce i-a distorsionat trăsăturile feței, care se schimbă neîncetat. Se produce ruptura cu nivelul biografic și trecerea la cel arhetipal. Deloc întâmplător în cartea *Dionis cel urmărit* apare acel „noi“, iar nu „eu“. „Eu“ a devenit un spațiu prea îngust pentru gândul meu. Continui să-l folosesc în vorbire mai curând din obișnuință. Cum credeți, de ce Joséphin Péladan a devenit Sâr Mérodack, iar baronul Georg Philipp Friedrich von Hardenberg a intrat în istorie ca Novalis? De ce Fernando Pessoa și-a creat un număr atât de mare de heteronimi și cu ce scop și-a nimicit biografia maestrul Fucanelli? Ștergerea istoriei personale se produce atunci când această istorie nu mai e în stare să mai relateze despre tine nimic. Prinzi a percepe orice eveniment din viața ta personală ca pe niște povești despre oameni străini ție, fără a încerca nici interes, nici supărare. Personal nu mai văd demult nici un rost în propriami biografie. Și poate că ar fi cazul să o transcriu pe o foaie curată, așa cum a făcut-o Tamara Łempicka, dar am considerat că despre viața mea interioară (și doar aceasta e importantă) cărțile vor spune mult mai bine decât colecția de amintiri despre evenimentele vieții exterioare. Așa sau altfel, florile vii sunt întotdeauna cele de preferat unui ierbar.

Iurie Roșca: „Un stat mic trebuie să aibă în primul rând diplomație extraordinară, înțelepciune și capacitate de negociere, nu retorici agresive“

(interviu pentru postul Europa Liberă)

Europa Liberă: Dacă facem bilanțul celor 25 de ani de independență a Republicii Moldova, ce a fost bine și ce a fost rău în statul acesta?

Iurie Roșca: „Am fost și noi parte a unui context regional și internațional, am obținut independența. Am fost naivi, nu am avut experiență de stat, ca toată lumea din spațiul ex-comunist. Am încasat foarte multe bile negre în tot ce ține de construcția statală și dezvoltarea economică. Și acum cred că, după 25 de ani, vine perioada unor concluzii, a însușirii unor lecții. Pentru că facem greșeli atâta timp cât ele nu se transformă în lecții. Dacă devin lecții, poate, crizele pe care le-am traversat și le traversăm și la ora actuală pot să devină un bun prilej pentru relansarea noastră, pentru regândirea, reinventarea Republicii Moldova.“

Europa Liberă: E acum Moldova pe marginea prăpastiei, așa cum spun mulți oameni și din interior, și din exterior?

Iurie Roșca: „Tot ce știm noi din istoria recentă a Republicii Moldova într-adevăr arată că aceasta este cea mai dificilă perioadă a societății noastre sub aspect politic și economic. Ni se părea că mai rău nu se poate. Iată că e loc și de mai rău. Simplu de tot: s-a schimbat totul, în ultimii vreo zece ani, poate mai puțin. Dacă acum două decenii, chiar și mai puțin, puteai să fii relevant electoral, având capacități, program, discurs, fiind polemist ș.a.m.d., acum, dacă nu ai bani, nu ai ce căuta, nu ai nicio șansă la alegeri.“

Europa Liberă: Dar banul strică omul, inclusiv atunci când e cumpărat votul cetățeanului.

Iurie Roșca: „E o situație care nouă ni se pare atipică, dar, din nefericire, ea este absolut tipică pentru toate societățile capitaliste. Și în America de ce Trump și nu altul? Este Trump cel mai deștept american? Cred că nu. Are bani. În România nu este altfel. În Ucraina nu este altfel.“

Europa Liberă: Dar să ne uităm în curtea noastră, totuși.

Iurie Roșca: „Păi, nu de aceasta zic? Să nu ne panicăm și să nu ne

izolăm cu „ochelari de cai“, crezând că numai în Republica Moldova avem la guvernare oligarhi și cei care conduc „balul“ sunt cei mai bogați oameni din Republica Moldova. Peste tot, cu mici excepții, care sunt absolut atipice și confirmă regula, lucrurile sunt la fel. Poate, în alte părți situația economică e ceva mai, în aparență, mai bună, dar peste tot discrepanțele sociale cresc, inegalitățile economice cresc, numărul celor hiperbogați se reduce, numărul celor săraci se extinde peste tot.“

Europa Liberă: Dar se zice că într-o țară săracă să fii om bogat e foarte greu.

Iurie Roșca: „Dacă furi și dacă corupi tot ce mișcă, tot ce înseamnă instituțiile care răspund de anchetă penală, procuratură în special și justiție, ești „tătic“, că nu ai nicio problemă. Dacă este o rețea de tip mafiot, care e legată cu politicul, cu businessul negru și cu organele de drept, s-a încheiat lanțul și nu ai ce face.“

Europa Liberă: S-a făcut business din politică?

Iurie Roșca: „Bineînțeles, una la mână. Doi, politicienii au devenit foarte insipizi, incolori și inodori. Nu există persoane relevante care să aibă un discurs public cât de cât coerent, să aibă ideologii, cum eram noi pe vremuri, când era bunica fată mare, eram diferiți, cu naivitățile și limitele noastre.“

Europa Liberă: Dar cum explicați că acești politicieni au priză la electorat? De ce alegătorul votează pentru acești politicieni?

Iurie Roșca: „E foarte simplu. Alegătorul este manipulat prin televiziuni și corupt cu bani negri în fiecare sat.“

Europa Liberă: Și după aceasta el blestemă patru ani că nu are bunăstare, nu are locuri de muncă, salarii.

Iurie Roșca: „Să nu pretindem noi de la alegătorii din Moldova sau din Franța, sau din Italia, sau de unde vreți discernământ și capacitate de a judeca. Lucrurile s-au schimbat și în America și peste tot. Suntem în epoca neoliberalismului, când tehnologiile electorale substituie competența. Peste tot e la fel. Marketingul politic este un domeniu de activitate extrem de recent, relativ recent, de câteva decenii, dacă vinzi o pastă de dinți sau o pereche de papuci, sau un candidat este la fel. Totul este cum îi construiești imaginea, nu contează cum este omul, ci cum pare omul, cum este candidatul sau partidul, ci cum pare. Acum însă avantajul este că și în Republica Moldova, ca în multe țări europene din Europa de Vest, dar deja și într-o serie de țări ex-comuniste, se ridică partidele antisistem, adică partidele care nu mai împărtășesc doctrinele clasice, chiar dacă au etichete socialiste, comuniste, liberale ș.a.m.d., ci care înțeleg o situație nouă care s-a creat. În Republica Moldova este o situație

nouă și sub aspect geopolitic, și sub aspectul sarcinilor pe care trebuie să și le pună cei care râvnesc să administreze treburile publice la nivel național. Sigur că din această perspectivă trebuie să spunem că există și un avantaj. Din păcate, avantajul acesta a ajuns extrem de dureros la mintea oamenilor, dar după șapte ani de exercițiu al puterii de către grupările care sunt acum în vârfurile ierarhiei statale, lumea s-a dezgustat definitiv. Care va fi alternativa, una mai bună, ori mari rea, încă nu știm."

Europa Liberă: Pentru că a fost un vot de protest pe parcursul celor 25 de ani de independență, nu s-a votat pentru o forță în care lumea credea.

Iurie Roșca: „Întotdeauna a fost așa. Lumea s-a săturat de agrarieni, au venit alții. S-au săturat de Voronin și comuniști, au venit alții. De acum cum au venit, lovitură de stat, nelovitură de stat, e altă poveste, dar oricum tendința a fost alta. Acum mie mi se pare că cei de la guvernare nu au nicio șansă să-și mențină puterea, indiferent ce vor face. Nicio șansă. Nu au cum să falsifice atât de masiv alegerile."

Europa Liberă: Problema e cine îi înlocuiește.

Iurie Roșca: „Nu știu, ori cei care se declară de stânga, ori cei care se declară de dreapta. Deși și aceasta e o chestie convențională, cei care se poziționează ca fiind mai filoruși sau cei care sunt..."

Europa Liberă: A fost vreo diferență cum au condus guvernele de centru-dreapta sau cele de centru-stânga?

Iurie Roșca: „Bineînțeles. Trebuie să recunoaștem că, sub mandatul lui Voronin, care a fost un personaj foarte controversat și totuși care a fost un lider extrem de puternic, în guvernul Republicii Moldova au fost foarte mulți oameni competenți în maniera de administrare a treburilor."

Europa Liberă: Dar unii spun că s-au preluat totuși și din schemele care erau făcute și puse în aplicare pe timpul guvernării comuniste.

Iurie Roșca: „E adevărat. Dar chiar dacă este cea mai agasantă temă în dezbaterea publică, nu corupția este principala cauză a sărăciei noastre și a insuficienței economice."

Europa Liberă: Care e cel mai important element?

Iurie Roșca: „Incompetența, nepriceperea, neștiința."

Europa Liberă: Politizarea funcțiilor, algoritmul politic.

Iurie Roșca: „Și aceasta. Spun acest lucru pentru că mi-au trebuit și mie vreo două decenii și câteva vagoane de cărți, până m-am dumerit ce se întâmplă în economia națională și în economia globală, chiar dacă nu sunt economist de meserie și poate mai ușor am înțeles procesele decât

un economist care este, de obicei, deformat și stă în „cutiuța“ lui profesională de contabil și se uită la cifrele macroeconomice, și nu poate să înțeleagă că PIB-ul și succesul economic al unei societăți sunt chestii diametral opuse. Acum ce să faci, dacă în funcțiile cheie au ajuns niște băieți care unii dintre ei au o mai bună sau mai puțin bună experiență în business sau într-o organizație neguvernamentală, sau pe post de avocat ș.a.m.d. Memoria instituțională este zero la ora actuală. De aceea, a fost un mic avantaj, cu toate dezavantajele de cultură generală. În primele mandate ale Parlamentului și ale guvernului erau foarte mulți oameni care au lucrat în sistemul sovietic. Ei nu confundau Primăria cu Procuratura, Curtea de Conturi cu Curtea Constituțională, aveau memorie instituțională, chiar dacă era una deformată și limitată în viziunea lor. Acum au venit oameni care nu știu nimic, incapabili să inventeze niște mecanisme care să protejeze piața internă, care să stimuleze producătorul autohton, aleargă numai după credite, că fără credite mor ș.a.m.d. Au și avantajul că avem niște milioane de oameni peste hotare care ne întrețin pe toți, trimit bani acasă ș.a.m.d., ne menținem cumva pe linia de plutire. Aceasta e toată treaba. Efortul pe care trebuie să-l facă cei care speră să se succeadă sau să ajungă la guvernare, după actuala experiență tristă pe care o avem, este ca să se concentreze asupra eficienței administrative.“

Europa Liberă: Vorbind despre moralitatea clasei politice, dacă ar fi fost o lege a lustrației, lucrurile ar fi fost altfel?

Iurie Roșca: „Cândva da, dar acum cred că nu mai este actuală. Atunci legea lustrației era importantă, pentru că noi căutam în tot spațiul ex-comunist să dăm la o parte din funcțiile-cheie persoane care au fost ștabi comuniști. Și treaba aceasta nu mai este în vogă acum și nu are niciun fel de relevanță, pentru că, practic, nu a mai rămas nimeni care reprezenta ceva în vechiul regim sovietic. Problema nu este de lustrație, problema este de lipsă de credință, oamenii sunt sterilizați sub aspect religios. Noi vorbim despre corupție ca despre crimă cu caracter economic și uităm că noțiunea de corupție înseamnă stricăciune morală, degradare morală. Omul poate să se teamă de procuror, dacă nu l-a mituit la timp, dar omul, dacă nu-l are pe Dumnezeu, nu are nici frică.“

Europa Liberă: Dar știți de ce? Că și bisericile s-au transformat în business și fețele bisericești au scăpat frâiele din mână.

Iurie Roșca: „Eu sunt foarte rezervat în această chestiune, pentru că niciodată nu merg la biserică cu camera de luat vederi după mine, dar mă duc în toată duminica, de mulți ani de zile și la mănăstire. Sunt foarte mulți preoți, foarte mulți oameni din clerul nostru ortodox foarte

cumsecade, indiferent din care mitropolie ș.a.m.d. Presa caută subiecte de scandal, că popa cutare are casă, că episcopul cutare nu știu ce are. Dacă cineva a păcătuit, e păcatul lui și ei au mai mare răspundere în fața Domnului decât un om de rând. Dar aceasta nu are nimic cu nevoia de a rămâne sau a redeveni oameni religioși. Dacă cei care administrează treburile publice nu au o minimă morală care derivă exclusiv din credința religioasă, treburile vor merge din rău în mai rău, pentru că au o viziune fracturată asupra lumii, pentru că nu înțeleg absolut nimic, care sunt prioritățile într-o societate pentru el personal, pentru familia lui, pentru neamul lui ș.a.m.d."

Europa Liberă: Discuțiile pe care le am cu omul de la firul ierbii aduc în prim-plan problema lipsei unui lider național. Pe cât de important este ca în societatea moldavă să apară acest personaj, această persoană, această personalitate care să înceapă să recâștige încrederea din partea oamenilor?

Iurie Roșca: „Uneori popoarele nu-și merită liderii. Dacă ne gândim la pilda biblică, la Hristos, mulțimea a strigat „Baraba!" nu „Hristos!". Am găsit treaba aceasta la John Maxwell, un foarte important lider creștin din America, care vorbește despre cum trebuie să fie un lider și la un moment dat spune: „Uneori popoarele sau societățile nu-și merită liderii". Aceasta e una la mână. Doi, dacă lumea însăși este stricată de tot ce vede în jur, ea vrea oameni care sunt asemenea ei. Să nu sacralizăm poporul. O administrație de stat trebuie să amelioreze viața poporului, dar nu să joace tananica în fața fiecăruia care își dă cu părerea despre politică. Măria sa alegătorul – toate tâmpeniile acestea trebuie încetate: cu respect, dar fără fățărnicie. Oamenii politici, adevărații lideri trebuie să impună un curent de opinie, o viziune asupra ieșirii din impas și să fie atât de puternici în mesajul lor, încât să se facă auziți, ascultați și urmați. La noi, însă, oamenii politici caută să prostitueze, să vicieze, să dezinformeze, să deruteze lumea, să seducă lumea prin toate procedeele de manipulare sau de utilizare a PR politic ș.a.m.d."

Europa Liberă: Cum apare acest lider național?

Iurie Roșca: „Un lider apare întotdeauna într-o situație critică, de criză. Când e situația critică, de criză, este cineva care face un pas înainte și își asumă riscul fie al gloriei, fie al rușinii, pentru că niciodată nu știi dacă vei învinge sau vei pierde. Însă politicienii de modă nouă se bagă doar în acele situații sau combinații care pot să-i avantajeze, niciodată nu-și vor risca nu că viața, propriul confort sau propria imagine. Impactul dintre imagine și priorități uneori joacă festa unor țări ca Republica Moldova. Sunt oameni destui vrednici, puternici, nu au cum să se

manifeste, pentru că televiziunile dominante promovează un anumit tip de personaje, nu le dau voie să se manifeste. Dacă faci un miting, nu te vede nimeni, pentru că s-a terminat epoca romantică, perestroika și postindependență, când strângeai lume masiv ș.a.m.d. Acum dacă nu ai bani, nu faci miting. Dar dacă faci miting pe bani, ce relevanță morală mai ai? Deci, prima treabă care preocupă este că, dacă nu ai vagonul de bani furat sau dat din exterior, nu poți să faci nimic relevant în Republica Moldova, până la un punct, până la o criză de maximă acuitate. Și eu cred că ea va sosi destul de curând."

Europa Liberă: Cum caracterizați sistemul astăzi în Moldova, regimul?

Iurie Roșca: „Ne aflăm în starea uzurpării puterii de stat. Îmi aduc aminte când ultimul element din acest proces destul de îndelungat de uzurpare a puterii de stat s-a finalizat cu instaurarea lui Timofti, acum patru ani și ceva, cât de puțini eram care aveam acest mesaj și care demonstram cu argumente juridice și procedurale că treaba stă anume așa. Au trecut patru ani și foarte mulți dintre cei care îi aplaudau, îi aclamau pe acei care l-au instalat pe Timofti au devenit cei mai ireconciliabili critici."

Europa Liberă: Cu acești oameni din sistem mai poate fi schimbată situația?

Iurie Roșca: „Bineînțeles că nu."

Europa Liberă: Alți oameni nu prea are Republica Moldova.

Iurie Roșca: „Nu este adevărat. Pur și simplu, noi vedem o imagine de grup a celor care controlează jocul mare..."

Europa Liberă: Puterea e monopolizată astăzi?

Iurie Roșca: „Bineînțeles. Există un singur personaj, Vladimir Plahotniuc, care controlează totul, dar tocmai pentru că controlează totul va pierde foarte curând chiar totul. Să dea Dumnezeu să fie sănătos să-și încheie biografia politică în pușcărie. Mă tem să nu o pățească mai rău. De ce? Deoarece clanurile cu care a intrat el în confruntare sunt foarte periculoase. Arestarea lui Veaceslav Platon și tentativa de extrădare, care deocamdată nu a reușit și acum zvonurile că vor să-i aducă pe cei doi Țopa acasă ș.a.m.d. arată un lucru care avantajează cumva Republica Moldova. Aceste clanuri rivale niciodată nu vor mai cădea la pace. Și acesta este marele avantaj, prin aceste fisuri în aceste relații conflictuale poate să țâșnească un nou curent de opinie, o nouă mișcare politică, noi lideri care pot să răstoarne situația."

Europa Liberă: Și către această mișcare repede se îndreaptă oportuniștii, profitorii, cei care vor putere să aibă.

Iurie Roșca: „De aceea, trebuie un stat puternic, un lider autoritar. Nu niște lideri, dar un lider autoritar, care să impună reguli și să vegheze la respectarea acestor reguli, inclusiv în economie.“

Europa Liberă: Dar într-un stat democratic un lider autoritar?

Iurie Roșca: „Autoritar nu înseamnă ilegal sau dictatorial. Aceasta înseamnă că el își impune autoritatea morală și politică întregii societăți și veghează ca nimeni să nu devieze de la mandatul care îi este atribuit. Și al doilea principiu-cheie, extrem de dificil de realizat, doar un lider charismatic și puternic, care va intra în conflict cu tot ce înseamnă grupări de interese, poate să realizeze acest obiectiv – separarea politicului de economic – una la mână. Doi, un război total și ireconciliabil cu marele capital, alianța dintre stat și businessul mic și mijlociu deschisă, programatică, expusă în legislație, în legea bugetului de stat, în regulile fiscale ș.a.m.d. Altfel nu se poate. Dacă noi vorbim despre democrație, uităm că la baza democrației stă democrația economică, după care derivă democrația politică. Dacă eu nu am suficiente venituri și nu am proprietate, nu sunt om liber.“

Europa Liberă: Vor cetățenii Republicii Moldova să trăiască în democrație, în libertate?

Iurie Roșca: „Bineînțeles. Acest lucru este o aspirație firească, dar nu poate o colectivitate în ansamblu să-și organizeze niște reguli de conviețuire care să aducă succes, prosperitate, echitate ș.a.m.d. Această sarcină le revine oamenilor de elită. Foarte puțini oameni care reprezintă, exprimă, formulează și transformă în realitate niște obiective de talie națională.“

Europa Liberă: Iurie Roșca cu ce compară astăzi Republica Moldova? Cu ce o aseamănă?

Iurie Roșca: „Este o situație degradantă, penibilă, pe alocuri, nimeni nu ne respectă. Eu am destule relații și în Occident, și în Rusia, și în Ucraina, și în România, lumea ne privește cu dezgust. Eu am umblat în toate forurile internaționale mulți ani de zile. Suntem penibili, nu știm să negociem, nu știm să ne impunem punctul de vedere cu respect, fără aroganță, cu fermitate, corectitudine diplomatică.“

Europa Liberă: Cu pricepere, în primul rând.

Iurie Roșca: „Și cu pricepere. Că negociem acordul de Asociere cu Uniunea Europeană, foarte bine. Cum l-am negociat? Că mergem de la FMI, aceștia care sunt în relații cu FMI zic: „Iurie, nu negociază nimeni cu ei: arătați-ne unde să semnăm și gata“. Tot așa cu rușii, ori ne certăm, ori îi pupăm în fund. Cu americanii la fel. Domnule, nimeni nu ia în

considerație niște haimanale care știu să fie doar lachei ori la ruși, ori la americani. Toată lumea respectă oameni care știu ce vor. Un stat mic trebuie să aibă, în primul rând, diplomație extraordinară, înțelepciune și capacitate de negociere, nu de retorici agresive. Noi, ca oameni din opoziție sau ca gazetari, putem să vorbim orice. Oamenii de stat trebuie să aibă un discurs coerent pe plan extern, să știe cum își apără independența economică, să știe cum rezolvă problema Transnistriei. După atâția ani de zile nu mai merge să călcăm pe aceeași greblă. Că și eu am avut aceleași iluzii acum niște decenii. E clar, nu mai alerga la americani ca să rezolvi problema Transnistriei. Cine te poate ajuta? Doar rusul, dacă știi că îi propui ceva, fără să-ți vinzi interesele naționale și care spune: „Domnule, da, dacă se restabilește unitatea teritorială a Republicii Moldova, eu, ca Federația Rusă, nu sunt afectat în interesele mele'."

Europa Liberă: Dar care e prețul reunificării celor două maluri ale Nistrului?

Iurie Roșca: „Neutralitatea. Știu aceasta la modul sigur, pentru că am vorbit nu o singură dată cu cei mai interesanți intelectuali care au venit în Moldova."

Europa Liberă: Neutralitatea aceasta nu e respectată astăzi, în primul rând, de Rusia care își menține trupele aici.

Iurie Roșca: „Corect. Sunt de acord. Ce îi putem propune Rusiei în schimb?"

Europa Liberă: Ce?

Iurie Roșca: „Putem să spunem foarte simplu: „Fraților, ajutați-ne să ne afirmăm neutralitatea pe plan extern, vrem garanții internaționale pentru această neutralitate", care va însemna automat că Republica Moldova niciodată nu va tinde să fie membră a blocului NATO."

Europa Liberă: Dar unii spun că Rusia ar avea relații mai bune cu NATO decât le-ar avea Republica Moldova sau oricare alt stat.

Iurie Roșca: „Nu este adevărat. Este un război geopolitic total, care se va încheia odată cu prăbușirea imperiului american. Cu vreo 27 de ani în urmă am fost nebunul care a spus nu o singură dată treaba aceasta despre URSS și toți se uitau la mine ca la un tâmpit: „Băi, tu ești nebun". Tancuri, KGB, Partidul Comuniștilor, iată că a zdohnit URSS. Vine rândul mini-imperiului Uniunea Europeană, care se va reformata, suveraniștii vor lua puterea în Parlamentul European și în statele cele mai importante. Aceasta nu înseamnă sfârșitul Europei, înseamnă sfârșitul unui tip de sistem politico-economic care s-a epuizat, cum s-a epuizat Uniunea Sovietică, în mod firesc. Gata, s-a mortificat sistemul. Statele Unite ale Americii în actuala formulă postbelică nu vor mai putea să facă față, sunt

destule forțe, centre de putere emergente, care vor reechilibra jocul internațional. Și iată aici trebuie să știm cum jucăm.“

Europa Liberă: Care vă sunt regretele cele mai mari?

Iurie Roșca: „Niciodată nu am avut putere de decizie atât de mare. Puteam să influențez în parte anumite procese, niciodată nu am avut cum să impun o agendă Legislativului sau guvernului, fiind numărul trei sau patru întotdeauna în Parlament, deci, cam acesta era scorul, al treilea sau al patrulea partid din Parlament.“

Europa Liberă: Dar ce s-a putut face mai mult și nu s-a făcut?

Iurie Roșca: „Ce să-mi reproșez? Pot să spun că eram atât de naiv, încât credeam că, dacă votăm o lege bună, ea se va și aplica. Îmi aduc aminte de reformele pe care le făceam pe bandă rulantă – Codul Audiovizualului, Curtea Constituțională, Curtea de Conturi, Comisia Electorală Centrală, sistemul judecătoresc, statutul Procuraturii. Nimic din toate acestea, pentru că năravurile oamenilor rămân la fel și legea este făcută pentru oamenii de bun simț. Noi nu suntem o societate cu etică, protestanți, nemți ca să respectăm regulile de circulație și să plătim la timp impozitele. Și de aceea spun că este nevoie o dată de o putere autoritară. Doi, de o prezență mult mai vizibilă a discursului creștin nu doar din partea clerului. Și noi suntem parte a bisericii. Treaba aceasta este una fundamentală, pentru că după prăbușirea URSS am căzut dintr-o societate atee în altă societate atee. Atunci eram prigoniți cu trupul, acum spiritual. Este o formă de prigoană mult mai gravă. Suntem dezorientați, debusolați, suntem bombardați de cultura de masă, suntem cu o interpretare orizontală a realității.“

Europa Liberă: Și din această rătăcire nu se va ieși ușor.

Iurie Roșca: „Întotdeauna Dumnezeu te poate ajuta, dacă te rogi și faci tot ce îți stă în puteri pentru a schimba lucrurile în bine. Ești obligat să fii optimist. Și mai mult decât atât, dacă ești o persoană căreia îți pasă, te ocupi de gazetărie sau de politică, pentru mine ele sunt profesii complementare, atunci asumă-ți riscuri și responsabilități.“

sursa: Europa Liberă

Cuvânt pentru lucrarea ORTODOXIE ȘI NAȚIONALISM ECONOMIC și pentru autorul ei – IURIE ROȘCA

La începutul anilor ’90, răzbătea într-o Românie nedezmeticită și zdruncinată după căderea comunismului numele lui Iurie Roșca. Această veste a început să clădească în inimile și conștiințele țării bucurie și speranță că și acolo, pe pământul Basarabiei mult încercate de vicisitudinile istoriei, cineva a îmbrăcat haina dreptății (cămașa sic!) pentru întreg neamul românesc. Numai că în Romania, ca și în alte țări scăpate de jugul comunismului, al dictaturii și al opresiunii, oamenii nedezmeticiți, încă, erau mânați pe un drum încărcat de iluzii și speranțe deșarte. Iluzii pe care, mai târziu, cei mai buni dintre ei, dumiriții, le-au identificat ce sunt cu adevărat: o hidra cu foarte multe capete otrăvite, timp în care noii stăpâni începeau demolarea și aservirea țării unui dușman nevăzut, mult mai perfid și mai distrugător decât comunismul.

În această conjunctură, speranța de câteva decenii ca Basarabia să fie adusă la Țară, pentru care începuse lupta Frontul Popular, condus de Iurie Roșca, devenea ea însăși o Fata Morgana. Nimeni din România, dintre factorii de decizie, nu a venit cinstit și concret în întâmpinarea basarabenilor români. Tot „sprijinul“ României s-a redus la discursuri patriotarde și sforăitoare, bune doar de a ne duce în eroare, atât pe noi, cât și, mult mai grav, pe moldovenii basarabeni. Numai așa a fost posibil să ne lăsam unii pe alții de izbeliște, iar Republica Moldova a fost nevoită să-și caute aliați pentru pâinea, siguranța și independența ei.

Doar în acest climat geopolitic, geo-economic și mai ales cultural, îmbâcsit de elite false, românii, de ambele maluri ale Prutului, au fost păcăliți prin mijloace oculte și n-au înțeles ce urma să se întâmple cu țara lor și încotro vor fi aruncați fără milă. Astfel, astăzi am ajuns într-o grea cumpănă, într-o situație cumplită de unde numai Dumnezeu, prin mila și dreptatea Lui, ne mai poate salva. Iar Dumnezeu, după cum ne arată zi după zi, lucrează pentru binele popoarelor prin oamenii vrednici, cu vocația jertfei personale.

Lucrarea lui Iurie Roșca *Ortodoxie și naționalism economic* vine să mărturisească și să facă lumină asupra acestui adevăr, pe care doar cei nevolnici și netrebnici, cu sufletele îmbolnăvite, sau moarte deja, nu-l înțeleg, și, cu mult mai grav, prin neputințe crase de ordin cultural, spiritual și mai ales sufletesc, nu văd situația deplorabilă în care s-a ajuns

și care a cuprins aproape întreaga creație a lui Dumnezeu, iar „lupta“ lor este de fapt o sarabandă a aruncatului cu pietre și a tot felul de mizerii în toți cei care nu s-au lăsat infestați cu morbul descompunerii și au dezvăluit țintele false ale manipulărilor politice, mai mari, sau mai mici, cu unicul scop să fim jertfiți pe altarul intereselor Marilor Puteri.

Un astfel de fenomen lucid și neinfestat și într-o permanentă dumirire ca minte și spirit este autorul nostru, Iurie Roșca, care, după ce a fost admirat și urmat de mulți în perioada de început a activității sale politice, „perioada romantică“ – după cum o definea el însuși, s-a trezit din ce în ce mai singur, fără camarazii care-l urmau, sau admirau, și cu care, în focul luptei, și-a împărțit și bunele și relele, și împlinirile și eșecurile, și bucuriile și tristețea, și viața și moartea. Și dacă ar fi fost numai atât, ar fi fost bine! Numai că aceștia, din nenorocire pentru noi toți, nu au aruncat doar cu pietre și invective, ci i-au înfipt pumnalul pe la spate, iar în lipsa de suflet și în rătăcirea lor l-au lăsat căzut, cu inima sfârtecată, nutrind în hăul minții că acolo va rămâne, iar vocea lui nu va mai conta în politica viitoare, și în consecință nu va mai fi un obstacol pentru nimeni. Însă s-au înșelat amarnic!

După mai bine de un sfert de secol, Editura Mica Valahie consideră că revenirea lui Iurie Roșca în spațiul românesc, de dincoace de Prut, este mai mult decât necesară, iar prin culegerea de articole, pe care o aveți acum în față, sperăm și credem că vă vom lămuri pe mulți asupra vremurilor în care viețuim, nu trăim!, pentru că este o mărturie fără putință de tăgadă, dezvăluind unde este adevărul și unde este descompunerea și mai ales unde se găsește DREPTATEA poporului nostru. Deoarece, atunci când trebuie, sau vrem, să vorbim în numele neamului, trebuie avut în vedere că acesta nu se reduce la o populație dintr-un anume timp, de cele mai multe ori împovărată de nevoi și neputințe. Dimpotrivă, este plămada moșilor și strămoșilor noștri, a rădăcinilor noastre, a credinței, a eroilor noștri, a marilor conștiințe care au înscris în universalitate valorile perene românești și care au conturat și definit matricea culturală și spirituală a țării, încărcând-o cu acea forță creatoare a memoriei ancestrale a românului și prin care a contribuit decisiv la supraviețuirea noastră peste vicisitudinile istoriei și a veacurilor.

O mărturie a continuității noastre neabătute în acest spațiu, dat nouă de Dumnezeu, și pentru a înțelege acest proces îndelungat și anevoios, încărcat de vitregiile istoriei, este, printre multe altele, cartea unei mari personalități a României, a istoricului și omului politic Gheorghe Brătianu, mort la Sighet, în 1953, *O enigmă și un miracol istoric: Poporul Român*.

Pentru că nu am în intenție să fac o prezentare și o analiză a cărții lui Iurie Roșca, aș vrea totuși să încerc sa evidențiez câteva idei pe care eu le-am sesizat și care sunt, din punctul meu de vedere, dumiritoare și vindecătoare și pentru noi, românii.

În degringolada în care se zbate întreaga suflare omenească și în fuga fără încetare de Dumnezeu, autorul pledează pentru întoarcerea la Tradiție, la valorile creștine, la demnitate și bărbăție, la înțelepciune atunci când avem în față destinul neamului nostru. Pentru că până acum prea mulți neaveniți, prea mulți venetici s-au pus în fruntea bucatelor și au parazitat ca niște nevertebrate esența și forța noastră creatoare, în încercarea lor cu scopul nedisimulat de multe ori de a ne desființa și a ne transforma într-o masă amorfă, fără identitate și fără conștiința apartenenței noastre la un neam, la un spațiu identitar, cultural și spiritual. Doar așa, din nenorocire, după ce ni s-a dat iluzia ca am scăpat de dictatură, frică și împilare, am ajuns, prin nebăgare de seamă, niște periferii ale stăpânilor metropolelor, niște colonii neomoderne, conduse de acești neocalpuzani (noii falsificatori) ai timpurilor noastre, care, pentru a stăpâni și înrobi, au lucrat diabolic la falsificarea omului și a esenței lui divine, a rădăcinilor și a istoriei popoarelor și, așa cum identifică și analizează magistral Profesorul Ilie Bădescu, a „substratului noologic al neamurilor“. Prin toate metodele lor diabolice nu este de mirare că au putut semăna peste creația lui Dumnezeu (om si popoare) atâta nenorocire. În atare stare de lucruri, pe toți cei care cred în mințile lor bolnave că vor moșteni pământul, iar pentru asta trebuie să-i înghită pe cei pe care îi consideră mai mici și mai slabi, nu-i putem numi decât ca fiind doar niște caricaturi sângeroase, care nu s-au găsit niciodată sub comandamentele Creatorului, ci sub cele mai întunecate forțe ale răului, iar atunci când au găsit o cât de mică breșă în organismul unui popor au pătruns ca niște viruși agresivi și deosebit de rezistenți, declanșând maladia descompunerii, iar dacă poporul respectiv avea nenorocul să fie desprins de elitele și conștiințele sale organice – anticorpii neamurilor – distrugerea lui era iminentă și inevitabilă.

Acesta este motivul pentru care Iurie Roșca strigă din toate baierele inimii să se trezească neamul lui. Nu numai Moldova, pe care o asemuiește atât de frumos cu o corabie, ci și România toată. Iar pentru acest strigăt de luptă, spun eu, noi toți de aici, vegheați de cei de dincolo, să fim în stare să răspundem: „PREZENT!“

Și acum, pentru că autorul nostru nu a dus lipsă de detractori, de indivizi gata să arunce cu invective și etichetări mizere, mă văd obligată să le aduc un îndemn la bun simț și la smerenie atunci când îl

cataloghează pe Roșca ca fiind omul rușilor, agent și alte asemenea bazaconii perverse și perfide.

Văzându-i și ascultându-i, nu pot să nu mă gândesc că toți aceștia, dacă l-ar fi citit pe marele cărturar Dimitrie Cantemir, și ar fi învățat la școală istoria țării ăsteia, în întunecimea minții și a sufletului lor ar găsi multe, mult prea multe, stoguri de minciuni și analize elucubrante pentru a-l denigra pe marele Domn al Moldovei, și în final să-l prezinte drept trădător în scopul manipulării minților sărmane și neinstruite, pentru gloria jupânilor.

Ce spune autorul, iar „intelighenții“, de aici și de aiurea, nu sunt de acord „în imensa lor cuprindere“? Anume că „Republica Moldova este situată cultural și geopolitic între lumea rusească și lumea românească. Tocmai de aceea trebuie să devină o punte de aur între ele, contribuind la familiarizarea societății românești cu vârfurile culturii și spiritualității ruse, iar a celei rusești cu cele mai strălucite manifestări ale culturii și spiritualității românești“.

Ce nu este adevărat în această afirmație? Să spună ei,“intelighenții“, dar și să argumenteze, nu cu invective și neadevăruri, ci cu știință de carte și bună-credință.

Acești ipochimeni detractori și delatori, cel mai probabil, n-au citit niciodată o carte ziditoare de suflete. Dacă durerile și necazurile i-ar cuprinde și ar fi posibilă o schimbare la față, i-ar înțelege ei oare pe F. Dostoievski, V. Soloviov, A. Leontiev, N. Berdiaev etc, sau pe Lucian Blaga, Mircea Eliade, C. Noica, Petre Țuțea, D. Gusti, Mihai Eminescu, și pe toată pleiada generației interbelice românești? Ascultându-i în aserțiunile lor perfide, este improbabil! Pentru că toți aceștia nu sunt decât argații celor care de-realizează popoarele și sclavii propriilor umori și neputințe, cu precădere cele sufletești. Iar dacă ar avea bunul simț și s-ar opri în loc și ar avea capabilitatea să realizeze ceea ce știu, sau, mai bine zis, nu știu, poate că ar înceta să mai vânture mirosurile pestilențiale ale descompunerii și astfel ar avea șansa să se recupereze, să iasă din sclavie și să înțeleagă că Țara este și cea de peste Vremi.

***

Cartea *Ortodoxie și naționalism economic* are în cuprinderea ei și câteva traduceri, făcute de Iurie Roșca, din lucrările unor personalități ale lumii ruse, și nu numai: Ivan Ilyn, Alexandr Dughin, Philippe de Villiers, Emmanuel Leroy. Și pentru că nu poate să uite niciodată, și cu atât mai puțin să respire, de „plămânul românesc“, autorul nostru face o prezentare excepțională a cărții economistului Ilie Șerbănescu: *România o*

periferie la marginea Europei. Aceste „completări“ ale lui Roșca vin în susținerea unei arhitecturi salvatoare pentru întreaga Creație, atât pe plan politic și geopolitic, juridic, economic, cultural și doctrinar, cât mai ales pe refacerea din temelii a fundamentelor umane, întemeiate pe credința în Dumnezeu, care trebuie căutate, prin negura istoriei, pe unde le-am rătăcit, singuri, însă mai ales mânați și dirijați.

Pentru prima dată, prin efortul lui Iurie Roșca, apare în România „necunoscutul“ Ivan Ilyn, de fapt o mare personalitate a Rusiei, care a fost nevoită să-și părăsească propriul pământ și propriile-i rădăcini după venirea bolșevicilor, pe care și le-a iubit cu patimă. Și atunci, după încheierea celui de-Al Doilea Război Mondial, și mai ales acum, când suntem pradă unor intoxicări și manipulări dezgustătoare și grotești, dezideratul absolut al marilor intelectuali ruși este să facă cunoscută Rusia profundă, cea care a dat umanității valori universale de o inconfundabilă creativitate, aproape stihială.

Studiul lui Ilyn, URSS nu este Rusia, apărut în 1947, vine să lămurească cum era Rusia creștină, și în ce s-a transformat după venirea bolșevicilor, atenționând asupra consecințelor draconice ale comunismului asupra Rusiei, care a plătit cumplit prin zecile de milioane de ruși asasinați și deportați prin acest experiment. Însă este imperios necesar de subliniat că aceste consecințe devastatoare au fost trăite și de toate celelalte țări împinse și ele fără voie în malaxorul comunist.

În lămurirea adevărului afirmațiilor din studiul sus menționat, Ivan Ilyn îi cheamă pe cei care pricep ceea ce citesc: „...să răsfoiți documentele conferințelor de la Haga, să urmăriți acolo linia neabătută de pace și umanism, pe care o promova Rusia în timpul împăraților, și vă veți convinge că cele mai importante inițiative, ce vizau pacea lumii, porneau de la autoritățile ruse (de exemplu, proiectul despre Arbitrajul Internațional sau interdicția de a arunca din aer obuze explozive, care a fost propusă de Rusia încă de pe vremea împăratului Aleksandr II, în 1868). Astfel vă veți putea convinge de câtă autoritate, de cât prestigiu se bucura Rusia națională la acele conferințe...) ... Evaluați toate acestea și veți înțelege că Uniunea Sovietică acționează într-un mod diametral opus acestei tradiții, că moștenirea internațională a Rusiei este respinsă și batjocorită de URSS“.

Este cel puțin nedrept, și atunci, și mai ales acum, după căderea comunismului, să se întrețină confuzia încărcată de aversiune și ură față de Rusia care ar fi adus comunismul și a distrus țările invadate de morbul acestuia (astăzi avem mai mult decât o confuzie, este o manipulare cu forme violente care „spală creierii“ și astfel nu mai putem să identificam

gravele pericolele care pândesc umanitatea, și alergăm fără încetare, cu căciula peste ochi și urechi, în „parcursul european“. Probabil când ne vom opri, dacă va mai fi posibil, nu vom mai avea nici măcar izmenele pe noi și nici un petic de pământ al nostru pe care să călcăm).

Cum nici atunci (1947), după cel de-Al Doilea Război Mondial, și nici astăzi forțele internaționale nu au nici un interes să facă deosebirea între statul sovietic și Rusia națională, între guvernul internaționalist comunist și poporul rus. Astfel se poate identifica acest interes meschin de a pune Rusia la colț, de a o blama pe tot parcursul secolului XX. Din păcate nici secolul XXI nu este altfel, ci se continuă în același registru, cu aceeași formulă, însă mult mai violent și agresiv, cu precădere pentru ochii și urechile popoarele împilate de urzitorii comunismului, apelând cu parșivenie draconică la violența și agresivitatea psihică și morală reușind să transforme astfel oamenii în servanți loiali pentru interesele lor hrăpărețe și mercantile, dar și în victime sigure ale neocolonialismului.

Privind cursul istoriei este o evidență de necontestat că, atât comunismul, cât și liberalismul au fost plăsmuite în laboratoarele Occidentului care căuta soluții la problemele cu care se confrunta. Însă, noile doctrine trebuiau experimentate, într-o primă fază, nu pe spinarea lor, ci pe spinarea altor popoare cu alte tradiții, altă identitate, altă cultură și altă spiritualitate, popoare care puteau să constituie un pericol pentru planul lor diabolic de destructurare a verticalei omului și națiunilor. Au ales Rusia ortodoxă și tradiționalistă!

DE CE?

Ivan Ilyn, alături de întreaga intelectualitate rusă, încearcă să ne lămurească asupra multor adevăruri ținute sub obroc de marile interese, de mai marii lumii asteia, lumea „cezarilor“.

Și pentru a întări duhul creator al rușilor, cu înrâurirea lui covârșitoare asupra oamenilor și a capodoperelor cu care aceste genii au înzestrat și înnobilat spiritualitatea lumii, îl avem prezentat pe filozoful și geopoliticianul rus, Aleksandr Dughin, cu câteva directive, pe care le consideră absolut necesare pentru îndreptarea și vindecarea lumii prezente, identificând ruptura omului, unde afirmă că: „Pentru a ne întoarce la noi înșine, pentru a ne căpăta propria identitate, trebuie să smulgem cu tot cu rădăcini din cultura noastră spiritul Iluminismului. Fără realizarea acestui efort, putem uita cu desăvârșire despre conservatorism“.

Și pentru că Iluminismul, continuat de sângeroasa Revoluție Franceză și de cea Bolșevică, a reușit, prin teroare, să distrugă Tradiția și

Biserica, cei doi stâlpi care clădesc „identitatea eternă“ – **aici este ruptura**. Iar pentru reușita realizării planului diabolic au creat hâde „chipuri cioplite“ și sintagme, lipsite de substanță și adevăr, cum sunt drepturile omului, democrație, stat de drept etc care, după cum spune Dughin, „...au înlocuit în epoca modernă adevăratele valori sacre: Dumnezeu, Biserică, menirea, binele și adevărul...“. Iar efortul regenerator, care trebuie făcut și pentru care pledează și Dughin, este absolut necesar să se constituie în deziderat urmat de toate popoarele lumii întru salvarea lor, desigur prin conștiințele organice cărora le datorează ascultare.

Tot cartea *Ortodoxie și Naționalism Economic* aduce în agora discuțiilor intelectuale și alți autori, care nu fac parte din spațiul Răsăritului atât de blamat, ci aparțin Occidentului „civilizat“: Alain de Benoist, Philippe de Villiers, E.F. Schumacher, Samir Amin, Henry Makov etc., care vin și ei să confirme și să sprijine cu știință de carte adevărurile de mai sus, pe care nimeni nu mai trebuie să le țină sub obroc, nimeni nu mai are voie să întunece sufletele popoarelor. În caz contrar, lumea se va prăbuși în post istorie, va ajunge la sfârșitul istoriei descris de Fukuyama.

***

Demn de remarcat și pentru situația în care a ajuns biata Românie este o recenzie amplă, făcută de Iurie Roșca, a cărții economistului Ilie Șerbănescu: *România o colonie la periferia Europei*, apărută la Editura „ Roza vânturilor“, în anul 2016, la București.

Este o lucrare de excepție, un MANIFEST ȘI UN STRIGĂT, a unui economist român, care face o analiză lucidă și lămuritoare pentru starea de sclavie în care au ajuns oamenii în România de astăzi, transformată în colonie de „mântuitorii“ neamului românesc – Occidentul „civilizat“ prin agenții lui și mâna politicienilor români care s-au vânturat de-a lungul sfertului de veac care a trecut de la „eliberarea“ noastră de comunism. Este scrisă limpede, coerent și într-o limbă română necunoscută pentru toți „doctorii“, în tot felul de științe, ce populează spațiul public și mass-media din România.

Prin forța și adevărul condeiului lui Ilie Șerbănescu curge sângele neamului românesc, care n-a cunoscut niciodată, de-a lungul existenței lui, colonialismul, și pus să-l aplaude bietul de el din cauza sărăciei, a manipulărilor abjecte și a minciunilor necontenite spuse de dimineață până noaptea, și de noaptea până dimineața. De asemenea, identifică cu luciditate și claritate cauzele și pe vinovații acestui dezastru fără întoarcere: România, față de alte țări din Est, are (avea) resurse naturale

pe care țările cu vocație colonială de secole au pus ochii lacomi și pe care, cu concursul noii clase politice românești, le-au jefuit fără milă, prin mijloace violente și foarte rapid. Așa că toți cei care clamează fără încetare că dacă am avea stat de drept?!, justiție, servicii loiale, guvern și alte instituții, traiul ar fi altul și cetățeanul respectat, ar trebui să se întrebe dacă mai avem țară, sau foarte curând pământ care să ne hrănească.

În atare stare de lucruri neamul românesc n-a mai avut vreme să se dezmeticească și să reușească să opună rezistență până să fie atât de vlăguit, aflându-se și văduvit de conștiințele lui organice și peste care rapacii stăpâni au instituit o conspirație a tăcerii, umilindu-le și denigrându-le. În locul lor, au scos în arena publică, după șacali, niște acefali, de aicea și de aiurea, care țipă la români, cu fețele schimonosite de ură și autosuficiență, că și-au furat țara (vezi oamenii uniunii salvați România).

Însă, după ce Ilie Șerbănescu face această analiză, pot spune exhaustivă, a stării Țării, nu-l lasă sufletul să nu dea o minimă speranță pentru neamul lui obidit și împilat, și-i identifică și indică existența unei singure căi întru salvarea și supraviețuirea națiunii române, chiar dacă e subțire și aproape imposibilă, și anume o mișcare de eliberare națională.

Poporul român aproape întotdeauna în existența lui prin veacuri a plătit cu sânge trădările conducătorilor plini de găunoșenia trufiei, care au fost de cele mai multe ori străini de el, și care s-au constituit în acea „pătură superpusă“, sau mai rău „lepădături politice ale societății românești“, atât ale Occidentului, cât și ale Orientului, așa cum îi califică geniul incontestabil al românilor, Mihail Eminescu. Din aceste considerente și pentru Dreptatea neamului meu, puternicii zilelor noastre, în speranța că au înțelepciune și suflet creștin, nu ar avea putința să-i pedepsească și să-i umilească pe români pentru dezastrul făcut de conducătorii zilelor noastre, substituiți în cozi de topor în transformarea României într-o colonie, în schimb căpătând și ei câțiva gologani. În reușita lor, trădătorii, folosindu-se de sintagma: „corectitudine politică“, au jertfit pentru stăpânii lor adevărata elită de conștiință, înecându-i glasul, astfel încât talpa țării să se simtă abandonată și la cheremul jefuitorilor.

Însă, pentru a rămâne ÎNTREGI, trebuie să luptăm pentru Renașterea noastră, Identitate națională, Demnitate și Tradiție, imperative care străbat ca firul roșu și cartea moldoveanului nostru, Iurie Roșca, *Ortodoxie și naționalism economic*. Iar un recurs la istorie este de netăgăduit în vremurile tulburi de astăzi, pline de minciuni amețitoare și

manipulări josnice. Și din capul locului trebuie spus că atât Basarabia cât și Bucovina n-au fost rupte din trupul țării cu sabia, ci prin Fraudă și Trădare. Pentru că de trădători neamul nostru n-a dus lipsă niciodată așa cum a dus lipsă de prieteni, parteneri aliați, și care de fiecare dată, când interesele lor le-au dictat, au sacrificat România fără drept de apel.

Și pentru a pune capăt acestei stări de lucruri trebuie să avem mintea deschisă să putem nimeri drumul drept care să ne conducă spre salvarea țării și la răscumpărarea rătăcirilor noastre fără voie, și să-i putem împiedica pe toți dușmanii și denigratorii noștri să mai cânte fără contenire vechea arie a calomniei.

Mariana Heroiu, București, 24 ianuarie 2017